

LAGHU-YOGA-VÁSISTHA

ENGLANNIKSI KÄÄNTÄNYT

K. NARAYANASWAMY AIYAR

THE ADYAR LIBRARY AND RESEARCH CENTER

© 1971 The Adyar Library and Research Center
Adyar, Madras 600 020, India

Ensimmäinen painos	1896
Uusintapainos	1914
Toinen painos	1971
Uusintapainos	1975
"	1980
"	1987

ISBN 0-8356-7497-5

The Adyar Library and Research Centerin julkaisujen edustajat:

Pohjois-Amerikka ja Japani

The Theosophical Publishing House,
P.O. Box 270, Wheaton,
Illinois 60189-0207, U.S.A.

Eurooppa ja Iso-Britannia

The Theosophical Publishing House Ltd.,
12 Burg Place, London,
WC1A 2LE, England.

Intia ja muut maat

The Theosophical Publishing House,
The Theosophical Society,
Adyar, Madras 600 020, India.

Painettu Intiassa

Vasanta Press, The Theosophical Society
Adyar, Madras 600 020

SISÄLLYS

		Sivu
Esipuhe	...	4
Johdanto	...	5-12
I	VAIRÁGYA PRAKARANA	13-24
	1. SUKAN TARINA	22
II	MUMUKSU PRAKARANA	25-28
III	UTPATTI PRAKARANA	29-55
	1. ÁKÁSAJAN (ÁKÁSAN POJAN) TARINA	29
	2. LÍLÁN TARINA	32
	3. KARKATÍN TARINA	39
	4. AINDAVAN (INDUN ELI KUUN POJAN) TARINA	43
	5. TARINA KAVALASTA INDRASTA	44
	6. MANAKSEN (MIELEN) TARINA	45
	7. BÁLAN (NUORUKAISEN) TARINA	47
	8. SIDDHAN TARINA	47
	9. UTPATTI PRAKARANAN LOPPUPÄÄTELMÄ	49
IV	STHITI PRAKARANA	56-72
	1. SUKRAN TARINA	56
	2. DÁMAN, VYÁLAN JA KATAN TARINA	58
	3. BHÍMAN, BHÁSAN JA DRDHAN TARINA	61
	4. DÁSÚRAN TARINA	63
	5. KACAN TARINA	70
	6. STHITI PRAKARANAN LOPPUPÄÄTELMÄ	71
V	UPASÁNTI PRAKARANA	73-107
	1. KUNINGAS JANAKAN TARINA	73
	2. PUNYAN JA PÁVANAN TARINA	75
	3. SUUREMMOISEN BALIN TARINA	79
	4. PRAHLÁDAN TARINA	82
	5. GÁDHIN TARINA	86
	6. UDDÁLAKAN TARINA	89
	7. SURAGHUN TARINA	94
	8. BHÁSAN JA VILÁSAN TARINA	97
	9. VÍTAHAVYAN TARINA	98
	10. UPASÁNTI PRAKARANAN LOPPUPÄÄTELMÄ	103
VI	NIRVÁNA PRAKARANA	108-153
	1. BHUSUNDAN TARINA	108
	2. DEVA-PÚJÁN (JUMALAN PALVONNAN) TARINA	114
	3. BILVA-HEDELMÄN TARINA	118
	4. SILÁN, GRANIITIN TARINA	119
	5. ARJUNAN TARINA	119
	6. SADAN RUDRAN TARINA	121
	7. VETÁLAN (PEIKON) TARINA	122
	8. BHAGÍRATHAN TARINA	124
	9. SIKHIDHVAJAN TARINA	126
	10. KACAN TARINA	141
	11. MITHYÁ-PURUSAN, KUVITTEELLISEN HENKILÖN TARINA	142
	12. BHRNGÍSAN TARINA	143
	13. IKSVÁKUN TARINA	145
	14. MUNIN JA METSÄSTÄJÄN TARINA	148
	15. NIRVÁNA PRAKARANAN LOPPUPÄÄTELMÄ	150
	HAKEMISTO	154

K. NARAYANASWAMY AIYAR

Suppea elämäkerta

K. Narayanaswamy Aiyer, Krisnaswami Aiyerin poika, syntyi Kazhukanimattamin kylässä, Tanjavurin piirikunnassa, Etelä-Intiassa vuonna 1854. Hän oli toinen neljästä veljeksestä, joista kolme saavutti kutakuinkin mukavan aseman elämässä. Yksi heistä oli edesmennyt K. Veeraswami Aiyer, huomattava Tiruvarurin Vakil viime vuosisadan (1900) ensi vuosikymmenillä ja toinen Hallituksen Julkisten Töiden Ministeriön insinööri.

Opiskeltuaan kylänsä koulussa Kazhukanimattamissa ja myöhemmin Kumbakonamin kaupungin lukiossa ja Hallituksen Taidekorkeakoulussa Kumbakonamissa, hän toimi ensiluokkaisena asianajajana Kumbakonamissa ja eli siellä melko vauraan elämän. Hänellä oli poika ja kaksi tytärtä.

Hän liittyi Teosofiseen Yhteisöön, kun Eversti H.S. Olcott oli johtajana ja matkusteli laajalti ympäri Intiaa käyden niinkin etäällä kuin Kabulissa ja Srinagarissa aikana, jolloin yhteydet olivat kehnosti kehittyneet (1905-1918) levittäen Teosofisen Yhteisön sanomaa.

Hänen tehtävänsä oli myös auttaa intialaisia vieroituksessa kristittyjen lähetystyöntekijöiden vaikutuksesta ja jäljittelemästä länsimaista elämäntyyliä. Hänen harvinainen vakuuttavuutensa ja ilmauksensa kuulaus saivat aikaan hyviä tuloksia. Hänen henkilökohtainen elämänsä todellisena samnyásina vei syvällisen vakaumuksen kaikkialle. Hänen oppineisuutensa sanskritin ja englannin kielissä ja hänen syvällinen tietonsa omasta ja länsimaisista uskonnoista antoi hänelle tuon ajan syvän kunnioituksen mahtavan mitan. Hän kuoli joulukuussa 1918 Pudukkottaissa yhdellä luentomatkoistaan. Koska hän oli ahkera kirjoittaja, hänen artikkelinsa ilmestyivät säännöllisesti The Theosophist'ssa ja julkaistiin sitten Lontoossa. Hän kirjoitti kuusi suurta kirjaa: *Hindu God Universal*, *Thirty Minor Upanisad-s*, *Thirty-two Vidyá-s*, *Purána-s on the Light of Modern Science*, *Yoga: Lower and Higher* ja *Laghu Yoga Vasisthan* käännös. Pienempi teos, joka kiinnitti erityisesti länsimaisten tiedemiesten huomiota oli *Prof. Bergson and Hindu Vedánta*, joka ilmestyi pamfletin muodossa.

Vaikka K. Narayanaswamy Aiyer kuoli jo viisikymmentäviisi vuotta sitten, joidenkin hänen teostensa kysyntä jatkuu yhä. The Adyar Library and Research Centre on ottanut uusintapainoksia kahdesta hänen teoksestaan: *The Laghuyogavásisthasta* ja teoksesta *Thirty-two Vidyá-s*, puoli vuosisataa hänen kuolemansa jälkeen.

—

ESIPUHE

YOGA-VÁSISTHA on suosittu Advaita Vedantaa käsittelevä teksti, muodoltaan Puraninen ja sisällöltään filosofinen. Se tunnetaan myös muilla nimillä kuten *Ārsarāmāyana*, *Jñānavāsistha*, *Mahārāmāyana*, *Vāsitharāmāyana* ja *Vāsistha* ja on viisas Vālmikin ansiota. Se muodostuu Vasisthan Sri Rámalle antamista vastauksista kysymyksiin, jotka koskevat elämän ja kuoleman ja ihmisen kärsimyksen filosofisia ongelmia ja käsittelee Advaita Vedantan perusteita. Se tuntuu puoltavan *drsti-srsti-vádaa*, joka pitäytyy siinä, että maailma on olemassa vain niin kauan kuin se havaitaan: *manodrsyam idam sarvam* 'koko esineiden maailma on mielen objekti'.

The Laghu-Yoga-Vāsistha on *Yoga-Vāsisthan* lyhennetty versio, jonka koosti eräs Kasmirin Abhinanda. Kolmea ensimmäistä Prakaranaa varten on Átmasukhan tekemä kommentaari nimeltään *Vāsistha Candriká* ja kolmea viimeistä Prakaranaa varten Mummidi Devaráya kirjoitti kommentaarin nimeltään *Samsáratārani* (molemmat julkaisi teksteineen Nirnayasagar Press, Bombay, 1888).

Tämä edesmenneen K. Narayanaswamyn englanninkielinen *Laghu-Yoga-Vāsistha* julkaistiin ensimmäisen kerran v. 1896 (Thomson & Co., Madras) ja sitten v. 1914 (Hoe & Co., Madras). Se on vapaa käännös, joka yrittää esittää tekstiin sisältyvät ajatukset selkeässä muodossa, käyttäen aika ajoin sanskritin kommentojien selityksiä. The Adyar Library on jälleen tuomassa sitä julkaistavaksi, koska sitä on vaadittu. Siihen on tehty joitakin toimituksellisia muutoksia. Kääntäjän lyhyt elämäkerta on sisällytetty tähän painokseen.

JOHTAJA

Suomentajan sanat

Tänä päivänä olen saanut päätökseen monivuotisen 'urakkani' kääntää itselleni opiksi kirjat, joita Sri Ramana kerran suositteli. Eli Kaivalya Navanitam, Ribhu Gita, Ashtavakra Gita (Samhitá), Ellam Ondre, Swarupa Saram ja Yoga Vasishtam. Näistä ainoastaan Swarupa Saramia ei löytynyt (löytyi vuonna 2004!) englanninkielisenä, joten se jäänee minulta iäti lukematta. Mutta minulle nämä kyllä riittävätkin. Sillä *Laghu-Yoga-Vasistha*, joka jäi jostain syystä viimeiseksi, on tehnyt minulle sen mitä oma järkeni ei ole kyennyt. Se on vapauttanut minut opettamalla minulle todellisen luopumisen. Sikhidhvajan tarina on tämän kirjan helmi sille, joka pohtii sitä mitä voi tehdä ja mitä ei. Minut se johti lähes kahdenkymmenen vuoden tietämättömyydessä räppimisestä kirkkaaseen valoon. Maailman totena pitämisestä kaiken olemattomuuteen. Itseni täällä olemisesta kaikesta erillään olemiseen. Sillä järkeni johti minut maailman rakastamisesta maailman vieroksumiseen, mutta tämä kirja maailman vieroksumisesta täydelliseen välinpitämättömyyteen. Sillä jos maailma ei ole todellinen enkä minä ole täällä, kuka on se, joka karttaa ja mitä? Eikö kaikki tämä ole pelkkää tietämättömyyttä!!! Siksi voin tästä päivästä eteenpäin elää vakain ja rauhallisin mielin miten tahdon. Ja kaikki kunnia tästä kuuluu suurelle Mestarilleni Bhagavan Sri Ramana Maharshille. Ilman häntä räppisin vielä egoni suossa. Ylistys Hänelle, Kunnia ja Ylistys Hänelle!

Muutama sana tekstistä. Alkuperäinen teksti on 1800-luvun englantia, joka sisältää pitkiä lauseita ja monimutkaisia sanajärjestyksiä. Koska itse en ole mikään kirjailija, en aikonut edes yrittää lyhentää lauseita ja muuntaa niitä paremmin nykykieltä vastaaviksi vaan lähes kaikkialla jätin tekstin alkuperäistä vastaavaan, osin melko vaikeasti ymmärrettävään muotoon. Mutta koska tämä teos ei ole mikään romaani, joka kerran luetaan läpi, uskon että älykäs ja oivalluskykyinen (sopiva) lukija pystyy selvittämään sen sanoman. Osassa tekstistä taas puhutaan asioista, joista en henkilökohtaisesti ole koskaan kuullutkaan, joten jos joku niiden osalta tietää asioista paremmin, suokoon minulle anteeksi. En ole koskaan esim. harjoittanut Hatha-joogaa enkä tunne sen termistöä. Tarkoitukseni oli vain kääntää kaikki jättämättä mitään pois. Tämä kirja lienee kai lähinnä tarkoitettukin intialaisille, joille eri termit ja käsitteet tuottavat ongelmia. Mutta jos emme takerru näihin termeihin vaan etsimme tästä kirjasta ohjeita vapautuaksemme ongelmistamme, se on siihen tarkoitukseen aivan loistava ratkaisu.

Vielä kerran, Ikuinen Ylistys Mestarilleni Bhagavan Sri Ramana Maharshille. Hänen jalkojensa juureen tahdon laskea pääni. Hänen jalkansa tahdon nostaa pääni päälle kunnioitukseni osoitukseksi. Eläköön Hän, niinkuin Armo, ikuisesti.

05.06.2001 Jyväskylä
Pentti Mäntylä

JOHDANTO

Aikomuksena on tässä antaa Laghu-Yoga-Vásisthan lyhyt johdanto ja analyysi. Analyysi ei voi olla tyhjentävä, koska silloin sen täytyisi koostua useista sivuista ja se muodostaisi kokonaan toisen kirjan. Nykyään tunnemme kaksi teosta nimellä *Yoga-Vásistha*, suurempi kulkee nimellä *Brhad-Yoga-Vásistha* ja pienempi nimellä *Laghu-Yoga-Vásistha*. Sana *brhat* merkitsee 'suuri', kun taas *laghu* merkitsee 'pieni'. *Vásistha* on tämän teoksen johdosta saanut alkunsa Rsi *Vásisthasta* kuten myöhemmin tulemme huomaamaan. Vaikka kirjan nimi on *Yoga-Vásistha* se käsittelee ainoastaan *Jnánaa* ja käytännön *Yogaa* käsitellään vain tämän teoksen kahdessa kertomuksessa. Jopa sielläkin sanotaan, että tarkoitetaan *Rája-yogaa* eikä *Hatha-yogaa*. Sanaa *yoga* näyttää käytetyn tämän teoksen nimessä sen yleisessä merkityksessä, sisältäen *Jnána-yogan* ja muut *Yogat* kuten *Bhagavadgítássa*.

Kahdesta yllämainitusta teoksesta pienempi on lyhennelmä suuremmasta ja sisältää n. 6 000 *Grantha*¹, kun taas jälkimmäinen sisältää 36 000. Edellisen kommentaari on yhtä suuri kuin alkuperäis-teksti, kun taas jälkimmäisen kommentaari sisältää 74 000 *Grantha* eli yhteensä 100 000 *Grantha*. Lyhennyksessä tekstissä melkein kaikki sanat toistuvat sanasta sanaan isommasta. Tekijän työnä on yleensä ollut tyypistää suuremman version laaja-alaisempaa kuvausta jne. niin että edessämme olevassa teoksessa olennaisin on esillä. Tämän tehtävän näyttää suorittaneen eräs *Abhinanda*, *Kasmirin* suuri pandit. Tekijänä pidetään Rsi *Válmikia*, *Rámáyanan* kirjoittajaa, jonka sanotaan kertoneen koko *Yoga-Vásisthan* Rsi *Bharadvájalle* sellaisena kuin se tapahtui *Sri Ráman* ja Rsi *Vasisthan* välillä. Mutta siitä myöhemmin. Suuremman teoksen näyttää osaksi kääntäneen *Bengalista* kotoisin oleva mies. Vaikka tätä kutsutaankin pieneksi on se riittävän iso.

Tämä teos on, kuten *Madam H. P. Blavatskyn* sanoi, 'tarkoitettu vain harvoille'. Tämän teoksen fraseologiassa sitä ei ole tarkoitettu noille *Ajnáneille* (maailmanmielisille), jotka kelluvat *Samsáran* meressä olematta välinpitämättömiä maailman asioille eikä noille korkeammille henkisille ihmisille, jotka ovat saavuttaneet täydellisesti perehtyneisyyden tilan ollen näin yläpuolella kaiken neuvonnan. Siitä johtuu, että se on kirjoitettu niiden kiinnostukseksi, jotka eivät ole kiinnostuneita maallisista asioista ja kaipaavat henkisyttä tullakseen voimakkaaksi tekijäksi päivittäisessä elämässään. Kuviteltu teos, kuten *The Voice of the Silence* (*Hiljaisuuden Ääni*), pantuna ratkaisevasti materialistisen näkemyksen omaavan ihmisen käteen, saa hänet heittämään sen pois inhoten. Samalla tavoin tämä teos ei vetoa ihmiseen, johon ei ole tarttunut edes väläystä korkeammasta elämästä ja periaatteista. Todellisen *Vairágyan* ihmisen ei tulisi luulla saavansa ainoastaan joitakin vihjeitä kosmoksen luonteesta, *Manaksesta* (mielestä) ja *Universaalista Hengestä* idealistiselta näkökannalta vaan hän saa myös joitakin sääntöjä päivittäisen, käytännön elämän ohjeeksi selventävien esimerkkien kera johdattamaan kohti salatietoa ja hän tulee täältä löytämään, minun mielestäni, tiedon kaivoksen ajateltavaksi.

Tässä teoksessa on joitakin omalaatuisia piirteitä, jotka ovat tunnusomaisia muille sanskritin kirjallisuuden henkisille teoksille. Kuten kaikki (?) tietävät, *Vedat* ja *Upanishadit* ovat paikka paikoin luonteeltaan niin mystisiä ettei niiden todellista merkitystä tajua selvästi ja kaikki muut paitsi todelliset okkultistit—harvinaisia löytää tästä maailmasta—tulkitsevat ne eri tavoin, yhden uskoessa, että *Vedat* painottavat luonnonpalvontaa, toisen tyrkyttäessä niille täysin vastakkaista näkemystä, jne. Jopa kymmenessä *Upanishadissa* kaikkia metafysisiä—jätetty nykyisin sivuun, mahdottomina, okkulttisina—teorioita ei ole ratkaistu systemaattisin keinoin; tähän saakka on suotu vain muutama johtolanka. Ottaen *Puranat* kuolleiden kirjainten muodossa, panditimme ovat yleensä löytäneet ne täynnä rivoja ja mielettömiä kertomuksia ja heittäneet ne nurkkaan; ja siitä johtuu että lempinimi *Purana* on lisätty, normaalissa käytössä, viittaamaan kaikkeen, joka on kuvittelun ja mielettömyyden sekasotkua. Mutta *H. P. Blavatskyn* niiden oikeaan aikaan tapahtuneen henkiin herättämisen, hänen niiden päälle vuodattaman syvällisen valon säteen vuoksi melkein kaikki meistä voivat, nykyään, haudata yksimielisesti unohdukseen kaikki *Puranan* makuiset teokset. Edes hän ei ole valaissut niitä täysin, sillä hän ei luultavasti ollut etuoikeutettu tekemään niin. Mitä tulee *Itihásoihin*, nimittäin *Mahábháratiaan* ja *Rámáyanaan*, niitä ajatellaan vain niin monena tarinana ja ne ovat sellaisina suosittuja puhdasoppisten panditiemme keskuudessa, jotka eivät välitä mennä maallisten asioiden yläpuolelle. *Vedánta* kohoaa Absoluutin alueella korkealle sanoineen ja teorioineen; ja meidän vanhan koulumme metafysikot *Intiassa*, kantaen sinne ylös fyysisen maailman käsitettä, yrittävät ratkaista tasavertaisuuden tai *Äärettömyyden* ongelmaa, kinastellen keskenään kuten *Advaitistit*, *Visistádvaitistit* ja *Dvaitistit* tekevät jokapäiväisessä elämässään jopa siinä määrin, että heidän riitansa päättyvät vain älylliseen

1 Grandha vastaa 32 tavua.

voimisteluun eivätkä tuota mitään käytännöllistä heidän elämäänsä. Tässä muistuu mieleeni omituinen tapaus. Eräänä päivänä advaita pandit luennoi eräässä paikassa, että Brahman on *nirguna* (eli ilman mitään ominaisuuksia) ja ainut Todellisuus ja väitteli suurella kiihkeydellä kiistakumppaniaan vastaan. Seuraavana päivänä, nähdessäni hänen kiertävän temppelissä patsaan ympäri, kysyin häneltä kenelle hän osoittaa kunnioitustaan. Pandit ainoastaan naurahti asialle eikä vastannut. Suurin osa panditeistamme on sellaisia pelkkiä teoreetikkoja ilman mitään käytännöllisyyttä, kohoten korkealle Absoluutin alueelle ilman kunnollista tietoa Vedántan perustasta.

Mutta *Yoga-Vásistha* on seurannut uutta ja erilaista polkua. *Ensiksi*, se julistaa Vedántan opin aspektin sen useissa yhteyksissä ja sitten selventää sen kauniilla tarinoilla. Se antaa myös opastukseksi käyttäytymissäntöjä maailmassa elämistä varten, joita on myös valaistu tarinoissa. Meidän ei tarvitse, niinkuin Puranoissa, rääkätä aivojamme puutteellisista vihjeistä johtuen eikä luovuttaa joskus epätoivoisina edessämme olevien ongelmien vuoksi.

Toiseksi—Tämä kirja palvelee askelmana, jolla kavuta Sesvara Sámkhyan Patanjalin opista, kuten se on opetettu hänen *Yogasútrissaan*, Advaita panteistien Máyá-käsitykseen tehden näin sovinnon mahdolliseksi näiden kahden välillä. *Patanjalin Yogasútrien* opiskelun kautta selviää Kirjasta III, aforismi 17:stä, että kaiken kivun syynä on näkijän yhteys näkyvän kanssa eli subjektin yhteys objektiin; 'minä'-käsitteen on saanut aikaan subjektin samaistaminen objektiin. Sáksátkára Anubhavan eli suoran oivalluksen kautta Yogi huomaa olevansa yhtä subjektin kanssa eikä silloin näe objektin todellisuutta. Tätä on valaistu Sukan tarinassa.

Teosofia ja Yoga-Vásistha—Jotkin H. P. Blavatskyn ilmaiset teoriat ja tosiasiat, salaiset metafyyysisesti tai muuten, saavat vahvistuksensa tässä teoksessa. Minussa on tiukassa istuva vakaumus, joka kertoo minulle, että jos teosofiset ajatukset koskaan saavuttavat jalansijaa Intiassa, se voi tapahtua vain osoittamalla, että H.P.B:n selitykset voivat tuoda valoa vanhoihin Aryanin teoksiin ja herättää ne elämään. Tältä kannalta ajattelen, että kaikki määräykset, julkiset tai vihjatut, jotka löydetään hajallaan pitkin Hindujen teoksia, tulisi tuoda esiin ja antaa maailmalle. Kuten H.P.B. itse sanoi, hänen työnään on pujottaa Intiasta ja muista paikoista löytämänsä kukat ja tehdä niistä kukkavihko.

Annan nyt muutamia selvennyksiä. Ne ovat:

(1) Että Parabrahman, Absoluutti, ei ole Brahmán luomakunnan eli universumin syy, sillä luomakunta sisältää riippuvaisen ajatuksen ja tilan, ja Ääretön on riippumaton eikä sillä voi koskaan olla minkäänlaisia syyperäisiä suhteita siihen, mikä on äärellinen tai suhteellinen, nimittäin universumiin, joka ilmestyy tai imeytyy Absoluutin Lain mukaisesti (katso Sikhidhvajan tarina).

(2) Devat ja Asurat ovat vain älykkyysvoimia tai -napoja luonnossa, sellaisia kuin positiivi ja negatiivi. Yhden aspektin kadotessa, myös toinen katoaa. Tämän lausuman löytää Prahládan tarinasta.

(3) Madame Blavatskyn *Salaisessa Opissa* sanotaan, että Asurat, Rudrat, jne. edustavat yhdessä merkityksessä ihmisen egoja niiden ollessa aktiivisia voimia vastakohtana Devoille, passiivisille voimille. Tätä tosiasiaa on valaistu esimerkiksi Sukran tarinassa samoin kuin sadan Rudran tarinassa.

(4) Taivutetun oikaiseminen ja keinot, jonka avulla sellaiset asiat tehdään, nimittäin Kundalini Saktin täydellinen hallinta, ilmoitetaan Sikhidhvajan tarinassa.

(5) Koska tämä teos on tarkoitettu salaisen (occult) opiskelijoille, se mainitsee Jnanan ja Ajnánan seitsemää tilaa (katso Utpatti ja Nirvána Prakaranat); seitsemää Ajnánan tilaa en ole tavannut muissa teoksissa, joihin olen tutustunut vaikka edelliset olen.

(6) Okkulttisen Gurun ja Sisyan eli oppilaan välinen suhde (kuten se ilmenee Sikhidhvajan tarinasta).

(7) Niiden henkilöiden kokemuksia (jotka kykenevät kohottamaan itsensä fyysisten kehojensa tuolle puolen) Jíva-súceina tai Nívára-súkina, joko neulana tai riisin vihneenä, jota on kuvattu Karkatín tarinassa.

(8) Joitakin Bhrgun, Vasisthan, Kásyapan jne. salaisia merkityksiä samoin kuin Jumalan palvontaa.

(9) Ajatuksen todellisuus kuten Gádhin tarinassa.

(10) Kaikkien objektien esiinsukeltaminen kuusta vähäisen tulvan jälkeen.

VAIRÁGYA PRAKARANA

Kertomatta enempää tämän kaltaisia esimerkkejä, jatkan nyt tämän teoksen sisällöllä. Tilaisuus, joka kutsui sen esiin, osoittaa, että teos on tarkoitettu vain niille, jotka tahtovat kulkea käytännöllisesti korkeampaa polkua. Suurin osa lukijoistamme on täysin perehtyneitä suuren eepin teoksemme, Rámáyanan, sisältöön. Me löydämme siitä, että Rsi Visvámitra ilmestyy Sri Rámalle tämän nuoruusiässä. Rsi

ilmestyy Ráman isän, Dasarathan, eteen ja vaatii häneltä hänen poikaansa Rámaa taistelemaan hänen uhraukseensa sekaantuneiden Ráksasoiden kanssa. Juuri vähää aiemmin Ráma osallistuu pyhiinvaellusmatkaan moniin pyyhiin paikkoihin ja vierailtuaan viisaiden Asrameissa (erakkomajoissa), hän palaa pääkaupunkiinsa. Paluumatkallaan hän on tympääntynyt materiaaliseen elämäänsä, halveksii hyvinvointiaan ja muuta kuninkaallista omaisuuttaan suorittamatta ainuttakaan päivittäistä velvollisuuttaan. Hänen palvelijansa valittavat kuninkaalle, hänen isälleen, herransa surkeasta tilasta. Sen jälkeen isä lähettää noutamaan poikansa, pyytää hänet istumaan lähelleen ja kysyy hänen tilaansa. Mutta poika välttelee hänen kysymyksiään nauramalla koko asialle ja poistuu. Tässä kohdassa Muni Visvámitra putkahtaa esiin ja kuningas, ilahtuneena niin huomattavan ja kunnioitettavan viisaan saapumisesta, suostuu panemaan täytäntöön jalon Munin jokaisen määräyksen. Muni vaatii Rámaa tulemaan hänen avukseen, josta Dasaratha joutuu paniikkiin. Saaden kuitenkin uusia voimia, hän tarjoutuu itse palvelemaan vanhimman ja syvästi rakastetun, raskaan Tapaksen avulla synnytetyn poikansa puolesta. Muni on aikeissa välittömästi kirotta Dasarathan, koska tämä on häilyväinen lupauksensa täyttämässä, kun Vasistha ryhtyy välittäjäksi ja lepyttelee viisasta panemalla kuninkaan täyttämään lupauksensa. Sitten lähetetään noutamaan Rámaa. Sillä aikaa hänen palvelijansa kertovat Rsieille herransa surkeasta tilasta, sellaisten asioiden kuin syömisen, juomisen yms. halveksimisesta. Josta Vasistha huomauttaa, että prinssin Vairágya (välinpitämättömyys) ei ole sukua sellaisille hetkellisille onnettomuuksille kuin jonkin rakkaan sukulaisen tai varallisuuden menettäminen vaan on sellainen, joka on henkistä kehitystä ennakoiva oire hänessä—jonka kehityksen jälkeen hän suorittaa säännöllisesti kaikki velvollisuutensa. Ráman tultua kuninkaalliseen kokoukseen, toinen Rsieistä kysyy häneltä hänen surunsa syytä. Vastauksessaan Ráma vyöryttää pitkän sanatulvan hyvinvointia, elämää, Ahamkáraa, Manasta (mieltä), haluja, kehoa ja muita materiaalisia asioita kohtaan ja päättää vuodatuksensa sanomalla, että hän mieluummin altistaa itsensä helvetin tulen kidutuksille kuin läpikäy häntä piinaavat henkiset kidutukset, jotka riuduttavat häntä pikkuhiljaa yllämainituista syistä. Tämä muodostaa Vairágya Prakaranaksi kutsutun luvun eli osan, joka käsittelee välinpitämättömyyttä maallisia asioita kohtaan.

MUMUKSU PRAKARANA

Tämä teos muodostuu kuudesta Prakaranasta eli osasta. Ohittaessamme ensimmäisen, nimittäin Vairágya Prakaranan, jonka loppuun on liitetty paikalla olevan Vyásan pojan, Sukan tarina, meillä on viisi muuta Prakaranaa, nimittäin Mumuksu (vapautumisen haluaminen), Utpatti (alkujuuri), Sthiti (säilyttäminen), Upasánti (hiljaisuus) ja lopuksi Nirvána (imeytyminen). Näissä viidessä luvussa Vasistha neuvoo Rámaa, kertoen hänelle syyn miksi hänen tulisi työskennellä maailmassa ja kuinka, jäljittämällä maailmankaikkeuden ja 'minä' alkuperän ihmisessä—jotka ovat yhtenevät idealistiselta näkökannalta—kaiken Alkuperäiseen Syyhyyn eli Syyttömään Syyhyyn (syyhyyn, jolla ei ole syytä) ja keksien keinot niiden tuhoamiseksi. Lopuksi hän vihkii hänet Átmanin salaisuuksiin.

Ensin tulee Sukan tarina ensimmäisessä Prakaranassa. Suka ei ollut tyytyväinen isänsä Vyasan kaikkiin hänelle antamiin Máyan selityksiin ja turvautui siksi apua saadakseen Janakaan, joka Aparoksan eli suoran oivalluksen avulla, osoitti hänelle lopun. Sitten tulee toinen Prakarana nimeltään Mumuksu. Polkua kulkevan oppilaan neljästä tarpeellisesta ominaisuudesta, nimittäin Átman ja ei-Átman välisestä arvostelukyvyistä, jne., Ráman hankittua itselleen kolme, Vasistha pyytää häntä keskittämään mielensä Moksan saavuttamiseksi. Tätä tarkoitusta varten Vasistha puhuu Mumuksu Prakaranassa laajasti tarpeellisista ominaisuuksista, jotka ovat alustavia Moksan saavuttamiseksi. Tässä kirjoittaja sanoo, että neljä Moksan porttiin kiinnitettyä tuntomerkkiä ovat Sánti (mielen hiljaisuus eli lempeä kärsivällisyys), Vicára (Átman tutkiminen), Samtosa (mielen tyytyväisyys) ja Sádhusanga (yhteys viisaaseen) ja että nämä auttavat häntä, joka toivoo saavuttavansa Moksan. Jotta vähintään yksi heistä auttaisi, hän tahtoi esitellä tavoittelijalle kumppaniensa tuntomerkit. Sitten kirjoittaja jatkaa selittämällä, että Moksa ei merkitse fyysisistä eristäytymistä maallisista toimista vaan mielen tilaa, jossa se on menettänyt epäpuhtaat Vásanát, ei takertuneena, mutta kuitenkin toimien kuten tavallisesti maallisten asioiden keskellä. Puhtaiden ja epäpuhtaiden Vásanoiden ero on määritelty hyvin tässä luvussa.

Puhuttuaan näin päämäärästä, jota kohti kaikkia egoja vedetään, Vasistha, keventääkseen Ráman henkistä epätoivoa ja ahdistusta, jossa hän oli, tutkii sitten 'minän' alkuperän, sen kasvamisen ja sen hiljaisuuden ja kuvailee sitten sen tilan, josta yllä mainittuja kolmea tilaa voidaan katsella yhtenä. Tätä tarkoitusta varten hän kuvailee sen suhdetta yhteen Todellisuuteen ja maailmankaikkeuteen. Tämä on tarkalleen se sama asema, johon Arjuna oli asetettu, kun Sri Krsna opetti häntä *Bhagavadgítassa* ja kertoi

hänelle Universaalien Hengen, egon ja kosmoksen välisestä suhteesta; tämän teoksen yksityiskohtaisissa opetuksissa olevat erot eivät johda todelliselle taistelutantereelle vaan mielen taistelutantereelle ja sitä on kuvattu sarjalla tarinoita, joissa opetuslasten eri tasoisten mielten osoitetaan soveltuvan polulle. Nyt Vasisthan tukeutuessa panteistiseen käsitykseen, että Brahman on yksi Todellisuus ja maailmankaikkeus ja että Jíva on sen aspekti eli ilmentymä, hän aloittaa Utpatti Prakaranan lausunnolla, että Jíva eli ego ihmisessä ja maailmankaikkeus niiden luontaisessa tilassa, ovat vain Brahman ja että tämä näkyvä maailmankaikkeus on pelkkä Jumalallisen Tahdon ilmentymä, joka näyttää todelliselta mielen toiminnan vuoksi. Tämän teoksen teknisessä fraseologiassa ajattelu, heijastuneena Brahmanin Lílá-Samkalpassa, on maailman alkuperä; ja sen ilmeneminen, on maailman säilyttäminen; ja sen katoaminen, on maailman tuhoutuminen. Nämä ovat ne kolme aspektia, joista puhutaan laajasti toisessa, kolmannessa ja neljännessä Prakaranassa. Toisin sanoen vanha hindulainen filosofia pitää kiinni siitä, että maailmankaikkeus ei ole mitään muuta kuin Samkalpan kautta heijastuneita tietoisuuden tiloja tai muotoja tai Parabrahmanin tahtoa, jonka sanotaan, Lakinsa kautta, kehittävän itsestään maailmankaikkeuden Lílánsa eli leikin vuoksi. Sana *samkalpa* on jokseenkin vaikea sana kääntää. Alkujaan se on Jumalainen Tahto ilmenemismuodossa, ja ihmisessä, hänen nykyisessä tilassaan, tulee tahto-ajatus kuulumaan hänen Antahkaranaansa eli alempaan mieleensä. Samkalpan eli Manaksen vuoksi maailmankaikkeus näyttää olevan ja tämä Samkalpa on se, josta sen on luovuttava, joka tahtoo kohota yhteen Todellisuuteen tämän maailmankaikkeuden tuolle puolelle. Tämän teoksen kirjoittaja sanoo yhdessä luvussa Samkalpan merkitsevän Ahamin eli 'minän' ajattelua, joka, 'minä', saa alkunsa subjektin ja objektin välisestä suhteesta, kun tottuminen on saatu aikaan.

UTPATTI PRAKARANA

Utpatti Prakaranan alussa kirjoittaja kertoo tarinan, joka kuvaa Parabrahmanin ilmestymistä Brahmána, Luojana, yhdessä 'minä'-käsitteen kanssa sen oman Samkalpan kautta. Sen kertomisen sijaan, kuten Puranoissa kerrotaan, että Luoja, Brahmá, ilmestyy nelikätisenä Náráyanan navasta jne., tämä teos kertoo, että yhdestä suunnattoman suuresta Jnánan Ákásasta eli abstraktin Älyn Täyteydestä putkahtaa esiin Brahmin, muinainen ego, nimeltään Ákásaja, joka eli kauan aikaa ennen kuin Kála (Aika) halusi päästä häneen käsiksi ja saada hänet kynsiinsä, muttei kyennyt tekemään sitä hänen Tejasinsa (kirkkautensa) vuoksi, joka loisti hänen persoonastaan. Silloin Kála kysyi neuvoa Yamalta (Kuolemalta), joka myös on Ajan henkilöitymä, mutta alemmalla eli Rúpa-tasolla ja saa neuvon mennä etsimään Brahminin jokaista mennyttä Karmaa, joiden hän huomaa olevan tyhjää. Sen jälkeen Yaman sanotaan huomauttaneen Kálalle, että Brahmin ei ollut kukaan muu kuin Brahmá itse; vaikka Brahmá suorittaakin Karmoja hänellä ei ollut mitään sidottuna itseensä, koska hän ei suorittanut niitä mistään omasta henkilökohtaisesta syystä. Tästä selviää, että ennen kuin luominen alkoi, oli olemassa suunnattoman suuri tila eli Ákása ilman pienintäkään aktiivisuutta siinä. Se on Parabrahmanin ilmiötön tila. Kun kehitys alkoi, sanotaan kehittyneen kolme erilaista Ákásaa tai Ákásan tilaa, nimittäin Jnánákása, Cidákása ja Bhútákása. Viimeinen on alkuvoimainen Ákása yhdistyneenä viisinkertaisesta viidestä elementistä, Ákásasta, Váyusta, jne., kun taas Cidákása vastaa alemman mielen tasoa. Jnánákása vastaa kolmatta kehoa tai tilaa. Brahmán ensimmäinen ego, joka on erilaistunut useaksi, on silloin, Lílán tarinassa, jäljitetty toiminnassaan yllä mainittuun kolmeen Ákasaan. Tässä esitellyt kolme paria ovat (1) Lílá ja Padma, (2) Arundhatí ja Vasistha, (3) Vidúratha ja hänen puolisonsa. Karkatín tarinassa me tulemme alhaisimmalle tasolle, sekä ihmisen että maailman. Älyä eli Purusaa, joka täyttää fyysisen kehon, kuvataan tässä tarinassa. Upanisadeissa ja muissa kirjoissa Purusaa on tällä tasolla verrattu lankaan tai riisiin vihneeseen. Kuten tässä teoksessa ilmoitetaan tuonnempana, inhimillisyyden normaali kokemus nyt ei ole muuna kuin kehona olemista vaikka muutamat saattavat teoriassa uskoa, että he ovat eri kuin keho; toinen kokemus on suora havainto karkeassa kehossa olevana langan kaltaisena substanssina karkeasta kehosta erillään. Kolmannessa tasossa he nousevat universaalina olemisen suoraan kokemukseen. Ráksasi Karkatí, saatuaan ahneen vatsan, oli kykenemätön täysin tyydyttämään ruokahaluaan ja sai siksi Brahmáلتa lahjan mennä Jívasúina eli elävänä piikkiin kaikkiin ihmisiin mukanaan voima vaivata niitä, joiden halut ovat alhaiset, mutta tulemalla niiden orjaksi, jotka ovat alhaisten halujensa voittajia. Tämä Ráksasi on kaiken kipumme pohjalla ja josta voi tehdä halujemme avustajan jos vain tahdomme koota mieleemme hallitaksemme halumme.

Aindavan tarina tukee okkulttista oppia. Kirjoittaja, kuvattuaan maailmankaikkeuden Brahmisen älyn aspektina, jatkaa nyt olemassa olevien maailmojen luettelemista. Luomisen alussa Brahmán sanotaan pyytäneen aurinkona loistavaa taivaankappaletta kertomaan syntyperänsä. Auringon ja sen yhdeksän veljen sanotaan syntyneen Industa—koska hindulaisen tai okkulttisen opin mukaan kaikki asiat imeytyvät kuuhun

Pralayan aikana—Kasyapan pojasta ja hallitsevan omien Samkalpojensa luomia kymmentä maailmaa ikään kuin he itse olisivat Brahmoja. Siitä johtuu, että kymmenen maailmaa ilmestyi heidän mielistään. Nämä kymmenen maailmaa voivat viitata joko kymmeneen aurinkokuntaan tai kymmeneen maailmaan, jotka ovat eteerisempiä ja eteerisempiä ja ovat olemassa avaruudessa. Seitsemän tavallisesti tunnetun maailman lisäksi sanotaan olevan ensimmäiset kolme muuta maailmaa, jotka ovat ilmestyneet yhdestä ainoasta. Yhdestä ilmestyy aluksi kolme Brahmán, Visnun ja Rudran Lokaa, joka, Rudra, luo ja toimii seitsemässä maailmassa, Bhússa, Bhubarissa, jne., Satyaan asti. Sitten esitellään salakavalan Indran, Cittan ja miekkosen tarinat valaisemaan maailmankaikkeuden harhaista luonnetta. Sámbarikan, Siddhan, tarinassa kuvaillaan myös ajan harhaista luonnetta. Täten kahdeksan tarinaa muodostaa tämän luvun, jossa kerrotaan 'minän' alkuperän alkuvaihe ja valaistaan sitä totuutta, että maailmankaikkeus ilmestyy alkuperäisen luojan pelkästä Samkalpasta, sekä maailmankaikkeuden että Jivan, älyn, ilmestyessä yhden Perustan harhanomaisena aspektina.

STHITI PRAKARANA

Tämä osa käsittelee Sthitin luonnetta eli mielen tai maailmankaikkeuden säilyttävää aspektia. Ensimmäisessä, Sukran tarinassa, ego pannaan kulkemaan, ilmestymisensä jälkeen, useiden syntymien läpi ajassa, joka tuntui lyhyeltä hänen isästään, Bhrgusta, joka harjoitti silloin Nirvikalpa Samádhia lähellä poikaansa ja oli siksi korkeammilla tasoilla. Esoteerisen kirjallisuuden opiskelija tietää täysin, että kaikista planeetoista Sukra eli Venus vastaa egoamme eli korkeampaa Manasta. Tämä korkeampi Manas ja Átmanin eli Buddhin säde kulkee ihmisyyden erilaisten muotojen läpi samoin kuin alempien muotojenkin. Kirjoittaja jatkaa seuraavaksi kertomalla Daman kummallisen tarinan ja kaksi muuta, jotka kuvaavat kuinka 'minä' ihmisessä kehittyy itsestään lukemattomien syntymien jälkeen yhdessä Ahamkáran kanssa, jonka löydämme hänestä nyt. Olipa kerran raivoisa taistelu Devojen ja Asuroiden kesken. Kun jälkimmäiset huomasivat itsensä siinä huonommiksi, he loivat johtajansa Máyavic-voiman avulla kolme ihmistä, joilla ei ollut Ahamkáraa ei 'minä'-tajuntaa, taistelemaan heidän vihollisiaan vastaan, sillä ihminen ilman Ahamkáraa voi kohdata vihollisensa ilman pienintäkään pelkoa ja toimiensa seurauksista piittaamatta. Kun Devat huomasivat vastustajansa liian sitkeäksi lyödä, he kääntyivät korkeampien voimien puoleen apua saadakseen. Visnu neuvoi heitä omaksumaan melko kummallisen suunnitelman, jossa uudestaan ja uudestaan teeskennellään sotaan lähtöä vihollista vastaan ja uudestaan ja uudestaan vetäydytään taistelulentältä, kun vihollinen tekee ankaran hyökkäyksen heitä vastaan. Visnu kertoi heille, että tämän prosessin avulla Máyavicissa henkilöissä 'minä' tulee kiihotetuksi ja totutetuksi ja noissa henkilöissä kasvaa valtava sodan seurauksien pelko ja he hämmentyvät heissä tapahtuvan 'minän' kehityksen kautta. Tämä menettely hyväksyttiin ja Devat voittivat päivän. Tämän jälkeen Asurat loivat uudelleen kolme muuta todellista Jnánia ja hekin siksi ilman Ahamkáraa ja lähettivät heidät Devoja vastaan. Huomatessaan niiden olevan liian vaikeita vastustajia, passiiviset voimat, Devat, anelivat uudestaan Visnulta apua. Tässä tapauksessa Visnu tuli suoraan taistelulentälle ja otti kolme Máyavicistä henkilöä pois aivan samoin kuin todelliset Jnánit löytävät turvapaikkansa pelkästään Hänessä. Näin me huomaamme, että ulkoisen maailman halut, joilla ei aluksi ole kiinnityskohtaa hienoon 'minään' tässä maailmassa, saavuttavat sen ja kehittävät sitä leikin kautta. Näin ei kestä pitkää aikaa ennen kuin pahat halut valtaavat sydämen. Sitä vastoin tarvitaan monia jälleensyntyimiä niiden juurineen repimiseksi. Nämä molemmat tasot ovat välttämättömiä egon kehittymiseksi. Egon tulisi ensin uppoutua haluihin ja olla Ahamkáran sävyttämä niin että, sellaisen kulkureitin kautta, se voi oppia tarpeelliset läksyt ja kun läksyt on opittu, se ei enää tarvitse haluja ja luopuu niistä. Tästä syystä arvostetussa teoksessa 'The Light on the Path'² sanotaan: "Etsi sydäimestä pahuuden lähde ja poista se. Se elää hedelmällisenä sekä omistautuneen oppilaan että halun ihmisen sydämessä. Vain vahva voi sen tappa. Heikon täytyy odottaa sen kasvua, täyttymistä ja kuolemaa. Ja se on taimi, joka elää ja kasvaa koko ajan. Se kukkii, kun ihminen on kerännyt itseensä lukemattomia olemassaoloja."

Sitten tämä Prakarana, muodostaen kaikkiaan viisi tarinaa, päättyy Dásúran ja Kacan tarinoihin, joissa se pyrkii selittämään, että vaikka maailmankaikkeus näyttää olevan todellinen tässä tilassa, se ei ole muuta kuin Átmanin Samkalpa eli Átmanin tietoisuuden muoto. Tässä Prakaranassa mainitaan Ahamkáran kolme muotoa. Ensimmäinen on tila, jossa ihminen samaistaa itsensä fyysiseen kehoon, joka on Ahamkároista alin ja jota pitäisi välttää. Toinen on se, jossa ihminen samaistaa itsensä ohueen lankaan. Kolmannessa tilassa hän huomaa olevansa koko tämä maailmankaikkeus. Nämä kolme tilaa vastaavat

ihmisen karkeaa, hienoa ja kausaalista kehoa ja ovat niiden yli toimivia älykkyyksiä. Niiden takana on Turya, neljäs tila, jossa ihminen on maailmankaikkeuden yläpuolella ja samaistuu Henkeen.

UPASÁNTI ELI UPASANA PRAKARANA

Tämä on osa, joka käsittelee mielen hiljaisuutta sen maailmassa keikaroinnin jälkeen. Tässä Prakaranassa on yhdeksän tarinaa, joissa kerrotaan, että mielen hiljaisuuden voi saavuttaa vasta monen syntymän jälkeen. Tämän tilan saavuttamiseksi annetaan monia keinoja, sellaisia kuin Herran armon hankkiminen Bhaktin eli antautumisen avulla, Máján suora tieto, Yoga, Átma-Vichára eli Átminen etsintä ja Citta-Nirodha eli mielen hallinta, Pránáyáma, jne. Kuningas Janaka näkee kaiken Cidánandana ja saavuttaa korkeamman tilan. Punya ja Pávana saavuttavat päämäärän monen syntymän jälkeen. Trivikrama Avatáran Bali suorittaa toimensa Niskámána (välittämättä niiden hedelmistä). Prahláda palvoo ikuisesti Isvaran lootusjalkoja. Gádhillá, Visvámitran isällä, on Máján ja siitä johtuen Jumalan suora havainto, koska Absoluuttia ei voida nähdä ilman Máján ylittämistä. Átma-Vicára eli Átminen etsintä oli Uddálakan ja Suraghun omaksuma lakkaamaton keino. Bhása ja Vilása lopettivat kaikki kärsimyksensä samalla tavoin. Vítahavya turvautui Pránáyámaan eli hengityksen hallintaan mielensä kukistamiseksi.

Gádhin tarina on tässä esittelemisen arvoinen. Harjoitettuaan päivittäin mietiskelyä vedessä, hän tahtoi eräänä päivänä tuntea Máján luonnon ja Visnu, Korkeampi Itse,—tässä esiintyen tummansinisenä pilvenä—siunasi häntä Máján suoraan näkemisen lahjalla ja sen ylittämällä. Muutamaa päivää myöhemmin, kun hän oli menossa altaaseen, hänen mielensä palasi Visnun lahjaan ja kun hän astui altaaseen, hän oli haltioissaan ja muisti elävästi, Samadhin aikana, kaikki elämät, joiden läpi hän oli kulkenut normaalissa tilassaan, Brahminina ja Candálana (kastittomana). Tietämättä syytä miksi nämä näyt ilmestyivät, hän palasi kotiin, jossa hän tapasi vieraan, joka lausui muutaman sanan, jotka todistivat, että hänen näkynsä altaassa oli todellista. Niinpä vahvistuakseen asiasta, hän meni useisiin vieraan osoittamiin paikkoihin ja huomasi kaikkien unen tapahtumien toteutuneen todellisissa oloissa valvetilassa. Tämä tarina kuvaa sitä tosiseikkaa, että ne monet elämät, joita läpikäymme nykyisessä Ajnánan tilassamme, ovat kuin unielämiä, jotka, vaikka saattavatkin näyttää todellisilta aivan kuin valvetilassamme, eivät kuitenkaan ole sitä, kun henkisen kehityksen korkeampi tila ilmestyy. Vítahavyan tarinassa, johon tämä Prakarana päättyy, kuvataan hänen kehityksensä erilaisia tiloja, hänen toistaessaan pyhää sanaa. On kaksi oleellista asiaa mielen hallinnan aikaansaamiseksi, nimittäin Pránan hallinta ja Sangasta eli seurustelusta kieltäytyminen. Jälkimmäisellä ei tarkoiteta maailmasta erillään olemista vaan vain maailman asioiden ikävöimistä tai houkutusta niitä kohtaan. Prána-Niradhasta kirjoittaja sanoo nimenomaan, ettei hän puhu Hatha-Yogisista muodoista vaan vain Rája-Yogisista.

NIRVÁNA-PRAKARANA

Tämä viimeinen osa sisältää neljätoista tarinaa. Tällä tasolla ego saavuttaa Turyan eli neljännen tilan sen jälkeen, kun kehittynyt ihminen on ylittänyt 'kolme Hallia' ja on kykenevä saamaan korkean näyn katsellakseen alempia tiloja. Tämä Prakarana alkaa Bhusundan, suuren Joogin, tarinalla. Bhusunda, joka merkitsee varista, symboloi suurta henkistä voimaa, joka on olemassa hyvin kaukaisesta ajankohdasta alkaen ja, oman versionsa mukaan, on todistanut Vasisthan syntymän kahdeksan kertaa, Hiranyáksojen sukelluksen alas maahan Pátálaan kolmasti, Daksan, Prajápátin uhrauksen menetyksen kahdesti ja muut mysteerit. Sitä seuraa Deva-Púján tarina. Siinä kerrotaan Púján eli Jumalan palvonnan todellisen järjellisen perustan hindujen opastamana. Kaikki muodollinen palvonta on tarkoitettu vain alemmille tasoille. Brahmá, Visnu, Rudra jne. ovat vain kehittyneitä olevaisia. Jnána yksin on todellinen Jumala ja kukkina, yms., joilla Jumalaa palvotaan, ovat kaikkien tasavertaisina näkyminen, mielen tyytyväisyys, henkinen viisaus, jne. Tietysti tämä todennäköisesti häiritsee meidän vanhoillistemme tasapainoa, mutta tosiasioita ei voi kieltää ja ne tulisi lausua ääneen. Muutaman muun tarinan jälkeen tulee Arjunan tarina, jossa Karmat pyydetään suorittamaan hedelmistä välittämättä. Mutta kaikkein paras tarina tässä Prakaranassa on Sikhidhvajan tarina. Se julkaistiin The Theosophist-lehdessä artikkelisarjana muutama vuosi sitten. Kirjoittaja painottaa oppilaalle tämän tarinan avulla Gurun, tietäjän eikä tavallisen opettajan, välttämättömyyttä johtamaan hänet okkulttisten mysteerien (!?) korkeaan tavoitteluun. Muuten oppilas on kuin sokean opastama sokea. Hänen käsketään panemaan uskonsa sellaisen Gurun sanoihin. Mestari voi todella juurruttaa ajatuksensa opiskelijan mieleen vain, kun se on jätetty passiivisena opettajan mielen valtaan. Muutoin ei todellinen kehitys ole mahdollista

salatieteessä. Mutta nykypäivän hindut ovat alentaneet tämän ajatuksen sellaiseen laajuuteen kuin tavallisen oppilaan samanasteiseen kuuliaisuuteen tavallista opettajaa kohtaan. Tässä tarinassa on huomioitu myös muita näkökohtia. Todellinen kieltäytyminen ei merkitse itsensä kaappiin muuraamista tai metsään menemistä vaan Karmojensa suorittamista mieleltään luopuneena. Ihmisen ei tulisi hankkia uutta Karmaa eikä aristella vanhaa, joka on erityisesti hänen. Hänen tulisi omaksua todellisen Jnánin asenne. Todellista luopumista eli Samnyásaa kuvaillaan lopuksi tässä tarinassa. Jätettyään kuningaskuntansa kuningas Sikhidhvaja vetäytyi metsään. Siellä hänen vaimonsa, joka oli täydellisesti perehtynyt, vieraili hänen luonaan Máyávi-rupassa eli kaksoiskappaleena, omaksumalla miehen muodon ja esiintymällä nimellä Kumbha-Muni. Kun kuningas huomasi, että tämä otaksuttu Muni oli suuren voiman henkilöitymä, hän otti hänet vastaan Gurunaan, suostumalla kahteen hänelle määrättyyn ehtoon kuten muissakin initiaatioissa on tapana nimittäin Gurun sanojen ehdottomaan uskoon ja niiden mukaiseen toimintaan ja toistuvaan ponnistukseen mielen saattamiseksi täydellisesti hallintaan. Sitten Muni huomautti, että kuninkaan kärsimyksen syynä oli todellisen Samnyásan eli luopumisen puute. Kuningas vastasi, että hän luopui kuningaskunnasta, hyvinvoinnista, vaimosta, jne., ja vetäytyi metsään ja halusi tietää eikö se ole todellista luopumista. 'Ei', Muni vastasi. Silloin kuningas luopuu rakkaudesta metsään, jossa hän on ja kysyy eikö se ole osana todellista luopumista. Jälleen sama kieltävä sana lähti Munin huulilta. Silloin kuningas heitti kulhon, vaatteensa, yms., joita hänellä vielä oli, nuotioon ja halusi tietää eikö tämä ole todellista Samnyánaa. Jälleen hän sai kieltävän vastauksen. Silloin kuningas mietti tilannettaan. On syntiä hänen puoleltaan vastustaa Mestarinsa sanoja ja siksi hän kaivautuu itseensä ja huomaa, että hänen viimeinen esteensä on hänen kehonsa, jonka hän haluaa poistaa nousemalla korkealle kallionseinämälle ja syöksymällä sieltä alas. Muni estää sen ja huomauttaa, että todellinen luopuminen on mielessä eikä ulkoisissa esineissä, sellaisissa kuin keho. Sitten Muni saa kuninkaan tekemään oikein menemällä kärsimyksen alkuperään.

Tässä ilmaistaan myös Manasin, mielen, kaksinainen luonne. Puhdas, joka on puhtaasti Satvinen luonnoltaan ja epäpuhdas, joka on täynnä Rajasta ja Tamasta. Kirjoittaja sanoo selvästi, että ei-kaksinainen Todellisuus, joka on olemassa maailman monien sekoittuneiden asioiden ja esineiden keskuudessa, voidaan tietää vain ihmisen itsetietoisuuden kautta eikä minkään sanojen tai logiikan tai ajattelun avulla. Siksi jos ihminen, joka on Jívanmukta, tietää Samádhin avulla kaikkien asioiden ja esineiden absoluuttisen samuuden ja kuitenkin liikkuu kuten tavallisesti tässä maailmassa, silloin hän tulee ajan myötä saavuttamaan tilan nimeltä Videha-mukti, jolloin hän tahtoo heittää pois kaikki ruumiilliset kahleet ja sulautua Autuuden absoluuttiseen lähteeseen. Kuten jokaisen Prakaranan lopussa tässäkin on luku, jossa on yhteenveto käsitellyistä asioista. Tämä Prakarana loppuu lukuun nimeltä Nirvána Prakarana, jossa kuvataan Jnánan seitsemää tasoa ja Ajnánan seitsemää tasoa, joita on käsitelty edellisessä luvussa.

Kunnioituksena tämän teoksen iälle, me jätämme sen päteville asiantuntijoille teorioitavaksi parhaan kykynsä mukaan. Tähän taltioitujen tapahtumien pitäisi olla tapahtunut Tretáyuga-kaudella, jolloin Ráma inkarnoitui. Mutta Vasisthan Rámalle antamassa initiaatioissa, kuten tähän teokseen on taltioitu, esitellään Arjunan tarina, kuten huomaamme. Eikö se ole ajan kulun vastaista, joku saattaa kysyä? Huomaamme tämän vastaväitteen haihtuvan tuuleen jos pidämme mielessämme sen tosiasian, että luonto kiertää ympäri ja ympäri eikä se ollut sinetöity kirja esi-isillemme. Jokaisen Yugan uusiutuminen toi muassaan omat Vyásansa, Rámansa ja muut. Siksi, ennen meidän kaikkietäviensä Rsi'emme jumalallisia näkyjä, kaikki tapahtumat, menneet niin kuin tulevatkin, marssivat esiin yhdessä saatossa tallennettuina Citraguptan kirjoitustauluihin. Tämä on se vastaväite, johon monet orientalistit ovat tarttuneet ymmärtämättä täysin hindujen näkemyksiä koskien luonnon kirjaa. Tämä vastaväitteeseen annettu vastaus on se, jota jotkut meidän keskiaikaiset kommentaattorimme ovat penänneet.

Ajatellaanpa *Yoga-Vásisthaa* auktoriteettina tai ei, se on täysin yhdentekevää niin kauan kuin tutkivat mielet, jotka janoavat todellista tietoa, ovat huolissaan. Me arvostelemme jokaisen teoksen sen omista ansioistaan ja sen tulkinnan tunnusmerkin mukaisesti me jätämme tämän teoksen kansan arvosteltavaksi. Tässä teoksessa on useita toistuvuuksia, jotka ovat väistämättömiä hindulaisissa uskonnollisissa kirjoissa, jotka käsittelevät mitä absurdeimpia filosofisia ja okkulttisia kysymyksiä. Tätä teosta voisi hyvin nimittää Madame Blavatskyn teoksen *The Voice of the Silence* laajennetuksi versioksi puettuna hindulaiseen asuun. Me laskemme liikkeelle tämän *Laghu-Yoga-Vásisthan* käännöksen siinä vakaumuksessa, että olemme tehneet täyttä oikeutta alkuperäiselle tekstille.

Useasta tämän teoksen kohdasta tullaan huomaamaan, että käännös on vapaa ja että monet sanskritin sanat on jätetty kääntämättä. Tämän kaltaisessa tarinoita vilisevässä teoksessa sanasta sanaan käännös ainoastaan, epäilemättä, tuhoaisi alkuperäisen. On olemassa kaksi syytä, jotka saivat minut säilyttämään entisellään sanskritin sanat tässä teoksessa. Joillakin sanoilla ei ole englannin kielessä kunnollista vastinetta

ja se edellyttää siksi kiertoilmauksen, joka johtaa oikein mieleen pohjana olevat ajatukset. Useat termit ovat yleensä tulleet tutuiksi Vedantan kirjallisuuden lukijoille. Jotta tämän teoksen ymmärtäisi täysin, sen edeltäjästä, Advaitan filosofiaa käsittelevästä oppikirjasta *Vásudeva-Manana* eli 'Vásudevaa käsittelevät mietiskelyt', on suurta apua. Yksi nykyisen käännöksen uusi erikoisuus on jokaiseen lukuun tai tarinaan sisältyvä yhteenveto.

Tässä ponnistuksessani minua edesauttoi autuaasti edesmennyt R. Sundareswara Sastri. Erityiskiitokseni Bertram Keightleylle, Teosofisen Yhteisön Intian Osaston pääsihteerille, suuresta avustaan hänen suorittaessaan käsikirjoitukseni tarkistuksen. Myös N. Ramanujachariarille ja B. S. Raghuthamachariarille, heidän ystävällisistä ehdotelmistaan ja avustaan tämän teoksen kehittämisen aikana.

K. N.

KUMBAKONAM

1896

LAGHU-YOGA-VÁSISTHA

I. VAIRÁGYA PRAKARANA

TERVEHDYKSET Ei-kaksinaiselle Alkuperusteelle,—kolmen elimen (mielen, puheen ja kehon) avulla—joka on ikuinen Jnána (viisaus) Valo, joka valaisee (kolmea maailmaa) Bhú'ta (maata), Antariksaa (välissä olevaa tilaa) ja Svargaa (taivasta) kuten myös sydämemme ja niiden ulkopuoliset ja se ilmenee kaikkialla näkyvinä muotoina.

Tätä teosta nimeltä *Vásistha* (Vásisthan teos) ei ole tarkoitettu Ajnánien (tietämättömien eli maailman viisaiden) luettavaksi eikä Jívan-muktien (vapautuneiden), jotka ovat saavuttaneet Jnánátman ja vapauttaneet itsensä kaikesta kärsimyksestä vaan vain niiden, jotka ajattelevat olevansa orjuudessa, haluten vapautta ja ovat siinä häilyväisessä tilanteessa, josta he harkitsevat saavuttavansa Moksan.

Kun Muni Bharadvára oli heittäytynyt kaikkietävän Gurunsa, Muni Válmiikin eteen, puhui hän näin: Kuinka joutui harvinaisen *sattvagunan* omaava Srí Ráma olemaan tässä maallisessa Samsárassa (maallisessa olemassaolossa), joka on täynnä kärsimystä ja tuottaa kauheita jälleensyntyimiä.

Johon Válmíki vastasi näin: Poikani³ Bharadvája, kysymyksesi on tulvillaan määrätöntä onnea (sinulle ja koko maailmalle). Sinä hallitset vapautumisen nelinkertaiset⁴ keinot, jotka oikeuttavat sinut kysymään minulta Nirvanan autuudesta. Siksi kuuntele mitä aion sinulle sanoa. Sen avulla kykenet voittamaan Ajnánan, joka on kaiken kärsimyksen alkuperä. Tämä illusorinen maailmankaikkeus ilmestyy vaikka sitä ei todella ole, Parabrahmanissa (yhdessä Todellisuudessa) kuten sininen väri, joka on epätodellinen vaikka se esiintyy yläpuolisella taivaalla. Korkein Nirvinen autuus saavutetaan sillä hetkellä, kun ihminen, joka on ratkaissut itsessään, että ei ehdottomasti tee hyvää palauttaa mieleen tätä maailmankaikkeuden harhaa, tietää, intuitiivisen henkisen havainnon kautta, maailmankaikkeuden epätodellisuuden, joka (maailmankaikkeus), näyttää todelliselta mielessä, joka on Samskáróiden (itsestään lisääntyvien ajatusten) luontoa. Tämä korkein Autuus on ikuisesti loistava, ei kenenkään luoma, itse-olemassaoleva ja katoamaton. Mutta sitä eivät voi tietää eivätkä siitä voi nauttia ne tietämättömät ihmiset, jotka rypevät pelkissä Sástrojen (kirjanoppineisuuden) alemman (maallisen) viisauden lukemattomissa piilevissä vaaroissa, vastakohtana korkeammalle (Jumalalliselle) viisaudelle, joka on vapaa näkyvien asioiden muistelemisesta. Viisaat sanovat, että paras asia minkä ihminen voi tässä maailmassa tehdä, on luopua, ilman pienintäkään kaipuuta, Vásanoista (taipumuksista samaistua objekteihin), jotka saavat mielen nousemaan ja laskemaan ja että sellainen luopuminen saa aikaan ikuisen Moksan (vapauden) ja tahrattoman polun.

Vásanoita on kahdenlaisia. Epäpuhtaat Vásanát ovat niitä, jotka aiheuttaessaan jälleensyntyimiä, ovat tuloksiltaan kauheita, kun taas puhtaat ovat niitä, jotka vapauttavat ihmisen sellaisista jälleensyntymistä. Jalot sanovat, että jälleensyntymien säännöllisesti uusiutuvan kierron syntymistä, kun ylenpalttinen Ahamkára (egoismi) kehittyy kehossa, joka ei ole muuta kuin Ajnánan muuntautumista, nimitetään epäpuhtaiksi Vásanoiksi, kun taas puhtaita Vásanoita, jotka vapauttavat ihmisen jälleensyntymistä, voidaan verrata siemeneen, joka ei idä sen jälkeen, kun se on paistettu (pannussa) tulikuumalla liekillä. Noiden, jotka ovat kehittäneet puhtaat Vásanát ja elättävät kehoa pelkästään kuluttaakseen pois Prárabdha Karmansa eivätkä enää alista itseään jälleensyntymien pistoksiin, voidaan sanoa saavuttaneen Jívan-muktin tilan (ruumiillistuneena vapautuminen), joka tekee ihmiselle mahdolliseksi oivaltaa kaikki henkiset asiat eterisen Jnánan kokemuksen kautta ja nauttia Cidánandan (tajuksen autuuden tilan) autuudesta.

Muni Válmíki jatkoi näin: Sinä voit, Poikani, vapauttaa itsesi syntymistä ja kuolemista mietiskelyäsi todella älysi avulla sen polun mukaisesti, jonka Vásiśtha opetti Rámalle, joka kuunteli häntä keskittyneesti ja saavutti loistavan ja ylivertaisen Jívan-mukti-tilan. Tulemalla hyvin taitavaksi kaikissa neljässä Vedassa ja kaikilla tiedon osa-alueilla, Ráma vietti nuoruutensa kujeilemalla ja näin ollen pelkäämättä toistaiseksi. Sellaisten ilon päivien jälkeen hänessä heräsi halu vierailta kaikissa pyhiinvaelluspaikoissa, jotka kykenivät suomaan hyötyä ja viisaiden pyhissä Ásrameissa (erakkomajoissa). Tätä tarkoitusta varten sinihipiäinen ja lootussilmäinen Ráma kääntyi isänsä puoleen kuin Hamsa (joutsen) ja, heittäytyttyään tämän lootusjalkojen eteen, puhutteli häntä näin: 'Oi isä, mieleni kaipaa vierailta pyhiinvaelluksen muinaisissa paikoissa, pyhainjäännöksillä, metsäisillä oleskelupaikoilla, joissa Munit harjoittavat Tapastaan (uskonnollista

3 'Poika' viittaa oppilaaseen.

4 Nelinkertaiset keinot ovat: (1) Átmanin ja ei-Átmanin toisistaan erottaminen, (2) Välinpitämättömyys maallisten ja korkeampien objektien nauttimisesta, (3) Sama, Dama, Uparati, Titiksa, Samádhána ja Sraddhá, (4) Mumuksutva eli vapautumisen haluaminen.

kurinalaisuutta). Ei ole olemassa lahjaa, miten suurta hyvänsä, jonka myöntäminen ei ole teidän vallassanne. Olkaa siksi niin ystävällinen ja sallikaa minun toteuttaa aikeyni.' Sen jälkeen Dasaratha (hänen isänsä), neuvoteltuaan maankuulun opettajansa Vāsisthan kanssa, antoi suostumuksensa siihen kehottaen poikaansa palaamaan pian.

Sitten sinihipiäinen Rāma, osoitettuaan kunnioitusta isälleen, aloitti pyhän pyhiinvaelluksensa yhdessä veljensä kanssa hyväenteisenä päivänä. Kuljettuaan Kosalan kuningaskunnan poikki, he viettivät päivänsä riemuisasti kulkien yli kaikenlaisten jokien ja vuorenrinteiden, läpi metsien, joissa harjoitettiin Tapasta ja hiekkaisten erämaiden ja satamakaupunkien ja ohi askeettisten erakkomajojen jne. ja tutkien niitä kaikkia. Sitten Rāma, Devojen (taivaallisten) ylistämänä ja ihmisten palvomana, palasi kuin Ísa (herra) ja Jayanta, Indran poika, palaten Sivapuraan ja Devalokaan mainitussa järjestyksessä ja saapui runsaan kukkasateen ja ihmisten ylistyksen keskellä Ayodhyaan, jossa hänen isänsä asusti. Siellä hän kuvaili yksityiskohtaisesti kaikkia matkansa tapahtumia ja eri maissa havaitsemiaan monenlaisia tapoja.

Sen jälkeen hänen tapanaan oli nousta vuoteesta ennen päivänkoittoa ja suorittaa päivittäiset seremoniansa. Osoitettuaan isälleen, Dasarathalle, kuuluvaa kunnioitusta hän saattoi päivittäin kuunnella viisautta ja oikeudenmukaisuutta täynnä olevia tarinoita Vāsisthan ja muiden jalon Tapaksen Munien huuilta. Isänsä ohjauksen mukaisesti hän harjoitti joskus metsästystä saattueensa kanssa. Illastettuaan sukulaistensa, ystäviensä ja veljiensä kanssa, hän vietti yönsä miellyttävästi. Näin hän ohitti viidennentoista ikävuotensa avustaen ja miellyttäen kuninkaita ja muita kuin viileä kuu tai herkullinen nektari. Hänen elämänsä tämän jakson aikana hänen kerran niin säteilevästä kehostaan tuli yht'äkkiä kuihtunut kuten joen tulva laskee kesällä, hänen kirkassilmäisistä kasvoistaan tuli kalpeat kuin valkea lootus ja hän istui aina itsekseen Padma-asennossa käsien levätessä leualla ja hänen nuorten jalkojensa helistessä kulkusina. Sitten vetäytyen kokonaan surumieliseen ajatteluun hän unohti suorittaa hänelle määrättyt päivittäiset elämän velvollisuudet ja hänen mielessään kasvoi epätoivo. Kun hänen seuralaisensa huomasivat, että heidän herransa oli jatkuvasti patsaan kaltaisessa asennossa, he lankesivat hänen jalkoihinsa ja kysyivät häneltä hänen huonotuulisuutensa syytä. Johon Rāma vastasi ainoastaan suorittamalla päivittäiset riittinsä niin masentuneella mielellä ja apeana kasvoiltaan, ettei se voinut olla vaikuttamatta kehenkään, joka sen näki. Kun hänen isänsä, Dasaratha, oli aprikoinut tätä asiaa, hän pyysi eräänä päivänä pojan luokseen ja kun tämä oli istunut hänen viereensä, pyysi häntä selittämään surunsa syyn. Rāma ainoastaan heittäytyi isänsä jalkojen juureen ja jätti jäähyväiset sanoen, ettei se ollut mitään.

Tässä käännekohtassa maankuulu Muni Visvámitra ilmestyi kuninkaan neuvoston halliin. Sen jälkeen kuningasten kuningas, Dasaratha, tervehdittyään Munia ja osoitettuaan tavan mukaan hänelle kunnioitustaan, puhutteli häntä näin: 'Te ilahdutatte minua suopealla armollanne suvaitsemalla vieraillla minun luonani aikaan, jolloin palvelijanne vähiten sitä odottaa. Läsnaölonne on poistanut kaikki syntini. Olen nyt kuin lootus, joka on kukkinut täysin auringon läheisyydessä. Koskaan ennen en tuntenut autuutta kuten tunnen nyt. Minulle teidän läsnäolonne täällä vastaa veden viilentävää vaikutusta kasveille, jotka kärsivät pitkästä kuivuudesta tai näön yhtäkkistä palaamista sokealle. Autuuden ilmestyminen teidän kunnianarvoisesta läsnäolostanne on viilentänyt koko kehoni kuin Gangesin vesi ja poistanut kaiken masennuksen sydämestäni aivan kuin tämä minun kehoni olisi syntynyt liikkumaan Ákásassa tai aivan kuin Jíva, joka kerran poistui kehosta, olisi tullut takaisin vuokralaiseksi tai aivan kuin olisin tullut Devalokassa Agnin linnoitukseen sijoitetun nektariruukun luo, joka sisältää pauhaavasta maitomerestä kirnuttua ambrosiaa. Oi harvinaisen Tapaksen Muni, vapaana kiintymyksestä ja vihasta, aistiobjektien tuskasta, turhamaisesta suuttumuksesta, kauheista syntymistä ja taudista, teidän vierailunne tänne on yllättänyt minut. Minä suostun eroamaan jokaisesta objektista, jonka te odotatte saavanne minulta. Niinpä ilmoittakaa minulle mitä tahdotte.'

Sen jälkeen korkein Muni, kehonsa karvat lopussa seisten, sanoi: 'Oi Mahárāja Dasaratha, sinä, jolla on alaisenaan monta kuningasta etkä vastusta Gurusi Vāsisthan sanoja, sinä olet synnyttänyt itsestäsi sanoja, jotka ovat hyvää perintöä jalolta Súryan (auringon) perheeltä. Koska en siedä Ráksasoiden, jotka estävät yritykseni suorittaa tärkeimmät uhraukset (*yajnat*), tekemiä hirmutekoja olen tullut luoksesi sen korjaamiseksi. Siksi toivon, että ojennat minulle vanhimman poikasi Rághavan (Ráman), nuhteettoman, joka on Yama (Kuolema) harhaa tuottaville Ráksasoille, ollen, kuten hän on, leijona vahvuudessa ja Devendra pelottomuudessa. Rághava tekee helposti lopun voittamattomista Ráksasoista. Siksi, Oi kuningas, heitä syrjään pelkosi, joka johtuu hänen nuoruudestaan. Minun kaltaiseni Munit eivät koskaan kohdistu mieltään epävarmoinhin asioihin, jotka kietovat ihmisen tuskaan. Vain minun kaltaiseni ihmiset ja Vāsistha voivat todella arvostella Ráman, joka on kaikista korkein, mittaamattoman suuruuden. Jos arvostat suuruutta, Dharmaa (hyveellisyyttä) ja kuuluisuutta, sinun tulisi antaa Rāma minulle välittömästi. Jalo ihminen ei salaa

mitään anovalta. Jos annat Ráman minulle, kerron sinulle totuuden mukaisesti, että Ráma tulee tuhoamaan uljaat Ráksasat.'

Kuullessaan nämä Visvámitran sanat, Dasaratha oli ymmällään ja henkäisi Muhúrtan (neljänkymmenen kahdeksan minuutin) jälkeen ulos seuraavat sanat haikeaan sävyyn: 'Poikani on hyvin nuori, ei vielä kuuttatoista täyttänyt. Hän ei ole taistellut aiemmin. Siksi hän ei kykene suoriutumaan hirveän kyvykkäistä Ráksasoista. Hän on täysin tietämätön sodan taktiikoista kohdatessaan vainolaisensa. Siksi teidän kurja palvelijanne menee itse hänen sijastaan nelinkertaisen armeijan kanssa ja taistelee niitä vastaan. Jos Ráma, vanhin poikani erotetaan täältä, muut kolme poikaani eivät halua elää sen jälkeen. Eikä olisi luultavaa, että minä selviäisin hetkeäkään hänen erottamisestaan. Nyt en pelkää mitään muuta vihollista kuin Rávanaa vaikka aiemmin en pelännyt edes häntä. Tuleeko sellaisten soturien rohkeus, jotka saavat vihollisensa perääntymään, olemaan aina määrätty suureksi? Aika saa kiertämisellänsä aikaan ihmeellisiä muutoksia kaikissa asioissa. Mahtavista tulee räpäileitä. Koska olen vanha, minua surettaa se mitä minun tulisi tehdä tämän jälkeen.'

Sen jälkeen Visvámitra sanoi hyvin vihaisena: 'Vaikka lupasit minulle ensin olet poikennut liikaa totuudesta. Kuinka sotaisa, leijonamainen kuningas kuten sinä, käyttäytyy kuin mitätön elukka! Sinä voit elää onnellisena vaimosi, poikiesi ja muiden sukulaistesi kanssa. Minä palaan takaisin sinne mistä tulin.' Seurattuaan näitä tapahtumia, Vásththa keskeytti ja sanoi Dasarathalle: 'Sinun, joka olet syntynyt Manun sukuun ja jota kutsutaan Hallitsija Dasarathaksi, tulisi pitää sanasi. Jos sinun kielesi hairahtaa, kuka muu silloin pitää sanansa? Jos sinun alamaisesi tässä maassa ovat pettämättömästi toimimassa sinun julistamasi ankan oikeuden mukaan todellisen vallankumouksen hengessä, silloin, Oi kuningas, sinun itsesi ei tulisi pelätä toimia sen mukaisesti. Tämä Muni Visvámitra on suojeleva poikaasi Rághavaa täydellisesti kuin tulella suojattua ambrosiaa (Devalokassa) ja siksi Ráksasat, joille sota on vain sivupuuhaa, eivät kykene haavoittamaan poikaasi pienimmästäkin määrin.' Näiden Vásththan sanojen vuoksi voimakaskätinen Dasaratha tiedusteli Ráman seurueen jäseniltä mitä hän, jonka tämä sai haltuunsa Jalojen armon kautta, oli tekemässä. Sen jälkeen he alkoivat kuvailla seuraavaan tapaan herransa surkeaa tilaa siitä lähtien, kun hän oli palannut pyhiinvaellusmatkalta: 'Vasta hartaan anomisen ja hänen jalkoihinsa heittäytymisen jälkeen, hän suorittaa joitakin päivittäisiä seremonioitaan. Hän kysyy mitä arvoa on meliähyvää tuottavalla jälkikasvulla, hyvinvoinnilla, talolla, jne., koska ne ovat vain epätodellisia? Herraamme eivät miellytä arvokkaat valkoiset vaatteet tai kuutta makua⁵ sisältävät herkut tai viileä vesi tai mikään muukaan. Kun askeetti ilman egoismia hän on vapaa kaikesta *abhimánasta* (itsensä samaistamisesta objekteihin) eikä hänellä ole viehtymystä valtion asioihin, hän ei sen paremmin nauti ilosta kuin ole kärsimyksenkään ahdistama. Murheissaan hän protestoi sitä, että hänen elämänsä kuluu hukkaan monissa turhamaisissa maallisissa toimissa, jotka eivät osaltaan vaikuta Jívan-muktin tilaan, jossa kärsimys on tuntematonta. Ajatellen, että hänen rikkautensa on äärettömän vaaran lähde, hän on lakannut haluamasta sitä ja antaa sen erotuksetta pois kaikille. Me emme kykene arvaamaan perustana olevia ajatuksia hänen sydämessään. Ylistys tämän kokouksen jäsenelle, joka on niin ystävällinen, että vähitellen juurruttaa nuoreen kuninkaaseemme kaikki ne jalot piirteet, jotka tekevät hänestä sopivan olemaan kuningaskuntamme johtaja! Nämä ovat ne luonteenpiirteet, joita nuori prinssimme osoittaa.'

Näiden Ráman seurueen alistuvien sanojen vuoksi Visvámitra kertoi heille: 'Menkää ja hakekaa tämä suuresti rakastettu Ráma (muille tuntematon), joka on kuin laumastaan eksynyt peura.' Sitten puhutellen kokoontuneita hän sanoi: 'Sitä suurta masentuneisuutta, joka on ilmennyt hänessä, ei voi verrata mihinkään, joka saa alkunsa (mitä pettymykseen tulee) mistään halutusta objektista tai mistään onnettomuudesta, se on vain (porras kohti) jumalaisen viisauden hankkimista (Vairágyan) maallisista objekteista välinpitämättömyyden ja (Vivekan) todellisen arvostelukyvyn avulla. Kuten me hän tulee saavuttamaan Brahmanin hiljaisuuden tilan, poistettuaan mielestään kaiken harhan tutkiskelemalla tahratonta Átmania monipuolisen järkeilyn avulla. Ráman mielestä tulee pian täysi ja sitten hän suorittaa lempeästi ja jalosti kaikki ihmisille kuuluvat velvollisuudet.' Munin kertoessa tätä, Ráma ilmestyi kuninkaallisen kokouksen eteen ja heittäytyi isänsä jalkoihin ja sitten Vásththan, Visvámitran, kaiken tiedon osa-alueiden hyvin taitavien Brahminien ja opetusta antavien opettajien jalkoihin. Vastaanotettuaan sitten alempiarvoistensa maahan heittäytymisen, hän antoi arvoa heidän kunnioituksen sanoja ja silmän liikettä sisältäville tervehdyksilleen. Kuninkaan pyytäessä häntä nousemaan ylös ja istuutumaan hänen viereensä valtaistuimelle, hän levitti ainoastaan taitetun vaatteensa maahan ja istuutui sen päälle menemättä ylös hänen luokseen. Johon kuningas sanoi näin: Oi harvinaisen tiedon omaava poikani, miksi pitäisi sinun, jota

5 Maku jaetaan kuuteen osaan, nimittäin *katu* (polttavanmakuinen eli tulinen), *amla* (hapan), *madhura* (makea), *lavana* (suolainen), *tikla* (kirpeä) ja *kasáya* (kutistava).

kaikkien tulisi katsoa ylöspäin ikuisen autuuden lähteenä, riutua tällä tavoin edes hetkeäkään, keho laihtuneena ja mieli masentuneena kuin tietämättömällä? Sinun kaltaisesi ihmiset, jotka ovat menettäneet mielihalut objekteihin, ovat helposti saavuttaneet Nirvanan tilan kuten kertoi Gurumme Vasistha, joka on kunnioitettava viisas ja Brahmarsi. Miksi murehdit näin turhaan? Koska nuo onnettomuudet, jotka tuovat kärsimystä, eivät koskaan lähesty sinua, pitäisi nykyisen harhasi poistua.

Kun Dasaratha, kuninkaiden kruunattu kuningas, oli sanonut tämän, Vasistha aloitti, jolloin Visvámitra keskeytti hänet näin: Oi sinä pelätty esitaistelija, joka olet helposti valloittanut vihollisesi, aistiobjektit, jotka ovat voittamattomia muuten kuin korkeimman ponnistuksen kautta, älä hukuttaudu täynnä Ajnánaa olevan harhan valtameren, joka hyödyttää vain iäti epävakaita, tietämättömiä maailman ihmisiä. Jos ilmaiset minulle syyn harhaan, joka ryöstää sinua kuin maanalaiset rotat, jotka kaivavat maata hyvän talon alta, silloin sinä pääset siitä eroon ja kykenet myös saavuttamaan kauan kaipaamasi päämäärän. Lisäksi sen mukana henkinen kärsimyksesi lakkaa ilmestymästä. Siksi ole niin hyvä ja puhu suusi puhtaaksi. Näiden Visvámitran sanojen vaikutuksesta Ráma vapautui kaikesta surusta ja riemuiten kuin riikinkukko, joka kuulee jylisevän äänen pilvistä ilman viiletessä, vastasi Visvámitralle näin: 'Oi korkein Muni, armon ja jalon Tapaksen inkarnaatio, koska te olette niin ystävällinen ja sallitte tietämättömän minäni kertoa suruni syyn, teen niin. Kuulkaa nyt esteet minun tavallani.

'Synnyttyäni Dasarathan, isäni taloon, minusta tuli hyvin taitava tiedon kaikilla osa-alueilla ja käyttäydyin tarkasti uskonnon sanelemien ratkaisujen mukaan. Sitten kiersin tämän valtameren ympäröimän maailman ympäri, kylpien ohi kulkiessani monissa pyhissä vesissä. Palattuani pyhiinvaellusmatkaltani, kaikki haluni tätä maailmankaikkeutta, joka on harhaa, kohtaan olivat kadonneet. Tässä maailmassa ei ole rahtuatakaan iloa. Tuhoutuminen (kuolema) on olemassa vain syntymän vuoksi ja syntymä on taas kuoleman vuoksi. Siksi kaikki asiat ovat harhaa tässä maailmassa. Kaikki maailman asiat tuottavat vain tuskaa, ovat tulvillaan vaaraa, eivät liity toisiinsa mitenkään, liittyen toisiinsa vain mielen Samkalpan avulla, mielen, taipumattoman kuin teräskanki ja suureen (materiaaliseen) hyvinvointiin hedelmällisen. Siksi mitä hyötyä on kuningaskunnan objektien nauttimisesta? Jos me alamme tutkia mistä on lähtöisin kehon 'minä', joka meillä on, me huomaamme, että kaikki nuo asiat (ja esineet), jotka ovat Átman ulkopuolisia, ovat epätodellisia. Koska kaikki asiat (ja esineet) ovat epätodellisia, kun aloin tutkia mitkä näiden kaikkien asioiden joukossa kehittävät minkäkin, minä lakkasin rakastamasta niitä kuten matkustaja, joka, kun hän havaitsee, että utuinen kangastus erämaassa ei ole vettä, ei ikinä hingua sen perään. Yrittäessäni löytää polun, joka vapauttaisi minut kärsimyksestä, jonka synnyttävät kukistumattomat aistiobjektit, minä palan kuin vanha puu, joka palaa sisältä päin itsensä tuottaman lämmön vaikutuksesta vanhalla iällään. Tämä minun sietämätön harhani on kuin ruokatorveeni juuttunut kivi. Koska pelkään sukulaisten paheksuvan minua tämän suruni vuoksi, yritin kaikin tavoin päästä sen yli, mutten kuitenkaan kykene pääsemään siitä eroon vaikka itkisin ääneen.

Hyvinvointi—'Niin kuin ihmisen perhe ja lapset, jotka eivät tee onnellista hänestä, joka on suurimpien vaarojen piirittämä, hyvinvointi, joka saa vain suuren joukon ajatuksia pyörimään ihmisten mielessä, ei suo onnea. Juuri kuten kuningas liittoutuu jokaisen kanssa, joka on vallanpitäjä riippumatta siitä onko tämä jalomielinen vai halpamainen, niin hyvinvointi, jonka saavuttaa jokainen ihminen, joka rientää sen luo turvapaikan saadakseen ja kuinka käyttökelpoista hyvänsä se saattaa ollakin, on henkisesti viisaan halveksumaa ja siitä johtuu, että se on halpa-arvoista. Kuka tässä maailmassa on sellainen, jonka mieli ei sula kuin jää hyvinvoinnin katselemisesta tai pyöri hyvinvoinnin pyörteessä? Hyvinvoinnin, joka katkeroittaa kiintymyksen, vihamielisyyden, yms. myrkyllä onnen, joka saa alkunsa henkisesti viisaan suloisen esitelmän ytimestä. Sillä myrkyllä, jonka hyvinvoinnin moninkertaiset pahat vaikutukset ovat sellaisiin maallisiin ihmisiin luoneet. Niinkuin rubiini, josta tulee samea pölyn peittäessä sen, kaikki ihmiset, ovatpa he sukulaisilleen hyviä tai pahoja, ovatpa he älykkäitä tai köyhiä tai sotaisia, ovat taipuvaisia tähän haluun ja alempiarvoisia. On todella harvinaista löytää moitteettomia äveriäitä ihmisiä, totuudellisia sotureita tai kuninkaita, jotka käsittelevät tasa-arvoisesti alamaisiaan. Tämä hyvinvointi, jota mieli himoitsee ja joka on luonteeltaan erittäin lyhytkestoista, on kertakaikkisen hyödyttömiä kuin käärmeen ympäröimässä kaivossa kasvavassa köynnöksessä oleva nappu.'

Elämä—'Prána (Elämä), joka on kuin lehden kärjestä tihkuva sadepisara, livahtaa pois kehosta sopimattomaan aikaan kuin idiootti. Johtuu vain ikuisesti kasvavien viiden aistin (halujen) käärmeen puremasta, että ilman todellista Jnánaa olevat ihmiset alkavat menettää elämänhalunsa ja näin lyhentävät elämänsä. Minä en iloitse tässä elämässäni, joka on kuin valon väläys harhan pilvessä, pitäen tätä rajoitettua kehoani todellisena. On mahdollista pilkkoa kaikenäyttävä Ákása tai hillitä myrskytuulet tai vaimentaa aallot, jotka tuon tuostakin ilmestyvät veden pinnalle, mutta katoavat; mutta ei ole mitään keinoa vastustaa tätä elämän halua, jota ei pidetä pysyvänä. Tämä elämä on hetkellinen kuin syksyn pilvet tai sydämetön lyhty

tai meren aallot; vaikka näyttääkin todelliselta, sillä ei ole pienintäkään lepotilaa, se on upotettu määrättömään tietämättömyyteen ja on vailla inhimillisen elämän todellista loppua; jos me tutkimme sen hedelmiä, huomaamme, että se kehittää vain kärsimystä kuin antamisen tuskaa. Se on jalointa elämää jossa, saavuttaakseen korkeimman Átmisen viisauden, joka on kyllänsä autuutta ja vailla kaikkea kärsimystä, ihmiset viettävät päivänsä loputtomassa Átmisessä tutkimisessa tuhlaamatta aikaansa sellaisia perusasioita tehden kuin puut, elukat ja linnut. Niiden elämät, jotka ovat vapauttaneet itsensä jälleensyntymistä, ovat tosimpia ja jaloimpia, mutta muiden ovat kuin noiden vanhojen pääsinpäiden. Arvostelukyvyttömille ihmisille opiskelu on rasitus, (mielen)rauhattomille heidän mielensä on rasitus heille itselleen, mutta ihmisille, joilla on kiihkoja ja muita häpeätahroja, Átma-jnána on rasite. Sellaisille ihmisille, jotka eivät ole nauttineet autuudesta omassa Itsessään, kaunis keho, elämä, Manas, Buddhi, Ahamkára, toiminnot, jne., ovat sietämättömiä rasitteita kuin kantajan kuormat. Elämä, itsensä tähän kehoon samaistamisen jälkeen, poistuu siitä jo nuorena kuin viisas, joka vieroksuu seurustelua ilkeämielisen kanssa. Mikään ei ole niin turmiollista kuin tämä elämä, joka on katoavainen luonteeltaan ja huikentelevainen nautintojen antamisessa.

Ahamkára—'Minua terrorisoi vihollinen, joka on kuviteltu ja vahingollinen Ahamkára (minäisyys eli egoismi), joka kehittyy harhasta ja läpäisee minut kokonaan. Johtuu yksinomaan Ahamkárasta, että kaikki mielen huolet, vaarat ja jatkuvasti lisääntyvät elämän toimet ilmestyvät. Ei ole olemassa sitä suurempaa vihollista. Seurusteltuani tämän vihollisen kanssa pitkään, olen nyt vauhkossa mielentilassa. Minulle ei maistu ruoka eikä vesi. Mitä tarvetta on puhua (muista) nautinnoista? Kaikki päivittäiset seremoniamme, *yajnat* (uhraukset), nautinnolliset asiat yhdistettynä, kuten ne ovat, Ahamkaraan, ovat epätodellisia. Siksi todellinen salaisuus piilee tästä Ahamkárasta luopumisessa. Niin kauan kuin tämä Ahamkára varjostaa meitä, niin kauan halun kukat kukkivat ja lisääntyvät meissä. Vaikka olen luopunut kaikista Karmoista (toimista), jotta vapautuisin Ahamkárasta, kärsimykseni eivät kuitenkaan ole hävinneet, sillä en tunne todellista Itseäni. Voisitteko Te, Oi Rsi, olla niin ystävällinen ja siunata minut, jotta voisin vapauttaa itseni tästä kirostusta Ahamkárasta, joka on kaikkien vaarojen lähde tässä maailmassa, on nopeasti haihtuva, jolla on istuimensa mielessä ja on idioottimainen luonnoltaan ja ilman asianmukaista arvostelukykyä ja älyä.

Manas—'Sitten Manakseni (mieleni) käänteleehti kohti vihan ja rakkauden objekteja aivan kuin kevyt höyhen myrskytulessa. Se lentää turhaan ikuisesti kaikkialle aistiobjektien tähden, pois viisaan seurasta kuin kaupungin kulkukoira, mutta sieltä ei kerry mitään tuloksia. Kuten pajukoppa (*karandaka*), joka ei pidä vettä, niin tämä turmiollinen mieli ei pitäydy iloon (tai nauti onnesta) sisimmässä vaan kieppuu nähdessään paljon himoitun, loistavan hyvinvoinnin. Tämän hurjapäinen mielen koira, kulkien halun toverin perässä, saalistaa minua kurjaa tietämätöntä iäti kuin raatoa. Aivan kuten olki heittelehti edestakaisin pyörteisessä tulessa, tämä minun mieleni saattaa minut kaikenlaisten harhojen ja kärsimysten alaiseksi ja houkuttelee minut kauas suureen tyhjyyteen. Tämä hirvittävä mieli, joka näyttää olevan perusteettoman Máyan luontoa, mutta joka on oikean tutkimuksen seurauksena erilainen, johtaa minut moniin maallisiin toimiin kuin riivatun miekkosen. Se kiittää hetkessä maasta Pátalaan (alempaan maailmaan) ja sieltä takaisin maan päälle. Tämä petollinen mieli, joka näyttää nostavan minut korkempaan tilaan, suistaa minut vieläkin alempiin kuin laho köysi, jota käytetään puun nostoon kaivosta. Tämä myrkyllisen mielen hirviö on paljon vaarallisempi kuin itse tuli, paljon ylitsepääsemättömämpi kuin vuori ja paljon kovempi kuin valtava timantti.

'On mahdollista juoda valtameren sisältö, repiä juuriltaan Mahámeru (vuori) tai niellä liekehtivä tuli, mutta on mahdotonta hallita tätä meidän mieltämme. Se on kaikkien objektien kehityksen ainut syy. Tämä katoavainen maailmankaikkeus on olemassa vain, kun mieli on olemassa, mutta katoaa jälkimmäisen poissaollessa. Siksi mieli pitäisi tuhota. Siksi koko lauma kärsimyksiä ja mielihyviä, jotka ovat kuin mielen kautta alkunsa saavat vuoren lujuuDET. Tästä johtuu, että päättelen niiden tuhoutuvan mielen tuhoutuessa arvostelukyvyn avulla.

Halu—'Pöllöjen joukko nimeltään intohimot ja vihat leikkii Átmanin Ákásassa rauhattomien halujen yössä kaamean harhan vahvan pimeyden saartamana. Kaikki kauan kaivatut, hyveelliset toimeni on tyyten nakerrettu pois kuin viulunkieli rotan syömänä. Olematta ilman mieltä, jolla on Átma-jnána, olen kiedottuna niiden verkkoon kuin lintu tarttuneena ansaan ja sen vuoksi riipuksissa. Halun liekki on polttanut minut. Nykyisessä tilassani en pysty ajattelemaan, että edes kylpy ambrosiassa voisi viilentää minua. Kuin uudenkuun tiheä pimeys ne saavat kaikkein pelottomimman ihmisen vavahtamaan pelosta, huumaannuttavat älyn silmän ja saavat aikaan värinää jopa viisaan sydämessä, viisaan, joka on hyvin kärsivällinen. Tämä vanha portto, halu, huonoenteinen pöllö luonnoltaan, seuraa aina ihmisiä heidän hyvinvoinnin ansaitsemiseen yllyttämisen toivossa, mutta turhaan. Kuin tanssiva nainen, joka, vaikkakin iän heikentämä, tanssii turhaan ilman todellista iloa, kaikki haluni (leikkivät minussa samalla tavalla ja) kiusaavat minua. Ne yrittävät

tavoittaa asiat sieltä mihin eivät ulotu. Mutta vaikka sellaiset asiat ovat niiden saatavissa, ne sivuuttavat ne ja kaipaavat uudestaan onnea (muista asioista). Kuin apinat ne vaeltelevat ympäriinsä ilman yhtäkään lujaa istuinta. Kuin mehiläiset, jotka iloitsevat lentäen kukasta kukkaan puutarhassa, ne matkustavat hetkessä Pátalan, Ákásan ja kaikkien maailman kahdeksan neljänneksen poikki. Nämä ikuisesti kasvavat halut ovat ne, jotka saavat aikaan jälleensyntymän kärsimyksen, kärsimyksistä kaikkein raskaimman. (Jumalalliset) Devat ylistävät mielen haluttomuutta (objekteja kohtaan) suurimpana ihmelääkkeenä halujen tautiin, josta kärsivät jopa nuo, jotka elävät palatsimaisissa herraskartanoissa linnakkeiden suojaamina. Halu on se, joka saa syvällä olevan sisäisen ihmisen näkymään ulkoisesti kuten sädehtivät neitokset peittyvät kultaisiin ranne- renkaiisiin tai auringon säteet, jotka saavat lootuksen nupun puhkeamaan (ja ilmenemään ulkoisesti). Nämä mielen halut, jotka ovat kuin timantin kärki tai veitsenterävä miekka tai kuin tulesta räiskyvät teräksen kipinät, eivät yhdessä hetkessä muuta miksiäkään niin jaloa ihmistä kuin Mahámeru tai komeaa, viisasta ihmistä tai rohkeaa tai sotilaita tai ketään muutakaan.

'Tämä keho, joka koostuu suolista, lihaksista, jne. ja on altis muuttumiselle ollen yhteen aikaan lihava ja toisena ajankohtana laiha, tulee olemassaoloon tässä maallisessa olomuodossa yksinkertaisesti joutuakseen kärsimyksen alaiseksi. Mikä muu asia on kouriintuntuvasti hyödyttömämpi, kärsimystä tuottavampi ja kurjempi kuin tämä keho, joka häilyy kivun ja mielihyvän välillä objektien kokemisen lisääntymisen tai vähentymisen vuoksi? Mitä hyötyä on tästä kehosta—ikuista tai muuta, kärsimykseen ja mielihyvään taipuvaisesta—asunnosta, jossa asuu vuokralla Ahamkára, taloudenhoitaja kymmenen pahan- kurisen lehmänsä, Indriyan (elimen) kanssa, palvelijansa Manasin (mielen) kanssa, joka tuottaa Samkalpan, ja tämän ystävän, halun kanssa ja sisäänkäyntiä koristavat köynnöksinä useat hampaat ja apina joka on kieli? Jos tämä keho, joka on nautinnon, hyvinvoinnin, kuningaskunnan, tehtävien, yms. väline, on olemassa aina, silloin on epäilemättä jotakin, jota voisi kaivata, mutta kaikki nämä tulevat häviämään Yaman (kuoleman) saapuessa määrättyyn aikaan. Mitä nautittavaa kauneutta on tässä kehossa, joka on lihaa ja verta, jolla on taipumus mädäntyä, joka on samanlainen rikkaana kuin köyhänäkin ja on, eroituksesta, kasvamisen ja kuihtumisen alainen. Vain hän, joka suhtautuu varmana salamointiin tai syksyn pilviin tai suunnattoman suureen Gandharvan (harhan) kaupunkiin, tulee takertumaan tähän kehoon todellisena.

Varhaislapsuus—'Miksi hyvänsä (ihmiseksi) sinä synnyt, tässä Samsáran (maallisen olemassaolon) valtameressä keinuen yhdessä moninaisten toiminnan aaltojen kanssa levottomassa ja vaihtelevassa tilassa, varhaislapsuuden aika on ankaran kärsimyksen syynä. Tänä ajanjaksona on alttina väistämättömille vaaroille, heikkouksille, kykenemättömyydelle ilmaista ajatuksia, tietämättömyydelle, haluille ja ajatusten epä- vakaisuudelle. Ja tässä kehossa tapahtuu, että mieli toimii ja voittaa vaihtelevuudessaan valtameren aallot tai neidon silmät tai tulen liekit tai salamoinnin leimahtelun. Imeväinen ruokkii itseään lialla kuin koira ja iloitsee tai itkee pikkuasioista. Joskus se syö pölyä ja kutsuu kuuta taivaalta tulemaan lähemmäksi. Eikö kaikki tämä tietämättömyys muodosta autuuden? Tämä ilikurinen varhaislapsuuden ajanjakso, joka aiheuttaa kauhua omien oppi-isien, vanhempien, sukulaisten, yms. sydämissä, on alinomaisen pelon alkuperä ja sarja täynnä monia tahroja. Arvostelukyvyyttömyyden parittaja löytää siinä luotettavan turvapaikan. Tänä ajanjaksona kukaan ei nauti onnesta.

Nuoruus—'Ylityttyään tämän paljon vaaroja sisältävän ajanjakson, ihminen saavuttaa nuoruuden ajan, jolloin hän on alttiina toisenlaiselle kärsimykselle ja horjahtelee ja vaipuu silloin paholaisen, nimeltä Manmatha (rakkauden jumala), jakamien raskaiden iskujen alle, Manmathan, joka asuu (piilevä) hänen mielensä sopukoissa. Hänen korkea älynsä, vaikka avartuukin näkemyksessään kaiken tiedon osa-alueiden opiskelun kautta, vaikka valaistuukin Gurun palvelun avulla ja puhdistuu hyvien Karmojen kautta, tulee kuitenkin olemaan tahrainen kuin mutainen virta. Kuumasta erämaasta, joka on keho, ilmestyy kangastus, joka on nuoruus, hakeminen, joka, mielen hirvi, putoaa pyörtyen aistiobjektien kuoppaan. Kärsimys lisääntyy niin kauan kuin on nuoruuden nautintoja nautittavana. Samoin halut lisääntyvät valtavasti kunnes nuoruus päättyy ja työnteko moninkertaistaa vahingon. Vain hän on ihminen, joka on hankkinut (nuorena ollessaan) voiman saavuttaa pelastus helposti ylittämällä kaikki nuoruuden esteet. Sellainen ihminen on kaikkien palvonnan arvoinen, on todella viisas ja on ihminen, joka on tuntenut todellisen tilansa. Löydetäänkö tässä maailmankaikkeudessa nuoruuden aikaa (kenenkään elämässä), jota koristavat sellaiset arvaamattoman hyvät ominaisuudet kuin suloisuus, nöyryys, jne. ja kykenevyys olla (ihmisten) varma turvapaikka? Me voimme yhtä hyvin etsiä laajaa metsää yläpuoliselta taivaalta.

Himo—Mitä iloa saadaan narussa heilutettavista sätkynukeista, jotka ovat nivelistä, lihaksista, verestä ja lihasta koostuneita naisen vartaloita? Oi, kuinka voi enää ilmetä kunnan haluja pehmytkutrisia naisia kohtaan jos me kerrankin teemme tutkielman (tai analysin) mielessämme heidän silmistään ja muista ihosta, lihasta, verestä ja kyynelistä muodostuneista vartalonsa osista. Naisten rinnat, joita koristavat

helminauhat ja muut käädyt kuin Gangesin virtaa koristavat pitkät, suurelta Meru-vuorelta alas valuvat aallot, vaivaavat miehiä (tai miehet nauttivat niistä) kuin koiralaumat, jotka nuoleskelevat esikaupungin krematoriodien luokse ripoteltuja keitetystä riisistä tehtyjä palloja. Onko tässä maailmassa yhtäkään miestä, joka ei pala kuin oljet, kun hän joutuu alttiiksi synnin (tulesta) kumpuaville naisten liekeille ja tummien hiuskuuntaloiden varjoissa oleville, miehiä kuumentaville katseille? Naisten viileä vartalo, (josta mies nauttii) soveltuu kuivaksi polttoaineeksi, jolla polttaa itseään helvetissä. Tummasilmäiset naiset ovat kuin Káman (halun jumalan) asettamat ansat, jotka kietovat miesten tietämättömät mielet pauloihinsa. He muistuttavat myös koukkuun laitettavaa täkyä, jotta saataisiin kalaa eli miehiä, jotka ovat jälleensyntymien altaassa, joka on täynnä suuren halun mutaa. Oi, en tule koskaan kaipaamaan nautintoa naisista, jotka ovat kuin lukittuja korulippaita, jotka sisältävät ääretöntä kärsimystä ja jalokiviä, joita ovat loputon halu, viha, jne. Jos alamme analysoida tämän kehon lihaksi, vereksi, luiksi, lihaksiksi, jne., silloin halumme naisiin, jonka sanotaan loistavan kuun loistokkuudella, muuttuu vastenmielisyydeksi. Vain hän, jolla on aviopuoliso (ja maistaa aviollisia nautintoja) himoitsee sellaisia nautintoja; kuinka hän muuten voi tuntea avioelämän nautintoja? Jos himo naisiin, joka on kaiken nautinnon lähde, häviää, silloin maallinen orjuus, jolla on perustansa mielessä, tulee häviämään. Maailmankaikkeuden (sen mielikuvan), joka on olemassa vain nimessä, lakatessa, ilmestyy ikuinen, jumalainen autuus. Naisten himo, joka, ollessaan ilman arvostelukykyä, lumoa etäältä, kasvaa aina vaikka tuottaakin mielihyvää ja värisee kuin mehiläisen siivet ja siitä on vaikea päästä eroon. Koska pelkään niitä kauheita seurauksia, joita se tuo tullessaan kuten tauteja, kuoleman, vanhuudenhöperyyden ja sielullisia ym. kipuja, en kaipaa sitä nyt. Siitä luopumatta, kuinka odotan saavuttavani Bráhmanin tilan?

Vanhuudenhöperyys—Varhaislapsuuden aikaa seuraa nuoruuden aika; tämän taas nielaisee vuorostaan vanhuuden aika suurine muutoksineen. Jos vanhuudenhöperyys astuu sisään seuralaisenaan harhaluulo, tauti, kipu, jne., silloin ihmisen terve järki jättää jäähyväiset kuten miehen hellyys ensimmäistä vaimoa kohtaan päättyy, kun hän menee uusiin naimisiin. Vanhuudenhöperyydestä seuraa monenlaista kärsimystä, sellaisia kuin tämän yhdeksänporttisen kehon rappeutuminen, unohtaminen, kykenemättömyys tyydyttää halujaan tai suorittaa tarvittavia toimia, vaikeita sairauksia, täydellistä avuttomuutta hankkia tarvitsemiaan tavaroita ja kasapäin poikien halveksuntaa, jne. Ystävät, lapset, sukulaiset, palvelijat, jne., nauravat ihmisparalle, joka väräjä vanhuuttaan. Kuten pöllö lepää ontossa puussa, samoin hänen halunsa säilyvät hänen karkeassa muodossaan, joka on täynnä kipua ja ilman lujuttua ja hyviä ominaisuuksia. Vanhuudessa, heikkouden ja vähämielisyyden ahdistuessa, jolloin vaarat, halut kuin apulaisinaan, polttavat ihmisen sydäntä kaikenlaiset kuvitellut pelot ilmestyvät, koska ihminen ei kykene pitämään puoliaan haluja vastaan, jotka ilmestyvät vasten tahtoa hänessä ja hän mietiskelee olemassaolon tervehdyttävää luonnetta korkeammassa maailmassa. Aineellisista esineistä iloitsemisen jano lisääntyy vanhuuden mukana, mutta ihminen on voimaton tyydyttämään janoaan. Kykenemättömänä nauttimaan niistä, hän masentuu. Kuolema laskee kätensä harmaille päille, jotka ovat kuin kypsiä kurpitsia, joista tulee harmaita valmistuessaan. Tässä maailmassa Kuolemaksi kutsutun kuninkaan edellä marssivat saattueessa sielullisten ja fyysisten sairauksien armeijat virkamerkkeinään Cámaraksi⁶ kutsuttu harmaus. Tämän harmauden valkaiseman kehon pyhätössä elää emäntiä nimeltään vaarat, vähämielisyydet ja sairaudet, jotka saavat hänet masentumaan. Mitä iloa me odotamme saavamme seurustelusta tämän vanhan harmaan vanhuudenhöperön eukon kanssa? On erittäin vaikeaa raivata tieltään vanhuuden halut pääsemällä eroon kolmenlaisista haluista (poikaan, vaimoon ja hyvinvointiin).

Kála—'Kaikki nautinnon miellyttävät kohteet tässä maailmassa, jotka ilmestyvät Ajnánan kautta jälleensyntymien sarjassa, poistuvat Yaman (kuoleman tai ajan) saapuessa niinkuin lanka rotan nakertamana. Tässä maailmassa ei ole mitään mitä Kála (aika) ei nielaise kuten Vádavágnin (ryöppyävän tulen) sammuttaa krokotiileja ja kaloja jne. täynnä oleva valtameren vesi. Jopa sanoin kuvaamattomien, Todella Suurien kohdalla hän ei odota sekuntiakaan yli myönnetyn ajan. Nielaistuaan kaiken, hän olisi pelkkä itseänsä. Jopa jumalalliset kuninkaat, siunauksellinen Brahmá, Asura Vrtra⁷, mahtava kuin Mahámeru ja muut joutuvat hänen kynsiinsä kuin käärme kotkan otteeseen. Hän tuhoaa helposti kaikki asiat ovatpa ne kärhiä tai lehtiä, olkia tai Mahámeru, valtameren vesiä tai pilvenkorkuisia Mahendran vuoria ja käyttää niihin valtaansa mielensä mukaan. Hän luo aamulla tämän viidakon, joka on maailmankaikkeus Asvattra- (viikuna-) puuna, jossa kasvaa hedelmiä (maallisia munia) yhdessä miljardien pörisevien kärpästen (egojen) kanssa, nähden silmillään, jotka ovat aurinko, niiden kypsyvän puolilta päivin, poimien ne, kun ne ovat kehittyneet

6 Cámará---kiinanpystykorvan tai Jakin häntä, jota käytetään kuninkaallisuuden symbolina.

7 Asura Vrtra---Indran vihollinen.

neljännesten suojelijoiksi ja syö ne (yöllä). Hän pujottaa myös kolmen⁸ *gunan* lankaan jopa jalokiviä maailmankaikkeuden korkeimpien ihmisten muodossa ja tekee heistä saaliitaan. Luhistuvassa asumuksessa, joka on tämä pieni maailmankaikkeus, hän kerää kuin rubiinit Kuoleman korulippaassa kaikki hajallaan olevat maalliset ihmiset. Metsästettyään egoja petojen, lintujen, yms. hahmoissa tämän olemuksettoman maailmankaikkeuden suuressa viidakossa, hän lopulta, Mahákalpan aikana, keikaroi tankissa, joka käsittää suuren valtameren, joka on täytetty lootuksella, joka loistaa Vádavan tulta. Tällä persoonallisella Ajalla on aterianaan, joka on tehty useista erilaisista maailmoista, koko elävä luomakunta kuusine eri makuisine herkkuihineen kuten kirpeys, jne., ja seitsemän verratonta maitomerta, kirkastettua voita, jne. juomisenaan; hän kulkee kehässä ympäri ja ympäri keskellä objekteja, jotka on luotu jokaisessa Mahákalpassa.

Tuhoava Sakti—'Tämä haavoittumaton ja tuhoava Sakti (Brahmanin vaikuttava voima) toimittaa maailmankaikkeuden kaikkine liikkuvine ja kiinteine kohteineen pois päiviltä ja hallitsee voitollisena kuin naarastiikeri harhan viidakossa seuralaisinaan jumalatar Durgá ja muut. Lopetettuaan kaikki elolliset oliot ja maailmankaikkeuden, hän (feminiini muoto) kannattelee kädessään hunajalla täytettyä astiaa, joka on tämä maa ja laittaa rintansa päälle kolme Lokaa (maailmaa) kuin kolmesta lootuksesta, sinisestä, punaisesta ja valkoisesta⁹ koostuvan sepeleen. Käsivarrellaan hän kantaa, ikään kuin leikkisää papukajaa häkissä, ihmisleijonaa, joka jyrisee ukkospilven äänellä. Tahrattomalla ja hiljaisuudeltaan syystaivasta muistuttavalla ihollaan hänellä on suuri Aika, leikkisä, ikään kuin nuori käki ja sen ääni on kuin melodisen huilun. Hänen voittoisa jousensa on kaiken ei-olemassaolo ja hänen nuolensa, luodut vaivat. Tällöin (Pralayan eli hajoamisen aikaan) hän tanssii ja kirmailee kaikkialla kuten itse tahtoo ja nauttii ihanasti säteillen. Hän asettaa päähänsä Svargan ikään kuin otsakoristeekseen ja jalkoihinsa hän kietoo Pátálan monet helvetit kuin jalkakoristeikseen. Aurinko ja kuu ovat hänen korvakorunsa, Himalaja hänen luunsa ja Mahámeru hänen kultainen kaulanauhansa ja Cakravála-vuori hänen vyönsä. Joskus hän ratsastaa Subrahmanyman (Sivan pojan) riikinkukkoajokilla kallistuen taaksepäin ja liikkuen edestakaisin. Joskus hän omaksua Rudrien pään, jossa on kolme silmää ja hirveä kuu pään päällä. Joskus hän pukee (olemuksensa päälle) Chowrien, jumalatar Paramesvarín kauniit kutrit tai vääntelevän, päättömän, kaikkivoivan ja hirmuisen Bhairavan¹⁰ ruhon; tai hän kantaa Devendran kehoa, joka loistaa tuhatsilmäisenä kuin almukulhoa. Pukien (kaulaansa) pääkalloista tehdyn kaulanauhan, ruumiin lihaksilla yhteen sidotun, hän tuhoaa kaikki maailmat tavallaan kauhistuttaen jopa itseään ja pysyen yhdessä, loistavassa Ákásassa. Tämä on se hirmuinen nainen, joka suuren Pralayan aikaan tanssii ilosta rinnallaan sepele, joka koostuu lootuksista, nimittäin kaiken läpäisevän Visnun kierron johtajista.

'Kaikki tästä eteenpäin kuvaamani objektit eivät ole todellisia. Tämä valtava mieli saa alkunsa vain Ahamkáran vuoksi. Kaikki näkyvät objektit ovat minulle kuolleita. En kykene tietämään näiden jälleensyntymien loppua (tai päämäärää). Siksi mieleni epäroji ja sielulliset huolet vaikuttavat siihen. Halun tauti on kaikkea painavampi. On todella harvinaista löytää yleväsieluisia ihmisiä, jotka ovat vapaat halujen paksusta sumusta. Tätä minun nuoruuttani, joka hyvin sopii korkeampien henkisten päämäärien hankkimiseen, on nyt turhanpäiten tuhlatu hedelmättömään pyrkimykseen.

Seurustelu Viisaiden kanssa—'Rakkautta suuriin persooniin väheksytään ja siitä johtuu, että Moksen (vapautumisen) polkua ei tunneta. Siitä johtuu, että on harvinaista saavuttaa Átma-tattva. Koska (ihmisen) epäpuhtaalla mielellä ei ole hyvää tahtoa ajatella toisen onnea omanaan, se on aina levoton. Vielä, koska tällä mielellä ei ole hyväntahtoisuutta iloita toisen hyveellisyydestä, sisäistä tyytyväisyyttä ei ole. Koska se ei ajattele toisten kärsimystä omanaan, siinä ei herää armahtavaisuutta. Vielä, jos se ei ole välinpitämätön toisten häijyille toimille, (mielen) halpamaisuus, kuinka heikko hyvänsä, saavuttaa sen. Ja silloin raukkamaisuus ottaa rohkeudelta paikan; muut helvettiin alennetut ihmiset voivat jälleen palata Svargaan. On erittäin helppoa sopia tapaamisesta tietämättömän kanssa, mutta on hyvin vaikeaa tehdä se todella valaistuneen kanssa.

'Kaikkien niiden objektien ajattelemisen, jotka ilmestyvät vain hävitäkseen, aiheuttaa vain orjuutta. Kaikki egojen joukot, jotka ovat niiden Vásanoiden tulosta, irroitautuvat (kehoistaan) ja menevät joko taivaaseen tai helvettiin. Kaikki ilmansuunnat lakkaavat olemasta auringon, joka ne erilaisti, poissaollessa. Kaikki maat, missä vierailaan, saavat uuden nimen ja muuttuvat ajan myötä. Mahtavimmat vuoristot hajoavat tomuksi. Kun Sat (Todellisuus) yksin säilyy (hajoamisen aikaan), Bhún, Antariksan ja Devan kolme maailmaa katoavat, valtamerestä tulee rutikuiva, tähdet jauhautuvat ja hajoavat avaruudessa ja Devojen ja

8 Prakrtin eli aineen kolme aineosaa.

9 Prakrtin kolme ominaisuutta.

10 Yksi Sivan ilmenemistä.

Asuroiden joukot katoavat. Silloin Siddhat¹¹ tuhoutuvat; Dhruva (Pohjantähti) kuolee; kolmiyhteys (Brahmá, Visnu ja Rudra) imeytyy Korkeimpaan Todellisuuteen; Aika, Ísvaran voima, joka Samkalpansa avulla tuottaa luomakunnan luonnonlakeineen, päättyy; kaiken täyttävä Ákása häviää; ja jopa ikivanha, näkyvä makrokosmos sulautuu ei-kaksinaiseen Paramesvaraan (Korkeimpaan Herraan), joka on hän, joka vapauttaa Máyan harhasta, yksi Todellisuus puheen ja mielen tavoittamattomissa ja yksi täydellisen tahraton Jnána.

'Ihmiset tässä maailmassa kuolevat, ajatellen jatkuvasti sellaisia kevytmielisiä ajatuksia kuin: "Tämä aika on hyväenteistä aikaa, tämä on kevättä (työn tekemiseen). Mikä on suotuisin aika pyhiinvaellukseen? Sukulaiset kunnioittavat vain sopivaa tilaisuutta. En voi tulevassa elämässä saavuttaa sellaista nautintoa kuin oli silloin ja silloin." Jos he, harkittuaan toimia Viisaiden elämien mukaisesti, eivät käytä sitä päivää hyväkseen tähän tarkoitukseen, kuinka he odottavat nukkuvansa yönsä raskaasti? Keskittäessään kaiken rakkautensa vaimoon, lapsiin ja hyvinvointiin ikään kuin ne olisivat nektaria ja samaistettuaan itsensä heihin, he kartuttavat iäti omaisuutta. Mutta jos nuo kauan kaivatut asiat katoavat jonkin epäonnen kautta, heidän surullaan ei ole rajoja. Kukistettuaan kaikki vihollisensa, joistakin ihmisistä tulee suunnattoman suuren omaisuuden turvattuja haltijoita ilman kilpailijoita; mutta katso! Yama liukuu sisään jostain salamyhkäisestä paikasta ja lopettaa kaikki heidän rakkaat, hellityt toiveensa. Harhat nimeltä vaimo, pojat, jne., ovat kuin matkalaisia, jotka liittyvät yhteen matkan ajaksi. Jopa Brahmá kuolee Kalpan jälkeen, joka on pelkkä ajan hetki (iäisyteen verrattuna). On absurdia meidän mieleemme puolelta, johtuen sen hyvin rajoittuneesta ajan havainnoinnista, yrittää tietää mitään ajan äärimmäisestä pienuudesta tai suuruudesta. Kaikki ihmiset ovat alttiita monenlaiselle kivulle. Todella oppineita on vain jokunen. Eri kastien moninaiset Karmat tai elämän olosuhteet tuottavat kärsimystä ja ovat harhakuvitelmaa. Kuinka sitten elän (sellaisen kärsimyksen keskellä)? Antakaa minun kulkea tätä polkua, jolla tulen vapautumaan kaikesta tehtävistä, jotka kietovat minut hyväenteisiin päiviin, suureen omaisuuteen, jne. ja tulla itsestään pois ajattelun elämästä. Kaikki tässä maailmassa kärsimystä tuottavat asiat, sellaiset kuin vaarat, hyvinvointi, syntymä ja kuolema, tuhoutuvat meidän ennusteiden kirjoissa lasketun ajan kuluttua. Urheat sotilaat kuolevat pelkurin kädestä ja sadat ihmiset kuolevat yhden miehen kädestä. Kuinka nöyristelevän mielenlaadun omaavat ihmiset korottavat itsensä hallitsijoiden asemaan! Sellainen on ajan pyörä, pyörien ilman mitään rajaa.

'Siksi mielessäni, jota maallisten tahrojen metsäpalo on julmasti polttanut, ei enää ilmene iäti kasvavaa hyvinvoinnin halua kuin kangastuksen harhaa erämaassa. Minä en kaipaa kuninkaallisten nautintojen elämää tai kuolemaa, joka on väistämätön. Siksi tahtoisin mieluummin olla sellaisena kuin olen nyt ilman mitään kärsimystä. Mutta mieltäni vaivaa masennus, josta minun on päästävä eroon. Jos ette te, hyvin koulutun mielenne avulla, pysty sitä poistamaan, milloin muulloin se voidaan tehdä? Edes tappavat myrkyt eivät vahingoita minua, mutta aistiobjektit tekevät todella niin. Edellinen saastuttaa vain kehon, kun taas jälkimmäinen lokaa monia kehoja peräkkäisissä jälleensyntymissä.

'Mielihyvä, kärsimys, sukulaiset, ystävät, elämä, kuolema, jne. eivät millään tavoin hullaannuta (vapautuneen) viisaan mieltä. Heille tämä ohikiitävä elämä on kuin tuulen pirsrottamat sadepisarot ja aistiobjektit ovat kuin salaman väläys. Myös nuoruuden aika, joka on ihmisten vapautumista edistävä (jos ominaisuutta käyttää hyväksi), on vain päivän kestävä. Pohdittuanne hyvin näitä asioita, levossa olevat viisaat kuten te, harhoitatte alati syvää Samádhia (syvää mietiskelyä). Vaihtelua ilmaisevan mieleni taipumukset vastustavat itseni samaistamista Kútasthaan (Brahmaniin); vaan kuin vaimo erotettuna miehestään, mieleni ei saavuta Brahmanin varmuutta eikä kallistu kohti materiaalisia haluja. Siksi tässä vaikeassa pulmassani olkaa niin hyvät ja osoittakaa minulle se aina loistava ja iäinen tila, joka on vapaa kärsimyksestä, heikkouksista, Upádheista (eli aineen apuvälineistä), epäilyksistä ja harhasta. Mikä on se ikuinen tila, jota suru ei lähesty, jossa voi pysyä aistiobjektien tulen surmaamatta vaikka liikunkin niiden keskellä kuin tulelle alttiiksi jätetty elohopeapallo. Kuten valtameri, joka ei ole muuta kuin vettänsä, Samsára (maallinen olemassaolo) perustuu vain sanoihin, ollen lähtöisin puheen voimasta. Kuinka Tosi vanhurskaat onnistuvat karttamaan tämän maailman kärsimyksen? Olkaa niin armollisia ja jakakaa minulle tämä teidän varmuutenne. Vai eikö tätä korkeinta tilaa ole olemassa? Eikö ole olemassa tätä levossa olemisen tilaa (*sthiti*)? Jos on, eikö kukaan tahdo avata minulle todellisia mysteereitä? Muutoin en pysty omalla ponnistuksellani saavuttamaan levossa olemisen tilaa. Koska olen vailla epäilyksiä ja Ahamkáraa, en suorita mitään velvollisuuksia. En kaipaa ruokaa, en makeaa vettä enkä hienoja vaatteita. En suorita mitään kylpemisen, antamisen, yms. päivittäisiä seremonioita. Mieleni ei ole enää taipuvainen kantamaan kuninkaallista valtiikkaa tai halukas mielihyvään tai kärsimykseen. Ilman rakkautta tai vihaa minä vain pysyisin hiljaa ja haluamattomana, patsaan kaltaisena.'

11 Sellaiset henkilöt, jotka ovat kehittäneet henkisiä voimia kuten Animan, jne.

Näin Ráma, kasvot tahrattoman, viileän, täysikuun kaltaisina, ääntäen suloisesti ja mieli nyt täyteen kukkaan puhjenneena Átmisen arvostelukyvyn vuoksi, lausui iloisen Munien seurueen edessä ja jäi sitten hiljaa kuin itkemästä lakannut riikinkukko kohdatessaan tummat ukkospilvet.

1. SUKAN TARINA

Yhteenveto—Tässä luvussa Visvámitra kertoo Rámalle tarinan juurruttaakseen häneen (joka oli vakuuttunut maailmankaikkeuden ja egon epätodellisuudesta, kuten selviää edeltäneestä luvusta) totuuden, että hän yksin on Ainoa Tietoisuus (Todellisuus).

Kuullessaan nämä Ráman, kruununperillisen, ihmeelliset sanat, jotka voivat vapauttaa ihmisen suuresta Samsárásta, kaikki nuo Dasarathan kuninkaallisen halliin kokoontuneet olivat riemuissaan, heidän hiustensa noustessa lopussa pystyyn vaikka he olivat nimenomaan tulleet sinne kuulemaan Ráman sanat. Jopa sähkökyvien Siddhojen joukot riemuitsivat yläpuolisessa Ákásassa. Kun Ráman sanallisen ilmauksen hyväksynnän jälkeen, kukkien (nimitäin tyytyväisyyden) yltäkyläinen sade oli täyttänyt hallin noin kaksitoista minuuttia, Siddhat, jotka olivat kuljeskelleen Ákásassa noin Kalpan ajan valtavassa kärsimyksessä, sanoivat keskenään: 'Me, jotka työskentelimme harhan vallassa tähän päivään asti, olemme onnellisia saatuamme tänä päivänä juodaksemme Ráman sanojen suloista nektaria ja sen kautta puhdistuneet kaikista mielellemme tahroista. Me tulemme hyötymään siitä mitä Munit sanovat ja saavutamme Korkeimman Lähteen.' Niin sanottuaan he laskeutuivat Ákásasta Dasarathan seurueeseen maan päällä ja kaikki hallissa nousivat ylös tavatakseen heidät. Ensimmäisinä ja etummaisina Vasistha ja Visvámitra osoittivat heille kunnioitustaan ja nämä tekivät saman heille. Sitten kuningas Dasaratha esitti kunnianosoituksensa Siddhoille kuninkaallisin ilmaisuin tervehtiessään heitä. Sitten sirotellen kukkia ja kauniita sanoja Ráman päälle, joka oli heidän edessään, he huudahtivat: 'Oi Munit, Ráman äskeinen sanat, joka sisältävät hyvän tahdon ja muita ominaisuuksia, ovat luonteeltaan hyvin kummallisia ja jaloja. On toden totta vaikeaa saada onnea tässä erittäin haitallisessa Samsárássa, joka vaikka onkin Devojen toimesta täytetty huvituksilla, on tulvillaan kärsimystä? Totta, jos Ráma, joka on mitä suurimmasti välinpitämätön objekteja kohtaan, on kaivannut Samsáráa, me saatamme perustella samoin omat tekemisemme, mutta koska kaipaamme asioita, joita Ráma vihaa, meidät Siddhat niin kuin Devarsit, jne., tulisi luokitella tietämättömiksi.'

Rakastavasti Rámaa katsellen Visvámitra sanoi: 'Olet miettinyt kaikkea itse kirkkaan älysi avulla. Ei ole mitään muuta, jota sinun tulisi ymmärtää selvästi. Sinä ja Muni Suka, täynnä henkistä viisautta, olette yhdenvertaisia. Jopa he, jotka ovat hankkineet verrattoman henkisen viisauden, pyrkivät saavuttamaan levossa olemisen tilan.'

Tämän johdosta Ráma kysyi häneltä näin: 'Olkaa niin hyvä, Oi isä ja valaiskaa minua siinä kuinka Suka Munilla, joka vaikka omasikin Ahamkárattoman älyn, ei aluksi ollut mielen lepoa ja kuinka hän myöhemmin omasi tämän autuuden.'

Muni vastasi: Brahmarshi¹² Suka, joka oli täynnä Jnánaa (henkistä viisautta), joka, jos kehittyä, lopettaa heti seitsemän jälleensyntymän sarjan, tutkiskeli kuin sinä asioiden alkuperää. Niin tehdessään hänet valtasivat epäilyt, jotka koskivat hänen vakaumuksensa varmuutta ja hänen mielensä tasapaino häiriintyi. Mutta mieleltään lujana, vapaana aistiobjektien orjuudesta, hän lähestyi isäänsä Vyásaa, joka asui Mahámerulla ja pyysi häneltä ratkaisua seuraaviin kysymyksiin: 'Mistä tämä Máyan tuottama kärsimys tulee? Kuinka se loppuu? Kuka on sen aiheuttaja? Mikä osa siitä, jos mikään, kärsii? Milloin kaikki maailmankaikkeuden asiat (ja esineet) luotiin?'

Sen jälkeen, kun Vyása oli antanut moniin Sukan esittämiin kysymyksiin soveliaat vastaukset, jälkimmäinen huomautti, että hänen (isän) selitykset eivät olleet häivyttäneet hänen epäilyksiään niin, että hän yhä oli tietoinen samoista. Huomatessaan ettei hänen ollut mahdollista saada Sukaa (poikaansa) vakuuttuneeksi, Vyása neuvoi häntä etsimään ratkaisua korkeimman henkisen tiedon omaavalta kuningas Janakalta. Sen jälkeen hän laskeutui Mahámerulta maan päälle ja tuli Janakan kultaisen palatsin porteille. Vaikka kuningas huomasi Sukan, Brahmarshin, saapumisen hän ei mennyt tapaamaan tätä koska

12 Intiassa oli kolme luokkaa Rsi:tä, jotka olivat varhaisimmat tunnetut Adeptit; Kuninkaalliset eli Rájarsit, kuninkaant ja prinssit (kuten Visvámitra ja muut), jotka omaksuivat askeettisen elämän; Jumalalliset eli Devarsit, Dharman tai Yogan pojat (kuten Nárada ja muut); ja Brahmarshit, niiden Rsi:en jälkeläiset, jotka olivat Bráhmanoiden Gotrien eli kasti-elämäntapojen löytäjiä (kuten Bharadvája, Vasistha ja muut). The Secret Doctrine, (Salainen Oppi), laitos IV (5. Adyar painos), sivu 70.

hän tahtoi testata vastatulleen mielen tasapainoa. Mutta Suka ei ollut vähääkään hämmentynyt vaan odotti kuninkaan portilla seitsemän päivää. Sitten, kun häntä oli viivytetty ja tutkittu toisessa paikassa seitsemän päivää, hänet ohjattiin palatsin haaremiin ja siellä häntä ruokittiin ylellisesti ja kestittiin hoikkavyötäröisten naisten toimesta kukilla, sandaaleilla ja muilla mielihyvän objekteilla. Ja kuitenkin Suka, joka oli kuin viileä täysikuu, ei erotellut näiden kokemusten synkkiä tai kirkkaita näkökulmia. Ei sen paremmin ilo niistä nautinnoista, joille Suka saatettiin alttiiksi kuninkaan toimesta kuin kärsitty häpeäkään, jonka alaiseksi hän oli joutunut, vaikuttanut pienimmässäkään määrin tämän suuren Munin mieleen. Voiko lauha länsituuli koskaan järkyttää Merua, vuorista suurinta? Tarkkaillen Munin sydämen sisäistä vakautta (ulkoisten asioiden häiritsemätöntä), kuningas tervehti ja ylisti Munia ja puhutteli häntä näin: 'Oi Brahmarsi, joka olet saavuttanut korkeimman hedelmän luopumalla maallisista huolista, ole niin hyvä ja kerro minulle mikä asia on tuonut sinut tänne.'

Tällöin Suka kysyi häneltä näin: 'Kuinka Máya sai alkunsa? Kuinka se kasvaa? Ja kuinka se tuhoutuu? Onkaa niin hyvä, Oi Guru, ja selittäkää ne minulle toden mukaisesti.'

Näitä Sukan sanoja Janaka selitti samalla tavoin kuin Vyása, johon Brahmarsi pian vastasi: 'Tämän olen kuullut aiemminkin ja te annoitte saman selityksen kuin isäni. Pyhitettyjen kirjojen pyhien lauseiden sisältö keskittyy ainoastaan ei-kaksinaiseen Yhteen. Jos Máya toimii yhdestä Átmanista erillään, on hengityksen eli värähtelyn luontoa ja sulautuu siihen uudelleen, tästä katoavaisesta Máyasta ei näytä olevan rahtuakaan hyötyä. Oi Guru, joka on kykenevä poistamaan harhan ihmisten mielistä, olkaa niin hyvä ja valaiskaa tämän ylivertaisen, todellisen Átmanin luonnetta.'

Tähän kuningas vastasi: 'Vaikka olet tiennyt kaiken selvästi sinä olet kysynyt minulta isäsi sanoista huolimatta. (Meidän) kuvaamamme tila, on se todellinen tila. Átman yksin *on*, leviten kuin kaiken täyttävä Cidákása kaikkialle. Mitään muuta ei ole kuin Se. Se Jnána on sidottu oman Samkalpansa¹³ avulla. Siitä Samkalpasta vapautuminen on vapautumista orjuuden kahleista. Koska olet nyt selkeästi harkinnut tätä Átma-jnánaa, olet hylännyt kaiken nautinnon kaipuun ja näkyvän katselemisen. Sinä olet täysinäisen mielesi avulla ja ilman kärsimystä saavuttanut kaiken sen mitä voidaan saavuttaa, nimittäin itse Brahmanin. Olet mennyt sen ilman toista olevan Alkuperusteen joukkoon, joka on kaiken havaitsemisen tuolla puolen. Sinusta on tullut Jívan-mukta¹⁴. Mutta on olemassa yksi asia, joka sinun on kuitenkin tehtävä, nimittäin luovuttava Máyan harhasta, joka on ilmestynyt mielessäsi (luovuttava siitä tyystin niin ettei se estä sinun myöhempää kehitystäsi).'

Kun kuninkaiden kuningas nimeltä Janaka näin perehdytti Sukan Átmisiin mysteereihin¹⁵ (välittömän läsnäolonsa avulla), tahraton Rsi saavutti liikkumattomuuden Átmanissaan eli Korkeammassa Itsessä ollen vapaana syntymän tuskista ja kuoleman ahdistuksista; sitten kaikki hänen kysymyksensä, mielen hämmennykset ja epäilyt hävisivät (suoran) itse-tiedon avulla. Sitten, saavutettuaan Mahámerun lakipisteen, hän vaipui vakaaseen Nirvikalpa Samádhiin ja tuhannen aurinkovuoden jälkeen imeytyi Jnán-ákásaan¹⁶ kuten valo, joka, kun se vapautuu lampunsydäimestä ja puhvelinvoista, palaa Ákása Agrin (tulen) lähteelleen. Kuten vesipisaroista tulee yhtä valtameren aaltojen kanssa, hän, puhdistuttuaan mietiskelyn (tai ajattelun) tahroista, imeytyy ilman toista olevaan Brahmaniin, kun värähtely, joka alkoi hänessä ('minänä') on sulanut pois. Täten hän saavutti (mielen) levon, vapaana Máyan harhasta.

Tämä on tismalleen se polku, jota sinun tulisi seurata Oi Ráma. Sellaiselle mielelle, joka tietää kaiken sen mitä tulisi tietää, on tunnusomaista samaistumattomuus iäti miellyttäviin maallisiin nautintoihin. Jos mielellä on taipumuksia kohti materiaalisia objekteja orjuus objekteihin vahvistuu, päinvastaisessa tapauksessa orjuus hellittää ja ajan myötä häviää. Oi Ráma, Vásanoiden sammuminen yksin on Moksa (vapautuminen); mielen kiinnittyminen materiaalsiin objekteihin Vásanoiden avulla on orjuutta. Nämä ihmiset ovat Jívan-mukteja, jotka ovat voittaneet Vásanát ja ovat välinpitämättömiä lukemattomista maallisista nautinnoista ilman Tapaksen (ulkonnollisen itsekurin), Vratán (uskonnollisten tapojen noudattamisen), yms. apua. Se ainut Alkulähde, jonka Ráman mieli on havainnut keskustellessaan Todella Suurten kanssa, on

13 Se on tahto korkeimmassa merkityksessään ja ajatus alhaisimmassa merkityksessään.

14 Jívan-mukta on hän, joka on vapautunut kehossa eläessään, kun taas Videha-mukta on hän, joka vapautuu kehon hylkäämisen jälkeen.

15 Hän, joka saavuttaa Átmanin ylitettyään Máyan harhan, tulee yksinään tietämään mitä Máya on ja kuinka se ilmestyy ja tuhotaan. Ja tämä Átmanin tieto on okkultinen mysteeri, joka on Gurun initiaation aihe. Siitä johtuu, että me huomaamme, etteivät mitkään sanat pysty kuvaamaan Máyan, jne. alkulähdettä. Koska Suka oli kelvollinen oppilas, hänet valmistettiin Janakan toimesta ottamaan vastaan Aparoksa eli sen suora havainto.

16 Jnána tarkoittaa tässä Brahmania eli Átmania. Sen ilmoitetaan olevan Jnánákása aivan kuten Ákása on kaiken täyttävä.

ainut Todellisuus eikä mikään muu. Ainut henkilö, joka kykenee vapauttamaan Ráman suuren sielun kaikista epäilyistä ja antamaan hänen mielelleen takaisin levon, on kaikkítietävä Vasistha, joka tuntee tarkasti ajan kolme jaksoa, on ihmisten Guru tässä maailmassa ja on kaikkien nimen ja muodon omaavien asioiden todistaja. Niin sanoi Visvámitra kuninkaan kokouksessa.

Sanottuaan nämä sanat Visvámitra katseli Vasisthan kasvoja ja muistutti häntä, että Rámalle tulisi opettaa ne Jnánan tarinat, joiden avulla Brahmá, lootuksessa asustaessaan, suvaitsi miellyttää heitä tehdäkseen lopun heidän välisistä erimielisyyksistä¹⁷ ja vapauttaakseen hyveelliset Samcita Karmastaan¹⁸ ja johdattaakseen heidät Moksaan. Brahmanin mysteereihin perehdyttäminen tuottaa hedelmää vain sellaisen oppilaan mielessä, joka on haluamaton ja kantaa siinä Jnánaa (henkistä viisautta). Näin sanovat Sástrat (pyhät kirjoitukset). Ja tässä on (korkean hengellisyyden) kunnia. Mutta paheelliselle, täynnä haluja olevalle oppilaille annettu perehdytys (initiaatio) tulee saastumaan kuten koirannahkaiseen leiliin laitettu puhdas maito.

Näin Visvámitra puhui laveasti monin tavoin ja Nárada, Vadavyása ja muut sinne kokoontuneet tahrattomat Munit, jotka kuulivat Visvámitran sanat, ylistivät häntä hänen jalosydämisestä lausunnostaan. Sen jälkeen Muni Vasistha, Brahmán poika ja hänen veroisensa, puhutteli Visvámitraa näin: 'Oi Muni, joka olette täysin perehtynyt tiedon kaikkiin osa-alueisiin, tulen nyt tekemään käskynne mukaan. Kuka ikinä voisi vastustaa Todella Suurten sanoja, Suurten, jotka ovat tunteneet kuka todella on "tietäjä"? Toistan nyt puhtaan Jnánan tarinat, jotka ovat tarkoitettut vakaa- ja puhdasmielisille ja jotka lootuksessa asustava Brahmá kertoi Nisadha-vuorilla vapauttaakseen heidät jälleensyntymien pyörästä.'

Siksi Vasistha kertoi keskittynein ja puhtain mielin seuraavaa saadakseen Ajnánan (tietämättömyyden) häviämään ja kaiken täyttävän Jnánan korkeimman tilan heräämään ihmisten mielissä.

—

---

17 Vasisthan ja Visvámitran välisestä erimielisyydestä kerrotaan pitkä tarina *Mahábháratassa*.

18 Kertyneet Karmat, jotka ovat yhä varastossa käytettävissä tulevissa syntymissä.

II. MUMUKSU PRAKARANA

Yhteenvedo—Tässä luvussa kerrotaan polulle vasta kääntyneen neljästä vaaditusta ominaisuudesta viimeisestä eli vapautumisen kaipuusta.

Vasistha sanoi: Nyt, Oi Ráma, kuuntele mitä aion sanoa. Oikean pyrkimyksen avulla tässä (maailman) elämässä kaikki inhimillisen tavoittelun päämäärät voidaan saavuttaa seuraamalla tarkkaan Sástrisia (tai tieteellisiä) ohjeita. Sellaisia pyrkimyksiä on kahdenlaisia: ensiksi Átma-jnána Sástrojen (tieteet, jotka koskettavat jumalallista viisautta) suuntaisia ja toiseksi (tavallisten) Sástrojen (maallista viisautta opettavien) suuntaisia. Edellinen johtaa Moksaan ja jälkimmäinen, joka ei ole todellinen Sástrinen polku, johtaa orjuuteen. Moksan voivat saavuttaa vain hyveelliset ihmiset, jotka varhaisesta nuoruudestaan saakka harjoittavat itseään Átma-jnánan (henkisessä) tiedossa, seurustelevat horjumattomien, jalojen ihmisten kanssa ja kehittävät hyvää tahtoa ja muita hyviä ominaisuuksia.

Johon Rághava huudahti: 'Ollessani menneissä syntymissäni luomieni Vásanoiden hallinnassa, en ole ponnistellut oikean polun suuntaisesti. Oi Guru, mitä minun on sitten tehtävä?'

Vásanoista, puhtaista ja epäpuhtaista—Tähän Vasistha vastasi: Oi ihmeellisten ominaisuuksien Ráma, vain omien ponnisteluiden kautta eikä mitenkään muuten Bráhminen tila voidaan saavuttaa. Vásanoiden joukot voidaan jakaa kahteen luokkaan, nimittäin puhtaisiin ja epäpuhtaisiin. Jos puhtaat Vásanát takertuvat häneen hän saavuttaa helposti muuttumattoman Bráhmisen tilan niiden avulla; mutta epäpuhtaiden Vásanoiden tapauksessa tuotetaan vain kärsimystä. Sinun tulisi, Oi Ráma, piinallisten ponnistusten avulla kaihtaa näitä epäpuhtaita Vásanoita. Kahden säädetyn hyvän ja pahan polun kautta Vásanoiden virtaus paisuu valtavasti. Sinä voit, rasitettuasi kaikkia hermojasi Brahmavidyán (Brahmisten tieteiden) viljelyssä, vapauttaa itsesi epäpuhtaista Vásanoista ja levätä lujasti hyvää tekevään Todellisuuteen kuuluvissa (puhtaissa) Vásanoissa. Sinun tulisi, nähtyäsi kaikki tasa-arvoisina ja itse ponnistaen ehkäistä mieli alistumasta epäpuhtaiden Vásanoiden valtaan ja yhdistää se puhtaisiin. Jos hävität monet epäpuhtaat Vásanát, jotka ovat menneiden syntymien tuotetta, sinun tulisi saada hyvät heräämään nyt, silloin ne vaikuttavat sinun (tuleviin) ponnisteluihisi. Vaikka mielessäsi heräisi epäily siitä minne puhtaat Vásanát sinua vievät sinun tulisi viljellä vain niitä, sillä olipa niitä kuinka paljon hyvänsä ja millä tavoin tahansa, ne eivät ole vahingollisia. Siihen asti, kunnes mielesi on Brahmanin Todellisuuden valaisema, sinun pitäisi aina seurata Brahmaniin johtavaa perehdyttämisen polkua, jonka Gurut ovat sinulle osoittaneet Vedan lauseiden avulla.

Sinun tulisi, Oi Ráma, pysyä muuttumattoman kiinnittyneenä siinä suoran tiedon tilassa puhdistettusi mielesi sen epäpuhtaista Vásanoista ja saatuasi sen puhtaiden avulla saavuttamaan Átmisen tilan, joka on vapaa kaikista tahroista ja kärsimyksistä. Tuhoa harhaiset ajatukseti niin, etteivät ne enää herää henkiin. Kehitä sisällesi äärimmäinen mieli hiljaisuus ja autuus. Ja sitten älysi avulla, vapaana objektien kaipuusta, sinun tulisi, Oi Ráma, sulautua Brahmaniin harjoittamalla pyhän lauseen *tat tvam asi* (Sinä olet Se) merkityksen tutkimusta ja mietiskelemällä sellaista identtisyttä. Kuuntele nyt Brahmán sanoja, jotka hän lausui istuessaan hunajaa tihkuvalla lootuksen kukalla.

Vasisthan oma historia—Kun Rághava tiedusteli Vasisthalta sellaisten sanojen syytä, Vasistha jatkoi näin: Cidákásasta¹⁹, joka on loputon, kaikkialle leviävä, kaiken istuin ja kaikkien objektien valaisija, sai alkunsa Visnu. Brahmá sai alkunsa hänen sydämensä lootuksesta ja kehittyi mielensä moniksi luomuksiksi, täksi maailmaksi ja monenlaisiksi muiksi objekteiksi. Kun maailmankaikkeuden luoja, Herra Brahmá, (luomisensa aikana) löysi monia jaloja sieluja Bhárata-varsasta (maanosasta, jossa Intia sijaitsee) kärsimästä valtavaa tuskaa, hän liikkui säälistä kuin rakastava isä kärsivää lastaan kohtaan. Ajatellessaan näiden vaivattujen vapauttamista, hän tuli siihen johtopäätökseen, että jälleensyntymien kiertoa eikä kuolemaa voida estää Japalla (Mantroja toistamalla) tai kehoa laihduttavalla Tapaksella (uskonnollisilla itsekureilla) tai monilla lahjoilla tai kylpemisillä sellaisissa pyhissä vesissä kuin Ganges, jne. tai millään muillakaan keinoilla paitsi Átma-jnánan avulla. Siksi hän loi meidät kaikki mielensä avulla itsensä kaltaisiksi kulho ja helmirukousnauha kädessä. Niin minä synnyin ja tervehdittyäni häntä minulle osoitettiin istuimeksi lootuksen pohjoisen sivun terälehti, johon minut kunniakkaasti pantiin istumaan. Siellä hän loihti mieleeni kirouksen, jonka mukaan minä verhoutuisin Máyáan yhden Muhúrtan (neljäkymmenen kahdeksan minuutin) ajaksi. Sen jälkeen mielestäni tuli typerä ja käyttäytyin kuin oppimaton ja tietämätön nainen ilman mitään henkistä viisautta. Tarkkailtuaan minua näin, Brahmá kyseli minulta suruni syytä. Silloin kysyin

¹⁹ On olemassa kolme Ákásan tilaa eli aineen tasoa kuten mainittiin tässä teoksessa. Niistä Cidákása eli Jnánákása on kolmas.

häneltä kuinka tämä Samsára sai alkunsa ja kuinka Moksa voidaan saavuttaa olemassaolosta vapautumisen jälkeen. Tällöin hän siunasi minua korkeimman tilan todellisella tiedolla. Sen tuloksena olin vaihtelemattomassa tilassa Jnánátman, Todellisuuden tiedon vuoksi. Tämän jälkeen Brahmá huomautti minulle: 'Me verhosimme älysi Máyan perustalla ja pesimme sitten Máyan perustan puhtaaksi tuhottuamme edellisen. Määräämme, että sinun on annettava initiaatio kaikille sieluille niin, että ne saavuttavat Moksan. Kun täysi Jnána on herännyt, sinun täytyy pian mennä Bháratavarsaan Jambúdvípassa, joka on kaikkien katoavaisten Karmoien (uskonnollisten tekojen) maa. Siellä sinun täytyy perehdyttää Átma-jnánaan ne ihmiset, joilla on neljä ominaisuutta (vapautumisen saavuttamiseksi), mutta sinun täytyy perehdyttää (rituaalisten) Karmoien rakastajat, joista egoismi ei ole hävinnyt, sellaisten Karmoien asianmukaiseen suorittamiseen.'

Hänen toimeksiantojensa mukaisesti minun täytyy asua Bhárata-varssaissa niin kauan kuin ihmiskunta on siellä. Minä en kaipaa tässä maailmassa mitään objektia. Tulen aina olemaan Susuptin (unettoman syväunen) tilassa ja kykenen näin ylittämään mielen rajoitukset vaikka suoritankin maailman päivittäisiä toimia. Mikään mieleni toiminta ei samaista itseään Itseeni. Oi urhea Ráma, ainoastaan nuo älykkäät oppilaat tulevat olemaan Átmanin tuntijoita, jotka, erotettuaan toisistaan perin pohjin täyden Jnánan Gurun ja toisen, Ajnánan gurun, löytävät turvapaikan korkeimmassa, moitteettomassa Gurussa. Vain he, jotka ymmärtävät Gurujensa opetukset (kaikissa aspekteissaan) silmänräpäyksellisellä tarttumisella siihen mitä Guru tarkoittaa, tulevat näkemään ne oivallettuina (jälkeenpäin) kuin ulkoisessa näyssä. Tahraton Guru ei koskaan perehdytä Tattva-jnánaan niitä, jotka ovat heikkotahtoisia ja ovat mieltyneitä aistiobjekteihin.

Neljä keinoa Moksaan—Jos ystävystytään neljän Máyan portin luona odottavan tuntomerkin, nimittäin Sántin (lempeän kärsivällisyyden), Vicáran (Átmisen tutkimisen), Samtosan (mielen tyytyväisyyden) ja Sádhu-sangan (viisaiden kanssa seurustelun) kanssa, onko vapauden saavuttamiselle silloin mitään esteitä? (Ei.) Aivan samoin kuin maailmaa suojelevan kuninkaan palatsin portille asetetut vartijat, jotka sallivat vierailijoiden sisäänkäynnin näkemättä kuningasta sisällä, yllämainitut neljä tuntomerkkiä sallivat sisäänkäynnin Moksaan. Vaikka vain yksi niistä on tuttu silloin tämä tutustuttaa tulokkaan muihin kavereihin. Siksi sinun tulisi loputtomiin ankkuroitua niistä vähintään yhteen ylittäen kaikki tiellä olevat esteet ja tutustua häneen läheisesti. Jotta voisimme lopettaa jälleensyntymämme, meidän pitäisi ennen kaikkea kehittää (henkistä) älyämme seurustelemalla viisaiden kanssa, harjoittaa Átma-jnánaa ja Samádhia (syvää mietiskelyä). Samsáran käärmemyrkky hajotetaan (ja purtu ihminen paranee myrkystä) Garuda-mantraksi²⁰ kutsutun Jnánan avulla. Silloin (Jnánan kehityksen mukana) jopa häneen kohdistettu nuolisade on hänelle kuin pehmeät liljan kukat; polttorovio muistuttaa ruusuviedeltä tuoksuvaan pehmeäksi pedattua vuodetta; hänen päänsä poikki lyöminen on kuin Susupti (uneton syväunen tila), jossa nautitaan onnesta; hänen vatsansa auki repiminen on kuin santelitahnan sivelyä hänen kehollaan; hänen rintansa puhkominen lukemattomilla teräväkärkisillä keihäillä on kuin viileän veden pirsrottamista pitkän kesäkauden aikana. Aistiobjektien myrkyllisen sairauden, johon yhdistyminen on sopimatonta, voivat välttää vain he, jotka ovat kehittäneen erottelevan (henkisen) viisauden eivätkä ketkään muut.

Nirvánan autuutta ei saavuteta pelkästään Átma-jnánan (tiedon) tutkimisen avulla. Jos hän käyttäytyy sillä tavoin, että hän sulauttaa itsensä kolmesta lähteestä (omasta kokemuksesta, henkisten kirjojen pyhien lauseiden todellisesta merkityksestä ja viisaan Gurun opetuksista) peräisin olevaan tietoon, silloin erottamaton Átminen viisaus ilmestyy hänessä. Älyltään heikkolahjaisten pelkkä harvinaisten Jnánan kirjojen opiskelu synnyttää heidän mielissään vain Ajnánaa. Hartautta ja rituaalien suorittamista käsittelevien kirjojen lukeminen aiheuttaa vähemmän Ajnánaa kuin Jnánan kirjojen opiskelu (ilman edellä mainittujen kirjojen opiskelua). Ja tulisi muistaa, että on paljon parempaa kulkea kerjäläismunkkina kuppi kädessä kerjäten ruokansa jopa kastittomien ovilta kuin viettää Ajnánan elämää. Suunnaton rikkaus, ystävät, sukulaiset, Varanasi ja muut pyhät paikat, kylpeminen Gangesissa ja muissa vesissä, Munien erakkomaja, kehoon vaikuttavat uskonnolliset itsekurit ja muut sellaiset asiat eivät ole varmoja keinoja saavuttaa korkeampaa tilaa; mielen ponnistuksen avulla se puhdas ja korkein tila voidaan saavuttaa.

Sánti—Kuuntele nyt, Oi Ráma, Moksan portille sijoitettujen neljän tuntomerkin lähtemättömiä ominaisuuksia. Jos korkein 'lempeä kärsivällisyys, jota kukaan ei voi ärsyttää' osataan silloin kaikki halut ja surut liukuvat pois kuin pimeys ennen auringon nousua. Ollen sekä hyveellisten että paheellisten luottamia (ja rakastamia) kuin äiti, sellaiset lempeän kärsivällisyyden ihmiset ei ärsyynny vaikka he saavat juodakseen nektaria ja nauttivat ylellisessä lootuskukassa asustavan Laksmín onnesta tai osallistuvat suuriin sotiin, määräävät verilöylyn tai syntyvät tai kuolevat. Ne eivät koskaan iloitse tai murehdi aistiobjekteista alkunsa

20 Intiassa uskotaan, että käärmeen purema ihminen paranee Garuda-mantran avulla, koska Garuda eli kotka on käärmeen vihollinen.

saavan nautinnon tai kärsimyksen tähden. Nämä lempeän kärsivällisyyden puhtaat ihmiset loistavat paljon kirikkaammin kuin ihmiset, joilla on pelkkä kypsytynyt äly tai jotka suorittavat uhreja tai tiedon kaikkiin osaluokkiin perehtyneet ihmiset tai mahtavat kuninkaat tai hyveelliset ihmiset, yms. (jotka eivät omaa tätä yhtä ominaisuutta). Suuret ihmiset, jotka ovat nauttineet pitkän siemauksen tätä lempeän kärsivällisyyden ambrosiaa, jonka harvoin löytävät ne älykkäät ihmiset, jotka sitä kaipaavat, ovat saavuttaneet loistavan Moksan. Eikö sinunkin pitäisi, Oi Ráma, työskennellä tällä hyveellisellä polulla.

Átma-vicáraná—Mikäli sinä kehität yhdessä tämän kanssa perusteellisesti Átmista tutkimusta, opiskeltuasi hienon, puhtaan älysi avulla pyhiä Sástroja, silloin sellainen ylivertainen äly saavuttaa korkeimman tilan. Tämä tutkimus yksin on se, joka tekee ihmiselle mahdolliseksi erottaa syyt vaikutuksista ja se on ainut keino parantua jälleensyntymien taudista. Kun ihminen on vapauttanut itsensä kaikista epäilyistä tämän erottelevan voiman avulla, jota ei hämähäri edes voimakkaimman pimeyden (tietämättömyyden) keskellä, joka loistaa heikentymättömällä säihkeellä jopa valon keskellä ja jonka avulla kaikki asiat (ja esineet) näkyvät, hänen pitäisi aina harjoittaa jopa vaarojen ympäröimänä tutkimusta 'Mistä minä olen? Mistä tuli tämä Samsáran maailmankaikkeus? Ja kenen ominaisuus tämä maailmankaikkeus on?' Sellainen tutkimus torjuu Ajnána-nimisen vakavan sairauden vaaran.

Samtosa—Nyt jaloon tyytyväisyyteen. Se on autuutta, joka johtuu hyvien ja pahojen objektien kokemisesta ilman mitään halua tai vastenmielisyyttä ja pettymyksen (tai välinpitämättömyyden) osoittamisen poissaolosta, kun objekteja ei saada haltuun. Jos tästä tyytyväisyyden ylivertaisesta ambrosiasta tulee ihmisessä pysyvää silloin objekteista nauttimisesta tulee myrkkyä. Silloin mieli, joka uppoutui aistiobjekteihin, kohoo itse kohti Átman viisautta eikä näe enää vääristyneitä kuvia niinkuin värjättyssä lasissa. Sellaista todellisen tyytyväisyyden ruumiillistumaa tahtoisivat jalot Tapasvinit ja ihmiskunnan päämiehet kunnioittaa.

Sádhu-sanga—Niille, jotka tahtovat voittaa tämän Máyan maailman, seurustelu viisaiden kanssa on pettämätön keino. Niinkuin Ganges, joka hyödyttää niitä, jotka kylpevät sen viileässä vedessä, seurustelu viisaiden kanssa avartaa ihmisten vajavaista älyä, muuttaa materiaalisista objekteista ilmestyvät onnettomuudet todelliseksi hyvinvoinniksi (edistykseksi) ja muuttaa mielen, joka on onneton kaikkien objektien keskellä, yhdeksi, joka näkee onnea kaikkialla. Sellaiselle eivät uhrausten tulet eikä Tapas eivätkä runsaskätiset lahjat eivätkä pyhät vedet ole välttämättömiä. Ihmisen tulisi mihin hintaan tahansa haluta lähestyä noita viisautta täynnä olevia jaloja persoonia, jotka ovat ystävällisiä kaikille ja vapauttavat heidät orjuudesta ja ovat lautta, jolla ylittää jälleensyntymien valtameri.

On olemassa nelinkertainen keino tästä painostavasta Samsárásta vapautumiseksi. He, jotka ovat syleilleet näitä neljää keinoa, ovat ylittäneet Samsáran valtameren. Oi lempeän kärsivällisyyden ja muiden ominaisuuksien Ráma, ole niin hyvä ja kuuntele tarinoita (kerrottuna tässä kirjassa), jotka lievittävät riutuvan mielesi harhaa. Átma-jnána, kaikkien Vedojen yhteenveto, herää itsestään hänessä, joka selvittää niiden perustana olevat merkitykset välittämättä niiden (ulkoisista) ominaisuuksista tai merkityksistä. Kaikki harhat, sellaiset kuin rakkaus ja viha, häviävät; mielestä tulee yhtä läpikuultava kuin lähteen vesi syksyllä. Sellaisia timantinkovilla haarniskoilla varustettuja henkilöitä ei koskaan lävistetä kärsimyksen nuolilla, sellaisilla kuin köyhyys, jne.

Ilman halua tehdyn tutkimuksen hedelmät—Kunniotusta herättävä Máya ei koskaan vaikuta mieleen, joka harjoittaa (Átmista) tutkimista ja mieli säilyttää peilityynen valtameren kaltaisen tasapainotilan. Kaikki syvä tutkimusta harjoittavat ihmiset hankkivat mittaamattoman valtameren syvällisyyden, Mahámerun pysyvyyden ja ylhäisen kuun viileyden. Se hyveellinen, joka kulkee Átma-jnánan polkua, iloitsee vain Samádhista ja muista tavoitteiltaan samanhenkisistä Karmoista kuten tahraton ja siveä vaimo, joka ajattelee miestään Jumalana ja iloitsee siitä ajatuksesta.

Jivan-muktan ominaisuudet—Sitten yllämainittu harvinainen Jivan-muktin tila herää vähitellen hänessä, joka on haluamaton ja jonka silmin ei ole olemassa mitään yliluonnollista. Hänen tilansa on sanoin kuvaamaton ja silti hän liikkuu maailmassa kuin kuka muu tahansa. Hänen mieltään ei sido minkään Karman haluaminen. Hän on erillään nautinnosta ja surusta alkunsa saavista hyvistä ja pahoista seurauksista. Hän säilyttää tasapainon kaikessa osakseen tullessa nautinnossa. Hän ei piittaa pienimmästäkään määrin viisaiden polulle vieraista nautinnoista. Hän tutkii aina loputonta vapautumisen polkua, joka, vapautuminen, hankitaan kyselemällä viisailta heidän sanoistaan luopumatta niin että voitaisiin nauttia autuudesta keskeytyksettömästi ja unohtaa tämä keho. Saavutettuaan Átma-jnánan, hän ei enää synny uudestaan eikä alista itseään äitinsä kohdusta syntymisen kipuihin. Noiden syntisten, joiden mielet hoippuroivat itsensä jättäneinä aistinautintojen keskellä, voidaan todella sanoa olevan pelkkiä äitiensä kohdun teurasjätteestä siinneitä loisia. Korkeimman älyn omaavien jalojen ihmisten seuran puuttuessa, ihmisen tulisi suorittaa niitä

toimia, jotka ovat välttämättömiä ruuan hankkimiseksi, joka saadaan oikein ansaitusta ja hyvin käytetystä varallisuudesta. Siihen asti, kunnes hän löytää levon tahrattomassa Átmanissaan ja kunnes Turya-tilan (neljännen) varma (henkinen) hiljaisuus herää hänessä, hänen tulisi aina harjoittaa Átmanin tutkimista Átmanjánánan kirjojen opiskelun, mielen hiljaisuuden, oikean käytöksen, järjen tarkkanäköisyyden ja viisaiden seuran avulla. Kuinka voidaan tätä varmaa ja tahratonta Turya-tilaa, joka ilmestyy Átmanin tutkimisen kautta, kuvata sanoin?

Turya-Tila—Ihminen, joka hankkii levon tässä Turya-tilassa vailla kaikkia Bhávanoita (ajatuksia) ja ylittää näin Samsáran valtameren, saavuttaa Moksen tilan. Sellaiseen ihmiseen ei vaikuta mikään, olkoonpa hän Jívan tilassa tai Sivan tilassa vailla Jívan tilaa, liikkukoon hän perheessä tai erakkomajassa yksinään, olkoonpa hän Srutien ja Smrtien harhojen sitoma tai ei tai suorittakoon hän toimia tai ei. Hän on silloin Átmanin ainoassa Todellisuudessa kuin yhdessä suunnattoman suuressa valtameressä ilman (ainoatakaan sellaista siepattavaa objektiä kuin) Himalajaa.

Tutkimuksen kolvollinen polku—Sinun täytyy panna uskosi jopa pienen lapsen sanoihin jos ne ovat Srutien, Gurun sanojen ja itse-kokemuksesi mukaisia. Muuten sinun täytyy hylätä kuin olkina jopa itsensä Brahmán lausunnot. Tiedä myös, että monet analogiat, jotka on annettu, jotta Brahmajnána voisi ilmestyä sinussa, ovat Ainoata Perustaa tarkoittavia esimerkkejä. Tietämätön väittää, että muodotonta ja todellista Jnánaa ei voi verrata yhteenkään nimen ja muodon sisältävään analogiaan (jonka vuoksi sitä ei tuli asettaa tutkimuksen kohteeksi); mutta sellainen väärä lausunto on vain vahingoksi Jnánan tutkimisesta heräävän älyn terävyyden hyville tuloksille. Siksi, Oi Ráma, sinun ei tulisi sallia mielesi seurata tätä ajattelun vanhaa uraa.

Jnánan kehittämisestä—Átma-jnánan ääni värähtelee vain Sántin ja muiden ominaisuuksien kielissä. Jnána ja neljä yllämainittua ominaisuutta loistavat parhaassa kontrastissa vain keskinäisessä vastakkainasettelussa. Yhdessä ne kukoistavat kuin allas ja siinä kasvavat lootukset. Niiden tulisi kehittyä tasa-vertaisesti, silloin tuloksena on Brahmanin saavuttaminen; jos ne kehittyvät erikseen, mitään tulosta ei synny. Kuuntelemalla (seuraavia) todellisia tarinoita (ja toimimalla niiden mukaisesti) suodaan kuulijalle todellisen luopumisen hyveet, katoamaton hyvinvointi, iankaikkinen autuus, viisaiden ylistys ja onnellinen elämä. Lisäksi sen kautta valaistu mieli saavuttaa Moksen, joka on muuttumattomatonta autuutta.

III. UTPATTI PRAKARANA

1. ÁKÁSAJAN (ÁKÁSAN POJAN) TARINA

Yhteen veto—Ráma, joka oli päättänyt saavuttaa vapautumisen (kehittämällä aiemmin kolmea ensimmäistä keinoa), perehdyttiin näin ei-kaksinaisen Yhden luonteeseen ja ponnistuksiin, joita tulisi tehdä sen Yhden saavuttamiseksi, nimittäin puhtaiden Vásanoiden luomiseksi ja niiden edistämiseksi, Sántin ja muiden ominaisuuksien kehittämiseksi. Sitten, jotta Turya-jnánan itse-tieto voisi herätä prinssissä, Vasistha jatkoi neljässä Prakaranassa eli luvussa kertomistaan, että Brahmanin Lílá-samkalpassa heijastunut tietoisuus, joka on ikuisesti Satin, Citin ja Ánandan luontoa, on yksin maailmankaikkeuden alkuperä, sen ilmestys ja sen imeytyminen ja että ainut Caitanya (absoluuttinen tietoisuus t.s. Brahman), joka sisällyttää itseensä tämän Kolminaisuuden ja on sen istuin, on Nirvanan autuutta. Näin osoittaakseen, että kaikki on Brahmania, kirjoittaja seuraavissa neljässä Prakaranassa, alkaen Utpatti Prakaranasta (maailmankaikkeuden eli 'minän' alkuperästä kertovasta luvusta), joka käsittää yhdeksän tarinaa, pyrkii ensisijassa havainnollistamaan, että kaikki maailmankaikkeudet, jne. eivät ole mitään muuta kuin yhdestä Caitanyasta lähtöisin olevia mielen Samkalpan ensimmäisiä luomuksia tai saman Caitanyan kosmisia kuvitteluja.

Átman on tämä maailmankaikkeus, Jíva, jne.—Edellisessä luvussa me puhuimme laajasti keinoista, jotka sinun tulisi omaksua, jotta saavuttaisit Moksan. Kuuntele nyt tarkkaavaisesti kuinka monilukuiset maailmankaikkeudet kehittyivät. Meidän Jívamme ei ole muuta kuin yksi ainut Jnána, joka voidaan tietää oman itsen kautta ja jota kutsutaan eri nimin eri uskonnoissa. Se nauttii nimistä Kútastha²¹, Ísvaran vaikutus ja näkyvä Cidábhása (vääristynyt tietoisuus). Jnánan avulla Jíva loistaa älynä, joka ilmenee Ákásana ja muina objekteina. Kuten suunnattomat vedet ilmenevät aaltolina, vaahtona, jne., yllä mainittu Jíva yksin loistaa maana ja muina objekteina Samkalpojen (ajatusten) ja Vikalpojen (mieltymysten) sekalaisten harha-aistimusten kautta, jotka ilmestyvät ja katoavat. Ilman syytä oleva Sattá-mátra (Absoluuttinen Olevuus), joka on olemassa ennen luomista, ilmestyy (sisäisen) Lílánsa (luomisen leikkivän voiman) kautta tänä maailmana, joka koostuu lukemattomista objektien joukoista, jotka eivät ole mitään muuta kuin meidän ulkoisia näkyjämme (tai kuvittelujamme), lepää omassa kaikkialle levittäytyvässä Jnánassaan kuin vaihteleva voima Váyussa (ilmassa). Lukemattomat suunnat ja aika, ollessaan pelkkiä ei-kaksinaisen kaikkialle levittäytyvän Átma-jnánan monenlaisia muotoja (tai aspekteja), on 'Se' ainut, josta kaikki alkaa. Tiedä siksi tämän apukeinon avulla, että maailmankaikkeudella, Brahmanin kuvittelulla luomuksella, ei ole muuta syytä kuin 'Se'.

Maailmankaikkeuden katoaminen Jnánaan—Átma-Caitanya yksin kehittää hetkessä tämän maailmankaikkeuden näkyvään muotoon. Päättyen, yms. todisteet ovat apukeinoja (joiden avulla Jnána voidaan tuntea). Usko lukemattomien näkyvien objektien todellisuuteen muodostaa orjuuden; siitä vapautuminen on Moksa. Me voimme selvittää asiat sillä tavoin, että vapaudut näkyvien asioiden vetovoimasta. Siksi kuuntele tarkasti seuraavaa.

Kalpan lopussa, jolloin kaikki näkyvät maailmankaikkeudet tuhoutuvat niinkuin uni Susuptissa, jäljelle jää ylivermainen Tattva-jnána olemaan pelkästään itseksensä vailla ajattelun, muodon, nimen, jne. vaihtelua ja ilman ihmeellistä, valtavaa Ajnánan pimeyttä ja Vrttin²² tai mentaalisen Jnánan valoa. Viisaat ovat antaneet nimet Satya (Totuus), Brahman, Átman, Para (Korkein), jne. tälle Korkeimmalle Perustalle, jotta se ymmärrettäisiin; ja ilmestyessään mystisellä tavalla toisena, se loistaa nimellä Jíva; se joutuu sen jälkeen kaikenlaisen kärsimyksen alaiseksi. Silloin tämä Átman, josta käytetään nyt nimeä Jíva ja joka on jälkimmäisen henki, materialisoi itsensä ajattelun Samkalpan kautta Manakseksi (mieleksi).

Siitä tulee Manas—Tämä iäti kuohuva Manas, tultuaan olemassaoloon sanoin kuvaamattomasta Brahmanista, luo maailman oman Samkalpansa mukaisesti. Sana 'koriste' (*kataka*) ei tarkoita mitään muuta kuin kultaa (tai muuta metallia), josta se on tehty; siksi on tarpeetonta lisätä lisänimi 'kultainen' sanaan 'koriste'. Samalla lailla sana 'maailmankaikkeus' merkitsee Brahmania eikä mitään muuta. Viisaat lisäävät monia lisänimiä, sellaisia kuin kivulias, Moha (harha), orjuus, Tamas, Mala (epäpuhtaus), Avidyá, Máyá ja Samsára tähän maailmankaikkeuteen, joka, vaikka saakin alkunsa epätodellisesta mielestä, näyttää sille todelliselta kuten aallot hetkellisessä kangastuksessa. Jos nyt haluat kuulla meiltä orjuuden luonteesta tulet ymmärtämään selvästi mitä Moksa on. Ihmisten erilaisuuden olemassaolo, joka johtuu 'minän' ja 'sinän'

21 Vaikka tätä nimeä käytetään Paramátmasta sitä käytetään tässä myös Jívátmasta (egosta).

22 On olemassa kahdenlaista viisautta: Vrtti Jnánaa ja Svarúpa Jnánaa. Edellinen kuuluu Manakseen, ajattelevaan mieleen ja jälkimmäinen intuitioon eli Buddhiin.

käsityksestä, on orjuutta. Niin kauan kuin tämä Samkalpa on olemassa heidän on vaikeaa saavuttaa vapautumista. Kun vapautuminen on saavutettu, kaikki näkyvät objektit sulautuvat näkijään ilmaantumatta enää uudelleen. Banian-puun siemenen sydämessä on olemassa, aiheuttajana, monen-kirjavia kukkia, lehtiä, yms. Juuri kuten luomisen mahtava voima, joka säilöö kaiken piileväksi siemeneen ja sitten ilmaisee ne ja ilman, että ovat siitä mitenkään vahingoittuneet, ne työntävät ulos kaikkialle levittäytyvän Jnánátmaniksi kutsutun Alkuperustan kohdusta, oraan, joka kehittyy luonnollisesti ja itsestään tähän nimien, muotojen, yms. maailmankaikkeuteen. Juuri kuten siemen alkaa itää sopivaan aikaan ja sopivassa paikassa niin myös näkijä (tietäjä) ilmaantuu mielen Samkalpan avulla kuin näkyvät esineet—niin että näkyvät esineet eivät ole muuta kuin näkijää itseään.

Kuultuasi hänen seikkailuistaan, joka ilmestyi Jnánákásasta, sinun tulisi ymmärtää helposti tämän Tamasta täynnä olevan maailmankaikkeuden alkuperä. Kuuntele siksi tämä tarina. Syntyipä kerran Brahmanoiden sukuun Ákásaja (Ákásan poika), jonka aiheuttajana oli itse Jnánákása. Iloiten keskeytyksettömästi Samádhista, hän katseli kaikkia luotuja ja Dharmoja (hyvelliä toimia). Kun Kála (Aika) näki hänen elävän hyvin pitkän ajan, sanoi hän itsekseen: 'Kuinka on mahdollista, etten kykene sulkemaan sisäänäni tätä, kun kerran kykenen nielaisemaan koko maailmankaikkeuden ikään kuin se olisi vaivainen pikkuseikka. Voimani ovat sellaiset, että ne hävittävät kaiken. Minun on pakko päätellä, että voimistani on tullut hidaskauteisia kuten myrkystä miekan terässä. Tehtävänsä määrättyt henkilöt eivät koskaan luovu pyrkimyksistään.' Nämä mietteet mielessään hän marssi välittömästi Brahminin (Ákásajan) asuinpaikkaan ja astui hänen porteistaan sisään, jolloin hän häikäistyi ja häntä korvensi Brahminin henkisen tulen voimaperäinen loisto. Lannistumatta Kála tunkeutui henkisen loiston läpi ja pitkillä rotevilla käsillään, joita oli 1,000, hän tarrautui kiinni Brahminiin, mutta pettyi ponnistuksissaan, koska Brahmin oli liikaa Kálalle. Koska Ákásaja oli liikkumaton kuin yksi Samkalpan (Jumalaisen Tahdon) muodoista (aspekteista), Kála ei kyennyt voittamaan häntä ja palasi siksi sieltä mennäkseen Yaman²³ (Kuoleman Jumalan) luo ja kysyi häneltä neuvoa. Kála kertoi Yamalle kaiken mitä tapahtui hänen ja Brahminin välillä.

Yaman neuvo—Yama sanoi: 'Tämä maailmankaikkeus, joka saa alkunsa Karmoista, tuhoutuu vain Karmojen avulla. Aseet, joilla voimme tuhota maailmankaikkeuden, ovat menneet Karmat. Yritä siksi ottaa kiinni nuo Karmat (Brahminin elämässä), joiden avulla kykenet voittamaan hänet.'

Kuultuaan nuo Yaman sanat, Kála etsi Brahminin menneitä Karmoja eri paikoista kuten pyhistä vesistä, altaista, maan sfääristä, eri ilmansuunnista, jne. Mutta hän ei kyennyt löytämään mistään ainuttakaan, pitkällisestä etsinnästäan huolimatta. Lopuksi hän palasi ja toi viisas Yamalle julki etsintänsä hyödyttömyyden. Sen jälkeen Yama pohti pitkän aikaa ja vapautti hänet seuraavin sanoin: 'Syntyneenä puhtaasta Ákásasta, kuten hän on, tämä katoamaton Brahmin ei ole mikään muu kuin Jnánákása itse. Ja koska hänellä ei ole syytä, välineellistä tai materiaalista, hänen ei voida sanoa suorittavan Karmoja vaikka suorittaakin niitä. Koska todellisuudessa ei ole minkäänlaista syytä, ei myöskään Karmoja, joita hän suorittaa, ole todellisuudessa olemassa. Samcita Karmoja (menneitä Karmoja piilevinä), jotka antavat sinulle mahdollisuuden lopettaa hänet, ei hänen tapauksessaan ole olemassa.' Niin sanoi Dharmojen (lakien) täyttäjä, nimittäin Yama, jonka jälkeen jalo Kála palasi kaikessa hiljaisuudessa omaan sijaintipaikkaansa suuresti ihmetellen. Kun Vasistha oli kertonut tämän, Rághava sanoi: 'Teidän, kunnioitettavan, kertomasta tarinasta johtuen, minä päätelen, että Jnánákásan poika ei ole kukaan muu kuin Brahman, itse-luotu ja ei-kaksinainen, Vijnánan luontoa.' Sen jälkeen tahraton Vasistha sanoi: Näin olemme saaneet tietoomme sanat, jotka lausuttiin hävitystä tuottavien Yaman ja Kálan välillä. Me kerromme edelleen mitä tapahtui heidän välillään. Kun aina toimelias Kála, Manvantaran lopussa, nielaistuaan kaikki maailmankaikkeudet, nousi ylös, hän yritti voittaa jopa Brahmanin (kuten edellä kerrottiin). Silloin ylevä Yama sanoi suruttomalle Kálalle seuraavaa: 'Kantaako sinun ajatuksesi hedelmää, ajatus, jonka päämääränä on tuhota ylivertainen Brahman, joka on luonnoltaan tahraton ja vertaansa vailla oleva Brahmákása (eli Jnánákása)? Ei-hävitettävissä oleva Brahman loistaa kuin yllämainittu puhtaan Ákásan muodon Samkalpa-Purusa koostumatta elementtien muodoista. Vain itse-olemassaoleva Parabrahman on se, joka on Cidákása, yksin ja ilman alkua, keskikohtaa tai loppua, joka ilmenee todellisena kuin hän, jolla on koon tai ikuisen Purusan keho; mutta sillä ei todellakaan ole muotoa (ollen epätodellinen) kuin hedelmättömän naisen poika.' Niin Yama sanoi Mrtyulle (eli Kálalle).

Kuultuaan nämä Vasisthan sanat Ráma nosti katseensa ja kysyi häneltä: 'Kun kerran kaikki sielut omaavat kahdenlaiset kehot, nimittäin kestävän Átiváhikan²⁴ ja tilapäisen Ádhibhautikan, kuinka on

23 Tässä Kála viittaa ehdottomaan aikaan, kun taas Yama viittaa ehdolliseen aikaan Rúpa Lokissa tehden lopun ihmisistä, yms.

24 Átiváhika on eterinen keho, jossa sielu elää, kun se on erillään Ádhibhautikasta, fyysisestä kehosta.

mahdollista, että Brahmá omaa pelkää edellisen eteerisen kehon?' Johon Vasistha sanoi: Koska kaikilla Jívoilla on kaksi syytä, nimittäin Brahman ja Brahmisesta valosta johtuva maailmankaikkeus, heillä on kahdenlaiset kehot; mutta koska Brahmalla, joka ei ole Brahmanista erillään, ei ole muuta syytä kuin Brahman, hänellä on vain yksi Átiváhika-keho. Koska tämä maailmankaikkeus ei ole muuta kuin Brahmanista kehittyneen mielen muoto, maailmankaikkeuden, tämän kaikkialle levittäytyvän maailman, syy on pelkkä tietoisuus. Niin sanoi Muni rakastavasti, jolloin Ráma pyysi valaisemaan sitä miksi tämä harhanomainen maailmankaikkeus on pelkkä mielen muoto.

Mieli luo maailmankaikkeuden—Vasistha jatkoi näin: Yksilöllistynyt mieli, joka on täynnä Avidyáa, on muodoton ja kaikkialle levittäytyvä vaikka se onkin olemassa nimessä, sillä ei ole muotoa, ei ulkoisesti eikä sisäisesti, kuin Ákása se täyttää kaiken. Puhdas ilmenemismuoto todellisuuden kaikissa objekteissa on mieli. Missä hyvänsä on Samkalpaa, siellä mieli on olemassa. Mielen muoto on pelkäänsä Samkalpa. Ne ovat yhtenevät. Sellaiset moninaiset luokat kuin epätodellisuus, harha, epäpuhtaus, orjuus, Avidyá, Máya, Tamas, jne. ovat Samkalpaan sopivia synonyymejä. Samkalpan tuhoamisen seurauksena kaikki käsitys näkijän ja nähdyn erosta katoaa ja silloin Brahmanin Todellisuus alkaa loistaa katkeamattomasti. Silloin tämän varjon, joka on maailmankaikkeus, liikkuva ja kiinteä, huomataan imeytyneen Siihen ei-kaksinaisessa tilassa vaikka toisessa mielessä, sen ei voida sanoa sulautuneen Siihen. Silloin pelkkä Tietoisuus yksin loistaa ilman heijastuksia. Jos objektien monilukuiset erot, jotka saavat alkunsa myyttisten 'minän' ja 'sinän' kautta, hallitaan ja näkyvän jokainen jälki tuhotaan täydellisesti niin ettei se voi enää herätä, silloin sellainen hävitys itsessään on Kaivalyan (Vapautumisen) vakaumus.

Aika mielen hävitykseen—Kuin uni, joka luo itsessään toisen unen, mieli, jolla ei ole näkyvää muotoa, luo ei-olemassaolevat, näkyvät esineet. Tukeutumatta mihinkään objektiin lujasti, se tunnetaan ylenpalttisen vaihtelun voimasta. Se vaihtelee ja hämmentyy, liihottelee pois (objektista) ja palaa sitten siihen takaisin, iloitsee, riemuitsee turhaan ja juopuu Ahamkárasta (egoismista). Mutta Mahápralaya-jakson aikana, joka muuttaa kaiken muodon, Ákása yms. imeytyvät korkeimpaan olemukseensa ja (Jnánan) yksinäinen, kaiken levossa oleminen jää jäljelle. Se on ikiaikainen Brahman, ainut Todellisuus, joka on koskaan asettumattoman Itse-Jyotin (säteilyn) Aurinko, rajaton, kärsimyksen (*nirámayan*) vaivaamatta, joka on kaikki ja kaiken kehittäjä, kaikkina aikoina ja kaikkissa paikoissa vallitseva ja kaikkialle tunkeutuva. Vaikkakin sanoin kuvaamaton, viisaat ovat nimittäneet sitä monin kuvitelluin nimin. Kaikkein älykkäimmät Sámkhyat nimittävät sitä Átmaniksi; puhtaan Jnánan Vedántistit kutsuvat sitä Brahmaniksi; Vijnáninit²⁵ sanovat, että se on Vijnána; ateistit antavat sille salanimen Olemattomuus, jne. Mutta tämä siitä voidaan sanoa, että se on Aurinkojen valon Valo, valaisee kaiken ja loistaa kuin pelkkä (abstrakti) Valo. Tästä Alkuperusteesta, joka on kietoutunut maailmaan ja kehoon ja kuitenkin *ei ole* ja joka näyttää puhuvan, tutkivan, kuulevan, näkevän, syövän ja ajattelevan, Jnána-valo saa alkunsa kuin valo auringosta. Nyt tällä tietoisuuden (valolla), täyttäessään Ákásan, on Manas täynnä Vásanoita juurenaan, aistielimiä kukkinaan, maallisia munia hedelminään ja Máya kasvuvalustanaan, johon juurtua. Näiden kera Se esittelee toimiaan tässä Puryastaka²⁶-kehossa kuin jalokiveä rasiassa.

Átmanin Luonto—Ollessaan tahraton Jnána, se on kaikkialle levittäytyvä Ákása. Ajatellessaan mitä objekteja hyvänsä, ne tulevat olessaoloon (välittömästi). Siinä Jnánassa kaikki kolme maailmaa ilmestyvät ja tuhoutuvat niinkuin vesi kangastuksessa. Kehitettyään kaikki objektit, se on kuitenkin todellisessa tilassaan luonnollisena ikään kuin niistä erillään. Maailmankaikkeuden syntyminen ja imeytyminen eivät tapahdu suoraan Nirvikalpa²⁷ Átmanista ja Nirvikalpa Átmaniin. Yhteydessä tähän Korkeimpaan Alkuperusteeseen, vailla mentaalaisia kuvitelmia ja muunnoksia, mielen suuri orjuus häviää, kaikki epäilyt katoavat ja kaikki Karmat menehtyvät.

Kuinka kaikki voivat mennä sisään Brahmaniin—Tässä kohdin Ráma kysyi Vasisthalta: Saatan enemmän uskoa, että koko Mahámeru-vuori voi mennä sisään sinapin siemenen kuin, että koko Brahmanin muna sulautuu Brahmaniin, joka on (sanotaan olevan) atomien atomi. Harvinaisen Tapaksen Vasistha vastasi: Tämän sinun epäilyksesi voi poistaa vain Átma-jnána-Sástrojen opiskelu ja seurustelu viisaiden kanssa useiden kuukausien eikä päivien ajan. Kaikkien Sástrojen johtopäätökset tähtäävät vain tähän. He, jotka ovat rasittaneet itseään suuresti ymmärtääkseen selvästi tämän vaikeatajuisen (kehityksen yms.) selonteon ja menevät Samádhiiin ja jotka sen kautta saavuttavat kaiken täyttävän Jnánan suoran tiedon, pääsevät Jívanmuktan korkeimpaan tilaan vailla tätä kuviteltua maailmankaikkeutta, joka on olemassa muille; tämä Jívanmukti-tila ei ole eri kuin Videha-mukti-tila, edistyminen jälkimmäiseen tilaan on pelkkää itsestäänselvyttä.

25 He, jotka tietävät sen suoraan.

26 Puryastaka-keho on keho, joka muodostuu kahdeksasta aineosasta, sellaisista kuin aistielimet.

27 Nirvikalpa Átman---Vikalpoista vapaa Átman.

Sitten Ráma pyysi Munia valaisemaan häntä ponnistuksista, joita hänen tulisi tehdä tallataksaan Sástrojen osoittamaa polkua Jívan-muktiin ja Videha-muktiin tilojen saavuttamiseksi. Vasistha vastasi näin: Sellaiset henkilöt, vaikka liikkuvatkin maallisten objektien keskellä, eivät osallistu niihin, niinkuin Cidákása, joka vaikka läpäiseekin kaikki objektit, ei kuitenkaan näytä tekevän niin (meidän näkevin silmin). Sellaiset Jívan-muktat ovat olemukseltaan ylimaallisia ihmisiä, jotka nauttivat ikuista autuutta. He ovat puhtaita kuin Ákása ja kiintymyksen ja muiden halujen tahraamattomia vaikka liittyvätkin niiden muunnoksiin. Suorittavatpa he Karmoja tai eivät, he eivät ole niihin kietoutuneita, koska heillä ei ole egoismia. Vaikka he suorittavat maallisia seremonioita, he pysyvät niiden vaikuttamattomissa kuin täysin muukalaiset. Siitä huolimatta, että he omaavat loistavan järjen ja tarkkaavaisuuden, he eivät vähimmässäkään määrin kaipaa objekteja. Heidän vakaumuksensa vakaumus on luonteeltaan sellainen, etteivät he vaivu minkään kärsimyskuorman alle eivätkä nauti mistään iloista. He ovat siinä sielullisen tasapainon vaihtumattomassa tilassa, jossa he iloitsevat Jágratista (valvetilasta) Susuptissa tai Susuptin tilasta Jágratissa vailla kaikkia Vásanoita. He eivät pelkää eivätkä juurrutta pelkoa vähitellen muiden sydämiin maailmassa. Jaloja, jotka käyttäytyvät tällä tavoin, kutsutaan Jívan-mukteiksi; he eivät poistu Samsárasta, koska heidän mieltensä ovat maallisten asioiden yläpuolella.

Videha-mukteista—(Nyt Videha-mukti-tilasta.) Kun yllä mainittu Jívan-muktiin tila saavutetaan ja ruumis kuolee, silloin ihminen saavuttaa vapauden ruumiittomassa tilassa niinkuin kaiken täyttävä ilma liikkumattomassa Ákásassa. Sen luonne on sellainen, että se on katoamaton, peitteeton, näkymätön, etäinen, päättymätön ja vaihtelematon. Se ei ole 'minä' eikä mikään toinen tai mikään muukaan (minkä tunnemme). Se ei ole valo, pimeys, liike, todiste, Gunat eikä viidestä elementistä kootut lukemattomat maalliset objektit. Sinä voit arvostelukykyysi avulla tietää selvästi ja pettämättömästi, että ei-kaksinainen tila, joka on tietäjän, tiedon ja tiedetyn keskellä (tai ulottumattomissa), ollessaan kaiken täyttävä todellisuus, ei ole Rúpa (muoto), eikä Arúpa (ei-muoto), eikä Sat (oleminen), eikä Asat (ei-oleminen) ja kuitenkin yksi.

Kun sädehtivä Ráma kysyi Brahmisen Todellisuuden selvenpää valaistusta kyllästettynä Cidánandalla (tietoisella autuudella), jotta Jnána voi kehittyä hänessä täysin, Muni Vasistha jatkoi näin: Mahákalpan aikana kaikkien (kuviteltavissa olevien) syiden syy, nimittäin Brahminen Todellisuus, yksin loistaa. Jos mielen muuntelut, jotka johtavat aistinautintoihin, tuhoutuvat, silloin Átman riisuutuu Ahamkárastaan (egoismista) ja tulee nimettömäksi Brahmiseksi (tai kaikkialle levittäytyväksi) Todellisuudeksi. Jívaisen tietoisuuden, joka ei pidä (todellisena) edessään olevaa maailmankaikkeutta, voidaan todella sanoa olevan itse Brahman. Mielen, joka vaikka nauttiikin monenlaisista objekteista eikä kuitenkaan niistä nauti, voidaan sanoa olevan itse Brahman. Sen tietoisuuden, joka on kaikkien objektien ajatusten, Auringon valon, jne., mielen ja muiden näkyvien esineiden todistaja, voidaan sanoa olevan itse Brahman. Tämän Alkuperusteen voidaan sanoa olevan pitkä Jooga-unitila vailla loppua, unennäköä tai ei-älykkyyttä. Se on 'Se', josta kehittyä ja johon sulautuu tietäjän, tiedon ja tiedetyn kolminaisuus. Se on muuttumaton Jnánákása eikä Bhútákása (elementeistä koostunut). Itse-tiedon sisäistä tilaa, vailla Manaksen, Buddhin ja Cittan²⁸ muunnoksia ja ollen järkkymättömän levollinen kuin puutukki, voidaan myös verrata siihen Brahmiseen Todellisuuteen. Kun Brahma yhdessä Visnun, Rudran, Sadásivan, Devan, Indran, Súrýan, jne. kanssa imeytyy (Pralayan aikana), tämä ainut Kaikkietävyuden Lähde, nimittäin Brahminen Todellisuus, vapaana Upádhien (eli aineen yms. apuvälineistä) alustasta ja vailla haluja loistaa yksin, säihkyvänä, puhtaana, täytenä ja iäti autuaana.

2. LÍLÁN TARINA

Yhteenveto—Osoitettuaan, että Paramátman, Itse-tietoisuus, on se, joka ilmenee Jívana, Isvarana ja maailmankaikkeutena ja joka on identtinen niiden kanssa vaikka näyttääkin erilaiselta, kirjoittaja kertoo tässä Manaksen lukemattomien toimintojen tarinassa kuinka Manas—Máyá herää ainoasta Tietoisuudesta ja keinosta pysäyttää tämä Máya.

Padman Tarina—Nyt, Oi Rama, jotta voisit vapautua epävarmuuden pulmallisesta tilanteestasi ja tuottaa mielen hiljaisuuden, kerron sinulle muinaisen tarinan, jota sinun tulee kuunnella. Maailmaa hallitsi kerran kuningas nimeltä Padma. Hän nautti Sattva-gunan ja kypsytteen arvostelukykyyn omaamisesta. Hänen vahvoilla käsivarsillaan lepäsi Vijaya-Laksmí (Voiton Jumalatar). Hänen kuninkaallista puolisoaan kutsuttiin Líläksi ja hänen hyvät ominaisuutensa olivat tarkasti hänen miehensä mielen suuntaiset. Hän eli miehestään erottumattomana kuin varjo ja mieli.

28 Nämä kolme ovat Antahkaranan, alemman mielen, aspekteja, jotka tuottavat epätietoisuuden, varmuuden ja epäroinnin tässä järjestyksessä.

Lilán puuhut—Tässä tilassa välähti hänen mielessään ajatus omaksua joitakin keinoja, joiden avulla hän voisi säilyttää rakastamansa miehen nuoruuden, vapauttaa tämän vanhuudenhöperyydestä ja kuolemasta ja niin nauttia ikuisesti hänen seurastaan. Tässä tarkoituksessa hän kysyi neuvoa kaikkiin neljään Vedaan hyvin perehtyneiltä Brahmineilta. He olivat kykenemättömiä löytämään yhtäkään keinoa pysäyttää kuolemaa tässä maailmassa, Japoja (Mantrojen lausumisia), Tapasta (uskonnollisia itsekureja), jne., jotka johtivat pelkästään Siddhien (psykkisten voimien) kehittymiseen. Sen jälkeen Lilá mietti itsekseen: 'Jos kuolisin ennen herrani, nauttisin Nirvanan autuudesta vailla mitään kärsimystä. Mutta jos hän kuolisi ensin, voisin olla onnellinen vain siinä tapauksessa, että hänen Jívansa eläisi talossani ja loisi iloisen katseensa minuun. Tähän päästäkseni palvon Sarasvatín, Vedojen ilmoittajan jalkoja ja ylistän häntä.' Niinpä ilmoittamatta herralleen aikomuksestaan, hän asteli jalojen sielujen, voimallisten Mantrojen mestareiden ja Sástrojen osoittamaa polkua ja palvoi Devoja ja Brahmineja. Pidättäytyen syömästä kolmen päivän ja yön ajan, hän nauttien kevyen virvokkeen neljäntenä päivänä ja senkin vain kerran. Näin hän harjoitti suloista Nisthää (mietiskelyä) kymmenen kuukauden ajan, jolloin Sarasvatí, riemastuneena (hänen mietiskelystään), ilmestyi hänen eteensä säteillen kuin täysikuu ja sanoi, 'Oi Lilá, mikä on halusi?'

Sen jälkeen Padman puoliso tervehti häntä ja sanoi: 'Oi, te, joka olette kuin kuun säteet, jotka rauhoittavat olemassaolon ja iän kuumuuden tai kuin auringon valo, joka häivyttää sielullisen surun synkkyuden, olkaa niin ystävällinen ja suokaa minulle kaksi lahjaa: ensiksikin, sallikaa herrani Jívan (egon) pysyä talossani hänen kuolemansa jälkeen ja toiseksi, ilmestykää eteeni näkyvänä aina kun vain ajattelen teitä.' Nämä lahjat jalo Sarasvatí soi hänelle hyvin armollisesti ja palasi onnellisena asunnolleen. Sitten ajan pyörä pyöri nopeaan tahtiin kiertäen Paksan (kahden viikon), kuukauden ja Rtu:n (kauden, jokainen kaksi kuukautta) napansa ympäri puolinaan päivät, akselinaan vuodet ja akselin reikänään hetket. Kun Lilá oli näin viettänyt aikansa herransa seurassa rajattomassa onnessa, tämä yhtäkkiä kuoli. Peläten, että tyylikäs Lilá riutuisi ylenpalttisen surunsa tulen alla, Sarasvatí viipyi Ákásassa pitäen tärkeänä kuninkaan Jívan erottamista (hänen ruumiistaan); ja hajoittaakseen Lilán harhakuvitelman, puhui (hänen miehensä kuolemasta) seuraavin sanoin: 'Peitā sairastuneen miehesi ruumis kukilla. Silloin vain kukat haalistuvat eikä ruumis. (Kuninkaan) Jíva, menettämättä ruumista, lepää kultaisessa haaremissa. Sitten leväten kuninkaan käsivarsilla sinun tulisi lievittää suruasi.' Niin sanottuaan Sarasvatí katosi näkyvistä. 'Hiljaisuuden Äänen', nimittäin Sarasvatín sanojen mukaisesti Lilá hautasi miehensä ruumiin kukissa.

Sitten, peläten herrastaan eroamista, Lilá mietiskeli Sarasvatía, joka ilmestyi välittömästi hänen eteensä, jolloin Lilá puhutteli häntä näin: 'En voi enää kestää erossaoloa miehestäni; teidän pitää mitä pikimmin viedä hänet sinne missä hän on.'

Sen jälkeen Sarasvatí sanoi: 'Kolmenlaisesta Ákásasta²⁹, nimittäin Cidákásasta (henkisestä Ákásasta), Cittákásasta (mentaalisesta Ákásasta) ja Bhútákásasta (elementtien Ákásasta) Cittákása on se välitila, jossa mieli on, kun se liihottaa yhdestä objektista toiseen objektien elementaalisessa Ákásassa. Kun Samkalpojen joukot tuhoutuvat meissä, silloin meissä loistaa Citin valo, Citin, joka on uinuva ja puhdas ja ilmenee maailmankaikkeutena. Jos ihminen vakuuttuu näkyvien objektien epätodellisuudesta, silloin, tämän Jnánan avulla, hän saavuttaa Cidákásan välittömästi. Sinä voit saavuttaa armoni avulla sen Cidákásan.' Tämän siunauksen avulla Lilá meni Nirvikalpa Samádhiin ja kykeni pakenemaan, kuin lintu häkistä, kehosta, joka on yleensä täynnä tahroja ja haluja mielen kaipuiden vuoksi. Siellä Jnánákásan (Cidákásan) sydämessä hän näki suuressa kaupungissa hyvin rakastetun, kuusitoista vuotiaan urhean prinssin paneutuneena pehmeälle tyynylle lukemattomien kuninkaiden, voimakashaluisten naisten ja nelinkertaisten armeijoiden ympäröimänä ja ylistämänä. Tunnistettuaan hänen olevan rakkaan herransa, hän meni kuninkaan seurueeseen, jota koristivat itäpuolelta Vedoihin hyvin perehtyneet Munit ja Brahminit, eteläpuolelta hauskanäköiset naiset, länsipuolelta kuninkaat ja pohjoispuolelta nelinkertaiset armeijat, jne. Sitten, vierailtuaan maan monilla viljavilla seuduilla, vuorilla, pääkaupungeissa, kaupungeissa, pyhillä joilla jne., hän, säkenöiden kuin tuli, palasi asuntoonsa ja meni sisään kehoonsa; maaten huumaantuneena hän mietiskeli suurta rakkautta tuntien vaaleahipiästä Sarasvatía.

Tervehdittyään Sarasvatía, joka teki itsestään näkyvän ja istuuduttuaan valtaistuimelle, Lilá kysyi häneltä näin: 'Kuinka on mahdollista, että herrani, jopa kuolemansa jälkeen, on joutunut Amúrtaan (muodottoman) luomakunnan alaiseksi, joka on kuvitteellinen ja orjuutta tuottava kuten nykyinen tila?'

Sarasvatí vastasi: 'Korkeimman Brahmanin alkuperäisestä, ainoasta Jnánákásta, eriytynyt kehitys sai aikaan vuorostaan kuninkaallisen harhan kautta Padman luomakunnan ja siten syntyi uusi luomakunta. Samalla lailla miehelläsi on nyt toinen syntymä Vidúrathana. Siksi, kuunneltuasi mitä aion sinulle kertoa,

29 Nämä kolmenlaiset Ákásat vastaavat kolmea salia eli kehoa, joihin viitataan kirjoissamme, nimittäin Káranaa, Súksmaa (hienoa) ja Sthúlaa (karkeaa).

sinä saat epäilyksesi selvitettyä minun avullani.

'Puhtaassa ja tahrattomassa Cidákásassa on yhdellä sivulla Máyáinen kupoli. Tämä holvi on päällystetty lukemattomilla riikinkukon sulilla, nimittäin mittaamattomalla Ákásalla. Sen kultaisiin pilareihin, suuriin ja pieniin, nimittäin Mahámeruun, on kaiverrettu Indránin maalauksellinen kauneus, jne., Indran aviopuolisot ja eri ilmansuuntien hallitsijat. Tämän kupolin yhdellä sivulla ovat kumpareet (elementit), Prthiví (maa), jne. kuten myös tiilet, joita kutsutaan seitsemäksi vuoreksi. Se on kunnioitetun ja vanhan Brahmán asuinpaikka, jota ympäröivät hänen poikansa³⁰, Marísi, jne. täynnä haluja. Se kaikuu Devojen lauluista säestettynä kauniilla torvilla, jotka soivat Ákásan Vínásta (luutusta). Se resonoi Ákásassa asuvien Siddhajoukkojen hyminän kanssa. Se raikuu suurten egoistien, Devojen ja Asuroiden koskaan päättymättömän kiistan äänestä. Siinä verrattomassa Máyáisessa kupolissa oli seutu nimeltään Girigráma keskellä erästä aluetta tämän kupolin tiettyssä kohdassa. Se alue kerskuu vuorien, jokien ja metsien omistuksella. Sillä alueella asui suuri Brahmini perheenpäänä, jolla oli pyhitetty tuli ja hän oli hyvin perehtynyt Sástroihin ja Dharmaan. Hän oli Vasisthan kanssa tasaveroinen kauneudessa, hyvinvoinnissa, iässä, nöyryydessä, toiminnoissa, ja oppineisuudessa, mutta häntä ei voitu kutsua Vasisthaksi todellisessa tiedossa. Nimellisesti ainakin tätä Brahminia voitiin kutsua Vasisthaksi. Hän, joka palvoi hänen jalkojaan (hänen vaimonaan), oli Arundhatín kanssa samanveroinen, mutta hänellä ei ollut tämän tietoa; silti hänestä käytettiin nimeä Arundhatí. Vasisthan vaimo oli tämä nainen Bhúlokassa (maan päällä), mutta todellinen Arundhatí on Devalokassa. Näiden kahden naisen vertaista ei voida löytää kaikista kolmesta Lokasta.

'Kun tämä Vasistha, yllämainitun Arundhatín herra, asusti vaimonsa kanssa laaksossa, kuningas tuli metsään metsästysretkelle seurueineen. Rsi näki heidät ja ajatteli itsekseen: "Kuninkaiden vauraus on todellakin hyvää tekevää ja kadehdittavaa. Milloin minä voisin olla maailman hallitsija niin että seurueet ympäröisivät minut ja heiluttaisivat Cámaroita (kiinanpystykorvan häntiä)? Milloin minä voisin hallita voitollisena kuin yksinvaltiat saaden kaikki valtani alle ja voisin sulkeutua sellaisten suloisten naisten syleilyyn, joiden kauniit rinnat on tahrittu punaisella voiteella?" Siitä päivästä eteenpäin Vasisthan valtasivat voimakkaat halut ja, innokkaana ennakoimaan sellaisten halujen toteuttamisen, hän suoritti Karmoja säännöllisesti. Kun vanhuudenhöperyys oli saavuttanut hänet kuin halla lootuksen, hänen vaimonsa aneli minulta apua kuten sinäkin ja minä siunasin häntä samanlaisella lahjalla niin ettei hänen miehensä Jíva jättäisi taloa. Brahmin Vasistha kuoli näin haluten kuninkuutta. Näin hän oli luonnoltaan Jívákása talossaan.

'Mielen Samkalpan avulla, joka johti kuninkuuden nautintoihin, Vasisthasta, joka oli alkujaan luonnoltaan Jnánákása, tuli kuningas. Siinä tilassa, sen jälkeen kun hänen vaimonsa, joka oli suuremmoisen Tapaksen Brahmin, löysi hänet kuolleena, ilmestyi hänessä kahtalainen ajatus miehensä karkean kehon ruumiin jättämisestä ja häneen liittymisestä eeterisessä kehossa. Samalla kun Brahminin pojat, talo, maat, metsät, vuoret, jne. olivat näin (karkeassa tilassa), hänen Jívansa eli erillään noin kahdeksan päivää ja oli luonnoltaan Cidákása siinä samassa talossa. Edellisessä syntymässäsi tämä kuningas, sinun miehesi, oli Brahmin. Silloin sinä olit hänen vaimonsa käyttäen nimeä Arundhatí. Te, jotka hallitsette täällä miehenä ja vaimona kuin rakastava Cakravákan³¹ pariskunta tai Párvati³² ja Paramesvara, ette ole ketään muita kuin Arundhatí ja Vasistha. Oi Lílá, jonka kasvot ovat kuin kasvava kuu, ensimmäinen luomakunta Brahminina, jolloin haluttiin kuninkuutta, jonka kuvasin sinulle edellä, on kuviteltu. Samoin on tämä Padma-luomakunta. Syntymän kolmas luomakunta, Vidúrathana, jonka sinä todistit, on myös epätodellinen kuin heijastunut kuva vedessä.' Niin sanoi Sarasvatí, maailman äiti.

Kuuntuaan nämä sanat Lílá kysyi häneltä: Oi Jumalatar, olette puhunut perättömiä. Kuinka voivat sananne pitää? Missä on Brahminin Jíva, joka asuu tässä talossa? Missä me, jotka erosimme täällä, tapasimme? Kuinka saattoivat nuo, jotka olivat toisessa maailmassa samoin kuin sen helvetit, kymmenen ilmansuuntaa³³, jne., liittyä yhteen ja tulla tähän meidän miellyttävään asuinpaikkaamme? Onko mahdollista sitoa raivostunut Indran elefantti sinapinsiemen osalla? Voiko Mahámeru-vuori mennä lootuksen siemenen sisään ja murskaantua mehiläisen istuessa sen päälle? Voiko leijona voittaa sodan vihaisia mäkäriä vastaan ja mennä sitten atomin sisään? Sananne ovat käsittämättömiä eivätkä käy yksiin totuuden kanssa.'

Jumalatar vastasi: 'En puhu sinulle perättömiä. Selitän nyt kuinka sanani ovat totta. Sellaiset henkilöt kuin minä eivät koskaan riko Ísvaran lakeja vaan pitävät niitä totena. Brahminin Jíva elää näkymättömänä omassa talossaan kaupungissa. Hänen kuningaskuntansa ja kuninkuutensa ovat vain Jnánákasan luontoa.

30 Marísi ja muut Rsiit yhdistetään tässä haluihin, *The Secret Doctrinen (Salaisen Opin)* mukaisesti, joka kutsuu niitä Barhisadeiksi, jättäen ihmiskunnan haltuun halujensa kehot.

31 Cakravákat ovat erikoisia lintuja.

32 Siva ja hänen vaimonsa.

33 Kahdeksan pää- ja väli-ilmansuunnan lisäksi lukuun lisätään nadiiri ja zeniidi.

Nyt, Oi Lílá, Vasistha luonnoltaan Cidákása, riemastuttuaan (kuninkaan näkemisen vuoksi), näki kaikki nämä asiat Manasákásassa. Tämä Vasisthan vanha ajatus (eli luomus), vaikkei ilmestykään itse sellaisenaan sinulle, näkyy sinulle erilaisena (Padma-luomakuntana). Aivan kuten Jágrat-tilan (valveen) monet tapahtumat eivät tapahdu unitilassa, Padma-luomakunta ja sen ajatus vallitsee ilman Vasistha-tilan muistumia. Yllä mainitusta kaikkialle levittäytyvästä Jnánákásasta, joka loistaa Satin kautta, joka on sen omaa voimaa ja muodostaa osan siitä (Jnána) Ákásasta, ilmestyi tämä hirmuinen maailmankaikkeus mielen Samkalpan kautta kuin lasissa heijastunut kuva. Kaikki loistavat maailmankaikkeudet ovat piilevinä Jnánan Todellisuuden sisällä, joka on valaistu, korkein Atomi. Siitä johtuu, että yllä mainitut Brahminin maa, yms. ilmestyvät Jnánan sisä- ja ulkopuolella. Nyt sinun tulisi tietää kaikki nämä suoraan.' Niin sanoi Sarasvatí, jolloin Lílá kysyi häneltä: 'Te kerroitte minulle, että Brahmin kuoli kahdeksantena päivänä. Se aika vaikutti minusta vuosituhansilta. Olkaa niin hyvä ja selittäkää tämä minulle.' Silloin jumalatar jatkoi: 'Juuri kuten avaruus, joka, kuten aiemmin mainittiin, ei ole muuta kuin tietoisuuden leikkiä (tai muoto) eikä ole kaiken täyttävää eikä siitä johtuen todellista, niin on myöskin aika. Koska se on pelkkää Jnána valoa vailla Máyan muunnoksia, Máyan, joka ilmentää itseään aikana ja avaruutena, sellaisia asioita kuin ajan ja avaruuden rajoitusta ei ole. Kuoleman harhan kautta keho joutui sillä hetkellä hurmostilaan ja Jíva poistui siitä. Koska se ei enää muista menneen kehonsa ajatuksia, se on täynnä vain tämän elämän ajatuksia. Vain silloin, kun Jíva virkoaa sellaisten virheellisten käsitysten kuin "Nuo tukevat minua suuresti.", "Minä lihon.", "Hän on vanhempani.", "Kuolen niin ja niin monen vuoden kuluttua.", "Sukulaisten määrä lisääntyy.", "Tämän on minun rakas istuinpaikkani", jne. kohtalokkaasta transsista—vain silloin Jíva alkaa tuntea todellisen tilansa. Siksi sinä unohdat kaiken edellisestä syntymästäsi muistaen vain tämän syntymän.'

Sen jälkeen, kun Sarasvatí oli puhunut nämä sanat, Lílá sanoi: 'Tultuani teidän avullanne siunatuksi jumalallisella näyynnä, olen ymmärtänyt kaikki asiat oikein. Täyttäkää nyt haluni ja olkaa niin hyvä ja näyttäkää minulle Vasisthan ja muiden asunto.'

Johon Vedojen kaavan Sarasvatí sanoi: 'Tämä sinun karkea, Karmoista sinnyt, kehosi on esteenä sellaisen tiedon saamiseksi. Jos unohdat täysin kehosi ja tunnet itsesi selvästi siitä erottuvana ja sinusta tulee luonnoltasi puhtaasta Autuudesta Nauttija, joka on myös Jnána valo ja Sat sen jälkeen, kun siitä on raaputettu pois kaikki Máyan epäpuhtaudet, silloin kykenet saavuttamaan pyhitetyn tilan. Silloin, kun harhat on poistettu mielestäsi, sinä tiedät, että Brahman on vain sinä itse ja koko maailmankaikkeus niinkuin kullasta valmistetut monet koristeet. Eivät maalliset halut vaan puhtaat Vasanat ovat ne, jotka pyrkivät kehittämään todellisen Jnánan. Sinä et kuitenkaan ole vapaa maallisten objektien halusta. Siksi sinun ei ole mahdollista saavuttaa Jnánaa. Sellaiset henkilöt kuin minä voivat helposti mennä puhtaaseen Brahmaniin. Mutta noilla, jotka ovat kuin sinä, on mielen luonnon eteerinen (kelmeä) keho täynnä haluja ja se, vuorostaan, tuottaa karkean kehon. Juuri kuten lumi sulaa auringon säteiden vaikutuksesta ja muuttuu vedeksi, niin sinun karkea kehosi vaihtuu pysyvästi eteeriseksi kehoksi todellisen Jnánan kehityksen ja Vásanoista luopumisen avulla. Tämä on Jívan-muktin tila. Silloin Jnána yksin vallitsee sinussa. Siksi sinun täytyy oivaltaa aiempi luomakunta alkuperäisen, eteerisen kehon (Átiváhikan) avulla sen jälkeen, kun olet hiljentänyt (tai saattanut transsiin) tämän kehosi.'

Kun Sarasvatí oli siunannut häntä näin, Lílá kysyi mitä ponnistuksia hänen tulisi tehdä oivaltaakseen sen päämäärän. Siihen Sarasvatí vastasi näin: 'Vain nuo voivat tietää korkeammat tilat, jotka ovat kehittäneet itseään Sravanalla (kuulemalla ja opiskelemalla henkisiä kirjoja), Mananalla (mietiskelyllä) ja Nididhyásanalla (harkitsemalla kaikista näkökulmista), keskeytymättömällä autuudella, joka saa alkunsa keskittymisestä siihen (ainoan) muinaiseen Alkuperusteeseen, kaikesta luopumalla, ei-haluamisella ja voimaperäisellä järkeilyn harjoittamisella, seuraamalla Vedojen polkua, että tätä maailmaa ei koskaan ole olemassa. Vain nuo ovat Brahmanin polulla, jotka ikuisesti harjoittavat tietyn tiedon etsintää, tiedon, että maailmankaikkeudet, jotka eivät ole muuta kuin "Minä" tai "Se", eivät todellisuudessa ole olemassa, koska ne eivät olleet olemassa ihan alussa ja jotka harjoittavat vapauden tavoittelua sellaisen tiedon avulla, vapaina näkijästä ja nähdystä ja kiintymyksestä ja vihasta. Kun ihminen vakuuttuu, että se tieto, joka suosittaa näkyvien esineiden unohtamista, on todellista tietoa ja keino löytää Átman. Loputon pyrkimys saavuttaa Brahmanin varmuus yksin tuottaa Vapautumisen. Sellaisella harjoituksella puhdas Jnána herää.'

Sarasvatí ja Lílá, jotka olivat keskustelleet keskenään sen illan, vaipuivat Svarúpa Samádhiin vapaina kehojensa rajoituksista ja pysyivät liikahtamatta. Tässä tilassa he, Sarasvatí loistaen aiemman Jnána-kehonsa kanssa, Lílá vasta omaksutun Jnána-kehon kanssa, nousivat ylös Ákásassa kymmenen numeroa ylöspäin. Tunkeuduttuaan syvälle Ákasaan, joka on kuin suuri valtameri tulvan aikaan, he havaitsivat siellä seuraavaa. Mittaamattomassa, läpikuultavassa ja eteerisessä Cidákásassa oli havaittavissa Siddhojen joukkoja, jotka matkasivat kiitäen kuin tuuli. Siinä vaelteli kaikilla ilmansuunnilla Ráksasoita ja Pisácoita

samoin kuin lukemattomia Joogea, joilla oli koirien, lehmien, kamelien ja pässien kasvot. Siellä oli myös lukuisa määrä Dákineja (elementtejä), jotka tanssivat rattoisasti ja valkoinen Ganges vuolaine virtoineen. Siellä he kuuluivat Náradan ja Tumburun lauluja soitettavan heidän lyyrallaan. Pilvet, kuin Kalpan lopussa, satoivat alas vetensä äänettöminä kuin maalatut kuvat. He näkivät kauniiden naisten joukkojen kokoontuneen yhteen. Sitten he kulkivat useiden seutujen läpi noin kymmenen Ghatikan matkan, jotkin täynnä synkkyyttä, luoksepääsemättöminä kaikille ja toisten, säteilevinä Agrin (tulen) tai Auringon loisteesta, matkaten hänen nopealla vaunullaan. Näin he kulkivat Ákásan kolmen maailman läpi, joissa asuivat lukemattomat Brahmán luomat Jíva-joukot suristen kuin kärpästen parvet kokoontuneena kypsyneelle, hyvälle hedelmälle.

Sitten tavoittaakseen haluamansa paikan he ylittivät Brahmán munan³⁴ ja saapuivat Girigrámaan Lokassa, jossa Vasistha asui. Koska vierailijat olivat näkymättömiä Brahminin suuresta surusta kärsiville palkollisille, sukulaisille ja jälkikasvulle, Satya-samkalpan Lílá toivoi, että talon asukkaat voisivat nähdä hänet ja hänen seuralaisensa. Sen jälkeen, pitäessään näitä kahta, jotka olivat kuin Laksmí ja Párvatí, jonkinlaisina metsän jumalattarina, jälkeläiset, yms. palvoivat heitä ja osoittivat heille kunnioitustaan. Vanhin poika puhutteli heitä näin: 'Teidän tulisi keventää kärsimyksen kuormaa, jonka alla me olemme voihkineet vanhempiemme poistumisesta lähtien. Oi suuren tiedon omaavat naiset, onko minkään saavuttaminen enää mahdotonta teidän kaltaistenne suurten persoonien vierailun kautta?' Sen jälkeen loistava Lílá kosketti heidän päälakejaan ja vapautti hiedät heidän surustaan. Samalla hetkellä he molemmat katosivat näkyvistä.

'Nyt kun olemme saavuttaneet päämäärämme nähdä ajatuksemme mukaisesti maailmankaikkeuden eri tilat, ole hyvä ja perehdytä minut seuraavaan toiveeseesi.' Niin sanoi Sarasvatí jumalaiselle Lílálle, jolloin jälkimmäinen kysyi edelliseltä: 'Kuinka kävi niin, että meidän Samádhimme aikana henkilöt, jotka istuivat kuninkaallisessa seurueessa, eivät kyenneet näkemään minua vaan vain kauniissa talossa olleet kykenivät tekemään niin?'

Sarasvatí vastasi: 'Vain Jnánan kehityksen kautta voi tässä maailmassa kaksinaisista substansseista tulla ei-kaksinaisia. Kun omasit Jnánan (tiedon), et kuitenkaan vapaana "Minän" (eli yksilöllisyyden) ajatuksesta, todellista (eli spontaania) Samkalpaa ei ilmennyt sinussa. Siitä johtui, etteivät nuo kuninkaallisen seurueen jäsenet kyenneet näkemään sinua. Mutta toisessa tapauksessa, todellisen Jnánan omaamisen kanssa, riisuttuna kaikista yksilöllisyyden ajatuksista, sinä loit "Minän" käsitteen oman Samkalpasi kautta ja vain silloin poikasi, yms. kykenivät näkemään sinut.'

Silloin Lílá, riemuiten, puhui seuraavat sanat: 'Armosi avulla, Oi Sarasvatí, olen tiennyt kaikki menneet syntymäni yhtä selvästi kuin päivänvalossa. Olen raaputtanut itsestäni kaikki synnit, jotka ilmestyvät kolmesta Gunasta. Eriydyttyäni ainoasta Brahmanista erilliseksi olevaiseksi, olen läpikäynyt 800 syntymää eri kehoissa³⁵. Kuin mehiläiset lootuksen kukassa olen asunut monissa Máya-Vikalpan (tai Máyan muunnosten) kautta luoduissa maailmoissa. Minä synnyin Vidyádhara-naisena ja sitten Vásanoiden voiman kautta ihmisenä. Toisessa Máya-Vikalpan Lokassa kuljin useita syntymiä Indránien kehojen kautta lehtiin verhoutuneina metsästäjinä, lintuna raastaen paulaa, johon se oli kiedottu, Saurástran kuninkaana ja moskiittona. Näin olen vaellellut useissa syntymissä ja minua on viskottu edestakaisin Máyan kynsissä kuin kortta valtameren aalloilla. Nyt olen rantautunut turvallisesti Muktiin (vapautumisen) rantaan teidän avullanne.' Näin Lílá ylisti häntä ja molemmat kiipesivät sitten ylös Ákásaan.

Kulkien Ákásan läpi Joogavoiman keinoin, he menivät sinne missä Padma oli ja näkivät hänen kehonsa. Sen jälkeen he menivät sinne missä Vidúratha oli, joka oli kuningas Padman toinen inkarnaatio. Tässä liittymäkohdassa he havaitsivat ylivertainen Sindhun kuninkaan, joka omasi suunnattomat voimat, marssivan Vidúrathaa vastaan. Kahden armeijan välillä käytiin raivoisa sota, joka iski kauhulla jopa Kuoleman sydämeen. Vidúrathan valtava armeija oli supistunut kahdeksanteen osaan alkuperäisestä. Silloin aurinko katosi näkyvistä ikään kuin peläten tätä kauheaa sotaa tai ruumiiden vuorta. Täydellisen pimeyden laskeutuessa, armeijat lakkasivat taistelemasta. Kadotettuaan näkyvistään vihollisen joukkojen kentän, kuningas Vidúratha palasi armeijansa pirstoutuneiden jäännösten kera omaan palatsiinsa. Sillä aikaa, kun hän lepäsi yläkerrassa unessa, Sarasvatí ja Lílá tulivat sinne missä hän oli. Heidän Tejasinsa (säteilevän loisteensa), joka oli kuin kuun säteiden nektaria, piristämänä hänen lootuksen kaltaiset silmänsä avautuivat ja näkivät edessään nämä kaksi naista, joita hän tervehti ja ylisti.

Tutustuttaakseen sitten Lílán suvun loistaviin sukujuuriin, Sarasvatí halusi, että kuninkaan lähellä lepäävä ministeri herätettäisiin sikeästä unesta. Välittömästi ministeri pudisti uneliaisuutensa pois ja nähdessään Sarasvatín tervehti tätä. Sitten Sarasvatí pyysi ministeriä kertomaan alusta asti kuninkaan

34 t.s. maailman.

35 Annettu luku käy lähes yksiin Mr. A.P. Sinnetin teosofisissa käsikirjoituksissa kertoman luvun kanssa.

perheen historian. Ministeri aloitti näin: 'Manu Vaivasvatan³⁶, kaikkein kunnianarvoisimpien kuninkaiden sukuun, syntyi kuningas nimeltään Kumbharatha (eli Kundaratha), jolla oli poika Bhadraratha, kuninkaiden kuningas. Viimeksi mainitulla oli vuorostaan poika Akhilaratha (eli Visvaratha) ja tämän kautta pojanpoika nimeltään Manoratha. Tälle pojanpojalle syntyi Visnuratha, joka vuorostaan sai jälkeläisekseen Brhadrathan. Tällä kuninkaalla oli jälkeläistensä sarjassa Sindhuratha, Saileratha, Kámaratha ja Maháratha, joka siitti tässä paikassa nykyisen kuninkaiden kuninkaan, Vidurathan. Äidistä, joka synnytti nykyisen kuninkaan, käytettiin nimeä Sumitrá. Kuninkaan isä, hallitessaan mielensä, luopui kruunusta silloin kymmenvuotiaan poikansa hyväksi ja eli erakkona metsässä. Nyt Vidúratha, kuninkaamme, hallitsee täydellisellä oikeudenmukaisuudella.'

Heti kun ministeri oli sanonut nämä sanat, Sarasvatí, jotta kuninkaan olisi mahdollista helposti tietää Jnánan (henkisen) näkynsä kautta edellisten elämiensä tapahtumat, kosketti rakastavasti kuninkaan päätä kämmenellään ja siunasi häntä jumalallisella näyllä. Sen jälkeen Máyan pimeys, joka oli estänyt hänen mieltään kuin vahva vihamies, lensi pois siitä ja hän kykeni tunnistamaan itsensä edellisessä, Kuningas Padman kehossa kisailemassa Lílán kanssa. Silloin ihmettelyn ja ilon miellyttävä aistihavainto ilmestyi hänessä, aiempi johtuen Máyan monenlaisesta toiminnasta ja jälkimmäinen Máyan tuntemisesta, joka oli peräisin näiden (maailman) äitien armosta. Näiden ajatusten risteillessä hänen mielessään, hän asetti heidän jalkansa pänsä päälle ja sanoi: 'Yhtenä ainoana päivänä, joka kesti edellisen kehoni kuolemasta nykyhetkeen (kuten näin jumalaisen näkyni avulla), olen viettänyt seitsemänkymmentä vuotta nykyisen kehoni kanssa. Olen myös tullut tietämään kaikki tapahtumat, jotka tulivat ilmi tämän jakson aikana. Mistä johtuvat kaikki nämä Máyan omituiset poikkeukset?'

Sen jälkeen jumalaisesta armosta muodostunut Sarasvatí suvaitsi antaa seuraavan vastauksen: 'Transsia nimeltä Kuolema seuraa aina siinä paikassa ja välittömästi jälleensyntymien suuri harha ja *vice versa* (päinvastoin). Nyt seitsemänkymmenen vuoden keston käsitys ilmestyy vain eläessäsi suorittamiesi Karmoien harhan kautta. Tiedä siksi ja oivalla itse, että kun mielesi oli tehty tahrattomaksi kuin Ákása, vapaaksi kaikista harhoista, sellainen ajan käsitys katosi (koska kaikki ajan käsitteet ilmestyvät vain mielen Vikalpojen kautta). Ne (seitsemänkymmenen vuoden tapahtumat) ovat vain kuin monien tapahtumien pitkään venytetty uni esitettyä yhdessä Muhúrtassa (neljäkymmentäkahdeksan minuuttia). Jopa meidän elämämme valvetilan aikana näyttää monin tavoin pitkäksi venyneeltä useiden epätodellisten tapahtumien kautta. Totta puhuakseni sellaisia asioita kuin syntymä ja kuolema ei ole sinulle. Sinä olet pelkästään tosi Jnána. Sinä olet ikuinen, korkein tila. Siitä johtuu että vaikka näetkin koko maailmankaikkeuden, sinä et sitä näe. Ollen kaiken luonto, sinä loistat viisautesi kautta Átmisessä Todellisuudessa. Vanha sananparsa sanoo vaikuttavasti, että lapsi, jota kiusataan kehossa, vapautuu sen vaikutuksesta vasta krematoriossa. Samanlainen on Ajnána (harha) ihmisessä; ja tietämättömälle, täynnä tuskaista Ajnánaa olevalle, maailmankaikkeus näyttää todelliselta. Kullasta tietämättömälle ihmiselle koru, joka on tehty kullasta, on pelkkä koru eikä kultaa. Samoin henkistä näkyä vailla olevat ihmiset pitävät tätä maailmankaikkeutta elottomana (eivätkä henkenä, näkijänä vapaana nähdystä). Tiedä myös koko maailmankaikkeuden, joka ilmestyy "minä-" ja "minun-"egoismin, yms. kautta, olevan pelkkää unta ja siinä näkyvien objektien olevan yhtä harhanomaisia kuin esineet unessa. Sellaiset objektit ja maailmankaikkeudet ovat sen Jnánan (Todellisuuden) luontoa, joka on pysyvä Paramákása, toimimaton, täysi, suunnattoman suuri ja tahraton. Se on ainut todellisuus, joka, ollessaan kaikki ja omatessaan kaikki erilaiset Saktit (voimat), ilmestyy, vähentymättä sen vuoksi, erilaisissa muodoissa ajan ja Karmoien hedelmöinnin mukaan. Lílán avulla olen vihkinnyt sinut todellisen Jnánan tilan mysteereihin. Mielesi on valaistunut heikentymättömän Tattvan (Totuuden) kautta. Siksi me poistumme.'

Ajatteltuaan nautintoa (autuutta), johon hänet oli nyt vihitty, Viduratha huomautti: 'Jokainen ihminen, joka tulee luokseni, on tottunut saamaan sen mitä he ikinä pyytävät. Siksi minusta on yllättävää saada tavoittelemani objekti teidän kahden käsistä, jotka olette kuin uusi Cintámani³⁷? Milloin voin taas palata edelliseen Padmakehooni?' Silloin airut tuli sisään ilmoittaen kuninkaalle seuraavaa: 'Valtameren kaltainen armeija lennättää nuolisateen meitä kohti ja kaupunkimme palaa poroksi vihollisen liekeissä. Oi väkevä kuningas! Minun on ilmoitettava teille nämä tuskaiset uutiset.' Siihen saakka kunnes tiedoitus oli näin annettu kuninkaalle, hänen korvansa olivat olleet kuurot vihollisjoukkojen hirmuisille äänille, jotka saivat kolmessa maailmassa kaikkien sydämet säikähtämään. Vihollisten keskellä peloissaan harvailevien kaupunkilaisten itkun rääkäisyt halkoivat ilmaa. Rätisevät liekit, jotka olivat kuin Vádana Agri, peittivät savullaan koko näkymän. Koko kaupungista tuli rauniokasa. Sarasvatí ja Lílá, kuningas ja ministerit

36 Tämän Manvantaran eli Kierroksen Manu.

37 Tämä on kivi, jonka ajatellaan antavan kaiken toivotun haltijalleen.

todistivat henkilökohtaisesti tätä tuhoa. Sillä hetkellä Kuningas Vidúrathan puoliso tuli suuresti vavisten sinne missä hänen miehensä oli. Hänen palvelijattarensa, jotka saattoivat häntä, ilmoittivat kuninkaalle siitä tosiasiaista, että palatsin neitokset ja omaisuus oli raiskattu ja ryöstetty vainolaisen toimesta. Tämän kuullessaan, hän uskoi vaimonsa lähellä häntä olevien huostaan ja ryntäsi sotaan.

Nyt Lílá, Padman puoliso, oli todella hämmästynyt huomattessaan Lílán, Vidúrathan vaimon, olevan hänen täydellinen kaksoiskappaleensa kuin lasissa heijastuva kuva. Sen jälkeen hän tiedusteli Sarasvatilta kuinka hänet oli jäljennetty. Kuunvärinen Sarasvatí poisti hänen epäilynsä seuraavaan tapaan: 'Sinuun kohdistuneen ylenpalttisen rakkauden vuoksi miehesi Padma ajatteli kuolemansa hetkellä nauttivansa sinusta olematta koskaan erossa seurastasi. Sen mukaisesti hän sai sinut tänne. Mitä tahansa ihminen ajattelee kuolemansa hetkellä, se toteutuu hänelle myöhemmin. Voiko lasi heijastaa muuta kuin mitä sen eteen on laitettu? Koska kuolema, syntymä, sielullinen harha, valveen, unennäön ja unettoman unen tila ovat kaikki yhtä, olematta toistensa syynä (eli minkään niistä olematta toiselle syy), kaikki asiat, jotka ovat ja jotka eivät ole, ovat vain harhan luontoa ja lisääntyvät siksi rajattomasti. Likaisia iloja on kahdenlaisia. Jotkin kokemukset ilmestyvät aiempien tuloksina. Toiset ilmestyvät uudelleen ollen täysin edellisistä erillään. Siitä johtuu, että ollessaan edellistä luokkaa, uusi Lílá, joka on muodoltaan, rodultaan ja käytökseltään sinun kaltaisesi, ilmestyi sinun kanssasi samanlaisena kuin varjosi. Kuninkaan ajatuksesta johtui, että hänestä muotoutui nykyisessä hahmossaan sinun kaltaisesi. Vidúratha menehtyy tässä sodassa ja omaksuu sitten Padman kehon.'

Niin sanoi Sarasvatí, jolloin uusi Lílá anoi näin: 'Oi te, joka näytätte olevan Sarasvatí itse, jota palvoin menneinä aikoina, olkaa niin hyvä ja suokaa minulle se lahja, että kumppanini menehtyessä tämän sodan tapahtumissa minä voisin elää tässä minun kehossani yhdessä hänen kanssaan missä hyvänsä hän onkin.' Johon Sarasvatí nyökkäsi vakuudeksi.

Vanha Lílá kysyi uudelleen Vedojen Äidiltä: 'Kuinka minä kykenen matkaamaan korkeampaan Lokaan ja Girigrámaan vain Ádhibhaultika-kehon avulla ehkä Átíváhika-kehon avulla (kun taas uutta Líláa siunattiin toisinpäin)?' Jumalatar vastasi näin: 'En koskaan anna kenellekään mitään (ilman mitään syytä). Ihmiset saavat asiat ajatuksistaan johtuen (tai ajatustensa tuloksena). Sinä ajattelit aiemmin (etsiä) Jnánaa ja koska olet sitä minulta hartaasti pyytänyt, annoin siksi sinulle sinun kaipaamasi jumalaisen näyn. Tämä neitonen, sinun varjosi, ylenpalttisen halun aikaansaama, pyysi minulta toista lahjaa, jonka minä viipymättä soin. Minun armostani kaikki ihmiset saavat mitä ikinä he haluavat.'

Hirveä, vihainen ilme kasvoillaan urhea Vidúratha varusti vaununsa, marssi taistelukentälle ja hyökkäsi vihollistensa kimppuun raivokkaasti ajaakseen heidät kuoleman polulle. Molemmat Lílát, joilla oli kuolematon rakkaus herraansa kohtaan aavistaessaan hänen kuolemansa, puhuttelivat Sarasvatía seuraavasti: 'Oi Äiti, kuinka on mahdollista, että herramme lannistumattomasta rohkeudesta ja teidän armostanne huolimatta, aviomiehemme on kuoltava niin pian tässä sodassa?' Sarasvatí vastasi: 'Koska oppinut Vidúratha kaipasi korkeampaa henkistä tilaa, hänen on sulauduttava ilman toista olevana korkeimpaan tilaan. Tämä kuningas Sindhu, joka on tullut hänen vastustajakseen, tulee voittamaan päivässä Vidúrathan minun toimeksiantoni mukaisesti ja hänestä tulee kuningas.' Samalla, kun he keskustelivat näin, päivä päättyi ja molempien puolten taistelukentästä tuli täysin tyhjä elävästä sisällöstä. Sitten kuninkaat, jotka yksin selvisivät, ottivat jousensa ja täyttivät auringon, kuun, ilmansuunnat ja taivaan nuolisateillaan. Nuolet sihahtelivat tulta kaikkialle ja näytti ikään kuin Yugan loppu lähestyisi. Sitten Vidúratha jäi yksin ilman vaunuaan ja ajajaa. Hänen jousensa oli irronnut; vihollisen nuolet olivat lyöneet hänen armeijansa pirstaleiksi, hänen raajansa revittiin erilleen ja heitettiin ympäriinsä ja sitten hänen ruumiinsa kaatui pitkin pituuttaan maanpinnalla. Jonka jälkeen uusi Lílá puhutteli Sarasvatía näin: 'Mieheni vetää viimeisiä hengenvetojaan, olkaa niin hyvä ja sallikaa minun liittyä mieheni seuraan.' Sarasvatín valmistellessa matkaa sitä varten, uudesta Lílásta tuli kirkas ja hän alkoi nousta Ákasaan. Ylitettyään yksi toisensa jälkeen pilvien, Váyun, kuuman Súryan (Auringon) ja Naksatran (tähtien) Mandalat (sfäärit) ja sitten Satyalokan ja muut jumalaiset Lokat ja sitten särkien auki maallisen munan ja tunkeutuen veden (Ap) seitsenkertaisten huntujen lävitse, jne., hän saavutti pian mittamattoman ja päättymättömän Cidákásan Todellisuuden. Siellä hän meni haaremiin, jossa Padman ruumis lepäsi ylitettyään Jnánákásan Ávaranoineen (verhoineen) monien maallisten munien keskellä, jotka ovat yhtä monilukuisia kuin viikunan hedelmät viikunatarhassa ja jotka ovat mahdottomia ylittää edes pitkän ajan kuluessa ja Garudan (kotkan) vauhdilla. Päätellessään, että kukilla peitelty ruumis oli hänen herransa ja että jotenkin, Sarasvatín armon avulla, hän oli tullut tätä ennen, hän istuutui tämän ruumiin viereen ja leyhytti sitä hellästi.

Sillä välin Kuningas Vidúrathan Jíva lensi Ákásassa omaa tietään ja huomaamatta kahden naisen, Lílán ja Sarasvatín jumalaista näkyä, jotka olivat sen perässä, se saavutti kätkön, jossa Padman ruumis lepäsi.

Sinne nämä kaksi naista seurasivat sitä ja näkivät uuden Lílán niiden edessä. Vidúrathan Jíva oli kultaisessa kupolissa estettynä etenemästä ja pidätettynä Sarasvatín toimesta pääsemästä sisään Padman ruumiiseen. Sitten vanha Lílá etsi edellistä ruumistaan ja koska ei kyennyt löytämään sitä sieltä, hän kysyi Sarasvatíltä mitä sille oli tapahtunut. Jumalatar vastasi: 'Kun vaivuit mietiskelyn syvään transsiin, ministerit pitivät sinua kuolleena ja he määräisivät sen jätettäväksi liekkien huostaan. Jos pysyt maan päällä Átiváhika-kehona se mullistaa maailman sellaisella ihmeellä, että kuollut Lílá tuli aineellisena Devalokasta tänne. Ja koska olet riisunut itsestäsi kaikki Vásanát tässä Átiváhika-kehossa, on vain oikein, että sinun piti luopua siitä Ádhibhautika-kehostasi.' Sitten Sarasvatí tahtoi mielessään, että uusi Lílá voisi nähdä hänet. Jonka jälkeen jälkimmäinen oli kuin hän, joka oli löytänyt kauan kadonneena olleen henkilön. Tervehtien Sarasvatía heittäytymällä hänen jalkoihinsa, hän ylisti tätä.

Samalla, kun kaksi Líláa³⁸ olivat näin Sarasvatín seurassa, jälkimmäinen päästi otteestaan Vidúrathan Jívan, joka meni sen vuoksi Pránan muodossa Padman ruumiin nenäaukosta sisään ja levisi kaikkialle kuin liekki ruudissa. Silloin veri alkoi kiertää vapaasti kautta koko lihallinen asuintalonsa ja kuollut kuningas heräsi räpytellen silmiään. Hän kysyi sivustakatsojilta ketä nuo olivat, jotka seisovivat lähimpänä. Sen jälkeen vanha Lílá heittäytyi kuninkaan eteen ja sanoi, että hän oli hänen kanssaan samanhenkinen vaimo, että uusi Lílá oli hänen mielensä tuote, mielen, joka oli ajatellut hänelle samanlaista muotoa ja että kolmas henkilö ei ollut kukaan muu kuin tahraton Sarasvatí.

Sen jälkeen, kun hän oli lausunut nämä sanat, Padma heittäytyi Sarasvatín jalkoihin, joka asettaen kauniit kätensä tämän pään päälle, siunasi hänet pitkällä iällä vaimojensa kanssa, enenevällä kuuluisuudella ja iäti lisääntyvällä hyvinvoinnilla niin että hän saattaisi tuottaa ihmisille onnea tuhoamalla paheen ja kansoittamalla maailman jaloilla, viisailla ihmisillä. Näillä sanoilla Sarasvatí vetäytyi hiljaiseen asuntoonsa ja kuningas ylisti häntä seuraavin sanoin: 'Kukoistakoon Sarasvatí, Jumalatar, joka ohjaa kaikkien ihmisten kieliä ja tiedon osa-alueita, kauan tässä maailmassa.' Sitten hallitsija Padma kantoi vaimoineen maan valtikkaa 80'000 vuotta. Sarasvatín hänelle suoman siunauksen avulla hän lyhensi silloin ja siinä seitsemänlaisia syntymiä ja saavutti maan päällä Jívan-mukti-tilan. Lopulta hän saavutti Videha-mukti-tilan, joka ei lakkaa koskaan, ei edes suurten Kalpojen loppuessa.

3. KARKATÍN TARINA

Yhteenvedo—Osoitettuaan täysin, että maailmankaikkeus ei ole muuta Máyan moninaisuutta, ollessaan todellisessa tilassaan, Caitanyassa (tietoisuudessa) *itsessään*, joka voidaan havaita jumalallisen näyn kautta, kirjoittaja kuvaa tässä tarinassa Caitanyan leikkiä nykyisessä tilassa.

Nyt, kun olet kuullut Lílán tarinan, joka poistaa kaiken uskon näkyvien asioiden todellisuuteen, tiedä, että Brahman yksin on se, joka on ei-kaksinainen ja joka on Sat, Cit ja Ánanda, mutta joka ilmentää itseään tänä kurjana maailmankaikkeutena. Ravista siksi itsesi vapaaksi tästä maailmankaikkeuden hirmuisesta, turmiolle alttiista taakasta. Tiedä myös, että ikuinen, korkein Jíva, on vain Brahmanin Valo loistaen liikkumatta ja hiljaa kuin lamppu tuulettomassa paikassa tai valtameri ilman aaltoja, ollen kuin Brahman, yläpuolella puheen, kaikkialle levittäytyvä, kaiken täyttävä, tuonpuoleinen, tahraton ja sanoin-kuvaamaton jopa tuon Satin tietävien toimesta. Kuten pienet puunpalat, joihin hankaamalla saa aikaan pienen tulen ja joka laajentuu suunnattomaksi roihuksi, Jíva, monen objektin ilmentymisen kokemisen kautta, luo itsessään 'minän', yms., erilaisia käsitteitä. Samkalpansa kautta Ahamkára syntyy ja tämän Ahamkáran voiman vuoksi viisaat ovat asettaneet erilaisia nimiä, sellaisia kuin Citta, Manas, Prakrti, Máyá, jne tämän kaiken täyttävän Jívan päälle. Manas, joka laajentuu Samkalpojen ja Vikalpojen kautta, kehittyy täten syynään olevasta Brahmanista. Maailmankaikkeudet, jotka ilmestyvät vain Manaksen kautta, ovat vain sen muotoja. Jnánan valtameri yksin loistaa yhdessä lukemattomien Vrtti-jnána-aaltojensa (mielen muunnosten) kanssa. Maailmankaikkeus näyttää todelliselta vain Manaksen vuoksi. Tämä todellisuus on kuin jatkettu uni.

Niin kuin harhakäsitys varkaan olemassaolosta syntyy todellisen tiedon puuttuessa, kun nähdään puunrunko tien laidassa hämäränä iltana, samoin maailmankaikkeuden todellisuuden käsitys ilmestyy sen tiedon puuttuessa, että kaikki on Brahmania. Juuri kuten Jívan ja katoamattoman Brahmanin välillä ei ole eroa, kun ihminen unohtaa ne, Jívan ja Cittan välillä ei ole eroa ollenkaan. Yhtäläillä päivän kestävän Manaksen ja maailmankaikkeuksien välillä ei ole pienintäkään eroa. Kuuntele nyt tarinaa voimakkaasta

38 Näin on selvää, että kaksi Líláa edustavat olentojen astraalikehoa ja fyysistä kehoa, jotka ovat toistensa kaksoiskappaleita.

Ráksasanaisesta, joka eli kauan sitten; se tulee vapauttamaan sinut kaikista epäilyistä.

Tämä Ráksasí eli Himalajan pohjoisella rinteellä ja häntä kutsuttiin Karkatiksi. Koska hän oli Ráksasanainen, hän oli suurisuinen, kuunsirppihampainen ja välkkyväsilmainen. Näytti ikään kuin itse tummat kalliot olisivat antaneet muodon hänen käsilleen ja jaloilleen millä toimia ja liikkua. Hänen naurunsa oli kuin ukkosen jyskettä. Hänen silmänsä pyörivät kuopissaan kuin luontokappaleet, jotka pyörivät ympäri ja ympäri mutta eivät karkaa. Hänen reitensä, jotka olivat kuin suuret taatelipuut, kannattelivat suunnattoman suurta, raskasta kehoa. Hänen kyntensä, kykenevät puhkomaan pilviä, olivat timantinkovat. Hän kiusasi kaikkia elollisia maan päällä kyltymättömällä nälällään, joka leimusi yötä päivää kuin Manvantariset liekit. Vaikka kaikki Jambú-dvīran olennot lankesivat hänen valtavan vatsansa saaliiksi hän piti sitä niukkana ateriana kuten valtameri, joka ottaa vastaan jokivedet ja janoaa lisää. Hänen mahansa tuli leppyi vain hieman niinkuin syksyn helle vähäisestä sadekuurosta. Koska hän tahtoi lepyttää tämän tulen vahingoittamatta itseään, hän suoritti Tapasta lepyttääkseen Brahmää, jotta tämä tulisi avuksi. Tässä tarkoituksessa hän oleskeli Himalajalla ja kylpi, seisoi yhdellä jalalla ja keskitti silmänsä taivaalla paistavaan aurinkoon. Sen jälkeen, kun hän oli harjoittanut sellaista kivuliasta Tapasta 1'000 vuotta, lootuksella istuva Brahmá ilmestyi näkyvänä hänen eteensä. Onko tässä maailmassa yhtäkään objektia, jota ei voi hankkia jopa paheellinen epätavallisen Tapaksen suorittamisen kautta? Brahmán saapuessa hänen eteensä, hän kumarsi tätä mentaalisesti liikahtamatta paikaltaan ja kertoi näin: 'Rauhoittaakseni iäti kiihtyvää tultani, jos muunnun teräksen kaltaiseksi Jíva-súcikäksi (eläväksi neulaksi), voin mennä kaikkien kehojen sisään maailmassa ja kuluttaa niin paljon ruokaa kuin tarvitsen.' Samalla kun nämä ajatukset pyörivät hänen mielessään, Brahmá kysyi häneltä hänen toiveensa kohdetta. Karkatí vastasi: 'Oi Herra, joka olette suosiollinen niille palvojille, jotka keskittyvät teihin ja rukoilevat teitä, teidän palvelijanne toivoo tulevansa Jíva-súcikäksi.'

'Sinusta tulee Súciká ja nimesi eteen liitetään etuliite *vi* ja sen jälkeen nimesi on Visúciká³⁹. Sinä ahdistat niitä, jotka syövät epäterveellistä ruokaa, jotka harrastavat paheellisia elämäntapoja, jotka ovat tietämättömiä tai hurjapäisiä, jotka elävät epähygienisissä paikoissa ja jotka ovat häijyjä. Sinä sekoitut Pránaváyuun sydämässä ja ahdistaa ihmisiä Padman, Plihan⁴⁰, jne. sairauksilla, sinä tulet olemaan (sairaus) Visúciká. Sinä tulet menemään sekä Saguna- että Nirguna-ihmisiin⁴¹. Mutta mennessäsi Saguna-ihmisen sisään, jotta yllä mainitusta sairaudesta paranisi, seuraavat Mantrat⁴² on lausuttava:

ओं हां हीं श्रीं रां विष्णुशये नमो भगवति विष्णुशै षिहि । एनां हरहर दहदह हनहन पचपच मथमथ उत्सादय उत्सादय दरे

कुरुकुरु स्वाहा । विषूचिके त्वं हिमवन्तं गच्छगच्छ जीवसार चन्द्रमण्डलं गतोऽसि स्वाहा ॥

Ylläolevan Mantran lausujan pitää kirjoittaa se vasempaan käteen (oikealla kädellä) ja sivellä vasemmalla kädellä sairastuneen henkilön kehoa. Sitten hänen täytyy mietiskellä Karkatía, jota murskataan Mantran survimella ja joka on siksi vihainen, koska joutuu lähtemään Himalajalle. Sitten hänen täytyy pitää sairastunutta henkilöä kuun ambrosiassa kylpeneenä ja henkisistä ja fyysisistä sairauksista vapautuneena. Ollessaan puhdas ja suoritettuaan Ácamanan (veden siemäily) asianmukaisesti, kaikki aistit täydellisesti halliten hän tuhoaa kaikki Visúcikat edellä mainitun keinon asianmukaisella suorittamisella.'

Niin sanottuaan Brahmá hävisi näkyvistä, jonka jälkeen tämä vuoren kokoinen olento kutisti itsensä Jíva-súcikán kokoon ja meni sisään sekä hurjapäisten että arkaluontoisten mieliin saadakseen ne menehtymään. Mentyään Váyun muodossa kaikkien maanpäällisten ja Ákásassa olevien Jívojen sisään, hän ravitsi itseään niiden elämällä Jíva-súcikán ja Váyu-súcikán muodossa. Ollen kurkkuaan myöten täynnä sellaista nautintoa, hän huudahti: 'Yllyttäessäni minua ja tehdessäni minut epätoivoiseksi, haluni saavat jopa neulan kulumaan pois ja saadessaan minut tuntemaan huimausta, tuhoavat minut. Hävitkää nämä minun haluni! Julmalla sydämellä olen kiusannut monia eläviä turhaan. Siksi riisun itsestäni kaiken halun ja suoritan Tapasta Himalajalla.' Niin sanoen hän luopui kaikista mielen vaihteluista lakaten haluamasta objekteja. Näin kului tuhat vuotta puhdistaa hänet kahdenlaisista Karmoista (hyveellisistä ja synnillisistä).

Kun hän harjoitti näin hengellistä mietiskelyä valaistunein mielin vapaana rakkauden ja vihan kärsimyksestä ja ollen välittämättä tästä maailmankaikkeudesta, täysinäinen Jnána sarasti hänen mielessään

39 *Visúsiká* on sairaus nimeltä kolera. Sana on *vi:n* ja *súcikán:n* yhdiste. *Súciká* on *súc:*sta 'ilmoittaa'.

40 Nämä ovat pernan sairauksia.

41 Saguna-ihmiset ovat hyviä, kun taas Nirguna-ihmiset ovat pahoja.

42 Tämä Mantra pysäyttää koleran. Jättämällä sellaiset Bijáksarat kuin Om, jne. pois, Mantran merkitys on: 'Oi Visnu-sakti, kelvollinen palvottavaksi, kumarrus sinulle; ole hyvä ja tule tänne, ota hänet (Visúciká); polta hänet, polta hänet; tapa hänet, tapa hänet; keitä hänet, keitä hänet; kirmua häntä, kirmua häntä; tuhoa hänet, tuhoa hänet; iske häntä, iske häntä; Oi Visúciká, painu Himalajalle; Oi Jívan ydin, sinä olet (tai menet) kuun sfääri(in).'

ja siksi Brahmá tuli vapaaehtoisesti hänen luokseen ja kertoi seuraavat totuudet: 'Olet saavuttanut Jívanmukti-tilan. Mieleesi on valaistunut; kuitenkin sinun täytyy pysyä vanhassa Ráksasanaisen muodossasi ja elättää itseäsi maan päällä Jnánaa vailla olevien sekä julmien että halpamaisten ihmisten kehoilla.' Näin siunaten Brahmá katosi.

Mietiskellen Brahmania pelkkänä ei-kaksinaisena ja Kaikkena, hän lepäsi 'Sen' toimimattomassa tilassa. Pysyttyään näin Nirvikalpa Samádhissa hyvin pitkän ajan, hän palasi normaaliin tilaan, yhteyteen mielensä kanssa. Hänen vanhat nälän ajatuksensa virkosivat silmänräpäyksessä. Ja koska 'minä'-käsitys kuuluu kehoon niin kauan kuin se on olemassa maailmankaikkeudessa, hän päätti maistella lihaa, Ráksasoille soveliasta ruokaa. Sitten riemuiten tietämättömien kehojen käyttämisestä Brahmán neuvon mukaisesti, hän vetäytyi Himalajan rinteille ja saapui metsästäjien maahan. Kun hän asusteli siellä metsässä, kuningas meni sattumalta sinne yhdessä oikeamielisen ministerinsä kanssa. Yö oli verhottu sellaiseen voimaperäiseen synkeyteen, jota ei edes auringon, kuun eikä Agrin (tulen) valo yhdessä hajoittanut. Kuningas ja ministeri kuljeksivat pelottomasti yhdessä sellaisena yönä, pelottaen pois Pisácat ja muut ilkkuriset oliot.

Niin pian kuin Karkatí huomasi näiden kahden kulkevan metsässä, hän oli varma hyvästä ateriasta. Ensiksi hän ajatteli, että he olivat tietämättömiä ihmisiä ilman todellista Jnánaa ja tuottavat kärsimystä tässä ja korkeammassa maailmassa kuten kaikkialla. Harkittuaan vielä hän sanoi itselleen: 'Brahmán ohjauksen mukaisesti nuo, jotka eivät ole tyytyväisiä siihen mikä tulee heidän tielleen, ovat mieleltään heikkoja. Toisaalta voiko kukaan olla niin typerä, että vahingoittaa noita, joilla on valaistuneet mielet ja hyvät ominaisuudet? Voivatko sellaiset hyveelliset ihmiset kärsiä sen vuoksi? Sellaisilla valaistuneilla ihmisillä on kuolematon maine, pitkä elämä ja autuus ja he ovat kaikkien kunnioituksen arvoisia. Koska he rakastavat toisten elämää paljon enemmän kuin omaansa, he tulevat omaksi riskikseen suojelemaan itsensä sijasta toisia. Heillä on jopa voima tehdä palvojistaan hyvin suosiolllisia Yamalle ja näin voittamaan hänet (Yaman). Kun jopa minun kaltaiseni Ráksasanainen on valmis palvomaan viisaita, kuka muu ei sitä tekisi kuin kiintynyt koira? Kuin täysikuu, joka suojelee tätä maata (ja saa sen näyttämään iloiselta), viisaat ilahduttavat niiden sydämiä, jotka vierailevat heidän luonaan. Ihmiset, jotka eivät seurustele sellaisten viisaiden kanssa, huonontavat itseään ja ovat kuin kuolleita; muuten he saavuttaisivat Moksan, yms. hyvät vaikutukset.' Sitten hän päätti tutkia olivatko he Jnáneja vai eivät.

Tässä tarkoituksessa hän karjaisi ääneen (näkymättä) Ákásassa, voittaen ukkosen, seuraavat sanat: 'Oi te, jotka muistutatte aurinkoa ja kuuta Ákásan sanoinkuvaamattomassa metsässä, sataen vettä kuin pilvet, Oi te, jotka olette kuin syöpäläisten luokemattomat parvet, jotka kouristelevat ja menehtyvät Máyan kiven alla, oletteko te tulleet tänne yksinkertaisesti esittääksenne minulle rukouksen välittömästi? Minusta te näyttätte viisailta ja kuitenkin minusta tuntuu, että te kuulutte myös toiseen luokkaan. Mihin luokkaan te sitten kuulutte?'

Tähän kuningas vastasi hänelle: 'Oi Ráksasanainen, aina valmis vahingoittamaan luotuja, kuule minua. Missä sinä olet nyt? Me kuulemme lausumasi sanat kuin nuoren mehiläisen pörinänä.' Sen jälkeen nainen huudahti 'Hyvin tehty' ja nauroi ääneen seisoen heidän edessään. Kuningas, joka tarkkaili hänen valtavaa muotoaan, kookkaiden hampaidensa voimakasta himoa, ei ollut vähäisimmässäkään määrin kauhistunut ja sanoi hänelle: 'Älä aukaise tilavaa, Mainakan (vuoren) kaltaista suutasi ja kiusaa itseäsi sen kautta. Mitä hyvänsä saatetaan sanoa henkilöistä, jotka eivät kaipaa toiminnan hedelmiä, koska sellaiset hedelmät ovat turmiontäyteisiä eikä niitä todellisuudessa ole olemassa, kevytmieliset harjoittavat aina sellaisia toimia; mutta viisaat, joilla on mahtava hiljaisuus, taipuvat suorittamaan tuonpuoleisia henkisiä toimia eteerisen älynsä avulla. Teidän kaltaisenne paheellisia taipumuksia omaava henkilö pyyhkäisee pois meidän rohkeutemme kuin moskiitot. Luovu siksi tyhmänrohkeudestasi. Ilmaise meille todellinen henkilöllisyytesi. Me kykenemme suomaan kaikille, jotka kääntyvät puoleemme jopa unessa, jokaisen meiltä voimallisella halulla pyydetyn objektin.'

Näistä kuninkaan sanoista nainen ymmärsi, että he omasivat rajattoman Jnánan, voiman ja mielen hiljaisuuden. Sitten, ihmetellen valtavasti heidän jaloja sanojaan ja totuutta, hän mumisi itsekseen: 'Puhdasta mieltä voidaan arvostella puheen, kasvojen ja silmien perusteella. Heidän ilmeidensä avulla voidaan heidän mielipiteensä myös hyvin arvioida. Ne, joiden epäilyt (korkeammasta henkisestä polusta) eivät ole selvinneet hyvinvoinnin rakkauden ohella, tulee luokitella tietämättömiin.' Sitten, kääntyen näiden kahden puoleen, hän tiedusteli keitä he olivat.

Osoittaen lähellään olevaa henkilöä ministeri vastasi: 'Hän on metsästäjien kuningas ja minä hänen ministerinsä. Öisin me partioimme kaikkialla rangaisten paheellisia ja suojellen hyveellisiä. Tällä retkellä tiemme on kulkenut tänne.'

Jonka jälkeen Karkatí sanoi: 'Häijyn ministerin neuvojen vuoksi hyvä kuningas kääntyy pahoille

teille; jopa pahasta kuninkaasta tulee hyveellinen jos neuvojana on rehellisiä ja hyveellisiä valtiomiehiä. Kääntäen, viisas kuningas kehittää hyvän ministerin. Siksi, kun kuningasta neuvoo valtiomies, jolla on suuri arvostelukyky, mitä siunauksia hän ei saavuttaisi? Millainen kuningas sellaiset alamaiset. Vain he ovat kelvollisia olemaan kuninkaita tai ministereitä, jotka ovat kehittäneet jalouteen taipuvaisuuden, kaikkien tasavertaisina näkemisen ja jotka ovat opiskelleet syvällisesti Jnánateoksia. Muuten he eivät ole sellaisten tehtävien arvoisia. Siksi, jollette taida hyvin näitä Jnánakirjoja, tulette täyttämään minun vatsani ja menettämään kaikki mahdollisuutenne nauttia nuoruudestanne. Tulen nyt pyydystämään teidät molemmat, jotka olette kuin kaksi leijonaa, kysymysteni häkkiin. Yrittäkää avata sen porttaalit arvostelukyvyyn avaimillanne. Muuten ette kykene elämään kauemmin kuin sen ajanjakson.' Kuninkaan pyytäessä häntä esittämään kysymykset, nainen satoi heidän päälleen tiedustelunsa kuin ambrosian.

Muni Vasistha jatkoi: Oi Ráma, kuuntele keskittyneesti Ráksasanaisen esittämät kysymykset:

(1) Mikä on sen atomin, joka on lukemattomien sekalaisten maailmankaikkeuksien, jotka pulpahtavat esiin kuin kuplat valtameren pinnalle, alkuperän, säilyttämisen ja hävityksen syynä?

(2) Mikä on se, joka on Ákása eikä kuitenkaan ole?

(3) Mikä on se, jolla, vaikka onkin rajaton, on kuitenkin raja?

(4) Mikä on se, joka, vaikka liikkuukin, ei kuitenkaan liiku?

(5) Mikä on se, joka, vaikka onkin, ei kuitenkaan ole?

(6) Mikä on se, joka ilmentää itseään Citinä (tietoisuutena) ja on kuitenkin kivi (eli reagoimaton)?

(7) Mikä on se, joka piirtää kuvia Ákásassa?

(8) Mikä on se atomi, jossa ovat piilevänä kaikki mikrokosmokset kuin puu siemenessä?

(9) Mistä kaikki asiat ovat lähtöisin kuin aaltoilut vedessä, jotka eivät ole erillään tästä aiheuttajasta kuin vaahto meressä?

(10) Missä nämä kaksi (aallot ja vesi) tulevat sulautumaan yhdeksi?

'Jos kykenette ratkaisemaan nämä arvoitukset älynne avulla, silloin voitte nousta istumaan pääni päälle kuin hyväntuoksuiseksi kukinnoiksi sulostuttamaan kutrejani. Muutoin jos te menette hidasyisyytenne vuoksi sekaisin näistä kysymyksistä, te palvelette mahatulen polttoaineena vatsassani.'

Silloin ministeri vastasi: 'Kysymyksesi koskevat ei-kaksinaista Brahmania. Ollen mielen ja viiden Indriyan (elimen) saavuttamattomissa, se on loputon, absoluuttinen Jnána, paljon eteerisempi kuin Ákása ja atomien Korkein Atomi (Paramánu). Tästä Atomista kaikki maalliset munat ilmestyivät ja siihen kaikki imeytyivät (tai tulevat imeytymään).

Kysymys 2. Koska tälle kaikkialle levittäytyvälle Brahmanille ei ole olemassa sellaista ominaisuutta kuin ulkoinen (tai sisäinen), sen voidaan sanoa olevan Ákása itse; kuitenkin se ei ole elementtien Ákása, sillä se on puhdas Jnána itse.

Kysymys 3. Koska sille ei ole olemassa mitään olinpaikkaa, jossa oleskella, se ei ole rajallinen; ja kuitenkin se pysyy ikuisesti kaikissa absoluuttisena Satina.

Kysymys 4. Johtuen sen yhteydestä moneen objektiin, se liikkuu paikasta toiseen; kuitenkin se on vailla liikettä, koska sen ulkopuolella ei ole tilaa jossa liikkuu.

Kysymys 5. Koska sitä ei voida tuntea osoittamalla (kuten tätä tai tuota), se *ei* ole ja kuitenkin se *on*, koska se on "Olevuus" itse.

Kysymys 6. Koska se on itse-valaiseva Valo, se on tietoisuus *sinänsä* ja kuitenkin se on kuin reagoimaton kivi, koska sillä ei ole tietämisen voimaa (ollessaan itse Kaikki); (myös koska se on se, joka ilmenee itse älyn ja materian kahdessa aspektissa).

Kysymys 7. Tämä on se, joka piirtää maailmankaikkeuksien joukkojen kuvat Cidákásassa, joka on erittäin eteerinen, tahraton ja itse-olemassaoleva.

Kysymys 8. Koska moninaiset maailmankaikkeudet ovat pelkkää valoa tai Yhden ilmentymää, siksi mitään muuta ei ole kuin Se; kuitenkin kaikki erilaiset maailmat, jotka ilmestyvät "Minän", "Sinän", jne. käsitteestä, ovat siitä erottamattomia, ollen pelkkiä sen aspekteja.'

Niin vastasi älykäs valtiomies seisoen kuninkaansa vierellä, jolloin Karkatí riemastui suunniltaan hänen vuokseen ja kyseli sitten kuninkaalta kysymystensä ratkaisua luodatakseen hänen tietonsa syvällisyyttä. Kuningas sanoi: 'On ilmiselvää, ettei tätä maailmankaikkeutta ole ja on yhtä varmaa, että jakautumaton Yksi yksin on. Kuuntele nyt Ainoan, nimittäin Brahmanin, luonnon selvitystä. Brahman voidaan saavuttaa mielellä, joka on luopunut Samkalpoista ja Vikalpoista. Maailmankaikkeuden (joka ei ole muuta kuin tietoisuuden muoto) synty ja häviäminen tapahtuvat yhdessä mielen Samkalpojen syntymisen ja häviämisen kanssa. Vedoissa pyhät kirjoituksen tarkoittavat todellisuudessa juuri sellaista prosessia; kuitenkin se on niille ulkoinen, koska vain itsekokemuksen kautta sellainen prosessi voi tapahtua. Brahman

edustaa Satin⁴³ (olemisen) ja Asatin (ei-olemisen) takana olevaa tilaa ja on näiden kahden todellinen tila. Mielen Samkalpa on se, joka tuo toimintaan maailman kaikkine liikkuvine ja kiinteine luomuksineen. Kysymyksesi viittaavat vain Brahmaniin, joka ilmestyessään itse tänä maailmana on kuitenkin Jnánan jakamaton täyteys, ollen ei-kaksinainen Prinsiippi muinaisuudesta saakka. Tämä on tosi rakkauden ihmisten havaitsema ainut Todellisuus.'

Kuullessaan nämä kuninkaan sanat, Ráksasanainen tunsu kehonsa levolliseksi aivan kuin nektarisuihku olisi satanut sen päälle. Palauduttuaan entiselleen riemunsa jälkeen, hän lausui seuraavat sanat: 'Eivätkö kaikki ihmiset pue päälleen kuin kruunukseen teidän kaltaistenne pyhien miehien jalat, teidän, jotka omaatte harvinaisen älykkyyden kuin Jnána-auringon, jossa ei ole astetta tai tahraa, joka ei nouse tai laske? Voiko masennus ikinä herätä niiden sydämissä, jotka seurustelevat Átma-jnánien kanssa, ollen kuten he ovat, Moksa-lokan voittamattomia valloittajia? Vaikka hankittekkin kaiken tarvitsemanne Átmanin kautta, olisitteko niin ystävällisiä ja asettaisitte käskynne päähäni niin, että voisin osoittaa teille kunnioitusta jollakin palvelulla?'

Kuningas vastasi: 'Oi Ráksasasuvun naikkonen, joka olet kuin myrkyllinen hedelmä Visadruman (myrkyllisten puiden) metsässä, lopeta ihmisten joukkosurmaaminen maailmassa.' Hänen nyökättyään suostuvansa, kuningas kysyi häneltä kuinka sellainen lihaa syövä henkilö kuin hän pystyy lepyttämään nälkänsä. Ráksasi sanoi, että hän oleilisi Nirvikalpa Samadhissa kuten hän ennen teki vaimentaakseen vatsatulensa. Hän huomautti myöhemmin, että hän voisi näin viettää pitkiä aikoja Jívan-muktiin tilassa, maistellen sen sisällä virtaavaa ambrosiaa ja saavuttaa sitten Videha-muktiin. Hän lupasi kunniansa kautta olla vahingoittamatta enää luotuja nyt, kun hän oli kehittynyt Jnánassa.

Kun hän oli vetäytynyt mietiskelyyn, kuningas sanoi: 'Olemme saavuttaneet päämäärämme hyvin kitkattomasti. Jos valitset meidän seuramme tullaksesi palatsiin ja jäät sinne kuin perheemme jäseneksi, me lahjoitamme sinulle niiden roistojen ruumiit, jotka murhaavat ja tekevät muita rikoksia. Niin kauan kuin tämä keho pysyy, ajatukset ja muut sitä kohtaavat sattumanvaraiset kivut eivät katoa. Siksi sinä voit omistautua Nisthään (mietiskelyyn) sammutettuasi vatsasi tulen sinulle paheellisten ruumiiden muodossa tarjotuilla elintarvikkeilla. Näin sinun tulisi toimia tässä maailmassa todellisen rakkauden hengessä.'

Sen jälkeen nainen käveli suuresti iloiten yhdessä kuninkaan ja ministerin kanssa heidän kuninkaalliseen palatsiinsa auringon noustessa. Kuuden päivän aikana heidän saapumisensa jälkeen kuninkaan toimesta hänelle ojennettiin kolme tuhatta rosvoa. Yöllä hän heitti pois loistokkaan Laksmín muodon, jossa hän esiintyi palatsissa päivisin, muuttaen itsensä Ráksasanaiseksi ja pinosi olalleen tietämättömien ruumiit. Jätettyään sitten kuninkaan ja hänen valtiomiehensä, hän vetäytyi mietiskelemään Himalajan vuorille. Jopa vielä tänään kuningas ja Karkatí⁴⁴ ovat ystäviä keskenään. Niin sanoi Vasistha Ramácandralle.

—

4. AINDAVAN (INDUN ELI KUUN POJAN) TARINA

Yhteenveto—Osoitettuaan edellisessä tarinassa, että Brahmanin valo yksin on Jíva, jne., kirjoittaja kertoo nyt tämän tarinan valaistakseen sitä tosiasiaa, että Brahmanin ilmentymä, nimittäin mieli, yksin on maailmankaikkeus.

Edellisestä tarinasta katsoen on ilmiselvää, että Brahminen Todellisuus, joka yksin on Totuus, yksin on. Yhtäkään näkyvistä objekteista ei todellisuudessa ole olemassa. Mieli yksin on ilmenneiden luotujen objektien syy. Valaistakseni tätä, kerron sinulle, Oi Ráma, tarinan, jonka sinä hetken päästä kuulet. Tulet silloin vakuuttamaan, että Jnánan vaikutuskyky yksin ilmenee tänä maailmankaikkeutena. Tämä lapsellinen Manas, joka ilmestyy ja katoaa ikuisesti yhdessä halun luoteen ja vuoksin kanssa, kuvittelee tietämättömyytensä vuoksi tämän harhanomaisen maailmankaikkeuden olevan totta; mutta jos sitä informoidaan tämän maailman todellisesta luonteesta silloin se tajuaa sen olevan Brahman ja kärsimys jättää sellaisen mielen. Mielen ollessa kiintymyksen moninaisten muunnosten ja muiden halujen alainen, silloin sillä on taipumus jälleensyntyä, mutta vapaus niiden orjuudesta on vapautuminen.

Erään kerran Herra Brahmá heräsi päivän koitteessa ja halusi luoda tuoreen, uuden luomakunnan

43 Tässä Sat ja Asat tarkoittavat olemassaoloa ja ei-olemassaoloa eli Purusaa ja Prakrtia, kun taas Sattaa sovelletaan Parabrahmaniin, joka on 'Olevuus' vastakohtana olemiselle ja ei-olemiselle.

44 Karkatí tarkoittaa eräissä merkityksessä ansaa.

virikistyttyään yönsä unen aikana, jolloin kaikki luodut ovat imeytyneenä yhteen lähteeseen. Tässä tarkoituksessa hän silmäili Ákásaa, joka alkoi levitä kaikkialle hänen mielensä välityksellä; ja katso, Ákása alkoi täyttyä kaikenlaisista luomuksista. Ihmetellen tapahtumaa ja haluten tietää sen tekijän, hän vinkkasi sormellaan erästä sen auringoista tulemaan lähemmäksi ja tiedusteli tältä kuka hänet ja koko maailmankaikkeuden oli tehnyt. Aurinko osoitti kunnioitustaan Brahmälle ja sanoi: 'Koska edes te, Brahmá, tämän loputtoman maailmankaikkeuden syy, ette tiedä sitä, yritän selittää sen mikäli pystyn. Kailása-vuorilla, laajan Jambú-dvípan kulmalla sijaitsee jalo maa nimeltään Suvarnataala (kultainen istuin). Se vilisee luomuksia, jotka ovat teidän jälkikasvuanne. Siinä eli jalo Brahmin, joka iloitsi Indun (kuun) nimestä ja jonka sukujuuret johtivat Kasyapaan, Rsihin. Koska häntä ja hänen vaimoan ei oltu siunattu jälkikasvulla, he turvautuivat levottomin sydämin viimeisenä keinonaan Kailásaan, Paramesvaran asuntoon ja harjoittivat monia Tapaksia, maistellen vain vettä ja pysytellen liikkumatta kuin puut. Tästä Paramasiva oli hyvin mielissään ja lähestyen heitä, penäsi heiltä mitä he halusivat. Heittäytyen makuulle he pysyivät, että heitä siunattaisiin kymmenellä oppineella pojalla, jotta he voisivat vapautua kaikesta kärsimyksestä. Kun lahja oli myönnetty, mies ja vaimo elivät iloiten ja heitä siunattiin kymmenellä komealla vauvalla. Nämä lapset varttuivat opetettuina hyvin tiedon kaikkiin osa-alueisiin. Ajan myötä vanhemmat kuolivat ja heidän poikansa vetäytyivät Kailása-vuorille, jossa he miettivät keskenään: "Pitäisikö meistä tulla ihmisten johtajia poistaaksemme köyhyyden, joka meitä vaivaa? Koska tämä tilanne on kurja, tulkaamme kuninkaiksi ja hallitsijoiksi hallitaksemme maailmoja. Mutta jopa tämä on tyhjän-päiväistä jos sitä vertaa Devendran, yhdeksän eri tyyppisen hyvinvoinnin herran asemaan. Mutta edes tämä ei ole meille riittävä. Tulkaamme lootuksella istuvaksi Brahmäksi, jolloin voimme nauttia kaikenlaisesta tahraantumattomasta hyvinvoinnista." Päädyttyään lujaan ratkaisuun, kaikki kymmenen istuutuivat Padma-asentoon ja keskittynein mielin, tähdäten samaan päämäärään, harjoittivat mietiskelyä näin: "Me olemme pelkkä Brahmá; kaikki luomakunnat saavat alkunsa vain meistä." Näin he viettivät ikuisuuksia, muistamatta kehoaan ja liikkumatta kuin puu. Kun heidän mieltensä ajatukset olivat puhtaat, kaikista kymmenestä tuli Brahmá. Silloin luotiin kymmenen Lokaa⁴⁵. Heidän persoonallisuutensa kehittivät kymmenen luomakuntaa heidän Manas-ákásoissaan. Minä olen yksi luomuksien kymmenestä auringosta.' Niin sanottuaan hän (aurinko) katosi näkyvistä.

Sanoi Vasistha Rámalle: Koska kaikki näkyvät maailmankaikkeudet ovat olemassa vain tämän karkean mielen laajentumisen kautta, joutsenistuiminen Brahmá loi tämän lain mukaisesti kaikki maailmat vain mielensä avulla.

—

5. TARINA KAVALASTA INDRASTA

Yhteenvedo—Osoitettuaan, että maailmankaikkeus on pelkkä mieli, joka ilmenee sellaisena Brahmanin vaikutusvoiman vuoksi, kirjoittaja jatkaa nyt tässä tarinassa sen tosiasian havainnollistamista, että keho elimineen, yms., ei ole mitään muuta kuin mieli.

Verrattomien maailmoiden luoja ja Átmanin (Todellisen) surmaaja on vain mieli. Vain mielen toiminnat ovat toimintoja; mutta kehon toiminnat eivät ole.

Edellisessä auringon kertomassa kymmenen Brahminin tarinassa heistä tuli Brahmá suoritettuaan Tapasta Padma-asennossa ja he loivat maailmat. Kuka muu kuin Brahmá voi helposti ja todella ymmärtää mielen ihmeellisen voiman? Mielen ajatellessa kehoa, siitä itsestä tulee keho ja sitten (kietoutuessaan sen verkkoon) joutuu sen vaikutuksen alaiseksi. Jnäneihin eivät vaikuta, sisäisen Brahmaniin keskittymisensä vuoksi, tätä yhdeksän portin kehoa hätyyttävät kärsimykset. Sellaisia todellakin olivat kauan sitten Indra ja Ahalyá, jotka syöllistyivät aviorikokseen.

Tässä kohdin Ráma kysyi Vasisthalta ketä nämä kaksi olivat. Silloin Vasistha jatkoi näin: Menneinä aikoina Indradyumna-niminen kuningas hallitsi maata nimeltä Magadha. Naista, joka huolehti hänen nautinnoistaan kuin Pranasta, kutsuttiin Ahalyäksi. Siinä kaupungissa asui mies nimeltä Indra. Uskollisena aviorikossukupuoliyhteyden traditiolle, joka tapahtui menneinä aikoina muinaisten Ahalyán ja Indran⁴⁶ välillä, jonka nykyinen samanniminen pariskunta oli kuullut, elävä pariskunta alkoi viettää keskenään

45 Tämä tarkoittaa kolmea Brahmán, Visnun ja Rudran maailmaa, lisäksi Bhústa, jne. Satyaan saakka tai kymmentä aurinkokuntaa.

46 *Rámáyanasta* muistetaan, että Ráma herättää Ahalyán henkiin kivenä olemisen tilasta, johon hänen miehensä Gautama hänet oli kironnut.

synnillistä suhdetta. Niinkuin kaksi rakastavaista, jotka tapaavat toisensa pitkän erossaolon jälkeen, nainen vietti muutamia päiviä yksin nauttien rakastettunsa seurasta. Kuninkaan alamaiset, jotka todistivat tätä skandaalimaista toimistua, ilmoittivat siitä suoraan kuninkaalle. Kuullessaan siitä hän julmistui äärimmilleen ja määräsi harhaantuneen pariskunnan hukutettavaksi syvään veteen. Huomattuaan, ettei tämä vaikuttanut heihin vähääkään, hän määräsi heidät alistettavaksi moniin koettelemuksiin, sellaisiin kuin kiimaisten, hurjat syöksyhampaat omaavien elefanttien tallattaviksi, tulenliekeillä poltettaviksi ja moukareilla hakattaviksi jne. Sellaisista iljettävistä kidutuksista huolimatta he eivät osoittaneet pienintäkään kärsimyksen oiretta vaan pelkästään nauroivat, ajatellen toinen toistaan lujin mielin istuen vastakkain.

Hämmentyneenä ihmeellisestä tavasta, jolla he tekivät tyhjiksi hänen yrityksensä saada heidät tuntemaan kipua, kuningas kysyi heiltä kuinka he kestivät kidutukset. Iloitseva pariskunta sanoi: 'Oi sinä leveäharteinen, koska meidän silmämme kestitsevät itseään toinen toistensa kuukasvojen ambrosialla, me kietoudumme autuuteen ja siitä johtuu ettemme muista ollenkaan kehoa. Asian ollessa niin eikö meidän ole mahdotonta tuntea kipua tai nähdä kehoamme? Me emme koe pienintäkään kipua edes kun keho revitään auki. Kun mieli rakastaa kiihkeästi jotakin, kivun aistimusta ei ole jopa kun odotetaan kehon tuhoutuvan. Kun mieli on täysin kadonnut johonkin objektiin, kuka muu havaitsee (ja tuntee) kehon toiminnat? Jopa Munien kiroukset ja monet Karmat eivät voi kääntää sitä mieltä toisaalle sisäisestä olotilastaan. Niistä kehoista ei tule loppua, jotka menehtyvät turhaan (monissa edellisissä syntymissä). Kaikki nämä kehot ovat peräisin vain mielestä. Voiko metsää olla olemassa ilman vettä? Mieli on se, joka toimittelee kaikki asiat ja on kehoista korkein. Vaikka tämä karkea keho häviää, mieli omaksuu uusia kehoja tahtonsa mukaan yhtä nopeasti kuin toiminnat tapahtuivat unissa. Kun tämä mieli lamautuu, silloin keho ei osoita minkäänlaista älyä.' Niin sanoi aviorikkojapari, jonka kuultuaan kuningas katseli heitä iloisena. Häntä lähellä ollut Muni Bharata huomautti, että nämä kaksi ilmaisivat viisauden sanoja siitakin huolimatta, että heidän mielensä olivat intohimojen vallassa. Siksi hän ajoi heidät maanpakoon alueeltaan, jotta he voisivat nauttia toisistaan vieraisissa maissa.

6. MANAKSEN (MIELEN) TARINA

Yhteenveto—Osoitettuaan, että mieli ilmestyy ulkoisena maailmana kivun ja mielihyvän hahmossa, kirjoittaja valaisee nyt sitä tosiasiaa, että sisäisesti mieli on tietoisuus, kun taas ulkoisesti se on tämä maailmankaikkeus.

Edellisen tarinan aviorikkojaparin nauttimalla autuudella oli tarkoitus antaa Brahmisesta autuudesta kalpea aavistus. Kaikilla henkilöillä on kaksi kehoa, mielelle sovelias eteerinen keho ja karkea keho. Mieli suorittaa tehtäviä erittäin nopeasti tässä mentaalisisessä kehossa ja heilahtelee sen vuoksi. Mutta karkea keho ei tiedä mitään ja on eloton.

Näiden Vasisthan sanojen jälkeen Ráma pyysi, että hänelle valaistaisiin tätä mielen elottoman ja muodottoman kehon luonnetta. Johon Jnánan luonnon Muni Vasistha vastasi Brahmán sanoin näin: Muoto, jonka kaikkia voimia täynnä oleva päättymätön Átman omaksuu Samkalpan kautta, on Manas. Kaikki toimintoihin yhdistetyt käsitteet, jotka syntyvät siitä todellisesta tilasta, joka on voimallisen Satin ja Asatin välimuoto, eivät ole mitään muuta kuin mielen muotoja. Ei ole väliä mistä se mieli toimii tai missä muodossa se ilmestyy jos se saadaan tallaamaan polkua, joka johtaa Moksaan tai Átmaniin sulautumiseen, silloin se vaikuttaa osaltaan eteenpäin menoon.

Kuuntele nyt vanhan Brahmán kertomaa muinaista tarinaa. Kaamean harhakuvitelman valtavassa metsässä, joka on pelottava katsoa ja katkeran kärsimyksen lähde, josta jopa murto-osa mitattiin lukemattomien Yojanoiden⁴⁷ mittaiseksi, eli Purusa (henkilö), jolla oli lukematon määrä silmiä ja käsiä. Hänellä oli Citta (mieli), joka liihotteli kaikkialle. Hänellä oli Ákásan laajennettu muoto. Hän kuritti itseään monilla vuolluilla tikuilla lisäämään vauhtia hänen persoonaansa ja sitten kärsien tuskaa ja suuriäänisesti huutaen hän juoksi eri suuntiin ilman, että hän itse hallitsi sitä. Ampaistessaan vasten objekteja synkässä pimeydessä, hän suistui alas syvään ja ankeaan synnin kaivoon ja siellä elää kituutti kärsimyksentäyteisen elämän. Sitten noustuaan pois siitä kaivosta, hän köytti kuten ennenkin kehonsa ja ulvoi liikkuen rauhattomasti kantapäillään. Kiivaassa hätäilyssään hän takertui pitkiin okaisiin pensaisiin ja puhkoi kehonsa kauttaaltaan ja hän hulmahti kuin koi liekissä. Sitten juosten hienoon kukkatarhaan, hän saavutti toisen

47 Jotkut arvioivat Yojanat 10:n, toiset 7:n tai 8:n mailin mittaisiksi.

äärimmäisen voimallisen riemun. Uudestaan ja uudestaan hän palaa tästä nautinnollisesta puutarhasta pelottavaan metsään ja putoaa kaivoon ja menee takaisin löytämättä minkäänlaista mielihyvää.

Huomatessamme hänen näin monet kerrat hoippuroivan ajattelemattomasti, me (Brahmá) tartuimme hänestä lujasti kiinni vapauttaaksemme hänet pelosta ja kysyimme häneltä: 'Kuka olet sinä, joka voihkit kivusta? Mitä sinä teet tässä paikassa? Ja mitä sinä aiot?'

Tähän henkilö vastasi: 'Kaikki henkilöt, joilla on "minä"-käsite (ja muita eroavaisuuksia) ovat minulle ei-olemassaolevia. En ole pystynyt löytämään mitään tehtäviä suoritettavakseni tässä maailmassa. Olen melko tuskaantunut teidän rakentamienne monien erilaisuuksien tähden. Te olette minun viholliseni vaikkakin mitätön. Vain teistä johtuu, että samaistan itseni kipuun ja mielihyvään, joista kärsin.' Niin sanottuaan hän katsoi kehoaan. Hänen sydämensä alkoi sulaa ja hän itki ääneen. Lopetettuaan hetken kuluttua vaikerointinsa, hän loi katseensa uudestaan kauniiseen muotoonsa ja nauroi kauan ääneen niin että hänen vatsansa oli haljeta. Sitten meidän läsnäollessamme hän vapautti itsensä monista karkeista kehoista, jotka hän oli omaksunut (monissa syntymissä).

Kovan kohtalon vuoksi toinen henkilö syntyi toiseen paikkaan. Hän ilmestyi eteemme yhtä surkeana kuin tämä toinen yksilökin ja oli vitsauksena itselleen, kun me valvoimme häntä kuten ennenkin. Sitten tämä matkamies kulki polkua pitkin ja luopui siitä kehosta. Jälleen hän tuli toisessa puvussa ja tässä elämässä hän putosi siihen syvään kaivoon. Emme nähneet hänen nousevan kaivosta pitkään aikaan. Sitten tämä henkilö ilmestyi tässä iäti levottomuutta herättävässä metsässä toisen hahmossa, joka, vaikka häntä oli meidän toimestamme nuhdeltu polustaan ja me olimme osoittaneet hänelle tien todelliseen tietoon, hylkäsi neuvomme ja jatkoi yhä uppiniskaisesti itsensä ruoskimista kulkiessaan eteenpäin. Tänäkin päivänä sellaisia hurjapäisiä henkilöitä on olemassa, kieriskellen suurissa kärsimyksissä ja asuen sellaisissa hirmuisissa metsissä, jotka ovat täynnä veitsenteräviä okaita ja jotka verhoutuvat sellaiseen tiheään synkkyYTEEN, joka vähitellen juurruttaa pelon kaikkiin sydämiin. Mutta viisaat, vaikka asuisivatkin keskellä tulista, palanutta metsää, kestitsevät itseään ruhtinaallisesti ja iloitsevat siinä kuin viileässä, tuoksujen täyttämässä kukkatarhassa.

Tässä Ráma pyysi viisas Vasisthaa selittämään tämän tarinan perimmäistä merkitystä. Johon jalo Muni jatkoi: (1) Tarinassa loputon metsä viittaa tähän Samsáran (maalliseen olemassaoloon), joka on vailla alkua, keskikohtaa ja loppua, yhdistetään Máyaan ja on hirmuinen ja täynnä lukemattomia Vikalpoja. (2) Maailmankaikkeuden metsässä, joka on täytetty tulisen raivon höyryllä, asuva Purusa (henkilö) edustaa kärsimyksessä pyörivää mieltä. (3) Hän joka ehkäisee mielen kiivasta kulkua edustaa arvostelukykyä. (4) Mieli saavutti vastustajansa, arvostelukyvyn avulla Parabrahmanin levossa olemisen tilan. (5) Ensin mieli kääntyi pois arvostelukyvystä ja siten sekoittaa itsensä objektien Vásanoihin; (6) Kaivo, johon egot uppoavat ruumiillista kidutusta varten, on Naraka (helvetti); (7) mutta kukkatarha symboloi Svargalokaa (taivasta), joka on täynnä nautintoja. (8) Metsä, jossa on runsaasti okaita, on tämä Bhúloka (maa), jossa on kaksi sukupuolta täynnä ylenpalttista intohimoa. (9) Henkilö, joka keikahdettuaan kaivoon ei kyennyt nousemaan sieltä pitkään aikaan, edustaa mieltä, joka ei ole vielä vapautunut synneistä. (10) Pitkät, teräväkärkiset okaat edustavat tämän, täynnä intohimoa olevan maailman miehiä ja naisia. (11) Sanat, 'Te olette minun viholliseni vaikkakin vähäinen' ja 'Vain teistä johtuu, että samaistan itseni kärsimykseen ja mielihyvään, joista kärsin', ovat mielen viimeisen kuolemanhenkäisyn purkauksia arvostelukyvyn avulla. (12) Itku pääsee, kun haluja yritetään tuhota. (13) Itku ja rukous avun saamiseksi ovat seurausta tuskasta, jota mieli, jolla on puoliksi kehittynyt Jnána, tuntee, kun se luopuu haluista. (14) Lopullinen, tyyni ilo ja siitä johtuva nauru on autuus, joka saa alkunsa mielestä, joka sulautuu puhtaaseen Jnánaan. (15) Ja todellinen autuus on se, joka ilmestyy kun mieli, riisuuduttuaan Jnánan avulla kaikista haluistaan, tuhoaa eteerisen muotonsa. (16) Mielen pidättäminen äärimmäinen voiman avulla viittaa mielen keskittämiseen Jnánaan perehdyttämisen avulla. (17) Kehon kurittaminen viittaa kärsimykseen jonka syynä ovat mielen äärimmäiset harhakäsitykset. (18) Henkilön matkaaminen suunnattoman kentän yli on harhailemista maan päällä, tietämättömänä Todellisuudesta, jonka voi saavuttaa vain katoavaisten Vásanoiden hallitsemisen avulla. Niinpä on niin, että kaikki Samkalpat ja Vásanat, jotka ihminen kehittää, kietovat hänet kuin verkko. Kaikista tulee orjia omien Samkalpojensa ja Vásanoidensa kautta kuin silkkitoukasta kotelokopassaan. Tutkittuasi mielesi perinpohjin puhtaan mielesi avulla ja seulottuasi sen läpikotaisin, voit tuhota epäpuhtaan mielesi. Niin sanoi valaistunut Vasistha puhdasmieliselle Rámalle.

7. BĀLAN (NUORUKAISEN) TARINA

Yhteenveto—Tämän tarinan avulla on tavoitteena osoittaa, että ihmiset ilman Átmista tutkimusta näkevät tämän maailman, joka on luonnoltaan Samkalpa, todellisena.

Jnánien tahraton mieli ei ole mitään muuta kuin ikuisesti katoamaton Brahman, jolla on kaikki Saktit (voimat) ja joka on iäti täysi. Mitään muuta ei ole kuin tämä Yksi. Ei ole mitään mitä ei löydetä tässä Brahmisessa Todellisuudessa. Tämä sanoin kuvaamaton Todellisuus ilmentää itseään monena. Siinä olevista äärettömistä voimista ilmestyy yksi voima kerrallaan. Tämä tahrattoman Brahmanin Jnána-sakti ilmenee sitten katoavaisissa kehoissa. Erilaiset Saktit, jotka tuottavat vaihtelun, kovuuden, kuumuuden, tyhjyyden, kosteuden ja tuhoutumisen Váyussa, kiven, tulen, Ákásan, veden ja Pralayan, ovat ainoastaan yhtä Brahmista voimaa piilevänä Brahmanissa kuin puut siemenissä. Ne näyttävät monimuotoisilta kuin kasvit, yms. tämän maan päällä ajan, tilan, yms. muuntelemina. Se on vain Brahminen Todellisuus, joka on aina ja kaikkialla. Vain Brahman on se, joka ilmenee Manaksena ajattelun vuoksi tai Jívátmanina orjuudessa tai vapautuneena Paramátmanina kuten myös maailmankaikkeutena ja siinä olevina monina Sakteina. Kaikki maailman Vikalpat näyttävät ihmisestä olevan todellisia kuten äidin vilkkaalle lapselleen kertomat jutut.

Näiden Vasisthan sanojen vuoksi lootuskätinen Ráma, joka oli kuin pilvi sataen lahjoja kaikkien päälle, toivoi, että hänet perehdytetään siihen tarinaan. Jonka jälkeen harvinaisen Tapaksen Rsi aloitti tämän mielen harhojen tarinan:

Eräs nuorukainen, joka ei vielä ollut saavuttanut harkintakykyä, pyysi äitiään kertomaan hänelle kertomuksen ajankuluksi. Jonka jälkeen äiti kertoi ikään kuin totena seuraavan täysin mystisen tarinan: 'Asuipa kerran kolme urhoollista ja hyväluontoista prinssiä kaupungissa nimeltä Tyhjiys. Näistä kolmesta kaksi ei ollut koskaan syntynyt ja kolmas ei koskaan mennyt kohtuun syntymään. Tämä kolmikko, jolla oli taipumus hankkia kaikenlaista, lepäsi lukemattomia hedelmiä täynnä olevassa Ákásan metsässä ja tyydyttyään kiljuvan nälkänsä ravitsemalla itseään herkullisilla hedelmillä, he jatkoivat kulkuaan. Siellä he näkivät kolme pärskyvälineistä jokea, jotka kiemurtelivat metsän laidassa. Näistä kolmesta nopeasti virtaavasta joesta kahdessa ei ollut vettä, kun taas kolmannessa kuiva, valkoinen hiekka oli täysin näkyvissä pinnalla. Viimeisessä joessa he kylpivät ja joivat vedet. Auringon laskiessa he vetäytyivät kaupunkiin, joka rakennettiin sen jälkeen (eikä ollut silloin olemassa) ja siellä oli rakenteilla kolme taloa. Näistä kolmesta talosta kahta ei ollut olemassakaan. Kolmannessa ei ollut seiniä tai puisia päällysrakenteita. Nämä kolme prinssiä aikoivat asustaa näissä kolmessa vierekkäissä seinättömissä (tai alustattomissa) taloissa. Nämä kolme henkilöä, jotka asuivat kolmessa rakennuksessa näkymättömässä kaupungissa Ákásassa, löysivät läheltään kolme maljakkoa. Kaksi oli särkynyt palasiksi, kun taas kolmas oli jauhaantunut hienoksi. He keräsivät tähän muodottomaan astiaan kuusi miinus kymmenen mittaa riisiä ja keittivät sen. Tehtyään niin, he jakoivat sen lukemattomien, suuttomien Brahminien kesken. Sen jälkeen, kun Brahminit olivat täyttäneet vatsansa, kolme prinssiä nauttivat jäljelle jääneen ruuan. Sitten ilahdutettuaan itseään metsästyksellä ja muilla takaa-ajoilla, he viettivät aikaansa riemukkaasti.' Kun äiti näin päätti tarinansa, hänen viaton lapsensa uskoi vakaasti äidin tarinan aitouteen. Samoin pitää tietämätön tätä maailmaa todellisena ajatellessaan ja tarkkaillessaan sitä. Tämän mielen laajeneminen on Samkalpa; ja Samkalpa erilaistumisensa avulla kehittää tämän maailmankaikkeuden. Siksi, Oi Ráma, riisu itsestäsi kaikki Samkalpat ja ole Nirvikalpa.

8. SIDDHAN TARINA

Yhteenveto—Osoitettuaan, että henkilö, joka ei ole havainnut näkijää, uskoo näkyvän olevan totta, kirjoittaja jatkaa nyt tämän kertomuksen esimerkillä sen tosiseikan valaisemista, että aika ei ole mitään muuta kuin mielen muoto; näkyvä, vaikkakin illusorinen, on Citin ilmentymää.

Ajnánit (tietämättömät) häilyvät mielessään suuresti Samkalpojensa vuoksi; mutta Jnánit eivät koskaan tee niin. Sinä voit, puhdistettuasi mielesi arvostelukykyysi avulla vapaaksi kaikista harhoista, tietää puhtaan Totuuden. Älä kauhistele sen ajatuksen kourissa, että olet vaikeuksissa, kun tosiasiaa et ole. Onko tahrattoman ja häviämättömän Brahmisen Prinsiipin mahdollista olla sidottu? Koska Brahman yksin on se, joka ei ole ajan, paikan eikä aineen rajoitusten alainen, on ei-kaksinainen ja on absoluuttinen Tietoisuus vailla sekoittuneisuutta, mikä tässä maailmassa on sidottu ja mikä saavuttaa vapauden? Kaikki on pelkkää Samkalpojen (ja Vikalpojen) laajentumaa. Mielen ajatusten laajentuminen (kohti objekteja) on orjuutta, kun taas siitä luopuminen on vapautuminen. Mielen objekteissa leikkimisen vuoksi lähekkäisyys näyttää olevan

kaukaisuutta ja *vice versa*. Mielen voiman vuoksi Kalpa arvioidaan hetkeksi ja *vice versa*. Seuraava tarina valaisee hyvin tätä ajatusta. Siitä sinulle selviää, että maailman silmäkääntötempu tapahtuu mielessä ja vain mielessä.

Vasistha jatkoi: Kuningas, jonka sukujuuret johtivat Hariscandraan, hallitsi Uttara Pándavan maata. Hän hallitsi Laksmín (hyvinvoinnin jumalattaren) ja Sarasvatín (tiedon jumalattaren) ylistyspuheita. Hänen käsivarsillaan lepäsi Vijaya-laksmi (voiton jumalatar). Tämä henkilö, nimeltään Lavana, istui kerran yhdeksän jalokiven koristamalle kuninkaanistuimelle ja hänen terävä-älyiset valtiomiehensä ympäröivät hänet. Tähän ylvääseen seurueeseen asteli majesteettisesti eräs, joka oli hyvin oppinut Indrajálan (silmäkääntötempujen) taiteessa. Osoitettuaan kunnioitustaan ja ylistettyään kuningasta, kuningas anoi tätä hartaasti todistamaan taidonnäytteitään. Hän heilutti kimpuksi sidottuja riikinkukon sulkia, joiden täplät olivat kuin kuun silmiä. Niinkuin Máya, joka tahrattoman Parabrahmanin avulla johtaa ihmiset harhaan maailman monimuotoisten luomusten avulla, tämä Siddha suorittaa monia silmäkääntötempuja kuninkaan edessä heiluttamalla suurta riikinkukon sulista tehtyä viuhkaa, jota kuningas ei sen koommin näe vaan, kas kummaa, hän näki mentaalisisä näyssä edessään seuraavat tapahtumat: Kuningas Sindhun lähettämä sanansaattaja saapui paikalle kuin Indran korskuvalalla ratsulla ja sanoi, että hänen mestarinsa oli tarkoittanut sen voitollisen hevosen kuningas Lavanalle. Sitten Siddha pyysi kuningasta nousemaan sen selkään, sillä mikään muu hevonen ei vetänyt sille vertoja. Noustuaan hänen sanojaan seuraten, kuningas tuijotti kuin patsas silmä kovana hevosen suuntaan ja hurmioitui suunniltaan Muhúrtaksi kuin Yogit Samádhissa. Silloin kuninkaan eteen kokoontuneet alkoivat epäillä ja ihmetellä heidän otsiensa alkaessa rypistyä kuin terälehtensä sulkeneet lootukset. Sen jälkeen, kun hoviherrat olivat näin mentaalisen hämmennyksen ja pelon tilassa noin neljän Muhúrtan ajan, kuninkaan keho vapautui kankeudesta ja alkoi kaatua valtaistuimen eteen, jolloin lähellä olleet tukivat sen pystyyn.

Kun kuningas asteittain palautui tietoiseksi, kuuliaiset ministerit kysyivät häneltä kuinka hänen puhdas mielensä oli menettänyt tasapainonsa. Ravistettuaan huumaus-tilansa pois, kuningas vastasi: "Kun Siddha pyöritti riikinkukon sulista tehtyä viuhkaa edessäni ja lausui muutamia sanoja, aloin tuntea huimausta ja huomasi hevosen, jonka selkään muistan nousseeni ja ratsastin nopeasti kauas jahtiin. Kun Ajnánit, jotka rypevät hyvinvoinnissaan arvostelukyvyttömän mielensä vuoksi, minä saavutin hevosen selässä ankean näivettävän kuumuuden, joka korvensi kaikki asiat ja jopa aistit. Siellä vaellellessamme metsässä minusta ja sotaratsustani tuli raakkeja. Sydämeni oli epätoivoinen ja kärsin loputonta tuskaa siihen asti kunnes aurinko laski länteen. Kun Jnánit, jotka vapauttavat itsensä Samsáran kuormasta ja jatkavat etenemistä polullaan ylitettyään autiomaan, minä saavutin herkullisen metsän, jossa oli vilisemällä erilaisia puita kuten Jambú, Kadamba ja limetti ja joka kaikui höyhenpeitteisten laulajien musiikista. Samalla, kun minä näin ratsastin, korkealta yläpuoleltani puusta kietoutui köynnöskasvi kaulaani ja yhtäkkiä hevonen katosi näkyvistäni kuin kylpijän synnit Gangesissa jättäen minut heilumaan edestakaisin ilmaan köynnös kietyneenä kaulani ympäri. Näin tanssien kehostani tuli tunnoton viileän tuulen puhaltaessa siihen ja mieleni lamaantui. Kylpemättä, palvomatta, mietiskelemättä ja ilman ruokaa koko päivänä näin yön lähestyvän tuimine apulaisineen, pimeyksineen, kärsimyksineen ja äärimmäisine värinäineen, jotka saivat hampaani kalisemaan.

"Päivän koitteessa loistokas taivaankappale ilmestyi, poistaen sen pimeyden kuin Jnánit, jotka ajavat pois sielullisen synkkyyden. Silloin loin katseeni ympärilleni ja katkaisin köynnöksen, joka oli kietoutunut kaulani ympäri ja sitten laskeuduttuani maahan, katselin ympärilleni etsien eläviä ihmisiä, mutta turhaan. Puolentoista tunnin kuluttua minulle outo kastiton tyttö saapui paikalle kuin pimeys, joka kohtaa kuun. Tämä tyttö, jolla oli sekä tumma iho että vaatetus, lähestyi minua kädessään jotakin herkullista ruokaa. Kykenemättä hillitsemään nälkääni, minä pyysin häneltä hartaasti: "Oi joutsenen kaltainen, ole niin hyvä ja lahjoita minulle se mitä kädessäsi on." Mutta minä kärsin tuon kaikkien puutteenalaisten ihmisten rangaistuksen, jotka menevät ja kerjäävät toisilta kiireessä valtavana nälästään johtuen, sillä tämä tyttö ei suvainnut antaa sitä minulle ikään kuin minä en olisi ansainnut oikeutta saada sitä Tapakseni avulla vaan pötki tiehensä. Siitä sukeutui jahti, jossa minä metsästin häntä pitkin ja poikin metsää ja saavutettuani hänet, valitin hänelle sääliittävästi valtavaa nälkääni. Johon tummaihoisen tyttö vastasi: "Olen kastiton ja ruokaa, jota minulla on, teidän ei sovi maistaa. Mutta jos katsotte hyväksi tehdä niin, teidän täytyy ensin luvata mennä kanssani naimisiin kotonani vanhempieni edessä ja elää kanssani siellä. Jos sen lupaatte annan teille heti sen mitä kädessäni on." Vastahakoisesti nyökkäsin suostuvani tähän ja hän ojensi välittömästi minulle innokkaasti sen mitä hänellä oli. Nautittuani puolet tästä nektarista ja maistettuani Jambúhedelmän mehua sammuttaakseni janoni, ruokahaluni leppyi. Sitten hän otti kädestäni kiinni sanoen, että olin hyvä ihminen ja vei minut vanhempiensa luo kuin ihmisen eteeristä kehoa saatettaessa helvettiin. Siellä hän pyysi isänsä siunausta luovuttaakseen kätensä tämän rakastajansa käteen. Huomatessamme, ettei isän puolelta ollut

mitään esteitä, me jätimme tämän aaveita täynnä olevan metsän ja menimme tämän tumman Nícan (kastittoman) isän, joka oli kuin Yaman palvelija, kylään, joka muistutti veren löyhkää. Juhliakseen avioliittoa, hän teurasti ruuaksi apinoita, hevosia, lintuja, kukkoja ja sikoja ja kuivatti ne kuin kukkaköynnökset suolista tehdyillä naruilla. Linnut iskivät kyntensä niihin, koska ne olivat paljaana. Kärpäsparvet surisivat lihanpalojen ympärillä, joita pojat pitelivät käsissään, kun he tallustelivat kaduilla. Tässä veren ja luiden tahrimassa pikkukylässä eräs vaha oli rakennettu banaanipuista kuin neljästä pylvästä.

'Sitten alkoi ratkiriemukas vihkijuhla. Talon vanha köyryselkäinen isoäiti katseli minua, vävy-poikaa, suurin verestävin silmin ja oli suuresti mielissään valinnasta. Kun kaikki kastittomat olivat saapuneet tilaisuuteen, rummut alkoivat soida. Palmuviiniä ja lihaa jaettiin vapaasti kokoontuneille. Kuin synnin, joka tuottaa Yátaná-saríran (kärsimyksen kehon) ihmiselle helvetissä, Níca-isä antoi minulle tämän tytön vihkiäisissä. Kuten on tavallista näiden alhaista kastia olevien keskuudessa, vihkiäiset kestivät seitsemän päivää⁴⁸. Sen jälkeen kun se oli ohi, vietin kahdeksan kuukautta tämän naisen seurassa, joka oli ikään kuin kaikki synnit olisivat kiteytyneet hänessä. Sen seurauksena, että painauduin hänen nupullaan olevia rintojaan vasten, syntyi lapsi kuin tuska, katkeran tapaturman jälkeläinen. Tämän lapsen ihonväri oli kuin palaneen kekäleen ja se kasvoi kuin tietämättömien halut. Sitten kolmen vuoden kuluttua hän synnytti minulle pojan kuin synnyttämällä tuottaen tietämättömyyttä. Jälleen hän synnytti minulle uuden lapsen aivan kuin inhimillisinä kärsimyksinä, jotka inkarnoituvat liiallinen halun vuoksi tämän lapsen muodossa. Tämän aviopuolison ja lasten kanssa elin pitkän aikaa. Sitten, ottaen huomioon Samsaran huolet ja kärsimykset mitä perheeni ja minä saimme läpikäydä, kehoni tuli vanhaksi ja alkoi kuihtua. Ja kun minut oli tehty näin voimattomaksi, maa lähellä Vindhya-vuoren juurta korventui kuivuudesta ja kaikki kärsivät siellä nälkää. Puiden vehreää lehvistöä pitkin oksineen, köynnöskasveja, ruohoa, jne., ei näkynyt. Ilma oli täynnä kuumuuden tuottamaa pölyä. Sitten yksi toisensa perään uudet sukulaiset alkoivat kuolla ja muutamat vielä hengissä olleet pakenivat vieraisiin valtakuntiin.

'Jotta jäisimme henkiin, vaimoni ja minä jätimme aurinkon korventaman maamme, minä kantaen kahta lastamme olkapäilläni ja kolmatta pääni päällä. Ylitettyämme maamme, näin suuren palmyrapalmun, jonka katveeseen nostin lapseni ja lepäsin siellä jonkin aikaa yhdessä vaimoni kanssa kuin hän, joka, ylitettyään paheellisten tekojen hirmuisen helvetin, nauttii hyvien tekojen onnellisista seurauksista. Siellä vaimoni kuoli lastensa syleilyssä, voipuneena iän ja pitkän matkan rasituksista trooppisen auringon alla vaikka kaikista vaikutti siltä kuin hän olisi pöyrytnyt tai unessa. Tällöin sydämeni petti. Yksi nuorista lapsistani kiipesi syliini nukkumatta silmänräpäystäkään ja itkien taukoamatta niin, että silmät täyttyivät kyynelistä yhtenä, pyytäen minulta jatkuvasti lihaa ja verta syödäkseen, koska ei kyennyt kestäämään nälkäänsä. Kykenemättömänä löytämään mitään, millä tyydyttää lapsen nälkää, lapsen joka oli niin ahdistunut läheisyydessäni, olin yhtä typerä kuin elottomat kuoret tietämään mitä tehdä. Poikani sääliävä ja herkeämätön itku särki sydämeni ja levottomuus hänen henkensä puolesta heräsi varmuudella minussa. Siksi päätin lopettaa elämäni sytyttämällä metsän tuleen ja syöksymällä sinne. Lähestyin liekkejä heittäytyäkseni niihin, jolloin keikahdin alas valtaistuimelta täällä ja heräsin näkemään kuinka te hoviherrat nostitte minua ylös ja lausuite sanaa *jaya* (voitto teille), *jaya* ja kuulemaan soitinten äänen. Niin löysin itseni täältä, en Nícana vaan kuningas Lavanana. Menetin tajuntani vain tämän Siddhan tenhoavan voiman vuoksi. Nyt olen oppinut, että ihmisen egolla on erilaisia kokemuksen tiloja läpikäytävänä.' Samalla kun hän sanoi tätä, hovin ministerit tiedustelivat, kuka tämä Siddha oli, jonka jälkeen Sámbarika, Siddha, katosi silmänräpöksessä näkyvistä.

Vasistha jatkoi: Tämä henkilö ei ole kukaan muu kuin Jumalainen Máya lähetettynä tänne valaisemaan sitä tosiseikkaa, että tämä maailmankaikkeus on mieli itse. Tiedä myös, Oi urhoollinen prinssi, että viisaat sanovat, että Parabrahmanin itse-valo yksin on, ilmeten mielenä eli tänä maailmankaikkeutena.

9. UTPATTI PRAKARANAN LOPPUPÄÄTELMÄ

Yhteenvedo—Tämä luku kokoaa yhteen kaiken sen mitä edellisissä tarinoissa on sanottu mielen ja maailmankaikkeuden alkujuuresta.

Mielen toiminnot ovat niitä, joita varsinaisesti nimitetään Karmoiksi. Todellinen vapautuminen on seurausta mielen kahlehtimattomuudesta. He, jotka ovat vapauttaneet itsensä mielensä vaihtelusta, saavat

48 Brahminien keskuudessa se kestää yleensä neljä päivää.

haltuunsa korkeimman Nisthán (mietiskelyn) hallinnan. Kun mieli tyhjenetään epäpuhtauksistaan, silloin siitä tulee hiljainen kuin maitomerestä, jota Mandaravuorilla kirnuaminen ei häiritse ja meidän Samsárinen harhamme, jossa syntymä ja kuolema ovat mukana, tuhoutuu.

Muni Vasistha jatkoi: Myrkyllinen puu, joka on Máyan harha, leviää enemmän ja enemmän mielen muunnosten siemenistä täynnä Samkalpaa maailman lukemattomien nautintojen maaperässä. Viisaiden kuvaama ihmelääke mielen sairauden poistamiseksi voidaan löytää hyvin helposti vain mielen avulla. Kuuntele nyt mitä minulla on sanottavaa. Heitä, jotka kaipaamatta objekteja karttavat niitä, voidaan kutsua Manaksensa (mielensä) kukistajiksi. He, jotka eivät kehitä Vairágyaa olemalla luonnostaan omassa itsessään, ovat parhaimmillaankin loisia ihmisen hahmossa. Jos mieli riisutaan 'minä'-Samkalpasta silloin Átman mietiskelyn avulla, Gurun perehdyttämisen jälkeen ja opittuaan tuntemaan Vedan todellisen, Herran ilmoittaman merkityksen, mieli voi kääntyä pois kärsimyksestä, lopettaa ulkoisen vaeltelunsa ja siitä voi tulla onnellisen. Niinkuin yksi rauta muovaa toista rautaa, henkilön, joka ponnistelee hyveen polulla, puhdas mieli korjaa ja muotoilee hänen epäpuhdasta mieltään. Moksen rakastajille, joissa voittamattomat halut ottavat aineellisen muodon ja jotka yrittävät löytää tiensä vapauteen omien ponnistelujensa avulla, mielen levottomien toimien luonteva jättäminen on itsessään yliluonnollinen polku ja he tuntevat silloin ikään kuin valtava kuorma olisi otettu pois heidän hartioiltaan. Mikään muu polku ei ole todella hyödyllinen.

Jos mieli, joka liihottaa objektista toiseen, surmataan ei-Samkalpan miekalla, silloin itse-loistava Prinsiippi, joka loistaa Kaikkena ja läpäisee kaiken, tullaan tietämään. Tallaa, Oi Ráma, sinä tätä polkua ja tuhoa Jnánasi avulla paljon kaivattu mieli ja saavutettuasi hylkäämisen avulla Átma-jnánan vailla Samkalpoja ja Vikalpoja, tunne Todellisuutesi, johon mieli sulautuu. Lepää itse-olemassaolevassa Brahmisessa tilassa, joka ei ole Sat eikä Asat hankittuasi ponnistuksella itsellesi Sravanan, jne. ja tuhottuasi mielen. Moksen hyvinvointi voidaan saavuttaa vain lannistumattomalla tarmokkuudella. Mielen hävityksen⁴⁹ kanssa ajan kolme periodia häipyvät tyhjyyteen (lakkaavat olemasta). Jos kaikista objekteista, joilla on lumoava ulkonäkö, tulee rumia ja ne näyttävät täysin päinvastaisilta kuin miltä ne vaikuttivat, silloin mieli on tuhoutunut.

Jos epäilykset katoavat, kun henkinen tieto ilmestyy Jnánan mietiskelyn avulla sydämessä, silloin mieli tulee tuhoutumaan. Kaikki kärsimykset lakkaavat sen tuhoutumisen myötä. Erottelemiset 'tähän' ja 'tuohon' henkilöön tai 'minään' tai 'sinään' tai 'tuohon' tai 'tähän' objektiin ovat vain mielen tai kuuluvat vain mieleen. Tapa sellainen mieli Abhávánan (ei-ajatellun) miekalla. Niinkuin synkät pilvet hajaantuvat myrskytuulen voimasta, mieli imeytyy Citiin (absoluuttiseen Tietoisuuteen) Kalpanoiden (ajatusten) loppumisen myötä. Jos ihmisen mieli on tuhottu, silloin hän ei kärsi kipua vaikka Kalpan lopussa hirmumyrskyt, Pralaya-meri raivoisine, kuohuvine aaltoineen ja kaksitoista Ádityaa (aurinkoa), jotka sulattavat jopa maan kuumuudellaan, kaikki yhdessä suorittaisivat yhtäaikaisen hävityksen maan päällä? Jos (alempi) mieli tuhotaan (korkeamman) mielen avulla, silloin ihmisestä tulee oma Itsensä ja ikuinen onni virtaa siitä. Silloin saat Moksen ja saavutat autuudesta järkkymättömän Brahmisen tilan. Átmanin vihollinen on epäpuhdas mieli, joka on täynnä haluja ja ajatusten joukkoja. Jottei tämä vihollinen, joka on mieli, pilaisi sinua monin tavoin tämän maailman huvituksista nauttimalla, surmaa se hankkimalla äärimmäinen tyytyväisyys, joka päällystää tiesi kohti henkistä valaistumista. Silloin tahrattomaan, tyyneen ja kaikentäyttävään Bhávaan (tilaan), viisaille arvokkaaseen, ei koskaan vaikuta 'minä'-ajatus. Tämän kaikentäyttävän Bhávan avulla, joka kykenee sekä karttumaan että vähenemään, oivalletaan Brahminen tila, joka suo korkeimman autuuden. On todella harvinaista löytää mieli, joka ei ole vaihtelun vaikuttama. Kuin tulesta erottamaton kuumuus, vaihtelu, joka alentaa mielen, on siitä erottamaton. Ja tämä vaihteleva mieli yksin on tämä maailmankaikkeus, ilman vaihtelua mieli lakkaa olemasta. Tämä on se tieto, joka muodostuu Tapaksesta ilman hedelmän halua, kaikkien Átma-jnánaa ja Moksaa tai yhtä Prinsiippiä käsittelevien kirjojen takana oleva merkitys. Mielen vaihtelevaa voimaa kutsutaan useilla nimillä, sellaisilla kuin Máya ja epäpuhtaata Vásanát. Liihotteleva mieli on vaihteleva Sakti itse. Sinun tulisi tuhota tämä mielen vaihteleva voima loppumattoman Átma-jnánan tutkiskelun avulla.

Korkein autuus virtaa paljon kaivatuista, mitättömistä objekteista luopumisesta. Mieli, joka pitää hallussaan Brahmanin (joka on) ja maailmankaikkeuden (jota ei ole) välistä tilaa, huojuu kallistuen kohti toista tai toista. Tästä mielestä tulee luonnoltaan Jnána ponnistuksilla, jotka suuntautuvat henkiseen, siitä tulee luonnoltaan maailmankaikkeus Ájnánan vuoksi. Mieli omaksuu jokaisen objektin muodon, johon se keskittyy. Siksi sinun tulisi Átma-jnána-mielesi avulla karttaa mieltä, joka pyrkii objekteja kohti; ja edistyäksesi sinun tulisi ilman sydämen toivottomuutta kerätä rikkautta, joka johtaa kohti tätä katoamatonta

⁴⁹ Mielen häviäminen ei merkitse itsen tuhoutumista vaan Vedantistit jakavat mielen korkeampaan ja alempaan, joista alempi, joka johtaa haluihin, on tuhattava.

Korkeinta Tilaa. Niinkuin hallitsija, joka taivuttaa kaikki maailman kuninkaats valtansa alle, harhaileva mieli tulisi taivuttaa täydellisesti hallitun ei-vaihtelevan mielen alle ja silloin jälkimmäinen saavuttaa oman tilansa, joka on korkein.

Tässä Samsáran meressä vain he, jotka ovat tietoisia pyörimisestään elämän pyörteessä tarrautuneena lujasti halun krokotiileihin, löytävät varman turvapaikan mielensä laivasta. Älköön sydämesi antako periksi koettelemuksissa vaan tuhottuasi epäpuhtaan mielen puhtaalla mielellä, kohtele jälkimmäistä ystävänä ja saata Átmanisi lepoon autuaaseen tilaansa. Kehittykö mielesi kenenkään muun avulla? Varmasti ei. Mitä hyvänsä kehittyviä kärsimyksiä tai esteitä ilmenee mielessäsi, siinä ja sillä hetkellä ne tulisi murskata pois olemassaolosta, silloin Máyan tuhoaminen suoritetaan loppuun. Riisuttuasi itsestäsi kaiken nautintojen kaipuun ja erilaisuuden käsitykset samoin kuin Bhávan (olemassaolon) ja Abhávan (ei-olemassaolon), nauti autuudesta ilman pienintäkään tahraa. Lopeta kaikkien näkyvien esineiden kaipuu, silloin sellainen mielen kukistaminen on itsessään Ajnánan eli mielen hävitys. Objektien halu on kärsimystä, ei-halu on Nirvánan autuutta. Sellainen autuus kehittyy vain omien ponnistelujen avulla. Tietämättömien tieto, joka saa heidät ajattelemaan, että maailma on todellinen, kun se on harhaa ja on olemassa vain nimessä, haihtuu, kun he tietävät kaikkien asioiden (ja esineiden) olevan tietoisuutta *sinänsä*.

Näiden Vasisthan sanojen johdosta Ráma tiedusteli: 'Kuinka voidaan tämä tietämättömyys, joka kantaa hedelmää Avidyásta tässä maailmassa, pyyhkiä pois?' Johon voimallisen Tapaksen Vasistha vastasi: Jos ikuinen Átman paiskataan jälleensyntymän mäkien rinteille, jotka ovat täynnä piinaavien kärsimysten teräviä orjantappuroita ja jos Máya, joka yhdistetään siellä Átmaniin, nähdään todellisena, silloin on varmaa, ettei Todellisuuden näkyä ilmesty. Jos sen jälkeen, kun jälleensyntymän Avidya ylitetään, kaikkialle levittäytyvä, tuonpuoleinen Todellisuus alkaa valaista ihmistä, silloin hän oivaltaa objektiivisesti, että halut ovat Máyan muoto ja että Máyan sammuminen on Moksa. Yhdessä perus-Samkalpojen sammumisen kanssa tapahtuu Avidyan sammuminen. Samalla hetkellä, kun Jnánan aurinko nousee sydämessä, Ajnánan pimeys häviää.

Tässä kohdin Ráma keskeytti ja sanoi: 'Te sanoitte, että kaikki näkyvät asiat ovat vain Máyaa; sanoitte myös, että Máya häviää helposti Jnánan tai Átmisen mietiskelyn avulla. Mikä on Átman?'

Johon mittaamattoman Tapaksen Vasistha vastasi: Brahmanin tuonpuoleinen Jnána on se, joka ei ilmennä itseään ulkoisesti näkyvissä objekteissa; se on Täyteys ja ainut, joka on omaamatta nimeä. Kaikki asiat, joita tässä maailmassa osoitetaan 'tänä' tai 'tuona', eivät ole muuta kuin ikuista Brahmania, Jnánan luontoa. Harhaista, epäpuhdasta mieltä ei ole. Sellaisia asioita kuin syntymä ja kuolema kolmessa maailmassa ei todellisuudessa ole olemassa eikä kuutta muutosta⁵⁰. Ei-kaksinainen, Absoluuttinen Tietoisuus, joka voidaan tuntea kaikkialle levittäytyvästä luonteestaan, on yksin olemassaoleva. Tästä Jnánátmasta, joka on absoluuttinen, itse-loistava, katoamaton, tahraton, kaikkialle-leviävä, jakamaton ja levossa oleva ja joka sekoittuu kaikkiin objekteihin ollen kuitenkin niiden vaikuttamattomissa, ilmestyi äly oman voimansa kautta, joka kehittyi sen halun Samkalpojen vuoksi. Tämä Jnána, kehittäessään lukemattomia Samkalpoja, läpäisee ne kaikki. Tämä äly on itsessään Brahmanin mieli. Tässä Brahmanissa ovat äärettömät Saktit. Tässä katoavassa mielessä, joka täyttää tasapuolisesti kaiken, ilmestyvät monenlaiset korkeimmat Saktit kuin aallot vedessä. Tämä mieli, joka ilmestyy Samkalpan kautta, tuhoutuu sen kautta kuin liekki, joka vaikka lietsotaan tuulen avulla, sammuu kuitenkin samalla. Itsensä tietämättömyys Brahmanina, joka on Laya (neutraali) kaiken keskus, on mielen orjuutta; luja itsensä tieto Brahmanina on Moksa. 'Minä'-käsitys, Ajnána, kärsimys, ja raajallisten kehojen muodot, jne. ja sen mukainen elämäkäsitys, aiheuttavat halun ja orjuuden; mutta jos sellaiset ajatukset kuin 'minä en ole nämä voimattomat objektit', 'minä en ole liha, hermot enkä luut, yms.' ilmestyvät ja jos he samaistavat itsensä Brahmaniin, joka ylittää kaikki kehot, silloin he vapauttavat itsensä Máyan aitauksista ja heistä tulee Itsensä tuntijoita. Máya, joka ilmestyy itsensä kehoon, yms. samaistamisen kautta, on todellisuutta vain tietämättömän kuvittelun kautta, mutta viisaalle tämä Máya on ei-olemassaoleva. Niinkuin ministeri tottelee kuningasta, kehon viisi elintä toimivat mielen käskyjen mukaisesti. Siksi sinun tulisi oman puhtaan mielesi ja kelvollisten ponnistelujesi avulla repiä juurineen objekteja haluavat Vásanát. Vásanát, jotka kehittyvät samaistumisesta poikiin tai omaisuuteen tai 'minän', 'hänen', 'sinän', 'tämän' tai 'sen' toisistaan erottelemisesta, lisääntyvät ja lisääntyvät kuin Indrajála (maagiset temput), jotka ovat päivän kestäviä kuin salamointi. Tullaksesi hyväksi tekeväksi tietäjäksi, luovu kaikkien näkyvien asioiden ajattelemisesta. Miksi ikävöit kuin tietämätön, poikien yms., jotka eivät ole sinun Itsesi, ymmälle saattamana? Mikä on tämä keho, joka on typerä ja voimaton? Kuka on se 'sinä', joka tästä kehosta johtuen hukkuu mielihyvään ja kärsimykseen ja ärtyy aina ilman vähäisintäkään syytä. Todella ihmeellinen arvoitus!

50 Kuusi muutosta ovat: alkua, olemassaolo, vaihtelu, kasvu, mädäntyminen ja tuhoutuminen.

Et ole tiennyt näiden moninaisten asioiden todellista ykseyden tilaa. Samalla kun itse-loistava Brahman, joka on ei-kaksinainen ja tosi, täyttää kaiken, tämä kivulias ja harhanomainen Máya vaikkakin ei-luotu ilmaisee itseään. Niinkuin kristalli, joka vaikka onkin viiden värin sävyttämä, on niiden vaikuttamattomissa, sinun tulisi suorittaa kaikki toimet ja kuitenkin olla halun tahraamatta. Niin puhui Rsi Vasistha laajasti.

Válmiki sanoi: 'Oi Bharadvája, kuuntele mitä tapahtui hyvien ominaisuuksien kyllästäjän Sri Ráman ja Rsi Vasisthan välillä.' Ráma huomautti: 'Tämä ylittää kaiken uskon. Kuinka maailmankaikkeuden on mahdollista olla moninkertaisen kärsimyksen kiusaama tämän harhanomaisen Máyan taholta? Voivatko lootuksen rihmat sitoa ja musertaa vuorijonot? Uskon ennemminkin, että olki omaksuu timantin kovuuden kuin, että maailmankaikkeus ilmestyy nykyisessä muodossaan Máyan, joka on epätodellinen, voiman avulla. Vielä toinen epäily välttää aivojeni läpi. Mistä oli lähtöisin aiemmin mainitsemanne Kuningas Lavanan kärsimys?'

Lavanan mentaalinen Yajna—Vasistha vastasi hänelle esitettyihin tiedusteluihin näin: Koska Lavana suoritti tehtäviä saastumattomin mielin, hänen kehonsa ei jakanut niiden hedelmiä. Tämä kuningas vietti eräänä päivänä aikaansa huvipuistossaan ja vaipui seuraavaan syvälliseen unelmointiin. Hän ajatteli suorittavansa mentaalisesti Rájasúya-yajnan⁵¹, jonka hänen esi-isänsä Hariscanda oli tehnyt fyysisellä kehollaan. Samkalpansa avulla hän tahtoi auran ja muiden Yajnassa välttämättömien välineiden ja esineiden olemassaolon ja saapuen Yajnapaikalle Vedan menettelytavan mukaisesti, valitsi Munit ja palvoi heitä. Sitten sytyttäen suuren tulen ja manaten Devoja Vedan Mantroja laulamalla, hän palvoi Devoja, Tapasvinejä ja Brahmineja yhden vuoden ajan ruokkimalla heitä ja jakamalla lainmukaisesti heille kaiken omaisuutensa. Näin hän saattoi päätökseen Yajnansa ja heräsi voimaperäisestä unelmoinnistaan huomaten yön lähestyvän. Sinun tulisi tästä episodista päätellä, että mieli yksin on se, joka saa aikaan itsestään mielihyvän ja kärsimyksen ja nauttii niistä jokaista tiettyä objektia kohtaan tuntemansa vahvan taipumuksensa vuoksi.

Kerron sinulle tässä kohdin tietoja Sámbarikasta, Siddhasta. Kun hän ilmestyi Kuningas Lavanan eteen, joka istui hoviherrojen salaisessa kokouksessa, hän johti kuningaankin harhaan Indrajálallaan ja katosi sitten. Minä olin yksi tätä tapahtumaa todistaneen ryhmän jäsen. Kun minulta tiedusteltiin voimallisen kuninkaan, hoviherrojen ja muiden toimesta Siddhan mystisestä katoamisesta, minä kaivauduin sydämeeni tutkiskellakseni ajan kolmea periodia ja annoin seuraavan selityksen. Oi Ráma, koska on sääntönä, että kaikkien henkilöiden, jotka suorittavat Rájasúya-yajnan, on pakko läpikäydä kahdentoista vuoden mittainen voimallinen kärsimys, Lavanan oli kärsittävä suoritettuaan mentaalisen Yajnansa loppuun. Niinpä Indra lähetti sanansaattajansa tuottamaan kuninkaalle tuskaa. Tämä taivaallinen sanansaattaja omaksui Siddhan valepuvun, jakoi kärsimyksen kuninkaalle ja palasi maailmaansa.

Jnána ja Ajnána—Oi Rámácaandra, on olemassa kaksi tilaa, Jnána ja Ajnána. Kumpikin on luonteeltaan seitsenosainen. Ne ovat riippuvuussuhteessa keskenään. Niitä alaosastoja, jotka limittyvät toinen toisiinsa molempien tilojen seitsenosaisessa jaottelussa⁵², on äärettömästi. Jnánan polku, joka tekee ihmisestä kykenevän tuntemaan ainoan Todellisuuden, on Moksa, kun taas toinen, joka saa ihmisen unohtamaan ainoan Todellisuuden ja samaistamaan 'minän' kehoonsa, yms., on orjuus.

Seuraavat ovat ne pääominaisuudet, jotka erottavat henkilön, joka on oivaltanut ainoan Todellisuuden, toisesta, joka ei ole. He, jotka ovat liikkumattomasti kiinnittyneet Jnánan Todellisuuteen, ikuiseen, absoluuttiseen Satiin, ovat voittaneet intohimonsa, vihansa ja harhansa, mutta he, jotka eivät ole todella valaistuneita, ovat intohimojensa, yms. orjia. Hänen älynä, joka on silmittömästi ihastunut kehoonsa ja sen elimiin, johtaa hänet pois ainoasta Todellisuudesta. Mieli, joka saa ihmisen poikkeamaan Átmisen Todellisuuden polulta, on Moha eli harhaa. Kaikissa kolmessa ajanjaksossa ei todellisuudessa ole muuta Mohaa. (Ainut) Todellisuus voidaan määritellä siksi Jnánaksi, joka on olemassa ilman Samkalpaa. Tämä Jnána on vailla kuvitelmia ja vaihteluita ja vailla unitilan (Svapnan) Vrtti-jnánaa tai unettoman, syväunen (Susuptin) tilan Ajnánaa. Tämä mielen vaihtelemattomuuden varmuus, joka on luonteeltaan autuutta, jossa kaikki käsitykset 'minän' samaistamisesta kehoon, yhtä hyvin kuin Jívátmanin ja Paramátmanin väliset erot tuhoutuvat, on Átma-Jnánan todellinen luonne.

Seitsemän Ajnánatilaa—Kuuntele nyt niiden Ajnánan seitsemän tilan yksityiskohtaista selitystä, joista puhuin aiemmin. Ne ovat nimeltään Bindu-jágrat, Jágrat, Mahá-jágrat, Jágrat-svapna, Svapna, Svapna-jágrat ja Susupti. Nämä seitsemän erilaista tilaa tunkeutuvat toinen toistensa läpi ja saavat osakseen eri nimikkeitä. Koska ainut Jnána, joka on nimetön ja tahraton, on kaiken sen kasvualusta ja kehittyvä Bindu (siemen), joka on Manaksen, Jívan, jne. nimien ja toimintojen takana kehittäen ja vaihdellen, ensimmäistä tilaa kutsutaan Bindu-jágratiksi. Tämä on ensimmäinen eli perustila. Alkuasteella olevan Jívan, jota ei

51 Hallitsijat suorittavat tämän uhrin koko maailman yli ulottuvan kiistämättömän valtansa merkinä.

52 Tämä tukee Teosofisen opin seitsenosaisista jakoa.

aiemmin ole ollut olemassa ja joka saa alkunsa 'minän ja hänen' ja 'minun ja sinun' erojen orastavasta käsittämisestä, ilmestymisen jälkeen seuraa toinen eli ylempi Jágrat-tila. Kolmas tila syntyy, kun toistuvien syntymien jälkeen, ihmisen ja maailmankaikkeuden heterogeenisuuden käsitykset aineellistuvat yksilössä. Jágrat-svapna on se tila, jossa mieli säilyttää kiistattoman riippumattomuutensa maailman asioiden suhteen Jágrat-tilassa aiempien vaikutusten vuoksi ja sellaisten objektien valtaamana, onpa nähnyt niitä aiemmin tai ei, nauttii niistä suuresti. Tästä Svapna-tilasta nautitaan Jágratissa eli valvetilassa ja sitä on monenlaista monenlaisten harhojen olemassaolon vuoksi kuten veden harha kangastuksessa, hopean helmiäissimpukassa, kaksi kuuta, jne. Ja sitten puhtaan Svapnan viidennessä tilassa uudelleen tarkastelu johtaa lukemattomiin tapahtumiin, jotka ihminen läpikäy hetkessä ikään kuin unessa tai haaveessa ja yksilö muistaa ne normaalissa Jágrat-tilassaan. Kuudes tila on Svapna-jágrat, jossa ihmisellä valvetilassa, yrittäessään palauttaa asioita mieleen kaukaa menneisyydestä, on se Svapna-tietoisuus, joka saa menneet asiat näkymään selkeänä muistikuvana nykyisyydessä, ei niinkuin Svapnassa vaan niinkuin Jágrat-tilassa. Ylitettyään nämä kuusi tilaa, Jíva saavuttaa Susupti-tilan, jossa sen äly huomaa kaikkien Avasthojen (tilojen) olevan tuskan täyttämiä. Kaikki nämä maailmat näyttävät kehittyvät Máyan udusta ja tuhoutuvan samaan näissä Avasthoissa eli tiloissa. Näillä Ajnánan seitsemällä tilalla on lukemattomia haarautumia jokaisen jakautuessa satakertaisesti. Sellaisia ovat seitsemän Ajnána-bhúmikáa (tilaa).

Seitsemän Jnánatila—Kuule nyt seitsemää Jnána-bhúmikáa, joiden sanotaan jakautuvan osiin äärettömästi. Pidän parempana luokitella ne seitsemään pääluokkaan. Näiden Jnánatilojen todellisen luonteen tietäminen on Átma-jnána. Niiden päämääränä on katoamaton Nirvána. Seitsemän tilaa ovat: Subhecchá (Vedoissa mainitun autuuden henkinen kaipuu), Vicáraná (sen tutkiskelu), Tanumánasi (mielen sulaminen tutkiskelussa), Sattvápatti (mielen kulkeminen Totuudessa), Asamsakti (oleminen ilman Samkalpaa), Padártha-bhávana (Totuuden tieto) ja Turya. Henkilö, joka on tuntenut nämä tilat, ei koskaan vajoa harhaluuloon. Se Jnánan perusolemuksen suoran nautinnon halu, joka saa alkunsa, kun ihminen on välinpitämätön objekteja kohtaan Átma-Jnána-Sástrojen opiskelun ja Brahmanin tuntijoiden kanssa seurustelun jälkeen, on Subhecchá. Toinen eli Vicáraná on viisaan hyvien ominaisuuksien ja Átmisen mietiskelyn taito yhdessä henkisten halujen heräämisen kanssa. Sen jälkeen, kun nämä kaksi tilaa ovat täysin kehittyneet hänessä, tavoittelija luopuu luonnollisista haluista ja hänen mielensä keskittyy yhteen kohteeseen tahtonaan, silloin mielestä tehdään hieno (Tanu) ja kolmas tila on saavutettu. Kun kaikki halut on eliminoitu mielestä edellä mainittujen kolmen prosessin avulla, Tattva-jnána kehittyy ja tämä on Totuuden neljäs tila. Näiden takana on viides tila, jolloin hän vapauttaa itsensä Samkalpoista todellisen Jnánan autuaallinen nautinnon avulla ilman yhteyttä objekteihin. Kun nämä viisi tilaa oivalletaan täysin, hän katoaa Átma-jnánan autuuteen ja silloin hänellä ei ole yhtäläisyyttä objekteihin. Näiden viiden tilan kypsyttyä ja levossa olemisen kehittyttyä omaan itseen sulautumisen kautta kaikki objektien havaitseminen, sekä ulkoisten että sisäisten, häviää ja ihmisellä, jos hänellä lainkaan on objektien havaintoa, on se ulkoinen pakon vuoksi. Tämä tila on nimeltään Padártha-bhávana. Sitten saavutetaan seitsemäs tila, Turya, kun saatuaan esiin ulkokohtaisesti tähän asti piilevänä olleen Átma-jnánan, hän pysyy lujasti omassa Itsessään riisuttuaan itsestään kaikki moninaisuuden käsitteet, jotka saavat alkunsa hänen maanpäällisten kokemustensa kautta. Tämä on täydellistyneiden Jívan-muktien henkinen polku. Tämä Jívan-muktien Turya-tilan yläpuolella on Videha-muktien Turyátíta-tila⁵³. Tämä tila on se, jonka voivat saavuttaa vain nuo Mahátmat (suuret sielut), jotka ovat tunteneet Itsensä Átma-jnánan avulla.

Vastakohdat eivät vaikuta Jívan-muktiin, jotka ovat saavuttaneet tämän katoamattoman Turya-tilan. He suorittavat Karmoja oppilaiden tai muiden pyynnöstä ylläpitääkseen kehoaan; ja kuin ihminen valveudessa tai juuri heränneenä unesta he eivät ole nykyisten Karmojensa suorittajia vaikka suorittavatkin niitä ja nauttivat Nirvanan autuudesta. Nämä Jnána-bhúmikát voi oivaltaa vain sellainen henkilö, joka on täysin harjoittanut Jnánaa. Ei ole epäilystäkään siitä, että jos ihminen kulkee näiden seitsemän tilan läpi, hän vapautuu vaikka liikuttaa petomaisen Ajnánin kehoa, mukautuu maailmallisiin seremonioihin tai ei, on yhteydessä kehoon tai kuolee.

Tattva-jnána on vapautumista oman mielen rajoituksista. Sellainen vapautuminen yksin johtaa Moksen saavuttamiseen. Jos maailman harhoja pidetään yhtä epätodellisena kuin kangastusta autiomaassa, silloin päättyy Ajnána ihmisessä. Jos tätä Avidyáa eli tietämättömyyttä pidetään epätodellisena, silloin se tuhoutuu. Ne metafysisesti pyhät henkilöt, jotka ovat havainneet kaikki todelliset Jnána-tilat Samádhin avulla, Samádhin, joka johtaa heidän oman Átmaninsa oivaltamiseen, ansaitsevat todella kaikkien palvonnan ja mietiskelyn. He, jotka ovat kukistaneet pitkäaikaiset vihollisensa, joita ovat aistielimet ja ovat sen kautta

53 Tila neljännen takana.

saavuttaneet korkeimman tilan, jossa he ovat kaikkien kunnioittamia ja jotka pitävät merkityksettömänä jopa Devendran ja hallitsijan asemaa, ovat näiden seitsemän tilan tuntijoita. Mutta he, jotka eivät ole saavuttaneet näitä seitsemää tilaa, hukkuvat syntymien valtamereen. Kunnollinen keino kukistaa mieli on Jnána eli henkisen viisauden kehittäminen. Se tapahtuu vain näiden Jnána-bhúmikoiden polun kautta. Ilman niiden apua jaloa Brahmista tilaa ei koskaan voida saavuttaa. Se on yksi, ilman turmiota, nimi, korkeus tai alhaisuus, oleminen tai ei-oleminen, alku tai loppu, samankaltaisuudet, positiiviset tai negatiiviset (ominaisuudet) ja moninaisuus; se on Manaksen ja puheen saavuttamattomissa, autuuden autuus ja kaiken Täyteys, vapaa kaikista haluista. Tämä on se Brahman, jonka voi saavuttaa seitsenkertaisten Bhúmikoiden avulla.

Kuuntele nyt, Oi Ráma, Máyan ihmeellisiä vaikutuksia. Sen jälkeen, kun kuningas Lavana oli palautunut transsistaan, hän näki mielen peilin kautta Vindhya-vuoren rinteiden metsät ja kysyi hoviherroiltaan neuvoa kuinka hänen olisi mahdollista mennä ja nähdä nuo paikat omin silmin ja todistaa, jos totta, siellä esitetyt tapahtumat ja yrittääkseen ratkaista kokeen, hän lähti seurueineen matkaan kohti etelää ja tuli näköetäisyydelle Vindhya-vuorista kuin kuningas, joka oli päättänyt laajentaa valloituksiaan joka suuntaan. Hän kuljeksi ympäriinsä kaikkiin ilmansuuntiin paitsi pohjoiseen, mutta turhaan. Yhtäkkiä (pohjoisessa suunnassa) hän näki metsän, jossa oli asunut aiemmin ikään kuin hänen ajatuksensa olisivat ottaneet aineellisen muodon.

Tarkastellessaan näkymää, hän havaitsi metsässä useita paikkoja ja kaupunkeja, joiden läpi hän oli kulkenut Nícana (kastittomana). Ne olivat kuin Yaman kaupunki. Suureksi yllätyksekseen kuningasten kuningas havaitsi poikkeuksetta kaikkien niiden Nícojen molempien sukupuolten hökkelit, jotka olivat asuneet silloin siellä; ja hänen sydämensä alkoi murtua surusta vanhojen miellelyhtymien vuoksi. Samalla hetkellä vanhojen Nícanaisten joukko putkahti paikalle täynnä surua, silmät kyynelissä ja äärimmilleen laihtunein kehoihin. Eräs joukon jäsen, kykenemättömänä voittamaan suruaan, avasi suunsa levälleen ja päästi henkeään haukkoen pitkän ja kovaäänisen vaikkerruksen, selostaen lapsiinsa ja muihin, jotka olivat kuolleet aiemmin, liittyvät tapahtumat: 'Oi sydänkäpyseni, jotka ovat jättäneet sylini ja siirtyneet johonkin vieraaseen maahan kuolemaan, minne olette menneet huonojen Karmojesne takia? Kuinka hädissään täytyy teidän ollakaan vieraiden kasvojen ympäröimänä? Oi tyttäreni, tyttäreni, milloin palaat tukahduttamaan suruni korventavan tulen käsiesi viileällä hyväilyllä, jotka on päällystetty tulenpunaisilla kukkaköynnöksillä. Oi vävyini kuningas, joka tulit luoksemme aiemman Tapaksemme vuoksi kuin uudelleen löydetty aarre ja veit tyttäreni alttarille luovuttuasi haaremistasi, jossa oli Laksmien kaltaisia neitoja, oletko unohtanut meidät? Saavutko jälleen meidän eteemme kuun kaltaisina kasvoin tällä paikalla? Vai oletko vieraantunut meistä tyttäreni tekemän lievän, vähäpätöisen rikkomus tähden? Tarttuneena Karmojesn paulaan syntymien suuressa valtamereessä, sinä luovuit kuninkuudestasi, hyväksyit tyttäreni käden ja sellaisen liiton kautta alensit itsesi, ihmisten herra, kastittomien mitä viheliäisimpään olotilaan. Meidän jälleensyntymämme vilahtavat kuin salamamat ja ovat yhtä pysymättömiä. Todella kovia ovat kohtalon säädökset.' Niin sanottuaan hän vaikeroi yhä enemmän.

Kuultuaan hänen valituksensa, kuningas käski palvelijattariensa mennä lepyttelemään vanhaa naista ja tuomaan hänet luokseen. Kun vanha nainen lähestyi häntä, hän puhutteli tätä näin: 'Kuka te olette? Kuka on tyttärenne? Ja ketä ovat lapsenne? Kertokaa minulle kaikki jättämättä pois yhtään tapausta.' Johon nainen vastasi: 'Tässä parioiden pienessä kylässä eli kastiton, joka oli minun herrani. Hänelle minä synnytin tyttären. Tämä eli kuninkaan vaimona, kuninkaan, joka tuli tähän metsään kuin toinen Devendra. Koska hänellä oli onni elää pitkään, hän synnytti kuninkaalle kolme lasta ja eli onnellisena; muuttaakseen sen, kohtalosta tuli häijy ja lapseni joutui onnettomuuksiin ja kuoli. Sen jälkeen, kun tyttäreni ja muut olivat eläneet onnellisina pitkän aikaa, pilvistä tuli säälimättömiä eivätkä ne vuodattaneet pisaraakaan vettä; kuivuus valtasi koko maan ja kastittomia pakeni kaikkiin ilmansuuntiin ja makasi kuolleena ruumisläjissä, mustissa kuin Yama. Me olemme kaikki selvinneet näistä iskuista vain olemalla yksin ja kärsimällä sitäkin enemmän.' Jonka jälkeen kuningas katseli ministereitään suuresti ihmetellen ja määräsi heidät varustamaan Nícanaisen välttämättömillä tarvikkeilla, vapautti heidän ahdingostaan ja johdatti kuningaskuntaansa. Palattuaan kaupunkiinsa, hän harkitsi tilannetta ja tultuaan vakuuttuneeksi Máyan voiman luoman maailmankaikkeuden todellisen luonteen näennäisyydestä, hän etsi opastusta Brahmanin mysteereihin meidän luotamme ja saavutti hiljaisuuden. Oi harvinaisen antelias Rámacandra, tämä valtava Máya kehittää sellaisia harhoja, jotka ovat risteytymättömiä. Máyan voiman vuoksi Sat esiintyy Asatina ja *vice versa*.

Niin sanoi Vasistha, jolloin Ráma kysyi häneltä näin: 'Oi sukuni Guru, kuinka levottoman mielen alueella esitetyt tapahtumat objektivoivat itsensä fyysiseen maailmaan?' Johon Rsi vastasi: Myöhemmin kykenet ymmärtämään paremmin Máyan moninaiset ilmentymät Gádhin tarinan kautta, jossa Máyan

osoitetaan tuottavan monenlaisia objekteja. Kuten palmyrapalmun hedelmät putoavat samaan aikaan, kun varis istuutuu sen oksalle, viisaiden mukaan maailman teot ilmestyvät yhtäaikaan mielen Vasanoiden kanssa. Siksi Kuningas Lavana otti todesta seuraavana päivänä kastittomana olemisen harhan, jolla Sámbarika, Siddha, petkutti häntä edellisenä päivänä Indrajálansa avulla. Vuorten rinteillä asuvat Candálan ihmiset erehtyivät pitämään omien mieltensä kautta todellisena sitä harhaa, joka työskenteli kuninkaan aivoissa hänen Jágrat-svapnatilassaan. Nyt, se mitä tapahtui oli tämä: Se, mikä sarasti kuninkaan mielessä (Jágrat-svapnana), heijastui Candáloiden mielissä Jágratina (eli valvetodellisuutena); ja se, mitä tapahtui Candáloiden kesken, heijastui uudestaan kuninkaan mieleen (samana Jágrat-todellisuutena). Jos tämä on Máyan työtä, kuka kykenee mittaamaan sen suunnattoman voiman? Kaikki näkyvät Máyaíset objektit saavat kiittää Jnána-valoa olemassaolostaan. Samoin kaikki objektit, jotka havaitaan viiden aistinelimen avulla, olisivat ei-olemassaolevia ilman Jnánaa. Jnánátman ottaa haltuunsa tietäjän ja tiedetyn välillä olevan tilan. Siitä johtuu, että Moksen voidaan sanoa olevan se tila, josta objekteja, niiden tietäjää ja tietoa ei löydy, mutta joka on kuitenkin kaikkien kolmen lähde. Oletko ikuisesti jakaantumaton siinä Cidánandassa, jossa yhdistyvät 'Se' (Brahman) ja 'sinä' (Kútastha), joka on mielen neutraali tila, kun se siirtyy objektista toiseen ja joka on ilman nimeä, älykkyyttä tai voimattomuutta. Voitko levätä Itsessäsi valaistuneessa tilassa, ymmärrettyäsi läpeensä eteerisen mielesi ja revittyäsi juurineen kaikki mielesi ajatukset, jotka saavat sinut valheellisesti uskomaan, että olet Samsáran rajoitusten alainen.

Nyt, Ráma, sinun pitäisi repiä kappaleiksi voimia kysyvän ponnistelun avulla Vasanoiden pitkä köysi, joka sitoo astiat, jotka ovat ihmisiä, jotka riippuvat siinä ikään kuin vedennostimet. Kaikki maailmankaikkeudet moninaisuuksineen, vaikka ovat todellisuudessa Átma-jnánaa, loistavat maailmoina vain meidän harhaisen mieleemme kautta kuten taivaan sinisyys, joka on tosiasiallisesti ei-olemassaoleva. Jos myös mieli tuhoutuu samalla kertaa kärsimystä tuottavan Samkalpan sammumisen kanssa, silloin Mohan (harhan) tiheä sumu, joka vaikuttaa meihin muinaisista ajoista saakka, hajottaa itsensä. Silloin Brahman yksin loistaa niinkuin syksyn seesteinen taivas, häikäisevänä, autuaallisena, tahrattomana, ei-kaksinaisena, muodottomana ja ilman syntymää ja kuolemaa.

—

IV. STHITI PRAKARANA

1. SUKRAN TARINA

Yhteenvedo—Kirjoittajan kuvattua Ajnánatilat edellisessä Prakaranassa osoittaakseen, että Caitanyasta alkunsa saanut mielen leikki muodostaa tämän maailmankaikkeuden, hän aloittaa tämän Sthiti Prakaranan (varjelemisen luvun) viidellä tarinalla osoittaakseen, että tämä maailmankaikkeus loistaa pelkkänä Caitanyana jopa sen syntymän jälkeen ja varjelemisen aikana.

Ilman taiteilijan apua tai kangasta tai mitään muita maalaamisessa tarvittavia materiaaleja maailmankaikkeuden kuva näyttää tahrattomalle Cidákásalle kuvatululta. Ilmestyttyään, se näkee aina itsensä (koska sille ei ole mitään muuta nähtävää). Siksi maailmankaikkeus on kuin Svapna Jágratissa eikä niinkuin Susuptin (unen) tila, kun kaikki käsitteet lakkaavat olemasta. Kaikkien maailmankaikkeuksien heijastukset ei-eriytyvässä Átma-jnánassa, joka on todistaja, täpötäysi, tahraton ja kaikkialle levittäytyvä, ovat kuin kuvan heijastukset lasissa. Ne loistavat Brahmanin vuoksi ilman mitään suhdetta syyhyn ja vaikutukseen. Niiden todellisen luonnon voidaan sanoa olevan heijastuksen luontoa. Sinä voit, Oi Ráma, ponnistuksella, mietiskellä yhtenä ikuista Brahmania, joka on osaton, kaikkien Átman (Itse), Jnána ja kaikkialle levittäytyvä Cidákása. Saavuttaessasi sellaisen mielen vakaumuksen, se on vapaa kaikista vaihteluista ja siitä tulee Átma-jnánan kaltainen. Juuri kuten kiveen voi olla kaiverrettuna monia kuvia, samoin yhdessä Brahmanissa maailmat ilmestyvät. Koska Brahmaniin ei ole yhdistyneenä syytä tai vaikutusta, joka voisi muodostaa toisen, todellisuudessa ei ole mitään mitä voisi kutsua maailmankaikkeudeksi. Átma-jnána yksin *on*. Kaikki maailmankaikkeudet ovat pelkkiä heijastuksia Brahmanin ainoassa vakaumuksessa.

Valaistakseni huomautusteni totuutta, kerron sinulle Sukrácáryan tarinan. Ennen vanhaan Muni Bhrgu harjoitti Tapasta Mandaragiriksi kutsutun muinaisen, pilvenkorkuinen vuoren rinteillä. Hänen poikansa, jolle oli suotu nimeksi Sukra, oli huomattavan älykäs henkilö ja hän loisti kuin kuu. Hän ei koskaan harhautunut isänsä jalanjäljiltä. Hän oli siinä suuremmoisessa Laya-(neutraalissa) tilassa, joka on verrattomien Cit- ja Acit-tilojen⁵⁴ välissä. Samalla, kun hän oli näin välitilassa olematta tietoinen kummastakaan niinkuin Kuningas Trisanku⁵⁵, joka jätettiin taivaan keskelle ilman, että hän kykeni menemään ylemmäs tai tulemaan alas maan päälle, hänen isänsä oli Nirvikalpa Samádhissa. Sitten poika, joka ei koskaan eronnut isästään, pysyi erillään ja katseli puhtaan Ákásan läpi, jossa hän näki Devanaisen (taivaallisen) lähestyvän häntä. Hänen viehkeät kutrinsa oli koristeltu Mandáran kukin, joiden tuoksu tulvahti lempeänä tuulenhenkäyksenä, kun hän liikkui kuin naaraselefantti. Nähtyään naisen, hän rakastui; sitten silmänsä sulkien hän piehtaroi hänet valtaansa saaneen halun vuoksi suunnattoman suurilla mielen alueen tantereilla. Tultuaan siihen johtopäätökseen, että nainen kuului Devalokaan, hän päätti mennä sinne, jolloin katso! hän näki edessään sen Lokan ja Indra, Devojen herra, loisti siinä kuin salamointi pilvissä ja istui kauniilla valtaistuimellaan Devojen ylistämänä. Sen jälkeen Sukra ja Indra tervehtivät toisiaan muodollisen kohteliaasti. Samalla, kun Sukra eli siellä loistelioiden nautintojen keskellä, sama nuppurintainen Deva-nainen, jonka hän oli nähnyt aiemmin, ilmaantui neitojen joukosta ja esitteli itsensä hänelle. Sukran silmät loistivat sanoin kuvaamattomasta riemusta nähdessään tämän kauniin luontokappaleen, joka vuorostaan vastasi hänen katseeseensa. Samalla, kun heidän sydämensä ja silmänsä sulautuivat yhteen rakkaudesta, Sukra, joka aina onnistui tuomaan olemassaoloon kaiken mitä hän tahtoi Samkalpansa avulla, tahtoi, että pimeys peittäisi avaruuden. Kun synkkä pimeys ympäröi heidät kuin Kalpan lopussa, kaikki, jotka olivat siellä, lensivät kauhuissaan toisille tahoille ja jättivät näin parin yksin. Silloin taivaallinen neitsyt syleili Sukraa paratiisin kauniin Kalpapuun lehvistön alla. Näin pari vietti kahdeksan Catur-yugaa⁵⁶ aistinautinnoissa ilman mitään estettä tai haittaa. Sitten peläten, että kaikki hänen Dharmansa tuhlautuisi näin, Sukra laskeutui Devalokasta alas Bhúlokaan (maan päälle). Maan päällä hän unohti kaiken omasta todellisuudestaan. Vajotessaan alas Indralokasta, Sukran Jíva sekoittui lempeisiin täydenkuun säteisiin ja siitä tuli viileää lunta. Kun tämä lumi satoi riisivainioille, se muuttui riisiksi. Dasárnamaan Brahmin keitti ja söi tämän hyväkasvuisissa varsissa kasvaneen riisin ja se muuttui hänessä siemennesteeksi. Sukra, joka nyt oli

54 Brahmanin tilan sanotaan olevan se neutraali tila, joka on älyn (Citin) ja maailmankaikkeuden aineen (Acitin) välissä.

55 Tämä kuningas pyysi Vasisthaa kuljettamaan hänet fyysisesti taivaaseen, mutta tämä kieltäytyi; siksi hän anoi Visvámitralta, joka kykenemättömänä viemään häntä Svargaan asti, jätti hänet Antariksaan, välillä olevaan tilaan.

56 Catur-yugia kutsutaan muuten Maháyugiksi. Jokainen Maháyuga koostuu neljästä Yugasta: Krta, Tretá, Dvápara ja Kali.

Brahminissa sperman muodossa, putkahti lopulta esiin hänen poikanaan⁵⁷ hänen vaimonsa kohdusta. Samaistaessaan itsensä Tapasvineihin, hän harjoitti Manvantaran ajan spartalaista Tapasta metsässä, joka ympäröi Mahámerun kultaista vuorta. Sitten Sukralla oli jälkeläinen maalaisen kanssa. Ajnánan (tietämättömyyden) vuoksi, jossa hän oli maallisten asioiden orjuuttama ja jälkeläisiään kohtaan tuntemansa rakkauden vuoksi, hän vajosi pois todellisesta tilastaan. Kulkien useiden ruumiillistumien kautta, joissa hän oli harhaisten Vásanoidensa luomien syntymien ja kuolemien alainen, hän lopulta inkarnoitui Tapasvinin kehoon Munin poikana pyhän Gangesin rannalla.

Palatkaamme Sukran edelliseen kehoon, joka makasi transsissa isänsä vieressä ja josta elämä oli poistunut. Tuulen avustamana auringon säteet olivat muuttaneet sen pelkäksi luurangoksi. Mutta se säilyi vahingoittumattomana ilman että linnut ja pedot kävivät sen kimppuun, sillä Bhrgun ollessa paikalla, ne vaistomaisesti pelkäsivät liikaa tehdäkseen siitä lopun. Vietettyään monia jumalaisia vuosia Nirvikalpa Samádhissa, Bhrgu avasi silmänsä vain huomatakseen poikansa kuivettuneet jäännökset, levällään olevat luut, jotka näyttivät todellisen köyhyyden ja epäonnen sympoleilta. Sitten tämän harvinaisen Tapaksen ja luopumisen Munin mielestä tuli lohduton, hänen havaittuaan varpusten tirsuttavan hänen poikansa ruumiin yhdeksällä kadulla ja sammakoiden kyyhöttävän ja leikkivän hänen vatsassaan. Yrittämättä perinpohjin tutkia kaikkien näiden tapahtumien syitä, ja nähdessään, että hänen rakastamansa poika oli kuollut, hän alkoi, tuntien liekehtivää suuttumusta ikään kuin härällään ratsastava Rudra, kirotta Yamaa tuhotakseen tämän. Yama, omaksuttuaan viidestä elementistä koostuneen kehon, ilmestyi lohduttoman Bhrgun eteen kuusikasvoisena, kuusikäisenä mukanaan miekka, lasso, viirit ja timantinkova suojaarnaista ja ympärillään valtava sotajoukko.

Sitten tämä kaikennielevä, selittääkseen todellisen tilanteen Munille, puhutteli häntä pehmeästi näin: 'Me, jotka olemme vain Ísvaran lakien täyttäjiä, emme voi muuta kuin ylistää sinua, jolla on mittaamaton ja jalo Tapas. Siksi ei ole sopivaa, että pilaisit Tapaksesi väkivaltainen suuttumuksen vuoksi. Edes Pralayan aikainen tuli ei voi kuluttaa minua, sinun sanasi vielä vähemmän. Monet ovat Rudrat ja Visnut, jotka ovat rukoilleet minua kietouduttuaan Samsáran pauloihin. Tässä kärsimyksen maailmassa ei ole ketään, joka voittaisi minut. Kaikki tulevat minun kitoihini. Se on Paramesvaran eikä minun ikuinen ja peruuttamaton säädös, että minä olen kaikkien luotujen elämien tuhon syy. Tämä laki kestää ikuisesti. Jnánan tahrattomassa sisäänpäin kääntyneessä näkemisessä toimijan ja nauttijan erot katoavat, mutta ihmisten Ajnána-näkemisessä ne ovat olemassa konkreettisesti muodossa. Kaikki luodut, jotka saavat alkunsa Karmojensa voiman vuoksi, syntyvät Samkalpan kautta ja tuhoutuvat Kalpan lopussa. Onko sinun perusteltua kirotta minut vihaisena, yrittämättä ymmärtää poikasi nykyistä tilannetta, jonka on saanut aikaan hänen oma Samkalpansa? Kuuntele mitä minä sanon. Mieli yksin on se, mikä on Átman eikä mikään muu. Mielen toiminnot (eivätkä ruumiilliset toiminnot) ovat todellisia toimintoja. Tässä maailmassa elämisensä vuoksi, sitä kutsutaan Jivaksi. Sitä kutsutaan Buddhiksi sen tiedon varmuuden vuoksi. Sitä kutsutaan Ahamkáraksi, kun "minä" ja "minun" käsitteet vaativat oikeuksiaan vihan, yms. merkein. Samalla, kun sinä harjoitit Nirvikalpa Samádhia, poikasi hylkäsi lihallisen tomumajansa voimallisen halun tähden ja nautti Ákásassa mentaalisesti Visváci-nimisestä Devanaisesta. Sitten hän inkarnoitui maan päälle Dasáranan maahan Brahminin poikana. Hän kävi läpi elämiä Kosalan maan kuninkaana, metsästäjänä laajoissa metsissä, joutsenena Gangesin rannoilla, suuremmoisena kuninkaana auringon perheessä, joka hallitsi Paundran maata ja auringon suvun Guruna Sálvan maassa. Pitkän Kalpan ajanjaksona hän vietti elämänsä Vidyádharaan kuninkaana; hän oli suuremmoisesta Tapaksen Munin älykäs poika; heimopäällikkö Sauvára-maassa, jossa on suuria altaita, joissa kalat kisailevat; Saivittien (Sivan seuraajien) Guru toisessa maassa; bambuterattu toisaalla, täynnä tuoksua; uroshirvi rappeutuneessa metsässä; rajuotteinen boakuristajakäärme avarassa viidakossa. Näin hän kulki monenlaisten kohtujen läpi kokien korkeita ja alhaisia syntymiä verhotuin mielin Vásanoiden vaikutuksen alaisena; lopulta hän syntyi Rsin verrattomana ja todellisena poikana Gangesin rannoille. Tässä syntymässä hän saavutti heikkojen vainoojensa, harhanomaisten elinten herruuden ja pukeutuen takkuiseen hiuskuontaloon, yms. ja esiintyen Vásudevan nimellä, hän on ollut syventyneenä Tapakseen viimeiset 800 vuotta. Jos sinä, rakkaudesta poikaasi, tahdot katsoa harhanomaisten syntymien sarjaa, jotka liihottelivat poikasi mielen läpi kuin uni, voit tehdä sen nyt jumalaisen näkysi avulla.' Niin sanoi Yama, jolloin suuremmoisesta kasvatuksesta Muni havaitsi hetkessä sisäisen näkynsä avulla poikansa elämien tapahtumat puhtaan mielen läpinäkyvässä peilissä heijastuneena, joka (mieli) puolestaan ilmensi itseään tuonpuoleisen Jnána-valon ulkopuolella. Sitten tämä haluamaton Muni palautui transsistaan (jonka lopussa hän oli Gangesin rannalla) normaaliin tilaansa palaamalla ruumiilliseen asuntoonsa, joka oli Mandaragirissä ja teki sen eläväksi. Suuresti hämmästyneenä

57 Tämä osoittaa selvästi, että Sukra tarkoittaa ihmisten egoja. Tässä kuvataan egojen yleistä vaellusta ja lihaksi tuleamista.

hän pyysi Yamalta anteeksi ja puhutteli häntä näin: 'Oi kaikkittietävä Kála (Aika), te olette Oikeuden paras jakaja; te olette ainut ajan kolmeen jaksoon juurta jaksaen perehtynyt. Minun kaltaiseni henkilöt ovat pelkkiä noviiseja Brahma-jnánassa.'

Silloin Yama otti Bhrgua kädestä ja johdatti hänet ulos Mandaragirin luolista sinne missä jumalainen Ganges virtasi. Siellä Rsi näki suureksi ilokseen poikansa, joka käytti nimeä Vásudeva. Niin tahtoi Yama. Jälleen, kun Yama tahtoi, että Vásudevan tulisi pois Samádhi-tilastaan ja näkisi heidät, jälkimmäinen teki niin. Sen jälkeen kaikki kolme istuutuivat kivelle tuntien rakkautta toinen toisiaan kohtaan. Sitten poika huomautti: 'Teidän läsnäolonne seurauksena olen puhdistunut harhoista, jotka saavat alkunsa tahrattomasta Tapaksesta, Yajnoista ja rikkaudesta. Edes yhtäkylläiset nektarin kulaukset eivät tuottaisi sellaista autuutta kuin teidän tänne tulonne.' Sen jälkeen Bhrgu siunasi häntä sanoen: 'Lisääntyköön autuus sinussa ikuisesti, saakoon täysi Jnána sinut valtaansa ja lentäköön Ajnána sinusta tiehensä.' Sitten sulkien runnellut⁵⁸ silmänsä, Sukra katseli menneitä elämiään Jnána-näkynsä avulla. Näin hän vapautui välittömästi tulevista syntymistään.

Tarkkailtuaan kaikkea tätä jumalaisella näyllään, Sukra huomautti ihmetellen: 'Todella outoa on se, että hirveä harha nimeltä Prakrti (aine) muotouduttuaan täksi maailmankaikkeudeksi, kukoistaa mielessäni. Olen tiennyt kaiken mitä tulisi tietää. Olen nähnyt kaiken mitä pitäisi nähdä. Olen vapautunut moniin jälleensyntyymiin kuuluvasta kärsimyksestä. Olen harhaillut pitkät ajat. Lopultakin olen saavuttanut Átma-jnánan, kaiken hyvän vaikutuksen. Siksi, herrat, lähtekäämme Mandara-vuorille ja nähkäämme siellä makaava ruumis. Älkää ajatelko, että minä tunnen kiintymystä tai vihaa objekteja kohtaan vaikka tarkoituksenani onkin vierailta luurankoni luona.' Sen jälkeen, kun Vásudeva oli puhunut näin, nämä kolme lähtivät kohti Mandara-vuoria ja saavuttivat sen hetkessä. Kun he, jotka tiesivät koko maailmankaikkeuden laajuuden ja todellisen luonteen, saapuivat paikalle, Vásudeva tarkasteli selkeän iloissaan edellistä kehoaan Bhrgun poikana ja sitten katsahtaen isäänsä, kysyi häneltä, eikö se ollut tämä luiseva keho, jota hän oli kasvatannut poikanaan.' Jatkaen hän sanoi: 'Oi isä, tämä keho, jota te kasvatitte aiemmin onnellisena vailla kärsimystä, halua, epäilyä tai saamisen tai menettämisen tunnetta, oli mieli tuhottuna muuttumattoman autuuden tilassa. Onko Jívoille (egoille) olemassa mitään muuta onnea kuin oleminen siinä tilassa jolloin mieli on tuhottu? Vain harvinaisesta Tapaksestani johtuu, että olen kyennyt todistamaan ihmeet, jotka olen täällä nähnyt.'

Niin sanoi Vásudeva, jolloin Kála (Yama) keskeytti hänet näillä sanoin: 'Nyt herra, mene sisään tähän kehoon kuin kuningas pääkaupunkiinsa ja huolehdi siellä Gurun⁵⁹ velvollisuuksista Asuroita kohtaan, jotka tarvitsevat ohjausta.' Annettuaan nämä ohjeet Sukralle, hän jätti jäähyväiset molemmille ja katosi saman tien paikalta, jossa he seisoivat. Isä ja poika olivat hyvin murheissaan hänen poislähtönsä vuoksi. Mutta kyyvykäs Sukra luopui Vásudevan käsitteestä ja meni edellisen ruumiinsa sisään Yaman ohjeiden mukaisesti. Sen jälkeen verraton Bhrgu pesi kulhossaan olleella vedellä, joka oli puhdistettu Vedan Mantroilla, Sukran ruumiin, johon poika oli mennyt uskon voimalla. Tämän puhdistumisen vuoksi Nádít (hermot) hänen ruumiissaan antoivat Pránan kiertää niissä vapaasti. Sitten Bhárgava (Bhrgun poika) nousi ylös tässä kehossa ja osoitettuaan kunnioitusta isälleen, seisoi hänen rinnallaan. Niin ajoivat isä ja poika kertakaikkiaan pakosalle vihollisen, joka on epäpuhdas mieli ja jatkoivat tietään Jívan-mukti-tilassa kuin tyynessä valtameressä. Näin kertoi suuremmoisen Jnánan ja oppineisuuden Vasistha tosi armon omaavalle Rámalle.

2. DÁMAN, VYÁLAN JA KATAN TARINA

Yhteenveto—Osoitettuaan, että maailmankaikkeus loistaa Átma-samkalpana, kirjoittaja tähdentää tässä tarinassa, että maailmankaikkeuden todellisuuden käsitys lisääntyy yhdessä ei-Átmanin mietiskelemisen kanssa.

'Sen' todellinen luonne sarastaa yhdessä spontaanin autuuden kanssa vain niiden sydämissä, jotka harjoittavat loppumatonta Átmanin tutkimusta; jotka ovat vapaat mielen eli Samkalpan perusajatuksesta; jotka nauttivat ikuisesti henkisestä autuudesta; jotka ovat tunteneet Saccidánandan todellisen luonnon, Saccidánandan, joka tuhoaa näkyvien objektien, jotka ovat Samkalpan tulosta, aiheuttaman epätodellisuuden, voimattomuuden ja kärsimyksen; jotka ovat oivaltaneet Átmisen Todellisuutensa, näkijän, sen jälkeen kun

58 Sukran silmät vahingoittuivat silloin, kun Bali suostui Visnun pyyntöön Dwaf'n muodossa.

59 Jos Asura tarkoittaa egoja, Sukra on niiden Guru.

ovat vapauttaneet itsensä kaikista ei-Átmanin, ei-näkijän käsitteistä; jotka vaikka elävät, nauttivat Jágrat- (valve-) tilasta korkeimmassa Jnánan Tattvassa; jotka ovat poissa jälleensyntymiin johtavalta polulta; jotka ovat repineet itsestään kaikki hyvät tai huonot Vásanát haluamattomuuden tunteensa täyden kehittymisen avulla; ja jotka tuhottuaan Vásanoiden paulat, vapauttavat mielensä orjuudesta. Vain sellaisissa mielissä on todellisen Jnánan valaistus niinkuin mutainen vesi puhdistuspähkinöillä (*katakabijoilla*) sakastaan puhdistettuna. Vain silloin, kun mieli riisuttuna kaikista haluistaan, on ilosta ja kärsimyksestä erillään eikä ole yhdenkään objektin puoleensa vetämä, se liikkuu vapaasti puhtaana ja vapaana suuren harhan otteesta kuin häkistään vapautettu lintu ja lentäen vapaasti Ákásassa. Silloin se on Täyteys itse ja loistaa kuin täysikuu. Tässä tilassa olevat henkilöt tulevat jopa Trimúrtien (Brahmán, Visnun ja Rudran), korkeimpien jumaluuksien avuksi ja siunaavat heitä.

Korkein Prinsiippi tulisi saavuttaa totisen tutkimuksen avulla. Jälleensyntymän harha verhoaa meidät kuin utu niin kauan kuin ihmisessä ei ole vakavaa maailmankaikkeuden ja 'minän' luonteen tutkimusta. Vain he ovat Tattvan (Todellisuuden) oivaltajia, jotka havaitsevat ulkokohtaisesti vakaan Jnána-näkynsä avulla, että lukemattomat maailmankaikkeudet ja ihmisten egot eivät ole mitään muuta kuin katoamattoman Jnánan valoa. Vain he ovat Tattvan oivaltajia, jotka havaitsevat ulkokohtaisesti, että se on vain mittaamaton Átma-jnána, joka ilmentää itseään moninaisina voimina ja on kuitenkin ei-kaksinainen (luontaisessa olotilassaan) ja joka on kaikkien mahdollisten ideointien piilevyys. Vain he ovat Tattvan oivaltajia, jotka havaitsevat, että Brahman yksin on, ollen Laya-keskus olemisen ja ei-olemisen välissä ja ettei ole mitään Siitä erillään, sellaisia kuin 'minän' tuntija tai maailmankaikkeudesta tietoinen.

Samoin kuin matkamies, joka koska matkustaa, näkee asioita eri suunnissa ilman, että tahtoo niitä, myös Brahmanin tuntijat, vaikka heidän mielensä ovat aistinautintojen keskellä toimintojen suorittamisessa, ovat niiden vaikuttamattomissa. Jopa varkaista tulee heidän ystäviään, sillä he saavat Brahmisen autuuden aineellisista nautinnoista. Viisas pitää maallisia nautintoja samanveroisina kuin matkustaja, joka tapaa välinpitämättömästi matkallaan joukon avioliittoon sidottuja miehiä. He, jotka ovat voittaneet mielensä, pitävät jopa halun jälkeä sydämissään suurena pahana eivätkä siksi kaipaa asioita. Vankilasta suurten vaikeuksien jälkeen vapautunut kuningas arvostaa suuresti kuningaskuntaansa; mutta hallitsija, joka on voittanut monia laakereita ja kantaa loistavaa miekkaa, ei pane kortta ristiin sen maan puolesta, jota hän hallitsee. Mielen valloittajien tulisi olla aiemmin voittanut se mielensä avulla. Jälleensyntymien valtameren ylittämiseen ei ole olemassa muuta alusta kuin mielen voittaminen. Vain he saavuttavat Moksan, jotka ovat hallinneet käärmeeen, mielen, tekojensa käärmeeenmyrkyä täynnä olevan, joka asustaa sydämen luolassa. Jopa puhtaiden ja hyveellisten ihmisten samoin kuin kuuluisien ja älykkäidenkin tulisi panna päidensä päälle niiden Suurten lootuksen kaltaiset jalat, joiden mielet ovat hallitut. Siksi, Oi Ráma, sinä voit voittaa suunnattoman vihollisesi, aistielimet, jotka on varustettu ylenmääräisen halun aseella tässä monien kaupunkien maailmassa ja jotka ratsastavat aiemmista nautinnoista syntyneellä ilolla ja jotka ovat aina kiihkon, vihan ja harhan kiimassa. Jos tuhoat mielen Ahamkáran ja valloitat viholliselimet silloin Vásanát tyyntyvät niinkuin lumen peittämä lootusten paljous. Niin kauan kuin ihminen ei ole vakuuttunut mielensä voittamisen avulla ei-kaksinaisen Prinsiipin todellisuudesta, mielen ahdistuneisuus ei lakkaa juuri kuten aaveiden mielikuva on tiheästä pimeydestä erottamaton. Mielen ilmoitetaan joskus olevan ovela valtiomies, koska se mahdollistaa Jnánien oivaltaa oman Itsensä Tattvojen arvostelukyvyn avulla. Sille on myös annettu nimikkeet 'viekas kenraali' tai 'palvelija' johtuen sen täyttämistä erilaisista toimista, viholliseliemiensä tuhoamisesta tai sellaisten toimien suorittamisesta, jonka korkeimmat ovat hyväksyneet. Todellisten Jnánien kohdalla heidän puhtaat mielensä, joiden vuoksi ei ole olemassa valinnan varaa (kahden polun, hyveen ja paheen välillä), muodostavat heidän paremman puoliskonsa, koska se tekee mahdolliseksi heidän nauttia sekoittumattomasta autuudesta. Sen voidaan samaan aikaan sanoa olevan heidän isänsä tai todellinen ystävänsä—isä sen suojelevan luonteen vuoksi; ystävä, koska se todellisena asiamiehenä auttaa saavuttamaan korkeamman päämäärän.

Viisaan mieli kulkee hyveellistä polkua hyvää tekevän Átma-jnána-Sástrojen opiskelun avulla, mietiskelee Átmania ja saavutettuaan todellisen oivalluksen tuhoaa oman muotonsa. Niinkuin todellinen isä, sellainen mieli lahjoittaa ihmiselle Jnána-siddhin. Jos ihminen näkee esteettömästi sisinpäänsä todellisella valaistuksella, kestävyydellä ja puhtaudella ja jos hänet on opastettu kaikkitäyttävään Jnánaan, silloin hänen mielensä loistaa tahrattomasti jalokiven säihkeellä hänen nähtyään oman itsensä luonteen sydämen Ákásassa. Tämä puhdas jalokivi, joka on mieli, juuttuu heikkojen Vásanoiden kuraan ja on siksi kaikille näkymätön. Mutta jos se pestään Jnánan vesissä ja puhdistetaan kaikista sen epäpuhtauksista, silloin loistava Moksa tuo itse itsensä julki. Oi Ráma, sinun tulisi alituisen arvostelukyvyn avulla ymmärtää todellinen Jnána ja voittaa aistielimet yhdessä Ahamkáran kanssa ja näin vapauttaa itsesi jälleensyntymien rajoituksista. Silloin kaikki

ihmisessä ilmenevät erottelut, sellaiset kuin 'hän', 'minä', jne. lakkaavat olemasta. Luovuttuasi näistä ajattelun erotteluista, sinä voit löytää turvapaikan ainoasta Todellisuudesta, joka on muuta kuin nämä asiat ja leväten Átmanissasi, 'Sen' istuimella, suorittaa toimiasi niinkuin tahdot. Silloin sinun valheellisen⁶⁰ mielen avulla nauttimasi objektit eivät enää ole orjuutta.

Nyt, Ráma, älä seuraa kolmen Asuran—Dáman, Vyálan ja Katan—astumaa polkua vaan seuraa kolmen muun Asuran—Bhíman, Bhásan ja Drdhan—jalanjalkia.

Tässä kohdin suuremmoisen Jnánan Ráma keskeytti Rsin kysyäkseen ketä nämä kolme Asuraa olivat. Johon suuri Rsi vastasi, siunaten Rámaa Nirvánan saavuttamisella, johon salaisuuteen Rsi tahtoi hänet opastaa: Asura nimeltä Sambara vaelteli läpi Pátálan alueiden, jossa hän asui. Hän oli täydellisesti perehtynyt Máyan moninaisuuteen, salakavaliin toimiin. Kerran tämä Asura saattoi Devendran häpeään voimakkaan, valtameren kaltaisen armeijansa avulla. Sen tähden Devat raivostuivat ja alkoivat kaikin tavoin ahdistella ja tuhota Asuroita jopa kun he nukkuivat tai matkustelivat eri suuntiin. Katsellessaan tätä Devojen raukkamaista hyökkäilyä, Asuroiden johtaja lähetti heitä vastaan kiireesti suuren armeijan päällikköinään Mundika, Anka, Druma ja muut. Devat käyttivät hyväkseen otollista tilaisuutta lopettaa vihollisensa ja tuhosivat heidät kaikki. Kuullessaan tämän, raivostunut Sambara marssi Devalokaan. Kuullessaan hänen lähestyvän, joka oli hyvin taitava Máya-vidyássa (harhan tieteesä), Devoihin iski kauhu ja he piiloutuivat suuremmoisen Meru-vuoren luoliin. Sen jälkeen Sambara levitti tulta kaikkialle Devalokassa niinkuin Paramesvara olisi hyökännyt liekein Tripurien (kolmen kaupungin) kimppuun ja palasi omaan asuinpaikkaansa tyhjentäen taivaallisen maailman ja jättäen Devanaiset vaikeroimaan kaduille. Huomattuaan alueen tyhjäksi, Devat palasivat runsaslukuisina takaisin asuinsijoilleen. Kuullessaan tämän, Asura lähetti matkaan Máya-vidyán avulla tauotta armeijan toisensa perään. Mutta ne torjuttiin ja tuhottiin täydellisesti Devojen toimesta. Sambara raivostui näistä katastrofaalisista tuloksista ja loi Máyáisen voimansa avulla Dáman, Vyálan ja Katan, joilla oli Atlaksen hartiat, joilla he kykenivät kantamaan Mahámerun painon. He eivät olleet Vásanoiden kahleiden sitomia ja vailla haluja ja egoismia. He eivät tunteneet sen paremmin kuolemaa kuin elämääkään, iloa tai surua, voittoa tai tappiota, etenemistä tai perääntymistä. He olivat siksi voittamattomia ja saattoivat nuolillaan tappaa vihamiehensä. Täysin vakuuttuneena heidän haavoittumattomuudestaan Sambara, eillen Pátálassa, kokosi yhteen kaikki joukkonsa, jotka asustivat vuorilla, merellä ja maalla ja lähetti heidät vahvistamaan näitä kolmea Máyáista persoonaa. Sambaran lähettämät lukemattomat joukot lähtivät matkaan kuin jaloin marssivat vuoret tai kuin kaloja täynnä oleva meri tulvisi maalle tai kuin Kalpa loppuisi. Samoin marssivat Devat runsaslukuisina. Armeijat kohtasivat toisensa niinkuin tuuli kohtaa tullen. Näin näytti ikään kuin seuraava Kalpa olisi jo tullut. Tulta syöksevät aseet kohtasivat kehot, jotka samassa kaatuivat kuolleena maahan ja alkoivat kasaantua vuoreksi. Jopa vuoret alkoivat heilua edestakaisin elottomista ruumiista ulos virtaavassa tulipunaisessa verimeressä. Vihaiset ja petolliset Asurat lähestyivät vihollisiaan ja ajoivat ne pakosalle. Devat lensivät pois kentältä masentunein mielin. Mutta edellä mainitut kolme Máyáista henkilöä ajoivat heitä takaa joka suuntaan. Kykenemättöminä jäljittämään heitä heidän piilopaikkoihinsa, kolme voitollista palasivat Devalokasta johtajansa olinpaikkaan.

Sillä aikaa Devajoukot, tietämättöminä mitä pitäisi tehdä, turvautuivat Brahmán apuun, joka istui lootusistuimellaan. Osoitettuaan tosi rakkaudessa kunnioitustaan hänelle, he kertoivat tullen lailla leimuavan Sambaran tekemistä hirmuteoista ja heidän kertakaikkisesta paostaan Asuran luomien kolmen henkilön käsistä. Sen jälkeen Brahmá mietiskeli ja heitä lepytellen puhui seuraavin sanoin: 'Tuhannen vuoden kuluttua Devendra tappaa Asurat hänen ja Sambaran, joka nyt voittaa vihollisensa, välisessä sodassa. Siihen asti neuvon teitä seuraavasti. Tästä päivästä alkaen menkää Dáman ja muiden luo ja ilmoittakaa heille aikeestanne taistella heitä vastaan. Teeskenneltyänne hyökkäystä, vetäytykää takaisin, kun he tekevät ankan vastahyökkäyksen. Jos te käyttäydytte näin toistaen sitä uudestaan ja uudestaan tuhannen vuoden ajan, silloin Ahamkáran Vásanát alkavat heijastua itsestään kolmen Asuran mielessä kuin varjo lasissa. Silloin, jos tämä "minän" ajatus saadaan lujasti juurrutettua heidän mieliinsä, he ovat orjuudessa kuin ansaan pyydystetyt linnut ja heidät on helppo voittaa. Halut, niin kuin Yama (kuolema), tuottavat monenlaista kärsimystä ihmisille tässä maailmassa; ilman niitä vallitsee autuus, johon ei sekoitu kärsimystä. Kaikkia luotuja, ollessaan kärsimyksen nuoran sitomia, ne vaivaavat suuresti tässä maailmassa. Johtuu vain halusta, että ihmiset, olivatpa he moitteettomia tai kaikkietäviä tai kaikkivoimaisia, tulevat sidotuiksi tässä maailmassa. Jopa sellaiset ihmiset, jotka ovat korkealla tasolla, vajoavat alas halujensa tähden kuten leijona häkissä. Älkää siksi olko lannistuneita.' Sanottuaan nämä sanat, Brahmá katosi silmänräpäyksessä paikasta.

Kuultuaan nämä Brahmán sanat, Devat poistuivat Devalokasta ja siellä soitettiin suurta patarumpua

60 Valheellinen korkeammasta näkemyksestä käsin.

sodan merkiksi niin että se kajahteli halki maan ja koko maailmankaikkeuden. Kuullessaan nämä äänet Asurat ryntäsivät täynnä vihaa Pátalasta Devalokaan ja sinkosivat kaikenlaisia tuhoisia aseita kohti vihollisiaan. Jälkimmäiset, jotka olivat päättäneet toimia Brahmán ohjeiden mukaisesti, teeskentelivät taistelua ja perääntyivät kerta toisensa perään. Näin kului pitkät ajat ja sota jatkui monin tavoin, jolloin 'minän' salakavala halu pujahti sellaisen prosessin kautta kolmen Asuran sydämiin ja heidän mieltensä sitoutuivat. Silloin pelko kehittyi heidän sydämissään ja kaikenlaiset harhat saivat heistä lujan otteen. Hukuttuaan Máyáan ja riuduttuaan kärsimyksestä, he olivat kadottaneet päämääränsä. Silloin, varjellakseen kehojaan heikkenemiseltä, he alkoivat miettiä keinoja nauttia monenlaisista harhaisista, maallisista asioista. Ajatellessaan jatkuvasti näin, heidän mieltensä hullaantuivat ja tulivat häilyväisiksi. Taistelukentällä heissä heräsi mielen tyrmistys sekä masennus ja he kauhistuivat kuoleman ajatusta. He järkyttyivät ja etsivät turvallista paikkaa. Riisuttuna täydellisesti voimistaan, he olivat kykenemättömiä kohtaamaan edes yhtä vastustajaa. Jos ei ole polttoainetta, pystyykö Agri (tuli) kuluttamaan mitään ja tarjoamaan uhria Devoille? Tarinan lyhyeksi lopuksi, kolme Asuraa lensivät pois pakokauhuisaan ja kuolivat.

Nyt Ráma, olemme kertoneet sinulle Asuroiden, Dáman ja muiden tarinan, jotta voit saavuttaa Jnánan sen mukaisesti (sen sijaan, että valitsisit väärän tien). Tietämättömät ihmiset samaistavat huolettomasti itsensä Ajnánan (eli maallisiin asioihin) ja sen tuloksena kärsivät olemassaolon kipua, joka saa alkunsa sellaisesta Ajnánasta. Siksi sinun ei tulisi seurata yllä mainittujen kolmen Asuran tavoittelemaa polkua.

Silloin Ráma kysyi Vasisthalta: 'Kuinka nämä kolme Asuraa ilmestyivät Parabrahmanista?'

Johon Vasistha vastasi: Pelokas Dáma ja toiset pitivät kehojaan Korkeimman ilmentyminä. Yhtäläillä me, jotka olemme täällä, emme ole muuta kuin Cidákásaa. Siksi, sinä hirmuinen soturi, 'minän' tai 'sinän' tai Dáman jne. käsitteet ovat täysin totuudenvastaisia. Brahmisesta valosta, joka ilmenee näkyvänä, kaikkialle levittäytyvänä Átmisena voimana (Saktina), tuli levoton Asura Sambaran vaikutuskyvyn avulla. Sitten se omaksui Dáman ja toisten kolme muotoa ja se aloitti huolettoman pyhiinvalluksensa sellaisissa muodoissa. Siksi eivät nämä henkilöt yllä mainittuine ominaisuuksineen emmekä me todellisuudessa ole olemassa missään. Se mikä todella on, on Parabrahman, joka on kaiken tuntija todistajana, tieto itse, tahraton, kaikki ja hiljaisuus, ilman moninaisuutta tai ilmestymistä tai katoamista. Tämän täpötäyden Prinsiipin Cit-voima (Sakti) on tämä maailmankaikkeus. Kaikki moninaiset, näkyvät asiat, jotka havaitaan aistien avulla, ovat epätodellisia, mutta se, joka on todellinen, on ainoa Brahminen Prinsiippi. Lepää siinä onnellisena.

—

3. BHÍMAN, BHÁSAN JA DRDHAN TARINA

Yhteenvedo—Selitettyään edellisessä tarinassa, että kolme Asuraa oli voitettu Ahamkáran avulla, kirjoittaja kertoo tämän tarinan osoittaakseen, että menestys on lähtöisin ei-Ahamkárasta.

Ei pienintäkään hyötyä koidu niille, jotka ovat silmittömästi ihastuneet poikiinsa, maihinsa ja muuhun maalliseen omaisuuteensa omanaan. Kärsimys ei vähääkään vaikuta niihin laajasydämiin, jotka pitävät pelkinä vähäpätöisinä helyinä maailman katoavaisia objekteja kuten hirveen, joka ei välitä kallisarvoisista objekteista vaan tyytyy pelkkään ruohon.

Ne, jotka ovat oivaltaneet täynnä kaikkia voimia olevan Brahmanin, ovat ikuisesti kahdeksan ilmansuunnan suojelusenkeleiden suojelemia juuri kuten suunnattoman suuret maailmankaikkeudet ovat. Vain heitä voi todella kutsua 'ihmisiksi', jotka omaavat todellisen rakkauden, ovat suuntautuneet loputtomaan tutkimukseen ja harjoittavat aina oikeita ponnistuksia 'Sen' oivaltamiseksi, joka tekee ihmiselle mahdolliseksi huomata Totuus. Loppu ihmiskunnasta on pelkkiä raakalaisia.

Vaikka koettelemukset vaivaisivatkin suuresti, ihmisen ei tulisi koskaan suorittaa tekoja, joita ei pitäisi tehdä. Juodessaan vaikkapa nektaria kielletyillä tavoilla, Ráhun⁶¹ on kärsittävä suuresti. Mutta taas viisaille, jotka ovat saavuttaneet korkean tilan hyvien ominaisuuksiensa avulla, kaikki nuo aiemmin kukistettavaksi mahdottomat asiat ovat nyt voitettu; kaikki vaarat pakenevat heidän edestään ja he omaavat valtavan hankintakyvyn. Mitä sellaista on, jota eivät nuo tahrattomat ihmiset voi helposti saavuttaa loppumattoman ponnistelunsa, älynsä ja korkeimpien, henkisten kirjojen avulla? Jos vain Átma-jnána-teosten lukijat, jotka valtaa ilo niitä lukiessaan, pystyisivät hedelmien haluamisen sijasta mietiskelemään säännöllisesti ja asteittain niiden mukaisesti silloin mieli puhdistuisi asteittain ja lopuksi loputon Átman

61 Ráhun, käärmeen, toisen kahdesta solmukohdasta, on kärsittävä päänsä irti leikkaamisesta.

saavutettaisiin.

Toivon että sinä ilman kipua tai pelkoa tai laiskuutta tai egoismia kuljet Átma-jnána-kirjojen esittelemää polkua välittämättä kenenkään harhaisesta äänestä. Älä tavoittele turmiota tallaamalla väärää polkua. Kaikki omaisuutemme on turhanpäiväistä. Omaisuus vetää meidät vaaroihin. Mutta haluamattomuus johtaa meidät Autuuteen. Ne viisaat, jotka oikeaa polkua kulkien eivät kaipaa materiaalisia, Samsaran kärsimyksiä tuottavia nautintoja, saavuttavat tahtomattaan kuuluisuutta, korkean iän ja hankitun omaisuuden samoin kuin Brahmisen tilan. Heittäytyen maahan noiden suurten persoonien jalkojen eteen, ihmisen tulisi vapauttaa itsensä heidän avullaan jälleensyntymien kauhuista, josta ei voi vapautua pelkän Tapaksen avulla tai pyhiinvaelluksilla tai henkisten kirjojen lukemisella. Suuria persoonia ovat nuo, jotka vähiten 'minän' ja vihan alaisina ollen ja tallaten hyveellistä polkua, elävät elämäänsä Átma-jnána-kirjojen mukaisesti. Heidän, jotka eivät ole oivaltaneet Brahmania, 'minän' todellista merkitystä, ei voida sanoa nähneen Cidákáasa; mutta heidän, jotka ovat oivaltaneet Brahmanin, voidaan sanoa olevan itse Cidákása. Jos Ahamkáran pilvi nimeltä 'minä' varjostaa Jnánákásan aurinkoa, silloin Brahmanin lilja, joka on 'ei-minä', ei koskaan puhkea kukkaan. Kärsimyksentäyteisen Ahamkáran alkuperäinen verso jälleensyntymiensä hennoin rungoin haaroittuu itsestään kaikkialle 'minun' ja 'sinun' pitkin oksin ja tuottaa Narakansa (helvettinsä) epäkypsät hedelmät. Tämän puun juuren voi tuhota vain Jnána-tulella.

Tässä kohdin Ráma tiedusteli Rsiltä näin: 'Mikä on tämän Ahamkáran luonne? Kuinka me voimme voittaa sen? Mitkä ovat sellaisen voiton seuraukset? Onko ihminen silloin yhdistynyt kehon Vásanoihin vai ei?'

Johon Muni Vasistha vastasi: Kolmessa maailmassa on kolmenlaisia⁶² Ahamkároja. Näistä kaksi Ahamkáraa ovat aina hyvää tekeviä ja yksi aina tuomittava. Se Jnána, joka arvostelukyvyn jälkeen, saa meidät tuntemaan, että kaikki maailmat ja Paramátman ovat me itse, että itse (tai minä) on ikuinen ja että ei ole mitään muuta mietiskeltävää kuin oma itsemme, on korkein Ahamkára. Se Jnána, joka saa meidät havaitsemaan, että oma itsemme on hienempi kuin riisin vihne ja on ikuisesti olemassa oleva maailman-kaikkeuden ulko- tai yläpuolinen, on toisen laatuinen Ahamkára. Nämä kahdenlaiset Ahamkárat löydetään Jívan-mukteista ja ne tekevät mahdolliseksi heidän saavuttaa Moksan Samsaran ylittämisen jälkeen, mutta eivät koskaan saata heitä orjuuteen. Se tieto, joka samaistaa 'minän' käsistä, jaloista, yms. muodostuneeseen kehoon, on kolmannen laatuinen Ahamkára. Tämä on yhteistä kaikille maailman ihmisille ja hirvittävä seurauksiltaan. Se on jälleensyntymän myrkyllisen puun kasvun syy. Se tulisi tuhota mihin hintaan hyvänsä. Tämän Ahamkáran vuoksi miljardit sielut on johdettu harhaan ja heiltä on ryöstetty kaikki älykkyys. Mitä pikemmin tuhoat Ahamkáran yllä mainitun toisenlaatuisen Ahamkáran avulla, sitä suuremmassa määrin Brahminen Prinsiippi orastaa sinussa. Pyri kahden korkempaan laatuiseen Ahamkáran avulla saavuttamaan Brahman: jos silloin vakiinnut lujasti siihen tilaan, jossa jopa näistä kahdenlaisista Ahamkároista luovutaan yksi kerrallaan, silloin se on kypsä Brahminen tila. 'Minän' samaistamattomuus näkyvään kehoon (tai näkyviin asioihin) on Nirvána julistavat Vedat.

Kuuntele nyt näiden Ahamkárojen ominaispiirteistä. Edellä mainittujen Asuroiden, Dáman ja toisten täydellisen tuhoamisen jälkeen Sambarásura, joka oli täysin oppinut Máya-vidyássa, raivostui sydänjuuriaan myöten korskeille Devoille ja harkittuaan monelta kantilta keksiäkseen keinon heidän tuhoamiseksi, ajatteli: 'Kolme Asuraa, Dáma ja toiset, jotka loin aiemmin, olivat vailla Átma-jnánaa; ja siitä johtuu että he, jouduttuaan 'minän' ja 'minun' epätodellisten käsitteiden sitomiksi, kuolivat Devojen käsissä taistelussa. Siksi luon uudestaan Máyáisen voimani avulla Átma-jnána-Sástroja hyvin lukeneita Jnána-Asuroita. Omatessaan todellisen Jnánan, he eivät ole harhanomaisen Ahamkáran tuhottavissa.

Tämä Devojen voittamisen vakaa päätös mielessään Sambara määräsi olemassaoloon tahrattomalla mielellään kolme Asuraa, jotka syntyivät Máyan kautta kuin kuplat maata ympäröivän valtameren pinnalle. He olivat kaikkietäviä ja oman viisautensa avulla tunsivat olevansa Jnánan luonnosta. Heillä ei ollut Samcita-Karmojoen tai kiintymyksen tai vihan tahroja. He kykenivät vakiintumaan mihin tahansa tilaan, jossa he halusivat olla. He olivat niin valaistuneita, ettei heillä ollut mitään epäilyjä. Nämä puhtaat henkilöt eivät välittäneet maailmankaikkeudesta oljen vertaa. Heidän nimensä olivat Bhíma, Bhása ja Drdha. Kun heidän tekijänsä oli pyytänyt heitä sotimaan Devoja vastaan, he marssivat suoraan näitä kohti ja taistelivat leppymättömästi lukemattomia vuosia: milloin tahansa 'minä' tai 'minun' ajatus liihotteli näiden Asuroiden mielten läpi, he tutkiskelivat sydämässään 'minän' alkuperää hienon Jnána-tutkimuksensa avulla. Ja silloin tämä 'minän' ja 'minun' ilmestyminen katosi samassa kuin epäystävällisyyteen taipuvaisten henkilöiden varallisuus. Heidä, jotka ovat vapauttaneet itsensä tästä ikuisesti kasvavasta Ahamkárasta Átmisen

62 Kolmen Ahamkáran syntyminen viittaa ihmisen kolmeen kehoon. Toisenlaatuisessa Ahamkárassa heidän suora kokemuksensa on, että he ovat kuin riisin vihne tai peukalo eivätkä tämä keho.

tutkimuksen avulla, ei koskaan kosketa syntymän tai kuoleman pelko ja he ovat tyytyväisiä jokaiseen objektiin, jonka voivat helposti saada. He pitävät kaikkia tasa-arvoisina nykyisen Jnána-näkynsä avulla, joka on olemassa kaukaisista ajoista saakka.

Siksi sodassa Bhímaa ja toisia vastaan koko Devojen joukko katsoi parhaimmaksi paeta taistelulentältä kuten rikkaus haihtuu elostelijalta lyhyessä ajassa ja piiloutua eri ilmansuuntiin. Sitten he menivät Visnun luo turvaan ja heittäytyivät hänen eteensä, jolloin hän harppasi maahan kolmella loikalla⁶³. Vakuutettuaan auttavansa heitä ja kerrottuaan, ettei heidän tule pelätä, Visnu marssi taistelutantereelle vihoissaan ja taisteli Asuroita vastaan linkoamalla heitä kohti aseensa, kiekon. Kolme Asuraa paloivat aseesta ulos syöksyvissä liekeissä ja heidät kannettiin samassa Vaikuntha-nimiseen Lokaan, jossa Visnu asustaa Tulasi-kukkaköynnös kaulansa ympärillä.

Näin, Vásanoiden vuoksi, orjuus aiheutui; edellisten kadotessa myös jälkimmäinen hävisi. Siksi, Oi Ráma, sinun tulisi tuntea hyvin kaikki asiat erottelevan Jnánasi avulla. Sellaisen Tattvojen tiedon kautta tapahtuu kaikkien Vásanoiden sammuminen, jotka (Vásanát) muodostavat nautinnon apuvälineet. Vásanoiden sammumisessa lannistumaton mieli saavuttaa hiljaisuuden kuin öljytön lamppu.

4. DÁSÚRAN TARINA

Yhteenveto—Selitettyään, että Ahamkárasta luopuminen saa aikaan Átmanin saavuttamisen, kirjoittaja valaisee uudestaan tässä tarinassa sitä totuutta, että Átminen Samkalpa saa tämän maailmankaikkeuden ilmestymään ja on sen aineksena.

Paras tapa voittaa tämä Máyan suuri vaara, joka kietoo kaiken kärsimykseen, on mielen tuhoaminen. Oi Ráma, älköön muistitasi karatko täydellisen Tattva-jnánan todellinen merkitys. Aineellisten nautintojen kaipaaminen on itsessään orjuutta; samasta luopuminen on Moksa, joka on Brahmanin luontoa. Mitä käyttöä on muille poluille, sellaisille kuin Sástrojen opiskelu, jne.? Sinun tulisi vähääkään kärsimättä kulkea tätä halusta luopumisen polkua. Oi Ráma, sinun tulisi pitää tulena tai myrkkynä kaikkia objekteja, joiden sanotaan olevan miellyttäviä tai tuskallisia. Sinun tulisi toistuvasti tutkiskella maallisten nautintojen luonnetta, jotka eroavat toisistaan vain asteissa; jos et salli mielesi kaivata niitä ja nautit niistä varovasti, et koskaan tule niiden vaikuttamiksi ja tulet huomaamaan ne miellyttäviksi. Mielen sitominen objekteihin on Átmanin tuhoamista; mutta mielen tuhoutuessa, Átman alkaa kajastaa. Brahma-jnánien tapauksessa heidän mielensä ovat sammuneet; Ajnánien tahraantuneet mielet osoittautuvat heidän kahleikseen. Jnánien korkeammilla mielillä ei ole autuutta eikä ei-autuutta, liikettä tai ei-liikettä, Satia tai Asatia; eivätkä he ole näiden parien välisessä tilassa.

Tässä kohdin Ráma kysyi Vasisthalta valaistusta kuinka tämä maailmankaikkeus on ainoassa Tattvassa ja ikuisessa Átma-jnánassa, joka on kaikkien maailmankaikkeuksien yläpuolella. Johon Vasistha vastasi: Kuten ainut Ákása, joka vaikka läpäiseekin kaikki objektit ollen niistä erottamaton, on kuitenkin hienon luonteensa avulla niistä selvästi erillään, niin homogeeminen ainut Jnána-Todellisuus vaikka onkin kokonaan kaikissa objekteissa, on kuitenkin niistä selvästi erillään ja objektien läpikäymien muutosten vaikuttamattomissa. Átma-jnána, joka on vailla turhamaisia Samkalpoja, nimeä, tuhoa tai epäyhtenäisyyttä, on (antaakseen siitä karkean kuvauksen) yhtä hieno kuin sadasosa kaikkialle levittäytyvää Ákásaa. Se on tämä, jota kutsutaan erilaisin hyvää tekevin nimikkein kuten Átman ja joka on Jnána Jnáneissa. Se on tämä, joka, vaikka ilmentääkin itseään Ajnánana tuottaen Samsaran, on kuitenkin luonnoltaan ei-kaksinainen ja on Jnána, joka saa ihmisen tuntemaan oman Itsensä. Se on tämä, joka, vaikka onkin yksi Jnána, jonka vertaista ei ole, kuitenkin ilmentää itseään tämän Sattán (Olevuuden) luonnon maailmankaikkeuden kanssa yhtenevänä aaltojen valtamerenä ympäröiden sen. Loputon, kipua tuottava jälleensyntymien kiertokulku alistaa viheliäiseen orjuuteen ja kärsimykseen tietämättömät, jotka eivät ole tunteneet Átmaniaan; mutta heille, jotka ovat tunteneet todellisen Itsensä, Jnánan valo sarastaa ja he tietävät kaikkien objektien olevan yhtä. Ja omasta Itsestä nauttimisen vuoksi kolme, nimittäin toimija, toiminta ja väline loistavat yhtenä heidän Itsessään. Kaikki, mitä he ajattelevat, on vain tätä (Jnána) ydintä. He, jotka näin nauttivat tästä iki-muistoisesta hyvinvoinnista, ovat aina niin.

Jnána on se, jossa ei löydetä sellaisia asioita kuin herääminen tai asettuminen, kohoaminen tai pysähdyksissä oleminen tai meneminen istumaan tai palaaminen siitä ja jonka voidaan sanoa sekä olevan

63 Kolme harppausta otettiin Vámana-(Kääpiö-) Avatárassa.

olemassa tai ei olevan olemassa tässä saman aikaisesti. Juuri tässä virheetön, tahraton Átman on. Tämä on se Jnána, joka luontaisen kaiken läpäisevän voimansa avulla, loistaa moninaisena maailmankaikkeutena edellä mainitulla tavalla. Tämä on se Jnána, joka valoksi ja pimeydeksi ja yhdeksi ja moneksi tulemisensa voiman avulla, luopuu todellisesta kaikentäyttävästä tilastaan ja tulee asteittain Jívan luonnoksi 'minä-', 'sinä-', hän-'jne. käsitteiden kautta. Sitten, kuvitellen olevansa kiinni Samsáran verkonsilmissä, se on Samkalpojen ja Vikalpojen, olemassaolon ja ei-olemassaolon, viehätyksen ja vastenmielisyyden jne. alainen. Ollen näin eriytyneessä tilassa, vaikka se luokin moninaisten Samkalpojensa avulla tämän kahdeksasta alkuperusteesta muodostuneen kehon, se ei kuitenkaan ole sen herra. Juuri vaihtelu (liike) tässä tilassa tuottaa olemassaolon seitsenosaiset tilat, liikkuvat ja kiinteät. Ylivertaisen Brahmisen voimansa avulla se tuottaa kaiken ja tuhoaa ne taas. Siksi tämä maailmankaikkeus näyttää olevan kaikkialla mielen Samkalpan vuoksi aivan kuten kangastus ilmestyy epätodellisessa Bhútákásassa (eli elementaalisessa Ákásassa).

Juuri kuten henkilö ylenpalttisen harhaluulon vuoksi ajattelee olevansa joku toinen, ainut jakaantumaton Jnána näyttää epätodelliselta. Tiedä, Oi Ráma, sen olevan yllämainittu Jnána, joka saa ihmisen havaitsemaan ääntä ja muita objekteja. Tiedä myös, että tämä Jnána ei ole mitään muuta kuin kaikkialle levittäytyvää Parabrahmania, joka on ilmestynyt tänä maailmankaikkeutena. Nimi Brahman⁶⁴, ilmaisee sattuvasti tätä ajatusta. Mitään muuta ei ole kuin tämä. Voidaanko valtameren aaltojen, jne. sanoa olevan mitään muuta kuin vettä? Yhtäläillä, ylivertainen Brahman yksin on todella olemassa; mutta eivät Ákása ja muut asiat, jotka ovat olemassa vain nimessä. Samoin kuin lämpö on tulesta erottamaton ja samaa kuin se, samoin maailmankaikkeus, joka on Brahmanin luontoa, on yhteneväinen sen kanssa.

Tämä samuus tulisi opettaa vain niille, jotka ovat kehittäneet vapautumisen neljä keinoa ja ovat täydellistäneet itsensä Caryássa (Herran palvelemisen toimissa), Kriyássa (Hänen palvontansa toimissa) ja Joogassa. Sen jälkeen kun oppilaan hyveet ja ansiot on mitattu, hänet tulisi opastaa oman itsen ja Brahmanin samuuden mysteereihin. Mutta jos tämä ilmaistaan niille, jotka seuraavat halujaan, he vain lentävät helvetin piinoihin koskaan palaamatta. Vain sinun kaltaisissasi valaistuneissa mielissä, joissa ei ole kiihtymystä tuottavan omaisuuden halun sivumakua, tästä suurenmoisesta Totuudesta voi tulla ilmeinen. Oppilas, joka vapauttaakseen itsensä olemassaolosta, lähestyy ilman pienintäkään epäilyä ja omaten suuren itse-uhrauksen, voimallisen tiedon Gurua, pitäisi saada vakuuttuneeksi yllä olevista ehdoista. Juuri kuten lampun, auringon tai kukan läsnäolo tuottaa valon, päivän ja tuoksun mainitussa järjestyksessä, samoin Citin läsnäollessa ilmestyy tämä maailmankaikkeus. Pelkkä maailmankaikkeuden ulkomuoto muodostaa sen muodon; mutta varsinaisesti sitä ei ole.

Näiden Vasisthan sanojen vuoksi Ráma huomautti: 'Teidän pyhyyttenne sanat, jotka ovat mittaamattomat niiden (tajunnan) syvyyden vuoksi ja jotka ovat viileät ja moitteettomat kuin maitomeri, ovat saaneet hämmästyksen aikaan sydämässäni. Niiden vuoksi epäilyt joskus poistuvat joskus verhoavat mieleni kuten syksyn pilvet, jotka vuoroin tuottavat kuumuutta ja kylmyyttä. Oi suuremmoisen totuuden Muni, kuinka nämä toiminnot saivat alkunsa Átma-jnánassa, joka on loputon, yksi ja moninainen, voimaltaan kuolematon, mittaamaton ja jolla on jalot ominaisuudet?'

Johon Vasistha vastasi: Tiedä, että minä voin todistaa kokemukseräisesti ja ilman vähintäkään risti-riitaisuutta Vedojen pyhien lauseiden esoteeriset totuudet. Minun täytyy vakuuttaa sinulle, että kaikki mitä olen sanonut on totta. Jos sinussa kehittyä todellinen Jnána-näky ja sinun korkeampi älysi laajenee, silloin olet kykenevä toteamaan itse kuten kämmenellä onko helppoa vai vaikeaa oivaltaa lausuntojeni totuus.

Tahraton Jnána voidaan saavuttaa korkeimman Avidyán avulla vasta karkottamalla sen pimeys, joka tuhoaa ihmisen oman itsen (Todellisuuden). Sinun tulisi tuhota Ajnána Ajnánalla itsellään kuten samanlainen tuhotaan samanlaisella kuten nuoli nuolella, myrkky myrkyllä, vihollinen vihollisella tai veden lika *katakasiementen* pölyllä. Kärsivällisen tutkimuksen ja miettimisen avulla tulet huomaamaan, että se lentää pois ja sen katoamisen seurauksena saavutetaan Brahminen autuus. Jos sinulla on Jnána ja tieto sen todellisuudesta Jívan ja Ísvaran yhteen sulauttamisen kautta, silloin sinä kykenet ymmärtämään Avidyán todellisen luonteen. Siihen saakka kunnes autuaallinen Jnána herää sinussa, sinun tulisi ankkuroitua minun sanojeni totuuteen, että Májáa ei varsinaisesti ole. Heidän, jotka ovat tienneet suoraan itsessään, että kaikki on Brahmania, voidaan sanoa saavuttaneen Moksan.

Tieto moninaisuudesta muodostaa Máján, joka pitäisi voittaa mihin hintaan hyvänsä. Joen toista rantaa, jota vasten loiskivat Máján aallot, ei voida koskaan havaita saavuttamatta Átma-jnánaa. Jos se on nähty selvästi, silloin sellainen tila on katoamaton Nirvána. Älä vaivaa nyt päätäsi Máján alkuperällä; vaan tutkiskele sen tuhoamisen keinoja. Kun se on tuhottu, silloin voit tietää kuinka se ilmestyi, mistä se ilmestyi,

64 Brahman tulee sanasta *brh*, joka merkitsee laajeta.

mikä on sen luonne ja kuinka se tuhoutuu. Siksi, Oi Ráma, anna lääkkeen nimeltä Jnána huolehtia sinusta, joka kärsit Ajnánan malariasta, kaiken kivun syystä, silloin et joudu sukelluksiin jälleensyntymien valtamereen. Kuten Váyu, jonka alkulähde on Ákásassa, kuitenkin täyttää sen, Brahmanista alkunsa saava Cit-sakti, Átminen Olevuus, ilmestyy tänä maailmankaikkeutena. Tahrattomassa Jnána-meressä tapahtuvan vähäisen liikkeen vuoksi kaikkien Jívojen joukot ja Ísvara ilmestyvät. Tiedettyäsi ilman epäilyä jumalaisen näkyä avulla, että ainut Brahman yksin on jakaantumaton, sukella Jnána-valtamereen.

Ainoassa Jnánassa tapahtuvan vähäisen liikkeen vuoksi siinä oleva Jnána-sakti muotoutuu hetkessä monien voimien Sakteiksi, jolloin ne yhdistetään Tilan, Ajan ja Karmoien kolmeen voimaan (Saktiin). Vaikka lepääkin omassa ikuisessa Brahmisen Todellisuuden tilassaan, tämä Jnána-sakti pitää itseään riippuvaisena. Ajatellessaan itsestään näin, se lankeaa ajatustensa ketjussa käsitykseen nimien ja muotojen rajoitteista. Yhdistyneenä, niinkuin se silloin on lukemattomin Vikalpoin, se on sidottu tilan, ajan ja toimintojen käsitteihin. Tässä tilassa Jnána-Todellisuudesta käytetään nimeä Jíva. Tähän Jívaan, joka kehittää monenlaista kipua, tulee Ahamkáran leima. Tämä Ahamkára ilmestyy varjostettuna Buddhina, joka johtaa rajalliseen tietoon. Sitten tästä harhoja täynnä olevasta Buddhista tulee ajattelun Manas. Tämä Manas, täynnä kuvitelmia, tulee asteittain Indriyoiksi (elimiksi). Näitä kymmentä Indriyaa, kättä, jne. nimitetään kehoksi. Näin tapahtuu että Jíva, johtuen itsensä samaistamisesta (maailmankaikkeuteen), asteittain huonontaa itsensä ollen sidottuna Samsaran köysin ja kietoutuneena kivun paulaan. Näin mieli, joka oli alkujaan ainut todellisuus itse, on halujen sitoma Ahamkáransa vuoksi kuin toukat omissa koteloissaan. Itse tuottamiensa Tanmátrojen (alkeellisten ominaisuuksiensa) vuoksi se on sidottu omien sisäisten (mentaalisten) toimiensa pauloihin ja kiusattu kuin kahleisiin sidottu peloton naarasleijona viidakossa. Tätä yhtä alkuperustetta ovat viisaat nimittäneet eri nimin kuten Manas, Buddhi, Jnána, Kriyá, Ahamkára, Yátaná (kärsivät) kehot, Prakrti, Máya, perus-Mala (epäpuhtaus), Karma, orjuus, Citta, Avidyá, halut, jne.

Siitä johtuu että nämä maailman moninaiset asiat, jotka ovat ilmestyneet paljoutena eri paikoissa halujemme orjuuden kautta, eivät tuota pienintäkään hyötyä (todelliselle) mielelle. Nämä asiat ovat kuin valtava banaanipuu pitkin oksineen, yms. piilevänä banaanin siemenessä. Mieli heittelehtii ikuisesti halujen valtameressä kivun tulen korventamana ja vihan kuristajakäärmeen ahmaisemana. Sisäisen kärsimyksensä vuoksi tasapainonsa täysin menettäneenä, se unohtaa oman todellisuutensa. Tämä mieli on se, joka sinun tulisi yrittää nostaa pois Máyasta kuin elefantin kärsän kurasta. Oi Ráma, armon tosi ruumiillistuma, he ovat Ráksasoita ihmisen puvussa, jotka eivät vapauta mieliään hoipertelemasta syntymien ja kuolemien tulisen myrkyä vaikutuksesta kahden vihollisensa, hyvän ja pahan läsnäollessa.

Näin ovat Jívat, jotka ovat pelkkää Citin leikkiä, ilmestyneet Bhávanoiden (ajatusten) vuoksi ainoasta Brahmanista erillisinä yksilöinä, lukemattomina Meru-vuorelta alas valuvina vesipisaroina. Jotkut heistä ovat alistuneet yhteen, kahteen tai kolmeen syntymään. Jotkut ovat läpikäyneet enemmän kuin sata syntymää. Jotkut ovat saavuttaneet lukemattomia syntymiä Kimnaroina⁶⁵, Gandharvoina, Vidyádharina tai Uragoiden joukkoina. Jotkut syntyvät aurinkona tai kuuna tai Varunana; jotkut Brahmána, Visnuna tai Sivana; jotkut Brahmíneina tai kuninkaina tai Vaisyoina tai palvelualtteina Súdrina; jotkut petoina, lintuina tai matelijoina; jotkut kärhinä, raakoina hedelminä, hedelminä, juurina tai olkina. Jotkut monadit syntyvät vuorina, Mahendrana, Sahyana, Meruna tai Mandarana; jotkut puina, Kadambana, limoviikunana, palmyrapalmuna, jne.; jotkut suurina seitsenkertaisina suolamerinä, rahkana, juoksevana voina, maitona, sokeriruo'on mehuna, hunajana tai puhtaana vetenä⁶⁶; jotkut eri ilmansuuntina tai jokina ja muina objekteina, korkeina ja alhaisina. Samoin kuin palloa heitellään kädestä toiseen, nämä monadit heittelehtivät Ajan toimesta, menevät sisään kehoihin ja saavuttavat arvostelukyvyyn toistuvien muutosten kautta; tietämätön alistaa itsensä alati uusiutuvaan jälleensyntymien kierto. Johtuu vain harhanomaisesta Máyasta, joka on Brahmanin ainoassa Todellisuudessa kuin aallot valtameressä, että koko maailmankaikkeus laajenee, ollen tämän Ajnánan luoma ja säilyttämä.

Sen jälkeen kun Vasistha oli lopettanut, Sri Ráma kysyi häneltä kuinka tämä Jíva vaikkakin Manakseen yhdistynyt, voidaan samaistaa Brahmaniin. Johon Vasistha vastasi: Kuultuasi vastaukseni tähän kysymykseen, kykenet myös tietämään tavoista, joilla maailmat tulivat olemassaoloon. Ollos siunattu arvostelukyvyllä kuullessasi minulta niistä. Katoamaton Átman omaksuu tilan, ajan, jne. voimien avulla kehot yms. ja täyttää neljä ilmansuuntaa Cit-saktinsa avulla leikkiäkseen itse siellä. Sitten luodaan Vasanoiden, jotka merkitsevät samaa kuin Jívátman, voiman avulla, tahrinutun, levoton mieli. Tästä mielen

65 Kimnarat ovat Bhuvarlokan eli välillä olevan tilan olioita, joilla on ihmisten kehot, mutta hevosen päät. Gandharvat ovat saman alueen olioita, jotka ovat muusikkoja ja siksi ohjaavat ääniä. Uragat ovat käärmeolioita. Vidyádharat ovat toisen tason olioita.

66 Tämä viittaa seitsemään mereen, jotka ympäröivät seitsemää Dvípaa.

voimasta, joka oli neutraalissa Karmojen ja ei-Karmojen välisessä tilassa, tulee nyt aktiivinen; samalla hetkellä, kun se tahriintuu Ákásan Tanmátran Bhávanáan mikä on eteerinen ääni sellaisen vaihtelevan voiman vuoksi, se ei enää tunne Ákásan luonnetta. Sitten, tahriinnuttuaan Váyun Tanmátran Bhávanáan, nimittäin eteeriseen kosketukseen, Váyun jne. vaihtelevan voiman vuoksi, siitä tulee Váyun luonteinen. Vaikka onkin sekoittunut Ákásaan ja Váyuun, se edelleen tavoittelee samaa kehityskulkua ja tahriintuu Tanmátrojen Bhávanoihin, muotoon, makuun ja tuoksuun, siitä tulee Agrin (tulen), Ap:in (veden) ja Prthivín (maan) luonteinen, mainitussa järjestyksessä. Näin tämä Átman näkyy kaikkialle levittäytyvän maailmankaikkeuden luonteisena, jota verhoavat viiden Tanmátran viiden elementin kuvittelut. Se ainoastaan ilmentää tätä meidän kehoamme Ákásassa kuin hetkellistä kipinää. Se loistaa kaikkien sydänlootuksessa, ilmestyen viidestä Tanmátrasta sekä Ahamkárasta, Buddhistista ja Manaksesta muodostuneena kahdeksankertaisena kehona. Ylenmääräisten Vásanoiden vuoksi tämä keho luodaan ajattelun avulla. Kun Cittasta on tullut konkreettinen, se tuottaa karkean kehon kuin Bilva-hedelmän. Sitten syöksymällä säteilevänä spermamana kohtuun, se loistaa oman voimansa muodossa pää ylhäällä, jalat alla, kädet sivuillaan ja vatsa keskellä.

Ikiajan voiman kautta ilmestyy ulkoisesti näkyvä muoto lahjoinaan äly, oveluus, voima, jalous, todellinen Jnána ja rikkaus. Sellainen muoto on valaistunut Brahmá nimeltä Visnu. Tämä Brahmá näki ensimmäiseksi oman persoonansa, joka oli ihana ja ihmeellinen. Varustettuna katoamattomin, hyvin Gunin kuten hän oli ja kykenevänä luotaamaan ajan kolmea ulottuvaisuutta, hän katseli sisään Paramákásaan, joka on ei-kaksinainen, rajaton ja Jnánan luonteinen nähdäkseen, mitä oli ollut olemassa ennen. Silloin hän näki täydellisen Jnána-näyn avulla lukemattomien aiempien evoluutioiden ilmestymisen ja katoamisen, joiden luoja hän itse oli. Siksi tuntiessaan kaikki (edelliset) Varnat (kastit), rodut, Dharmat, jne., hän loi ne uudelleen ikään kuin leikkinä. Samalla tavoin hän toi olemassaoloon lukemattomat Vedasátrat, jotta Jívat saavuttaisivat vapauden—Jívat, jotka saivat alkunsa Samkalpan vuoksi kuin päivän kestävä Gandharvan kaupunki. Tämän Brahmisen mielen kautta kaikki viiden eteerisen elementin luomukset kukoistivat fyysisesti kuten nuput kukkivat keväällä. Devat ja ihmiset putosivat syntymien kiertoon omien Samkalpojensa vuoksi. Jos ihmiset tässä maailmassa tuntuivat näin alkuperänsä ja sitten tuhoaisivat Samkalpansa, he eivät olisi syntymän vaikeuksien alaisia kuten lamppu ilman voita (tai öljyä). Ákása ja muut elementit ilmestyivät turhaan Samkalpan kautta. Siksi, Oi Ráma, sinun tulisi valvetilassasi katsella tätä maailmaa kuin unta. Tämän maailman ei voida sanoa ilmenevän tai häviävän milloinkaan tai missään paikassa. Ainoan todellisen Jnánan näkökannalta kaikki muu on harhaa.

Vakuuttauduttuasi lujasti siitä, että Samsáran kuorma, joka on kolo, johon halun suuri käärme ryömii, on kokonaisuudessaan epätodellinen, katkaise, Oi Ráma, Samsáran siteet ja elä muuttumattomana Brahmanin mittaamattomassa tilassa. Mitä väliä sillä on sinulle onko olemassa vai tuhoutuuko (tämän maailman) Gandharvan kaupunki, joka näyttää kauniilta katsella? Onko se sinulle hyväksi vai pahaksi? Mitä merkitystä sinulle on menestyvätkö vaimosi, lapsesi, ym., jotka takovat Máyan siteet, tässä maailmassa vai ei? Vaimon ja varallisuuden kaipuu kahlitsee sinut; mutta todelliset nautinnot, joita ovat halujen liennyttämiset Ajnánissa, aiheuttaen sillä tavalla sanomatonta tuskaa, palvelevat voimallista Jnána tekemällä hänen mielestään haluamattoman ja vapaan, koska hän mietiskelee kärsimystä. Tämän hyvää tekevän suunnan vuoksi, jolloin olet Samsárisen elämän Karmojen keskuudessa, sinun tulisi suorittaa niitä, nauttien asioista, jotka saat käsiisi ja kaipaamatta asioita, jotka eivät tule osaksesi. Jos Muktila ei ole objektia läsnä, he eivät koskaan ajattele nauttivansa siitä myöhemmin; eivätkä myöskään halveksi inhottavana objektia, joka parhaillaan on saatavilla. Oi lootussilmäinen, tällainen on Jnánin todellinen luonne.

Máyan kahle ei koskaan vaikuta noihin kaikkietäviin adepteihin, jotka ovat pyyhkineet mielestään kaikki Vásanát tultuaan vakuuttuneeksi, että näkyvät asiat ovat harhaa. Vakiinnutettuasi älysi Brahmanin tahrattomaan tilaan, älä anna, Oi Ráma, kummankaan maailmankaikkeuden, älä ulkoisen äläkä sisäisen houkuttaa tai olla vastenmielinen. Ollen ilman kiintymystä tai vihaa kaikissa toimissa, Átma-jnánit eivät koskaan salli sellaisten toimien vaikuttaa mieliinsä, ollen kuin lootuksen lehti, jonka päältä vesi valuu pois. Jos sinun mielesi, Oi Ráma, luopuu niin kutsutuista nautinnoista, jotka saavat alkunsa aistiobjekteista, saavutat Átma-jnánan, ylität Samsáran meren ja vapautat itsesi jälleensyntymästä.

Jos kaipaat korkeinta Brahmista tilaa, sinun tulisi tuhota Vásanoiden mieli kuten kukka menettäen Vásanánsa (tuoksun). (Brahmisen) autuuden nautinto ilman pelkoa muodostaa aluksen, joka mahdollistaa turvallisen maihinnousun niille, jotka ovat pudonneet perus-Vásanoiden kuohuttamaan, veden täyttämään Samsáran valtameren. He, joissa Átma-jnána on ilmestynyt, seuraavat maallisia ajanvietteitä eivätkä kuitenkaan ole niiden tahrampia. He eivät välttele maallisia toimia eivätkä kaipaa edes Svargan kukkatarhaa. He eivät tunne ahdistusta edes autoissa tai ankeissa paikoissa. Kuten aurinko he suorittavat väsymättä heille

määrätyt velvollisuutensa eivätkä koskaan poikkea säädetystä Laista. Näin sanoi Muni Vasistha.

Válmiki sanoi: Kuuntele minua tarkkaavaisesti, Oi Bharadvája. Tämän Muni Vasisthan antaman Brahmisen tilan kuvauksen seurauksena Sri Rámasta tuli puhdas, hänen mielensä tuhouduttua; hänen sydämensä rauhoittui yliveraisen Tattva-jnánan ambrosiasta ja siitä itsestään tuli Täyteys. Sitten Vasistha jatkoi taas: Yhtenä ajanjaksona Siva luo kaikki maailmankaikkeudet; toisena ajanjaksona Brahmá; toisena Visnu; sitten Munit, jne. Joskus Brahmá syntyy lootuksessa; joskus vedessä; joskus maallisessa munassa; joskus Ákásassa. Yhdessä luomuksessa kolme mahtavaa ovat yksin olemassa tässä maailmankaikkeudessa; toisessa vain ihminen; toisessa useita vuoria; toisessa maa yksin; toisessa pelkästään kiviä; ja toisessa vain lihaa; ja toisessa luomuksessa vain kultaa. Näin voivat luomakunnat olla olemassa eri tavoin. Useiden luomakuntien kuluessa ensimmäisenä on joskus Ákása, joskus Agri, joskus Ap ja joskus Prthiví. Olen tässä kuvaillut sinulle suppeasti erään Brahmán luomakuntaa. Kehityksen järjestys ei ole sama kaikissa Yugissa vaan vaihtelee eri Yugissa. Krta⁶⁷ ja muut Yugat toistuvat uudestaan ja uudestaan. Tässä maailmassa ei ole sellaista objektia, joka ei kierrä kehää monta kertaa. Siksi, ymmärtääksesi todella suuremmoisen Máyan sen hehkuissa väreissä, sinun on kuunneltava, Oi Ráma, Vedoihin hyvin perehtyneen Dásúran tarinaa.

Magadhan valtiossa, jossa lempeät länsituulet hengittivät viileää tuoksua kukkatarhassa, maan päällä kaikista paikoista viehkeimmässä, asui jalo Muni nimeltään Dásúra miellyttävällä vuorella, joka kasvoi valtoimenaan banaanipuita ja levitti ympärilleen kamferin, Kadamban ja betelpalmun tuoksua. Tämä Muni oli Saraloman poika, joka taas oli kuin Brahmán poika, ollen Moksaan sopiva Tapaksen harjoittaja. Hän oli kuin Kaca, Herra Brhaspatin (Jupiterin) poika Devalokassa; kuolevaisten joukossa hän oli ihmisistä korkein; Tapaksessa hän oli vailla vertaa. Saraloman vietettyä monia Yugia metsässä näillä vuorilla yhdessä poikansa kanssa, hän vapautti itsensä kehosta kuin linnun häkistään ja omaksui Devan (jumalallisen) muodon. Jäätyään yksin metsään Dásúra, poika, itki katkerasti isänsä kuolemaa kuin puolisosstaan erotettu satakieli ja unohti suorittaa puhdistetulla vedellä hautajaismenot, jotka määrätään suoritettavaksi puhdashenkisen Brahminin kuollessa.

Koska hän oli näin masentunut jouduttuaan eroon vanhemmastaan, metsänhaltija Devatá (jumalatar) tunsu sääliä hänen surkean olotilansa vuoksi ja tekemättä itseään näkyväksi puhutteli häntä (kuin näkymätön ääni) näin: 'Oi sinä suuren Munin poika, ollen itse valaistuneen mielen omaava Muni, älä menetä rohkeuttasi kärsimyksesi vuoksi kuin tietämätön. Kuinka on mahdollista, että sinuun ei ole ennenkuin nyt, tehnyt vaikutusta tämän päivän kestävän Samsaran epätodellisuus? Syntymää seuraa väistämätön kuolema. Onko tässä maailmassa sellaisia ihmisiä, jotka ovat niin mielisairaita, että he pitävät kiinni käsityksestä, että aurinko, joka nousee idästä, ei laske länteen? Älä kiusaa itseäsi surulla.'

Kuultuaan nämä sanat, Muni ravisti surun päältään ja suoritti Vedojen mukaiset seremoniat ja ikävöi sitten Moksaan johtavaa Tapasta. Siksi hän alkoi suorittaa uskonnollisia seremonioita Vedan, jota hän seurasi, valtuutuksien mukaisesti. Ollessaan ilman täyttä Jnánaa, hän ei ollut tyytyväinen monien maan alueiden puhtauteen, joiden läpi hän kulki vaan harkitsi mielessään Tapaksen suorittamista puun latvassa ikään kuin sellainen Tapas yksin voisi johtaa todelliseen puhtauteen. Tässä tarkoituksessa hän kokosi suuren nuotion, huusi avukseen Devojen joukkoja ja suoritti Yajnan leikkaamalla kehonsa osiin ja tarjoamalla ne tulelle. Silloin loistava Agri-jumala, huomattessaan, että oppinut Brahmin tarjosi omaa lihaansa, sellaista kuin kurkku, olkapäät, jne. Devoille ja haluten tietää syyn, ilmestyi Brahminin eteen ja kysyi häneltä: 'Mikä on sinun tarkoituksesi?'

Kädet taivutettuina Muni ylisti häntä ja sanoi: 'Koska en kykene löytämään ainoatakaan puhdasta paikkaa maan päältä, suokaa minulle istuin puun latvan kärhillä.' Agri-jumala suostui lahjaan ja katosi kuin meren aalto.

Metsässä oli Kadamba-puu, joka kohotti latvansa korkealle Ákásaan ylittäen jopa pilvien alueen. Muni Dásúra istuutui tämän puun latvan kärhille ja harjoitti Tapasta ilman pienintäkään mielen epäilystä. Istuuduttuaan Padma-asentoon, hän katsasti ensin kaikki ilmansuunnat ja hän hallitsi mielensä. Kykenemättä suoraan saavuttamaan Brahma-jnánaa, hän hän harjoitti vain (uskonnollisia) Karmoja; sitten mielellä, joka ei kaipaa toimintojen hedelmiä, hän suoritti Yajnaa kaksitoista vuotta ja tarjosi uhrauksen Devoille (taivaallisille). Koska kaikki Yajnat suoritettiin ilman esteitä tarkkaan Vedan ohjeiden sellaisten kuin Gomedha⁶⁸, Asvamedha ja Narmedha mukaisesti, hänen mielestään tuli luja, kirkas ja täysi ja arvaamattoman kallis Jnána otti oitis sen haltuunsa ja täytti sen.

Tämä suuri persoona, vapauduttuaan jälleensyntymästä ja revittyään täysin juurineen kaikki Vasanát, vietti näin päivänsä puunoksan kärhillä, joka vilisi mehiläisiä, kun eräänä päivänä metsänhaltijumalatar

67 Yksi neljästä Yugasta

68 Gomedha---lehmien uhraaminen; Asvamedha---hevosten; Narmedha---ihmisten.

ilmestyi näkyvänä hänen puhtaiden silmiensä eteen peitettynä täydessä kukassa olevin kukin. Dásúra kysyi häneltä kuka hän oli.

Jumalatar vastasi: 'Olen tiennyt, että ne henkilöt, jotka omistautuvat viisaudelle, voivat epäilemättä helposti saavuttaa sen mikä muuten on vaikeaa saavuttaa. Oi Jnánan antamisen Muni, minun täytyy ilmoittaa teille, että olen tätä metsää hallitseva Jumalatar. Minä asustan mielelläni kukkia täynnä olevien puiden muodostamassa iki-ihanassa lehtimajassa. Caitra-kuussa (huhti-, toukokuu), jolloin kuu loistaa kolmentoista Kalán myötä (kolmantenatoista päivänä), olin metsänhaltijajumalattarien joukossa, jotka kokoontuivat yhteen Káman (rakkauden jumalan) suureen juhlatilaisuuteen. Kaikki seuralaiseni iloitsivat poikien omistamisesta; koska olin lapseton, mieleni oli levoton. Samaan aikaan kun te, Herra, olette täällä kuin Kalpa-puu tuottaen mitä vain niille, jotka sitä kaipaavat, miksi minun pitäisi valittaa lapsen halua ikään kuin minulla ei ollut suojelijaa? Siksi siunatkaa minua pojalla: muuten syöksyn tuleen surressani lapsettomuuttani.'

Johon Muni naurahti ja ojentaen hänelle kukan sanoi: 'Oi joutsenen kaltainen, sinä voit kuukauden kuluttua saada pojan; mutta koska sinä pyydät hartaasti poikaa luvaten juhllallisesti syöksyä tuleen jos pyyntösi ei suostuta, poikasi saavuttaa Jnánan läpikäymällä raskaan koeajan.'

Kuukasvoinen Jumalatar alkoi loistaa, säteillen kunniaa, ajatuksesta synnyttää poika ja hän pyysi Munilta lupaa istua tämän jaloissa ja tyytyä hänen määräyksiinsä. Munin ollessa haluton suostumaan hänen pyyntöönsä, hän palasi asunnolleen ja synnytti siellä pojan, joka loisti täydenkuun komeudella. Sen jälkeen, kun poika oli täyttänyt kaksitoista vuotta, äiti meni jälkeläisensä kanssa Munin luo ja puhutteli häntä näin: 'Oi te Jumala, joka oivallettuanne Totuuden, suotte sen kaikille, tästä pojastani, jonka synnytin teidän armostanne, tuli neuvojeni vuoksi hyvin oppinut kaikissa tiedon osa-alueissa; ja kuitenkin hän ei ole saavuttanut Átma-jnánaa. Hän heittelee tässä jälleensyntymän valtameressä. Olkaa niin hyvä ja suokaa hänelle se Jnána, jonka avulla hän tuntee oman Itsensä.'

Johon Muni vastasi: 'Jätä poikasi minulle oppilaakseni ja palaa kotiin.'

Sen mukaisesti Jumalatar palasi kotiin jättäen poikansa. Rakastava oppilas heittäytyi Gurun jalkoihin ja pysyi siellä. Sitten Muni ohjasi oppilaansa täpötäyteen Jnánaan kertomalla valaisevia, hengellisiä tarinoita, useita todisteita, Puránoiden periaatteita ja Vedántan pyhien kirjoitusten takana olevista merkityksistä, samoin kuin monista poluista, jotka johtavat Jnánaan.

Kun matkustin Ákásassa *incognito* kylpemään Gangesissa, menin eräänä päivänä Sapta Rsien⁶⁹ alueelta Kadamba-puuhun, jossa Muni Dásúra opasti oppilastaan yöllä ja kuulin seuraavaa Munin suusta, jonka nyt viestitän sinulle:

Kuuntele nyt käsillä olevaa tarinaa, jotta voit ymmärtää Brahmisen Todellisuuden todellisen luonteen. Olipa kerran suuri ja jalo hallitsija nimeltä Svottha (eli se mikä ilmenee itsensä ulkopuolella), joka omasi suunnattoman suuren rohkeuden ja kuuluisuuden. Maailmankaikkeuden monet suojelijat polvistuivat hänen käskyjensä edessä. Tämä hallitsija oli Totuuden rakastaja ja teki monta ihmettä. Ihminen saattaa laskea meren aallot helpommin kuin ne lukemattomat toimet, jotka hän suoritti tuottaessaan hyvää tai pahaa ihmisille (hyville tai pahoille). Eivät terävät työkalut tai tuuli tai tuli kyenneet vaikuttamaan häneen. Kuinka voivat ihmisen kaksi kättä vallata ja vaikuttaa Ákasaan, joka on kaikkialle levittäytyvä! Eivät edes ikuiset Trimúrtit⁷⁰, jotka loputtomasti harjoittivat toimintaa ikään kuin leikkinä, voineet voittaa tätä hallitsijaa ponnistuksissaan.

Tämän suuren persoonan kehot muodostuivat kolmesta henkilöstä, jotka kykenivät kantamaan jokaisen taakan. Nämä henkilöt, jotka ylittivät jopa voimallisen maailmankaikkeuden, olivat nimiltään Uttama (korkea), Madhyama (keskimmäinen) ja Adhama (alhainen). Kuningas asui Jnánákásassa, josta ilmeni kolmikehoisena. Tässä Jnánákásan kaupungissa oli neljätoista pitkää katua. Siinä kaupungissa oli myös taivaallisen miellyttäviä puutarhoja, lehtoja, leikkipaikkoja, köynnöspuutarhoja, seitsemän allasta ja kaksi valoa, sekä kuuma että kylmä. Kaupungin kaikissa kolmessa maailmassa—Svargassa, Madhyamassa ja Pátálassa—jotka olivat täynnä kaikkia tavaroita ja joita kannatteli kolme massiivista pilaria, kuningas loi Máyan avulla, jota tosiasiaa ei koskaan ole, suuria huoneistoja, joiden hirsikehikot oli tehty luista. Jokainen huoneisto oli peitetty pehmeällä iholla ja ioharvoilla ja täytetty verellä. Jokaisessa niistä oli yhdeksän ikkunaa joista kävi tuuli. Jokainen niistä säteili viiden Indriyan (aistielimen) kaunista valoa. Sen ulkopuolella ilmeni kaksi kättä. Ahamkáran haamu, vastustaen hermostuneesti Brahmisen mietiskelyn mahdollisuutta, vartioi ja suojeli sitä. Pidettyään hauskaa Ahamkáran haamalla kuin häkkiin suljetulla linnulla lukemattomissa huoneistoissa ja leikittyään riemukkaasti monin tavoin, kuningas siirtyi yhdestä luomastaan

69 Seitsemän Rsiitä vastaa Otavan tähdistöä.

70 Hindujen Kolmiyhteys---Brahmá, Visnu ja Rudra.

huoneistosta toiseen ja tanssi siellä aaveen lailla ympäriinsä kunnes jatkoi matkaa. Samalla hetkellä, kun hän ajattelee siirtyvänsä yhdestä huoneistosta toiseen, hän tekee niin; hetkellä, jolloin hän ajattelee kuolemaa, hän tekee lopun olemassaolostaan. Hänen mielensä pyöriessä jatkuvasti, hän joutuu mukaan syntymien ja kuolemien pyörään. Mutta kaiken istuin on pelkästään Jnánákasa. Vaikka onkin kuollut, hän ilmestyy uudelleen kuin meren aallot. Tämä kolmikehoinen kuningas elää mukavasti kaupungissaan, joka loistaa kuin Gandharvan kaupunki ja alati kuohuvien toimien ahdistamana menettää joskus elämänhalunsa, joskus iloitsee; joskus hänet tempaa mukaansa Itsen rakkaus, joskus hän horjahtelee huimauksesta tai on mieleltään kirkas; joskus hän huudahtaa, 'Oi, olen kurja, olen alhainen, olen korkea, olen perusta, olen jalo, jne'. Oi, kuinka voin kuvailla sellaisen henkilön mielen tilaa, joka nousee ja laskee kuin kevyt alus myrskyisellä merellä?

Näiden Munin sanojen vuoksi poika kysyi isältään mitä yllä mainitussa tarinassa oleva hallitsija symboloi. Johon Dásúra vastasi: 'Tuntiessasi todella kuninkaan todellisen luonteen, tulet silloin myös tietämään syntymän ja kuoleman epätodellisuuden. Edellä kerrotussa tarinassa minä korostin syntymän ja kuoleman harhaista luonnetta tässä maallisessa olemassaolossa, joka on levittäytynyt joka taholle Samkalpan avulla. Vain Samkalpa on se, joka ruumiillistuu Paramákásassa Kuningas Svothhan hahmossa. Se syntyy ja katoaa itsestään määrättyyn aikaan. Samkalpan kasvun myötä ilmestyy maailmankaikkeus; edellisen sammumisen myötä myös jälkimmäinen katoaa. Jopa ikiaikaiset Trimútrit ja muut jumalat ovat pelkkiä tämän Samkalpan kehojen erottamattomia osia. Samkalpa, joka on Brahmanin mietiskelyä, joka ilmenee Átmanissa älyn kehittyessä siinä, luo ensin Jnánákásassa kolmen maailman kaupungin; kaupungin neljätoista katua edustavat neljätoista maailmaa; miellyttävät puutarhat, lehdot, jne. symboloivat puhdasta maata; valtavat leikkipaikat kaupungissa edustavat Mahámerua; Mandaraa ja muita vuoria; kaksi valoa, joita tuuli ei voi sammuttaa, ovat aurinko ja kuu; köynnöspuutarhat edustavat runsasvetisiä jokia; seitsemän allasta siinä kaupungissa kuvaavat Vádava Agnin kautta seitsemää muodoltaan lootusta muistuttavaa valtamerta. Sellaisessa suuremmoisessa kaupungissa, joka on maailmankaikkeus, yllämainittu Samkalpan kuningas omaksuu erilaisia kehoja Karmojensa vuoksi. Ja näitä kehoja symboloivat tässä tarinassa tilavat huoneistot. Devojen kehot sijoitetaan korkeammille alueille; Nágojen kehot alemmille; ihmisten kehot keskelle. Sellaiset kehot liikuskelevat voimallisten Prana-(elämän-)virtojen liikutteluna. Muuttaessaan huoneistoista eli kehoista toisiin, kuningas pitää Ahamkáran epätodellista haamua todellisena, mikä ehkäisee hänen edistymistään Átma-jnánassa. Kun hän flirttailee niiden kanssa, ne joskus ovat ja joskus eivät ole. Lihasta muodostuneet kehot, tässä nimeltään *grhaat* (talot), ilmestyvät ja katoavat kuin meren aallot. Sitä mukaa kuin Samkalpat ilmestyvät, halutut objektit tulevat havaittaviksi. Samalla hetkellä, kun Samkalpa loppuu, ne katoavat. Ja niin kauan kuin hän on Samkalpan tiukassa otteessa, hän on suuresti kiusattu. Kokematta vähääkään onnea, hän manaa syvästi kohtaloaan. Ajatusten sarja, joka on maailmankaikkeus, alkaa "Minän" mietiskelyllä; toisinpäin, maailmankaikkeus häviää yhtä nopeasti kuin pimeys auringon tieltä.

'Tällä Samkalpa-purusalla, joka sukeltaa ajattelemiinsa nautintoihin, on kolme kehoa, korkea, alhainen ja välimuoto. Kolme Gunaa ovat hänen kolme kehoaan ja ne muodostavat kolmen maailman kasvualustan. Näistä Tämäinen Samkalpa synnyttää kärsimystä Prakrtin (aineen) toimintojen kautta ja on pohjalla kuten Pátálamadot. Puhdas Sáttvinen Samkalpa johtaa hyvään Dharmaan, Jnánaan ja vapautumiseen. Rájainen Samkalpa johtaa henkilöt luonnollisesti maalliseen olemassaoloon. Riisuttuasi itsesi näistä kolmesta Samkalpasta, saavutat hyvin helposti tahrattoman tilan. Vapautettuasi itsesi edessäsi olevien objektien haluamisesta ja tehtyäsi epäpuhtaasta mielestäsi lujan ja liikkumattoman puhtaan mielesi avulla, revi täydellisesti juurineen sekä sydämesi sisä- että ulkopuolella syntyvä Samkalpa. Sinä voit suorittaa periksi antamatta tahratonta Tapasta miljardeja vuosia; sinä saatat kyetä silmänräpäyksessä matkaamaan kolmen maailman, Svargan, Pátálan ja maan poikki; muttet koskaan kykene saavuttamaan Moksa muuten kuin Samkalpan tuhoamisen lujan polun avulla. Siksi pyri mahdollisuuden mukaan, tuhoamaan tämä Samkalpa ja sen kautta saavuttamaan Brahminen autuus vailla kärsimystä ja moninaisuutta. Kaikki lukemattomat ajatuksesi on pujotettu Samkalpan nuoraan kuin monet helmet. Jos nuora katkotaan pätkiksi, silloin voit päätellä, Oi poikani, mitä seuraa harhaisista ajatuksista, jotka siihen on pujotettu.

'Minä luotan, että sinä suoritat vain sellaisia Karmoja, jotka ilmestyvät eteesi ilman Samkalpoja, jotka saavat sinut valitsemaan niiden välillä. Samkalpan jättäessä sinut, Jnánasi ei tule sitomaan itseään näkyviin objekteihin. Saavutettuasi ei-kaksinaisen Brahminen tilan, nautit korkeimmasta autuudesta, vapaana maailmankaikkeuden heterogeenisyydestä ja harhakäsityksistä.'

Näiden Dásúran sanojen johdosta hänen oppilaansa kysyi häneltä: 'Mikä on Samkalpa? Kuinka se tuli olemassaoloon? Ja kuinka se kukoistaa tai hiipuu pienentyen asteittain?' Johon Muni vastasi: 'Samkalpa on Átma-jnánan, joka on korkein, totuus ja universaalinen pelkkä ilmentymä näkyvinä objekteina. Syntyen

pienestä alusta, tämä Samkalpa on muinainen siemen. Asteittain lisääntyen se alkaa peittää ainoaa kirkasta Paramátmania kuin tiheät pilvet, kehittäen päättäväisesti materiaalisuuden käsitteen. Oi poikani, kun äly pitää näkyviä objekteja ulkopuolisina, silloin se erottaa ne itsestään. Silloin Samkalpa hallitsee korkeimpana. Jnánan siemen itää Samkalpana. Tämä Samkalpa, ajatellessaan itseään muista erillisenä, monistaa itsensä ja kasvaa suunnattomasti. Sellainen kehitys on vain pahasta eikä ole millään tavoin hyödyllistä Älä siksi unelmoi kulkevasi Samkalpan polkua. Älä hetkeäkään ajattele maailman asioita. Sellaista ajattelua seuraa korkein onnettomuus. Sinun ei tarvitse ponnistella paljon vapauttaaksesi itsesi Samkalpasta. Pitämällä ajatukset kurissa, ihmisen mieli menehtyy. Täysin auenneen kukan rypistäminen nyrkissä ei rasita ihmistä juuri ollenkaan, mutta edes tällaista pientä ponnistusta ei tarvita Samkalpan hengiltä saamiseksi. Samkalpa tuhoutuu ajatusten hallinnan avulla. Tuhottuasi lujasti ulkoisen Samkalpan sisäisen avulla ja tuhottuasi epäpuhtaan mielen puhtaan mielen avulla, lepää lujasti Átma-jnánassasi. Jos tätä polkua seurataan uskollisesti, korkein päämäärä voidaan saavuttaa Samkalpan sammumisen kautta yhtä lyhyessä ajassa, mitä kestää mustalta mungopavulta vierä ä ruukun kylkeä. Luota sanaani siitä, että näin tapahtuu. Koska Samkalpa ilmestyy vain Ajnánan harhakäsityksen vuoksi eikä ole todellisuudessa olemassa, se muistuttaa maailmankaikkeutta ja Ákásaa. Vaikka akana kuuluu luonnostaan riisiin ja ruoste rautaan, kuitenkin edellinen katoaa ponnistuksen avulla. Samalla lailla Ajnána, joka takertuu Átmaniin, voidaan saada katoamaan Átmisen tutkimuksen avulla. Puhdistettuasi itsesi kaikista epäilyistä, sinun pitäisi pyrkiä kulkemaan henkistä polkua Gurusi ilmoittaman henkisen valaistuksen avulla. Kaikki näkemämme asiat (ja esineet) ovat arvottomia. Vain Gurun ja hänen oppilaansa suhdetta tulisi kunnioittaa Brahmaniin johdattavana soihtuna.'

Kuultuani nämä Dásúra Munin sanat, menin siellä Munin luokse ja osoitettuani hänelle kunnioitustani hänen hyvän sydämensä tähden, vietin yön hänen kanssaan puun kärhellä. Koko yö vilahti hetkessä kuin elostelijoilla, mutta monien todellisten tarinoiden lausuntaesityksessä. Jätin jäähyväiset Dásúralle ja saavuin Gangesin rannalle. Tämä, poikani, on maailmankaikkeuden luonne.

5. KACAN TARINA

Yhteenveto—Osoitettuani edellisessä tarinassa, että Samkalpa on se, joka ilmestyy Jívana, Ísvarana ja maailmankaikkeutena, kirjoittaja osoittaa tässä tarinassa, että ne eivät ole muuta kuin Citiä.

Ikuisuuden pitkässä ajanjaksossa sata vuotta ei vastaa edes sekuntia vaikka me pidämme sitä pitkänä ajanjaksona ja kiusaamme itseämme päättymättömällä halulla. Älä yritä saada mieltäsi valitsemaan halua; älä salli sen vaellella vapaasti aistiobjekteissa. Elä siinä tilassa, jossa alun perin olit, kun olit vailla halua. Niinkuin kauniit jalokivet, jotka säteilevät sokaisevasti ilman mitään halua tai tahtomista omalta puoleltaan, maailmankaikkeus, joka on Sat, loistaa ainoassa Brahmanissa (eikä sitä tulisi haluta kuin siitä erillistä). Eikaksinaisessa Brahmanissa ei ole tekijän (tai toimintojen) ja ei-tekijän kaksinaista käsitystä. Halun poissaollessa on olemassa luomaton ajatus ei-tekijästä; mutta ajatus tekijästä ilmestyy halun kanssa. Näitä kahta lukuunottamatta Átmanissa ei ilmene muita käsitteitä. Näistä kahdesta⁷¹ kumpi tahansa soveltuu sinulle paremmin, siinä sinun tulisi pysyä. Kukistettuasi tämän ikuisesti kasvavan mielesi, lepää lujasti omassa Itsessäsi. Onpa sinun tarkoitus olla Kartr (tekijä) tai ei, tämä mielen tuhoamisen polku tulee olemaan sinulle mitä hyödyllisin eikä koskaan aiheuta kärsimystä.

Jos haluat olla Akartr (ei-tekijä) silloin sinun tulisi käyttäytyä maailman tapojen mukaisesti. Sydämessä ei tulisi olla erillisyyden ajatusta. Samalla hetkellä, kun 'minun', 'minä', 'sinä', 'minä tein sen', jne. ajatus ilmestyy ihmisessä, murhe luodaan. Ovatko ihmiset niin typeriä, että samaistavat itsensä kehoon? Sellainen käsitys on aivan samaa kuin kaksikymmentäyksi helvettiä (niiden rakentaminen). Jopa kärsimyksen vieraillessa (kehossa) älä sekoita 'minää' kehoon. Viisaan tulisi olla yhtä haluton samaistamaan 'minänsä' kehoon kuin lihansyöjä on haluton maistamaan koiran lihaa. Johtuu vain 'minän' kehoon samaistamisen hullutuksesta, ettei todellinen Jnánanäky ilmesty; mutta se tulisi hajoittaa, silloin Jnánavalo loistaisi esteettä kuin kuun valo pilvien poissa ollessa. Sellaisen näyn avulla kykenet rantautumaan turvallisesti jälleensyntymän meren toiselle puolelle. Mietiskeltyäsi tosiasiaa, ettet ole minkään Kartr (eli tekijä) ja ettei ole olemassa sellaisia erilaisuuksia kuin 'minä', 'sinä' ja 'toiset', voit olla Akartr vahvoin mielin. Sitten on olemassa toinen suunta. Voit ajatella näin: 'Olen kaiken Kartr. Objektien lukemattomat joukot eivät ole mitään muuta kuin minä itse.' Tällä ajattelulla sinun tulisi vapauttaa mielesi vaihtelusta ja tehdä siitä

⁷¹ Tässä kuvataan kahta polkua, joista toisessa ihminen samaistaa itsensä maailmankaikkeuteen tekijänä ja toisessa hän ajattelee ettei ole tekijä. On olemassa myös kolmas polku, jossa hän ei ole kumpikaan.

vakaa. Jos kumpikaan näistä kahdesta menetelmästä ei tunnu sinusta sovelialta, silloin sinun tulisi ajatella itsesi olevan ei kumpikaan näistä vaan se, joka on puheen ja mielen tuolla puolen. Sinun tulisi levätä omassa Itsessäsi, joka on korkeimmista korkein tila. Viisaat, jotka ovat oivaltaneet ei-kaksinaisen, korkeimman tilan, pysyvät omassa Itsessään. Kaikki verhoavat Vásanát ohjaavat kohti orjuutta, mutta niiden sammuminen johtaa Moksaan. Tuhottuasi ensin epäpuhtaat Vásanát, jotka takertuvat mieleen yhdistyen ääneen ja muihin aistiobjekteihin, sinun pitäisi lopulta luopua jopa puhtaista Vásanoista, jotka johtavat Moksaan. Ja sitten sinun tulisi lakata suorittamasta jopa niitä toimia, jotka ohjaavat tuottamaan rakkauden, laupeuden, tyytyväisyyden, ystävällisyyden kaikkia kohtaan ja intohimottomuuden puhtaita ominaisuuksia. Harjoitettuasi ensin Vásanoita, jotka ohjaavat ylivertaiseen Cinnátraan (absoluuttiseen tietoisuuteen) sisäisten toimintojen hävityksen avulla tuhottuasi asteittain jopa nämä Vásanát yhdessä sisäisten elinten (alemman mielen) kanssa ja lakattuasi tekemästä yllä olevan saavuttamiseksi edellytetyjä ponnisteluja jos olet hiljaisuuden tilassa vapaana kuin Ákása täysin riisuttuna kaikista Vásanoista, mielestä, toiminnasta, Jnánasta ja Ajnánasta ja vapaana Cidábhásasta (vääristyneestä käsityksestä) ja Pránan vaihtelusta ja niiden syistä, silloin olet todella se, joka tosiasiaa olet.

He, jotka ovat tässä tyyneyden tilassa, jossa ei ole Vásanoita ja kiintymystä maailmaan, ovat Jivan-mukteja. Sellaisista Jivan-muktista tulee Korkein Ísa (Herra). Ei ole väliä suorittavatko he Karmojaan vai ovatko Samádhissa tai ei; he ovat kuitenkin Jivan-mukteja luovuttuaan kaikista Vásanoista. Koska heillä ei ole mielessään halun tahraa, mikään toiminnan hedelmä ei ole heidän suorituksestaan tai laiminlyönnistään johtuva. Sástrinen tieto ei ole välttämätöntä niille, joiden mielet ovat pitkän keskittymisen jälkeen tyhjentyneet kaikista Vásanoista. Ei ole muuta hyvää tekemää tilaa kuin se Maunatila (hiljaisuus), joka on vailla Vásanoita.

Erittäin harvassa on heitä, jotka tunnettuaan sen, joka tulisi tuntea käännettyään kasvonsa kohti maailman asioita, joihin he olivat tarttuneet, palvovat aina sitä Todellisuutta, joka on tämän muinaisen maailmankaikkeuden päämäärä; kaikki muut hoipertelevat maailman harhassa. Jokainen tässä maailmassa suorittaa toimet kehon eikä Átmanin näön avulla. Etsimme pä mistä tahansa, joko Devalokasta tai Bhúlokasta tai Pátálasta, siellä on vain viisi elementtiä eikä kuutta. He, jotka ovat saavuttaneet sen lujan tilan, jossa he kykenevät vapauttamaan itsensä harhasta, eivät koskaan ole minkään puoleensa vetämiä. Tietämättömälle, jolla ei ole todellisen kokemuksen etulyöntiasemaa, jälleensyntymien kierto on kuin valtameri hajoamisen aikaan; mutta niille, jotka eivät ole harhan alaisia, jälleensyntymä on yhtä harmiton kuin lehmän sorkanjäljet. Aistinautinnot eivät koskaan vaikuta viisaisiin. Mitä hyötyä kaupungissa asuville ihmisille on alhaisista naisista, jotka asuvat karuilla alueilla ja ovat kykenemättömiä tuottamaan nautintoa? Tilavassa ja puhtaassa Brahmanin valtameressä vuoret ovat kuin vaahtoa. Säteilevän Brahmanin edessä maa on kangastus. Kaca, poika, esitti kerran selkeästi nämä visaiset seikat ja sai ne Brhaspatilta lahjana.

Kuuntele sitä tarinaa: Kerran Kaca, palauduttuaan korkeimmasta Samádhista, jossa hän oli, huudahti hilpein sydämin ja äänin, ettei tiennyt kuinka ilmaista ekstaattista iloaan: Mitä on se, jota minun täytyy tehdä? Mihin oleskelupaikkaan minun pitäisi lentää (koska siellä ei ole mitään minulle nyt)? Mitä minun pitäisi lakata suorittamasta tai mistä pidättyä? Kuin Pralayan tulva minun Itseni yksin täyttää kaiken tässä maailmassa. Kehossa tai kehon ulkopuolella, Ákásan alueilla tai maan päällä tai missä tahansa muussa paikassa minun Itseni yksin täyttää sen. Ei ole olemassa objektia, jota ei löydy omasta Itsestäni. Itse-loistava yksi on minun oma Itseni ja tämä Saccidánanda yksin loistaa (tai on).

6. STHITI PRAKARANAN LOPPUPÄÄTELMÄ

Yhteenveto—Osoitettuaan edellisessä luvussa, että kaikki loistaa Brahmanina, kirjoittaja tekee yhteenvedon Sthiti Prakaranan viidestä edellisestä luvusta.

Henkilöt, jotka syntyvät Sattvagunalla varustettuna, elävät maan päällä Brahmisella loisteella niinkuin kuu paistaen Ákásassa. He eivät voihi kärsimysten alla. Pudottaako kultainen lootus terälehtensä yön lähestyessä? He eivät piittaa mistään muusta kuin tämänhetkisistä toimistaan. He talloivat harvinaisen älyn omaavien viisaiden ihmisten polkua. Vaihtumattomin mielin, sydämiltään täynnä, he antautuvat jaloihin ajatuksiin. He iloitsevat ystävällisyyden, armon ja muiden hyvien ominaisuuksien omaamisesta. Henkilöt, joilla on myötäsyttyisenä sellaiset hyvät ominaisuudet, ovat välinpitämättömiä elämän korkeita ja alhaisia arvoasemia kohtaan. He katselevat tasa-arvon silmin kaikkia ja ovat hyvellisyyteen taipuvaisia. Niinkuin valtameri he eivät koskaan ylitä rajojaan. He ovat vailla harhaa ja kuin aurinko eivät koskaan riko täsmällistä

lakia.

Tahrattomuuden ominaisuus on se, mikä on kelvollinen hyväksyttäväksi ja käytettäväksi; se, mitä tulee karttaa, on synnillinen polku. Tutkittuaan maailmankaikkeuden luonteen, ihmisen tulisi ajatella sitä välinpitämättömyyden kohteena. Hänen pitäisi tarkkaan seuloa 'minän' luonne Gurunsa avustuksella ja omalla älyllään ja hänestä pitäisi tulla puhdasmielinen. Mitä suurin kipu ja ponnistus tulee läpikäydä Átmanin tuntemisen polulla. Mielen pitäisi olla täydellisesti hallittu maallisten tehtävien asianmukaisessa hoitamisessa. Tulisi seurustella hyveellisten kanssa. 'Minä'-ajatus täytyy hylätä. Tästä luista, lihaksista, yms. koostuneesta kehosta syntynyttä harhaa pitää vieroksua. Se, joka pitäisi nähdä (ja palvoa), on Parabrahman, joka täyttää kaikki kehot. Lähtien ylhäältä auringosta, jota vihreät hevoset vetävät vaunuissa, alas maan syöpäläisiin, Jnána yksin loistaa. Omien toimintojemme vuoksi me hankimme erilaisia syntymiä, joissa yksi kolmesta Gunasta, Sattva, Rajas tai Tamas hallitsee. Mutta vain Sättvisen toiminnan avulla saavutetaan korkein Moksa. Näin Vasistha puhutteli Rámacandraa.

—

V. UPASÁNTI PARAKARANA

1. KUNINGAS JANAKAN TARINA

Yhteen veto—Osoitettuaan edellisessä luvussa, että Citin (tietoisuuden) liekki yksin loistaa tänä maailmankaikkeutena, kirjoittaja kertoo seuraavien tämän Prakaranan yhdeksän tarinan avulla, että tätä maailmankaikkeutta ei maailmankaikkeutena koskaan ole.

Edellä mainitun Muni Kacan, Devaguru Brhasaptin pojan, sanojen mukaisesti kaikki maailmankaikkeudet ovat vain Átma-jnánan luontoa. Syntymän ja kuoleman harha vaivaa vain niitä henkilöitä, joilla on Rajas ja Tamas (Gunat). Mutta voimallisen Sättvisen taipumuksen omaavat henkilöt kuten sinä, ovat vapaana syntymien pelosta. Sellaiset Sättviset ihmiset vapauttavat itsensä Máyan kahleista kuin käärme luoden nahkansa yksi kerrallaan.

Oivallettuasi, että kaikki on Brahmania ja 'minä' on vain se Brahman, sinun tulisi tuhoata ajatus, että 'minä' ja maailmankaikkeudet ovat erillään. Brahma-jnánasta, syystä, ilmestyvät luodut objektit eivät todella ole olemassa kuten vaahto meressä. Ei ole olemassa sellaisia asioita kuin mielihyvä ja kärsimys, syntymä ja kuolema tai ihmisten pyöriminen syntymien ja kuolemien pyörtessä; yksi ainoa Prinsiippi, joka aina on, pysyy.

Maisteltuasi kaikkia asioita kokemuksen ja päättelyn avulla, älä kaipaa niitä. Älä ajattele mennyttä tai tulevaa vaan pysy siinä ei-kaksinaisessa tilassa transkendenttisen Sattva-gunan kera ja vaillo halun, vihan, jne. kaksinaisuuksia. Tasa-arvoisuudella kaikkia kohtaan Átma-jnánan vakaumuksen varmuudella, äärimmäisellä hiljaisuudella ajatukset vaiti maallisista objekteista voit sinä, Oi Ráma, olla vapaa kaikesta kärsimyksestä mielellä, joka on läpikuultava kuin kristalli. Viimeisessä syntymässä, jonka jälkeen ei ole enää jälleensyntymää, Átma-jnána herää ihmisessä helposti. Voiko arvostettuja bambuhelmiä löytää muualta kuin bambutertusta? Sellaisesta henkilöstä, joka ei synny uudestaan, löydetään jalous, hyvyys, rakkaus, järjen selkeys ja kaikki Jívan-muktan ja Átma-jnánin ominaisuudet. Näiden suurten olentojen, jotka kulkevat tällä jalolla polulla, hyvät ominaisuudet tulevat vetämään puoleensa kaikkia ihmisiä kuten bambuhuilun melodia kiehtoo jopa lehmien sydämiä.

Moksaan johtaa kahdenlaisia polkuja⁷². Jos ihminen seuraa varmasti Ácáryan laatimaa polkua, harha kuluu pois hänestä pikku hiljaa ja seurauksena on vapautuminen joko samassa syntymässä, jossa hänen Gurunsa häntä opasti tai joissakin seuraavista. Toisella polulla mieli linnoittautuneena tahrattomaan, spontaaniin tietoon mietiskelee sitä loputtomasti; ja sitten ilmestyy todellinen Jnána aivan kuin hedelmä putoaa ylhäältä odottamatta. Kuuntele tarkkaavaisena nyt sinulle kertomaani tarinaa, jossa Tattva-jnána ilmestyy yksilössä kuin hedelmä Ákásassa.

Kerran tässä maailmankaikkeudessa hallitsi kuningasten kuningas, joka ei koskaan kärsinyt pelosta vihollisiaan kohtaan. Hän oli äärimmäisen varakas ja vapaamielinen. Hänen valtikkansa alla oli valtio nimeltä Videha, jossa ei ollut merkkiäkään kateudesta tai pahansuopuudesta. Tämä kuningas, nimeltään Janaka, omasi valtameren kokoa vastaavat hyvät ominaisuudet, jotka tekivät hänestä sopivan varjelemaan alamaisiaan kuin Visnu. Iloisin sydämin kauniissa kevätsäässä asteli tämä kuningas jumalaiseen puutarhaan, joka oli täynnä sulotuoksuisia kukkia samalla kun hoviherrat, armeijat ja muut jäivät ulkopuolelle. Kulkien yksin edestakaisin puutarhassa kuningas kuuli niiden Siddhojen laulua, jotka olivat saavuttaneet ainoan Citin. Oi Ráma, kuuntele tarkkaavaisena Janakan kuulemia lauluja, jotka sisältävät Siddhajoukkojen kokemuksia heidän asuessaan hyväntuoksuisilla vuorilla, Siddhojen, jotka olivat irrottautuneet näkyvien asioiden nauttimisesta. Ne kuuluivat näin: 'Se Jnána-autuus, joka saa alkunsa tietäjän ja tiedetyn sulautumisesta, on Átma-jnána. Ja tämä Átma-jnána-autuus on se, jota tulisi kaivata.' Niin lauloi eräs Siddha. Toinen Siddha lauloi: 'Revittyään juurineen nähdyn ja näkyvän Vásanoineen, ihmisen pitäisi mietiskellä Átmista Todellisuutta, joka on muinainen Valo (korkeasti hengellisten persoonien) kotkännäölle.' Kolmas veisasi: 'Tultuamme kaiken täyttäväksi kuin se, joka pitää hallussaan Satin ja Asatin välistä neutraalia keskustaa, meidän tulisi aina mietiskellä Átma-jnánaa, sitä ikuista Valoa, joka valaisee kaikki muut valot.' Vielä eräs Siddha lauloi: 'Me mietiskelemme sitä säteilevää Átma-jnánaa, joka kutsuu itseään 'minäksi' kaikissa Jívoissa.'

Muut Siddhat yhtyivät lauluun: 'Katsella Jumalaa ulkopuolella, luopuen Jumalasta sisäpuolella, on kuin menisi etsimään näkinkengän kuoria sen jälkeen, kun on heittänyt menemään Kaustubhan⁷³ jalokiven

⁷² Kahdesta Jnánan polusta toisessa ihminen on Gurun opastama ja toisessa itsensä.

⁷³ Tämän jalokiven sanotaan säihkyvän Visnun rintamuksessa.

kädestään. Vain he voivat saavuttaa Átmanin, jotka ovat tuhonneet täydellisesti halujen joukot. He, jotka huolimatta siitä, että tietävät, ettei (maailman) menneissä ja nykyisissä turmiollisissa objekteissa ole onnea, kuitenkin sotkeutuvat niihin heidän mieltensä takertuessa niihin, ansaitsevat päänsä nimen jos eivät huonompaa. Käärmeet, Indriyat (aistielimet), jotka sihisevät jatkuvasti, pitäisi surmata mielen istuimella lujan arvostelukyvyn saavutusta juuri kuten Indra muuttaa vuoret tomuksi vastustamattoman Vajran (salamaniskun) avulla. Vailla kärsimystä oleva mieli, joka on kehittänyt hiljaisuuden avulla tasa-arvon näyn kaikkia kohtaan, saavuttaa Átmisen Todellisuuden tilan, joka on täydellinen autuus. Tämä on Moksa.' Niin lauloivat monet Siddhat. Kuultuaan näiden viisaiden neuvojen lähtevän Siddhoista, Janaka joutui pakokauhun valtaan kuin käärme kuullessaan vihaisen Garudan (kotkan) äänen. Hän lähti viileästä, miellyttävästä puutarhastaan palatsiinsa ja heitti mielestään ministerinsä ja muut apulaiset.

Sulkeuduttuaan viileään huoneeseen palatsinsa korkeimmassa tornissa, hän alkoi miettiä Siddhojen laulamien sanojen todellista merkitystä. Tutkittuaan maailman tapahtumia, joissa ihmiset lehahtavat kuin linnut siivilleen ja sitten menehtyvät, hän ei voinut enää hillitä itseään ja itki ääneen seuraavasti: 'Joka suunnalta saarrettuna ja pyörien eri olotiloissa tässä levottomassa maailmassa, olen aina harhassa ja kärsimyksen vaivaama, liidellen kuin pieni pölypilku keskellä pölypilveä. Miettiessäni Aikaa, joka on ikuinen (todelliselta luonteeltaan), en voi nimittää muuksi kuin hetkeksi elämäni sataa vuotta. Asioiden niin ollessa, kuinka on mahdollista, että pidän elämäni suuremmoisena ja joudun epätoivoon voimallisten halujeni vuoksi? Kuka on huonontunut elämässä niinkuin minä, joka olen turmeltunut karkealta mieleltä? Hyi häpeä epäsäännöllistä elämää, jota ei voi ajatella mistään hetkestä lähtien. Verrattaessa tätä hallitsemaani maata lukemattomiin maailmankaikkeuksiin, en voi pitää sitä minään muuna kuin hiukkasena. On yllättävää, että minun tulisi arvostaa korkealle tätä kärsimysentäyteistä maailmankaikkeutta. En kykene löytämään siitä ainoatakaan objektia, joka on luomaton, suloinen ja hyödyllinen edes yhden silmänräpäyksen ajan. On todella mahtavaa nähdä maailmankaikkeuden heterogeenisyydet. Jopa kaikkein suuremmoisimmista ihmisistä tulee aikaa myöten alhaisista alhaisimpia. Oi mieleni, joka pitää todellisena tämän maailman hetkellistä hyvinvointia, mistä johtuvat nämä sinun harhaiset ajatuksesi? Nautinnot, suurmiehet ja heidän sukulaisensa ovat ilmestyneet muinoin. Missä sitten on objektien olemassaolon varmuus nyt? Lukemattomat maat sääntöineen ja hyvinvointeineen ovat kadonneet kuin hieno hiekka; Devalokat Indroineen ja hyvinvointeineen yläpuolisessa taivaassa ovat häipyneet kuin kala; ei voida asettaa minkäänlaista rajaa niiden maailmankaikkeuksien, Brahmojen, maallisten munien ja Jivojen lukumäärälle, jotka ovat tulleet ja menneet. Oi tuskaa tuottava mieli, missä ovat kaikki objektit, jotka ovat kadonneet näkyvistä? Missä sitten on olemassaolon pysyvyys sinulle? Johtuu vain halujeni tuhlaamisesta ruumiillisen olemassaolon harhalle Máyan pimeänä yönä, että olen vajonnut tähän tietämättömään tilaan. Riittämiin, riittämiin kuolemia olen läpikäynyt. En ole kyennyt löytämään sitä siunauksellista Kálaa (aikaa), joka ei tee loppua objekteista. Ainoatakaan hyödyllistä objektia ei ole tämän maan päällä, ei sen paremmin alussa, keskellä kuin lopussakaan. Eivätkö kaikki luodut objektit ole päällystetty tuhoutumisen varmuudella? Jokaisena elämänsä päivänä tietämättömät hyväksyvät kehonsa synnilliset toimet, kivuliaat teot ja rajattomat paheet. Nuoruudessa he ovat Ajnánan verhoamia; aikuisena he ovat sotkeutuneet naisten heittämiin verkkoihin; vanhuudessa, vaikertaen Samsaran kuorman alla, he kuolevat. Koska he aina ovat näin varattuina, milloin he löytävät aikaa omistautua hyveellisten tekojen suorittamiseen? Kuinka tämä Máya tuli leikkimään ja tanssimaan tähän maailmaan? Tämä mieleni aave tanssii maailmankaikkeuden teatterissa elinten (sanaleikki: *organs=urut ja elimet*) musiikin tahtiin.

'Asat laskeutuu Satin kruunulle. Samalla lailla Adharma eli kärsimys istuu aina valaistun Dharman kruunulla tässä maailmankaikkeudessa. Jos kärsimys istuu mielihyvän kruunulla (eli on sen välttämätön lisuke), kuinka voimme erottaa ne toisistaan ja löytää tahrattomuuden? Jos moni Brahmá on luotu ja tuhottu silmänräpäyksessä, mikä olen minä, mitättömyys, niiden rinnalla? Valtavasta omaisuudesta tulee kärsimyksen lähde ja mielen ahdistus; jopa äärettömän vaaran paikka on suuren onnen lähde, kun mieli on oikein suunnattu. Hirvuinen Samsárinen elämä on se, joka on kaiken kärsimyksen lähde. Kuinka onni voi kehittyä niissä elämänkuluissa, jotka hukkuvat Samsáran? Harhaan johdettu mieli on Samsáran puun juuri, Ajnánan, joka haaroo oksiaan kaikkiin suuntiin täynnä kukkia, lonkeroita, hedelmiä, jne. Tämä mieli on se, jota kutsutaan Samkalpaksi. Samkalpan hävitessä myös mieli tuhoutuu helposti. Mielen kivuliaan juuren tuhouduttua myös syntymän ja kuoleman puu tuhoutuu. Oi, olen löytänyt varkaan, joka ryösti minulta Átmisen jalokiveni, itseni. Hänen nimensä on Manas (mieli). Olen kärsinyt niin kauan tämän rosvon tähden. Olen nyt surmaava hänet ja tekevä hänestä kuolleen.

'Tähän saakka en ole kyennyt kairaamaan reikää tähän mielen helmeen. Nyt teen niin ja teen siitä rukousnauhan pujottamalla sen kokemuksen nauhaan ja pukemalla sen päälleni. Olen oppinut tämän

kaikkietävilä Siddhoilta kuin Gurultani. Iloitsen nyt siinä autuudessa, joka kuuluu puhtaaseen Brahmaniin. Olen asteittain häivyttänyt mielestäni sellaiset epätodellisuudet kuin "minä", "sinä" ja muut käsitteiden erilaisuudet. En tuo niitä tämän jälkeen enää koskaan takaisin mieleeni. Olen nyt voitokas yhteenotossa suuren kiistakumppanini, mielen kanssa, joka estää Átma-jnánani. Olen täydellisesti riisuutunut kärsimyksestä, joka minua vaivasi. Olen saavuttanut levossa olemisen hengen. Oi älykäs Jnána, joka nostit minut tähän ylevään tilaan, minä palvon sinua.'

Näin Kuningas Janaka pysyi patsaan kaltaisena Samádhissa, tuhottuaan kaikki mielen vaihtelut. Oltuaan Samádhissa pitkän aikaa, hän palasi siitä takaisin ja silmäili sitten maailmankaikkeutta levossa olevan mielensä avulla, hänen epäpuhtaan mielensä ollessa tuhoutunut ja teki seuraavat huomiot: 'Mikä esine on olemassa tässä maailmassa, että minä sen saavuttaisin? Mitä on harha? Nykyisen tutkimukseni perusteella kaikki on vain Jnánaa. En havaitse muuta kuin yhden tahrattoman Átma-jnánan, oman Todellisuuteni. En koskaan kaipaa mitään kohdetta, jota en tapaa sattumalta; enkä osoita minkäänlaista vastenmielisyys mitään objektia kohtaan, jonka saan käsiini. Tulen pysymään muuttumattoman kiinnittyneenä Átma-jnánaan omassa Itsessäni. Asiat tapahtuvat ennalta määrättyinä.' Niin sanottuaan kuningas imeytyi Brahmiseen autuuteen ei-kaksinaisessa tilassa.

Juuri kuten säteilevä aurinko Ákásassa saa päivät yms. aikaan ilman mitään tahtomista tai halua niiden puolelta, niin myös Janaka mietiskeli, suorittaen spontaanisti joka päivä ilman mitään halua kaikki elämänsä tehtävät. Niinpä koskaan hetkeäkään märehimättä mennyttä tai tulevaa, pahuutta tuottavia kuten ne ovat, hän alkoi välittömästi suorittaa nykyisiä toimiaan täydestä sydäimestä. Vain Siddhujen sanojen aiheuttaman Átmisen tutkimuksen avulla Janaka saavutti mielen levon ja Átma-jnánan. Oi lootussilmäinen Ráma, Átma-jnánan korkein tila voidaan saavuttaa vain Átmisen tutkimuksen avulla eikä matalamielisen, ilman Gurua olevan suorittamien tekojen avulla. Nuo, joilla on maalliset taipumukset, kaipaavat muita päämääriä kuin Átmania; mutta erikoisen, hengellisen autuuden kaipuu täyttyy vain sitä edeltävien Átmisten ponnistelujen avulla. Siksi ihmisen tulisi tuhota Ajnána, tämän maapallon päällä olemisen puun siemen, joka tuottaa pelottavia vaaroja ja joka on ympäröity kärsimyksen merellä.

Levollisten Jnánien sydänten rasiaan suljettu Jnánan kallisarvoinen jalokivi hankkii heille hetkessä mitä tahansa he ajattelevat kuin (Devalokan) Kalpa-puu. Halu, viha, jne., ei vaikuta heihin, joissa (Átminen) autuus on herännyt Átmisen tutkimuksen avulla Ajnánan tuhoamisen jälkeen juuri kuten timantti-päällysteinen haarniska suojaa nuolia vastaan. Silloin Ahamkáran tiheä sumu, joka pimittää älyn peittämällä Brahmanin Auringon, hajaantuu Jnánan tuulenpyörteen vaikutuksesta. Noustakseen korkeimpaan Brahmiseen tilaan, ihmisen tulisi ennalta olla surmannut kaikki mielensä halut. Eikö viljaa saada vasta, kun pelto on ensin kynnetty?

—

2. PUNYAN JA PÁVANAN TARINA

Yhteenveto—Tässä tarinassa on tarkoitus osoittaa, että henkinen kokemus ilmestyy vain monen syntymän ja myös suurten vaikeuksien jälkeen.

Jos ei-kaksinainen Átma-jnána on kehittynyt se saa Ajnánan menehtymään, Ajnánan, joka on myrkyllisen kasvin, nimeltä Moha (harha) kasvun ja lisääntymisen syy ja joka samaistaa 'minän' kehoon, yms., ylimielisesti huojuvan kärsimyksen käärmeen istuimeen. He, jotka ovat kyllin terävä-älyisiä huomaamaan tämän maailmankaikkeuden epätodellisuuden, tulevat niinkuin Kuningas Janaka tuntemaan hienon älynsä avulla ei-kaksinaisen Paramárthan (Todellisuuden) sopivaan aikaan. Mutta sellaista tuntemista ei tapahdu hyvinvoinnin, ihmisten, (uskonnollisten) toimien tai taivaallisten olentojen avulla. Heidän, jotka pelkäävät toistuvia syntymiä, tulisi turvautua vain omiin ponnistuksiinsa. Jos 'hänen', 'minun', jne., erilaistumisen jokapäiväinen peruskäsite asteittain tuhoutuu, silloin laaja-alainen Jnána, joka on koko tämä maailmankaikkeus, ilmestyy. Todellisen arvostelukyvyn herätessä enemmän ja enemmän mielessä, se kykenee tuntemaan oman Átmaninsa luonteen.

Kun (objektien) vetovoimasta ja hylkimisestä tulee mielelle luonnollista, vain se on orjuutta eikä mikään muu. Kartettuasi objekteja kohtaan tunnetun voimakkaan kiintymyksen ja vihan aiheuttamaa halua ja kärsimystä, sinä voit olla liikkumaton vailla niitä kohtaan tunnettua vetovoimaa ja hylkimistä.

Yllämainitut ominaisuudet löytävät turvapaikkansa ilman mitään kärsimystä niistä viisaista henkilöistä, jotka ovat vapaat vapautuminen tai ei-vapautumisen kaipuusta, ovat ilman harhaa, pysymättömyyttä, Ajnánaa, kärsimystä, suoritettavia tai laiminlyötäviä toimia, hämmennystä, Vikalpa,

pelkoa, (mielen) sitoutumista, vihamielisyyttä, tahraa, halpamielisyyttä, väkivaltaa tai petollisia sanoja.

Vásanát ovat verkko, joka muodostuu voimakkaiden ajatusten nyöristä harhan kalojen pyydystämiseksi olemassaolon valtamerestä. Leikattuasi Jnánan miekalla Vásanoiden verkon kappaleiksi, sinun mielesi on yhtä paikallaan oleva kuin pilvet tyynellä säällä. Tuhottuasi epäpuhtaan mielesi puhtaan mielesi avulla kuten puu kaadetaan kirveellä, sinä voit olla tukevasti kiinni korkeimmassa Paramapadassa (korkeimmassa tilassa).

Vakuututtuasi varmasti maallisten toimien harhanomaisesta luonteesta, sellaisista kuin meneminen ja tuleminen, herääminen ja nukkuminen, seisominen ja istuminen, luovu tyystin kaikista sydämesi haluista. Tietämätön mieli seuraa luonnostaan järjen kulkureittiä aivan kuten kissa viidakossa seuraa leijonaa lihan toivossa. Vielä, juuri kuten leijonan pelottomuuden vuoksi muut eläimet ruokkivat itsensä sillä mitä se saa, niin myös mieli nauttii aistiobjekteista, jotka saa älyn avulla haltuunsa. Jos mieli on näin tarrautunut näkyviin objekteihin silloin se ei koskaan tuhoudu. Siitä johtuu ettei vapautta orjuudesta saavuteta. Mutta jos näkyvistä asioista luovutaan, siitä seuraa mielen tuhoutuminen ja sen kautta Nirvána.

Lepää yhtä lujasti juurtuneena kuin Mahámeru ilman 'minän' ja näiden (objektien) eron mielikuvaa. Olkoon sinulla, tehtyäsi mielestäsi yhtä tahrattoman kuin puhdas Ákása, ainainen tieto Átmisesta Todellisuudestasi, Jnánasta, joka loistaa tietäjän ja tiedetyn välissä, jotka ovat siunauksellisen mielen näkökannalta Átman ja maailmankaikkeus mainitussa järjestyksessä. Ole ainoan Todellisuuden luontoa, tutkittuasi täysin ainoan Autuuden, joka loistaa objektin ja nauttijan välissä, erotettuasi itsesi niistä molemmista. Takerru ja lepää ilman halua 'Siinä', joka aina on nauttijan ja nautitun välissä.

Kalvavia haluja täynnä olevien ihmisten on mahdotonta jatkaa puhtaana tässä maailmassa; niin ei tapahdu pelkän nuoran estämille. Siksi sinun tulisi repiä kappaleiksi halun sidos tuhoamalla Samkalpa. Erotettuasi 'minä'-ajatuksen 'ei-minän' miekalla, mietiskele, Oi Ráma, Átmania ja saavuta Moksa vailla seitsemää syntymää ja pelottomuuden tilassa.

Näiden Vasisthan sanojen vuoksi Ráma huomautti: 'Te suvaisitte sanoa, että minun tulisi tuhota halut, jotka ilmestyvät 'minä'-ajatukselta tehtäviä suoritettaessa. Nämä sanat, kun niitä aprikoin, ovat minulle liian syvällisiä. Saattaisin ennemmin tuhota tämän kehon, aiheuttajan, kuin Ahamkárisen käsityksen. 'Minän' tuhoamisen kanssa keho menehtyy kuin juuriltaan kaadettu puu.' Sen jälkeen Vasistha vastasi: Pyhitettyyn tietoon perehtyneet ihmiset sanovat, että on kaksi polkua, joiden avulla Ahamkáriset Vásanát voidaan tuhota. Sen sijaan että olisimme varmasti samaa mieltä siitä, kuten nyt olemme, että elämme objekteja varten tai objektit ovat olemassa meille tai että näiden objektien poissaollessa 'minää' ei ole olemassa tai että nämä objektit eivät ole olemassa 'minän' poissaollessa; ihmisen tulisi puhtaan tutkimuksen avulla erottaa itsensä objekteista ajatuksella, että 'minä' ei kuulu objekteihin eivätkä objektit 'minään'; ja hänen mielensä tulisi luopua kaikista Vásanoista horjumatta ja hänen tulisi suorittaa kaikki asiat ikään kuin leikissä. Tämä on se, mitä kutsutaan *dhyeya-tyágaksi* (eli luopumiseksi siitä, mitä pitää kuviteltuna). Sitten tuhottuasi Vásanát ja pitäen kaikkia tasa-arvoisina, jos ihminen luopuu kehon taakasta, sellainen Vásanoiden sammuminen muodostaa virheettömän *jneya-tyágan* (eli luopumisen tiedetystä). Vain he ovat viisaita, jotka luopuvat kaikista Vásanoista, jotka ovat materialisoituneet Ahamkáran kehon aineellisessa muodossa.

Ne päättäväiset henkilöt, jotka kuuluvat ensimmäiseen kategoriaan, ovat nimeltään Jívan-mukteja; kun taas he, jotka kuuluvat toiseen kategoriaan tuhottuun juurta myöten kaikki Vásanát ja toiminnat ja tehtyään mielistään täysin hiljaisia, ovat nimeltään Videha-mukteja. Oi voittoa Ráma, nämä kahdenlaiset luopumiset muistuttavat toisiaan. Ne kuuluvat Jívan-muktiin ja Videha-muktiin mainitussa järjestyksessä. Ne johtavat ihmisen Brahmaniin, kärsimyksen kahleista vapaaseen ja tekevät hänet kykeneväksi saavuttamaan Moksan.

He, joiden mielet eivät sen paremmin uppoa kuin ajelehdikään mielihyvien ja kärsimyksen keskellä, joiden ympäröiminä ovat, ovat Jívan-mukteja. He, joiden mielet eivät ole kokeneet voitonriemua, pelkoa, vihaa, köyhyyttä, syntiä tai tuskaa, (tai eivät tässä elämässä ole niiden ahdistamia) jotka ilmestyvät heille heidän aiemman kohtalonsa vuoksi, ovat Jívan-mukteja. Heitä, jotka ovat aina abstraktion tilassa luovutetuista mielin samalla, kun suorittavat toimiaan yhtä levossa kuin Susuptissa ja jotka seurustelevat viisaiden kanssa, voidaan kutsua Jívan-mukteiksi.

Kun ulkoisten objektien viehäytys lakkaa, silloin kuitenkin jää jäljelle sisäinen kaipaus, jota kutsutaan *trsná'ksi* (janoksi). Mutta kun objektien, sekä sisäisten että ulkoisten, vetovoima häviää täydellisesti, silloin sitä kutsutaan *mukta-* (vapautuneeksi) *trsná'ksi*. Ajattelu ja kaipaus, että se ja se asia ilmestyisi ihmiselle, on *trsná*. Tämä on se vahva *trsnán* kultainen ketju, josta sinun tulisi itsesi vapauttaa. Ole siinä tahrattomassa ja tuonpuoleisessa Átma-jnánan Todellisuudessa ehkäistyäsi jaan tai ein käsitteitä ylittämässä rajojaan, tullen vapaaksi kaikesta halusta, luopuen täydellisesti kaikesta halusta vapautteen tai orjuuteen samoin kuin

nautintoon tai kärsimykseen.

Ole, Oi Ráma, liikkumaton kuin valtameri ilman vaahtoa tai aaltoja. Kuuntele nyt tarkkaavaisesti mitä aion sinulle sanoa. Kun Átmania tutkitaan vakavasti, vakaumuksia on neljänlaisia. Ensimmäinen on sellainen, jossa 'minä' samaistaa itsensä tähän kehoon päästä varpaisiin ja ajattelee itsensä olevan vain se, minkä vanhemmat ovat tehneet. Koska tämä ajatus ei ole totta, tämä vakaumus johtaa hirvittävään orjuuteen. Toinen vakaumus ilmestyy, kun 'minä' havaitsee itsensä olevan (karkeiden) objektien yläpuolella ja muuta kuin ne ja paljon pikkuruisempi kuin riisinjyvän häntäpäätä. Kun tämä vakaumus saavutetaan, se johtaa Moksaan ja ilmenee viisaiden tapauksessa. Suora sisäinen tieto ilman epäilyä, että maailmankaikkeudet eivät ole muuta kuin 'minän' muotoja tai aspekteja ja että 'minää' on mahdotonta hävittää, on kolmas vakaumus. Tämä on mitään vailla oleva Moksa. Neljäs vakaumus ilmestyy, kun katoava maailmankaikkeus ja tietäjä oivalletaan epätodellisiksi ja kaikki 'minät' ovat aina kuin Ákása kaikkialle levittäytyviä. Tämä on vertaansa vailla oleva ja korkein Moksa. Näistä ensimmäinen vakaumus yhdistyy orjuuteen tuottaen *trsnáa*. Mutta muut kolme, ollessaan yhdistyneitä vapautuneeseen ja puhtaaseen *trsnáan*, löydetään vain Jívan-mukteista. Näistä, jos ihmiseen vaikuttaa vertaansa vailla oleva vakaumus, että kaikki asiat (ja esineet) eivät ole mitään muuta kuin 'minää', silloin mieli on mielihyvän ja kärsimyksen vaikuttamattomissa. Kaiken ollessa yhtä, Tyhjyyttä, Prakrtia, Máyaa, Brahmania, Citin Valoa, Ályä, tahratonta Purusaa, Átmania, Ísaa (Herraa) ja Sivaa—kaikkia näitä voidaan nimittää itsessään Parabrahmaniksi. Brahminen Sakti (voima) on se, joka, leikkien tämän maailmankaikkeuden luomakunnassa, saa siinä aikaan lukemattomia muunnoksia. Tämä vertaansa vailla oleva Sakti, joka asustaa ei-kaksinaisessa Brahmanissa, on olemassa jakamattoman luontonsa kautta ja sitten kukoistaa (moninkertaistuu). Siksi, Oi Ráma, torju mielestäsi kaikki 'minän' tai 'sinän', syntymän tai kuoleman, mielihyvän tai kivun erottelemisen ajatukset objekteissa tai toimissa. Ne henkilöt, jotka ollen kaiken yläpuolella, keskittävät huomionsa korkeimpaan tilaan tyynin mielin mielihyvän tai kivun vaikuttamatta, eivät koskaan saata itseään jälleensyntymien kahleisiin. Ne henkilöt, jotka seuraten muinaisten jalanjalkia, osoittavat samaa lempeyttä ja laupeutta sekä hyveellisiä tekoja tekeviä ystäviään että paheellisia tekoja tekeviä vihamiehiään kohtaan, eivät koskaan saata itseään alttiiksi jälleensyntymien kahleisiin. Sellaiset ihmiset eivät koskaan ajattele ylhäisyyttä tai alhaisuutta; eivät koskaan omaa kiintymystä tai vihaa; eivät koskaan ole velvollisia tekemään tai olemaan tekemättä; eivät koskaan ole jälleensyntymän pakon edessä. Loistaen jumalallista säteilyä, he puhuvat rakastavasti kaikille. Tuntien kaikkien objektien todelliset ominaisuudet, he ovat vapaat jälleensyntymästä.

Siksi, Oi Ráma, leiki tässä maailmassa Átmisen Todellisuuden saavuttamisen jälkeen Jívan-muktin tilassa, kun Dhyeya-Vásanoista on luovuttu ja valaistuminen tapahtuu. Kuluta aikaasi tässä maailmassa kuten sinua miellyttää, mukautuen elämän ulkoisiin tapoihin samalla kun sisäisesti olet Cidákása. Ole vailla virheellisiä haluja, elämän houkutusia ja Vásanoita. Hauskuuta itseäsi, Oi Ráma, tässä maailmassa vapaan tahtosi mukaan, erotettuasi 'minän' kehosta ja tuhottuasi sen kautta kaikki Ahamkáriset ajatukset ja tehtyäsi mielestäsi yhtä tahrattoman kuin Ákása ilman tahroja ja monenlaisia ominaisuuksia. Hauskuuta itseäsi vapaasti, Oi Ráma, tässä maailmassa hengen täydellisellä ennakkoluulottomuudella, sitoutumatta elämän vaikeisiin seremonioihin, ymmärtämällä kuitenkin kaikkien asioiden järjellisen perustan. Oi Ráma, elä tässä maailmassa terävä-älyisenä ja ilman halua, täynnä sisältä, mutta näyttäen palavasieluiselta ja kiivaalta ulkoisesti ikään kuin toimien Karmojen yllyttämä vaikka samalla olet sisäisesti vapaa.

Älä, Oi Ráma, pienimmässäkään määrin mietiskele sellaisia epätodellisuuksia kuin ystävän tai vihamiehen, 'sinän' tai 'minän' erottelemista. Sellaista tapahtuu vain niille, jotka omaten halpamaisen, epäpuhtaan mielen, sitoutuvat hedelmättömiin ponnistuksiin. Mutta viisaille tämä koko maailma on heidän läheiset sukulaisensa. Johtuu vain syntymän harhakuvitelma, että ihmiset pitävät yhtä ystävänään ja toista vihollisenaan. Tällainen on sen ihmisen harha, joka iloitsee joka hetki (tästä ja tuosta). Mutta todellisen näyn avulla kaikista maailmankaikkeuksista tulee samaan aikaan ystävä ja vihollinen.

Valaistakseni tätä kokemusta kerron vanhan tarinan, joka sinun tulee kuulla. Ennen muinoin asui Gangesin rannalla kaksi henkilöä, Dírghatapas- (pitkään jatkunut Tapas) nimisen Rsin poikia. Nämä kaksi poikaa, jotka olivat nimeltään Punya (hyve) ja Pávana (puhtaus), asuivat lähellä vertaansa vailla olevaa Mahendra-vuorta ja taisivat hyvin neljä Vedaa harjoittaen suuremmoista Tapasta. Sillä aikaa, kun he harjoittivat Tapasta Gangesin rannalla isänsä kanssa, hyvellinen Punya saavutti Jnánan aikaa myöten suorittamalla tehtäviä ilman, että niiden hedelmät olivat liikkeelle panevana voimana. Mutta hänen veljensä Pávana, saavutettuaan vain osittaisen Jnánan, oli vaihtelevainen mieleltään kuin keinuva kehto ilman todellista Jnánaa hänen tietämättömyytensä saadessa hänen mielensä liihottelemaan kaikkialle. Isästä tuli, luovuttuaan kaikista aistiobjektien halusta, välinpitämätön maalliselle olemassaololle ja hän luopui vuorilla lähellä Gangesia kehostaan, joka muodosti pesän, johon Ahamkáristen tekojen linnut voivat kápertyä.

Niinkuin kantaja, joka kantaen kuormaa, vie sen tiettyyn määränpäähän, isä, ollen vapaa vapauttamaan itsensä kehostaan halun poissaolosta johtuen, pääsi Brahmiseen autuuteen, joka on kuin koko atmosfääriin läpäisemä kukkien tuoksu.

Niin pian kuin tämän Sättvisen Munin keho, Munin, joka on saavuttanut Átmisen Todellisuutensa, joka on toimimaton, on vailla maailmankaikkeuden kärsimystä ja on tila, jossa on muinaisen Jnānan herääminen, kului loppuun, hänen puolisonsa veti viimeisen henkäyksensä kuin mehiläinen jättäen lootuskukan. Vanhin poika Punya, huomattessaan vanhempiansa, jotka olivat hänelle kuin silmät, kuolleen, alkoi miettiä toimenpiteitä hautajaismenojen suorittamiseksi vakiintuneen käytännön mukaisesti, kun taas Pávana-veli alkoi hukuttautua surun valtameren huutaen, 'Oi rakas äitini, Oi rakas isäni, kuinka kestän tämän surun kuorman? Mihin minä menen?' Tultuaan melko levottomaksi ja rauhattomaksi kuin liekkejä tallova, hän vaelteli pitkin ja poikin metsää. Hän ei kyennyt hallitsemaan suruaan edes tyynen veljensä läsnäollessa ja tuli mieleltään voimattomaksi. Mutta vanhempi veli, joka ei ollut hiukkaakaan masentunut, ollen täysin vakuuttunut, että on luonnollista jopa valon kaltaisten (eteeristen) kehojen lakastua pois, suoritti hautajaisrituaalit ilman pienintäkään kiirettä.

Sen jälkeen, kun kaikki Vedan riitit oli hoidettu asianmukaisesti, Punya täynnä Jnānaa, puhutteli veljeään, joka oli parkunut suu auki, seuraavaan tapaan: 'Kuinka on mahdollista, poikani, että sinä et ole vielä toistaiseksi ylittänyt surua, joka sinua raastaa. Kuuntele sen tuonpuoleisen tilan kuvaustani, jonka vanhempamme ovat saavuttaneet. Sitä voidaan kutsua siksi Moksaksi, joka on sekä kylläisyyteen että ehtymiseen kykenemätön, joka on oma paikkansa ja oma itsensä. Se on päämäärä, jota kohden kaikki kulkevat. Se on kaikkien Jnānien Tättvinen Todellisuus. Onko viisasta, veljeni, sinun vaikeroida vanhempiesi saavutettua oman todellisen tilansa? Onko olemassa mitään rajaa niiden isien ja äitien tai vaimojen ja poikien lukumäärälle, joita sinulla on ollut niissä lukemattomissa inkarnaatioissa, joita olet aiemmin läpikäynyt kuin lukemattomat salakuopat joen pohjassa. Ihminen voi helpommin laskea suunnattoman suuren metsän puiden tuottamat hedelmät hedelmien kasvuaikaan kuin ne lukemattomat sukulaiset, joita hänellä on ollut edellisten syntymiensä aikana. Ja jos alamme vaikeroida heidän puolestaan, voitko kuvitella, veljeni, Kalpan olevan kyllin pitkä aika ehdyttämään surumme? Kangastuksen veden syökyessä (kumpuilevin aaloin) kohisten Vāsanoiden aikaan kangastuksen vallin yli, joka on muodoton Ajnāna, se pyyhkäisee mukaansa nykyiset mielihyvän ja kärsimyksen mäet ja pyyhkäisee eteenpäin ilman rajoitusta ja estettä. Tämä maailmankaikkeus, joka on ilmestynyt vaimon ja muiden sukulaisten, vihamiesten ja ystävien, rakkauden ja vihan, jalouden ja alhaisuuden, samoin kuin muidenkin parien muodossa, on olemassa ja laajentuu vain nimensä ja muotonsa voiman eikä minkään muun avulla. Ajattele jotakuta hyvänä ystävänsä ja asiaa pidetään todellisuutena. Ajattele häntä vihamiehenäsi ja myös silloin mieli heijastaa ajatuksen todellisuuteen. Samoin kuin tappavan myrkyt tai nuorentavan nektarin ominaisuuksien toteutettua tehtävänsä, niin myös jos vain orjuutta tuottavat ajatukset tuhotaan täydellisesti, niitä ei koskaan palauteta ennalleen. Kuinka voimme sanoa vihollisuuden tai ystävyuden kuuluviksi älylle, joka ilmestyy monenlaisissa muodoissa yhdestä Átmanista? Jos me alamme tutkia sitä, joka on (kehon) temppelissä, joka ei ole muuta kuin lihalla, verellä ja nahalla päällystetty luiden verkosto ja joka vaikkakin ei-oleva, johtaa meitä harhaan näennäisen todellisella olemassaolollaan, silloin se mitä jää jäljelle on tämä "minä". Sitten mietiskellen yhä pidemmälle huomaamme Brahmisen näyn avulla, joka kehittyi asteittain, etteivät sinä eikä minä, Punya eikä Pávana, eikä mikään muukaan paitsi ainut Jnāna, joka yksin loistaa, ole olemassa. Monessa Dvīpassa (saarella) pitkään vietetyt olemassaolot, syntymät, jotka olet läpikäynyt, ovat lukemattomat. Sinä synnyit suuressa Dvīpassa, nimeltä Jambú, käkenä, petoina, pilvinä, mäkinä, puina, matelijoina ja lintuina; ne syntymien sarjat, jotka sinulla oli niissä ja jokaisen alaosastoissa, ovat sanoinkuvaamattomia. Asian näin ollessa, miksi et itke noiden kaikkien kuolemaa, jotka olivat sinun sukulaisasi noissa inkarnaatioissa? Eikä tässä kaikki. Kuuntele vielä niistä perättäisistä syntymistä, joita sinulla oli muissa maissa. Kosalassa, Dasárnassa, Paundrassa, Gurjarassa, Tusárassa, Konkanasissa, Kekayassa ja Sálvassa sinä synnyit kuninkaana, apinana, syöpäläisenä, uroshirvenä, vesivariksena, lintuina, käärmeenä, aasina, jne. Nyt, miksi et itke myös noiden poismenneiden sukulaisten kuolemaa, jotka loit silloin Vāsanoidesi avulla? Sen sijaan, että laskemme monien maan päälle tapahtuneiden yksittäisten syntymien vanhemmat, me voimme helpommin laskea kaikki suuren metsäpuun lakastuneet lehdet. Siksi poikani, sinulla ei ole mitään syytä itkuun. Ilman häilyvää mieltä saavuta Átminen Todellisuutesi, jolla ei ole olemassaoloa tai ei-olemassaoloa, syntymää tai kuolemaa ja oivalla se päättäväisesti mielesi avulla. Vapautettuasi itsesi kaikesta kärsimyksestä ja Ajnānasta, sinä voit oivaltaa älysi avulla Átmisen Todellisuutesi *sinänsä*. Siinä sisäisessä henkisessä näyssä monenlaiset halut tulevat jarruttamaan kehitystäsi. Vapauta itsesi niiden siteistä, tee sydämesi lootuksesta niin puhdas kuin mahdollista. Silloin kaikki harhat häipyvät täydellisesti ja sinä, veljeni, saavutat Nirvánan Autuuden.'

Niin sanoi Vasistha Rámalle.

3. SUUREMMOISEN BALIN TARINA

Yhteenveto—Osoitettuaan edellisessä tarinassa, että mielen pois vetäminen näkyvistä asioista takaisin näkijään johtaa ihmisen oivaltamaan oman Todellisuutensa, kirjoittaja valaisee tämän tarinan avulla sitä tosiseikkaa, että Niskáma-karman suorittamisella jopa aistillinen onni muuttuu Brahmiseksi autuudeksi.

Pávanan sydän valaistui Jnánasta, johon hänen veljensä, Muni Punya, oli hänet perehdyttänyt kuin maailma, joka loistaa valoa auringon noustessa. Sitten molemmat Siddha-purusat, jotka olivat saavuttaneet Átma-jnánan, elivät siinä metsässä. Viettäen elämänsä lempeän tahtonsa mukaisesti ja iloiten, he elivät pitkän aikaa ja saavuttivat lopuksi sen Videha-muktin levollisen tilan, joka on kuin lamppu, kun siitä on poistettu sydän ja öljy. Samanlainen on kaikkien Jívojen kohtalo sen jälkeen, kun he kuolevat tässä maailmassa.

Jos yksi ihminen on monissa inkarnaatioissaan sukua kaikille, mitä tarvetta on rakastaa tai vihata lainkaan? Siksi paras tapa on luopua halujen taakasta eikä suurentaa sitä. Jos halun sallitaan kasvaa, silloin siitä tulee Cintanan (ajatuksen) tulen polttoainetta. Halun polttoaineen poissaollessa myös Samkalpa menehtyy. Tämä on todellinen tiedote eikä pelkkää teoretisointia.

Oi mahtava Ráma, kiipeä Dhyeya-tyágan loistaviin vaunuihin ja katso ylimaallisen henkisen näyn avulla tätä halusta värisevää mitätöntä maailmankaikkeutta etkä ole silloin vailla mitään. Tämä tila on Brahmanin varma totuus, joka on vailla epäpuhtautta, harhoja tai (Ajnánan) tautia. Jos tämä tila saavutetaan epäilyksettä, silloin henkilöt eivät ole harhojen alaisia vaikei heillä ole paljoa älykkyyttä. Siksi, Oi Sri Ráma, ohjaa elämäsi näin.

Oikean älykkyuden ja terävän arvostelukyvyn syvimmän ystävyuden (eli kehittämisen) avulla kaikki kärsimys tuhoutuu. Vaikka ihminen saattaa löytää henkilöstä (joka on Guru) turvapaikan, johtuu vain ihmisen omasta energiasta ja tahdosta, että hän pystyy tuhoamaan moninaisten objektien ja sukulaistensa kanssa seurustelusta alkunsa saavan kärsimyksen. Jos saat mielesi seuraamaan Átmista elämää, työskenneltyäsi lujasti Vairágyan, Jnána-kirjojen ja hyvän tahdon yms. jalojen ominaisuuksien avulla, silloin kaikki kärsimys lakkaa. Ei edes kolmen maailman yhteisestä hyvinvoinnista alkunsa saavaa onnea voi millään tavoin rinnastaa sellaisen mielen autuuteen, joka on saavuttanut Kaivalyan (vapautumisen).

Niinkuin kenkä pystyy suojaamaan jalkaa minne tahansa sen kantaja meneekin, samoin myös mieli täyttää koko maailmankaikkeuden tuoksuvalla autuudella, kun siitä tulee kaikentäyttävä. Ei-kiintymyksellä täytetty mieli ei koskaan vajoa haluun; mutta halun täyttämä mieli ei koskaan saa valituksensa aiheita täysin korjattua. Jos haluamatonta mieltä, joka tuottaa puhtaita ajatuksia yhtä helposti kuin Muni Agastya siemaisi⁷⁴ yhdellä siemauksella valtameren vedet, verrataan täysikuuhun niin kuu ei ole yhtä kirkas; eikä maitomeri tuota autuutta niin täysin; eivätkä Laksmín loistavat kasvot, Laksmín, joka asustaa tuoksuvalla lootuksella, suo (palvojilleen) sellaista lahjaa (kuin tämä haluamaton mieli).

Halun kummitus pilaa puhtaan mielen kiillon juuri kuten pilvet peittävät kuun tai mustat tahrat himmentävät kiillotetun, valkoisen lattian. Moksa ei tarkoita mitään muuta kuin mielen epäpuhtauksien tuhoamista—joka, mieli, kehittyy vain kun halut ja jälleensyntymän pelko on tuhottu. Jos tämä ei ole mahdollista, nimittäin halujen yms. hallinta, sinun pitäisi, Oi Ráma, kyetä saavuttamaan Jnána sen polun avulla, jota suuremmin Bali seurasi älynsä avulla.

Tämän kuultuaan Ráma pyysi valaistusta tämän menettelytavan luonteesta. Johon harvinaisen Tapaksen Vasistha vastasi: Kerran Pátálassa hallitsi Asuroiden kuningas nimeltään Bali. Hän sai koko maailman vapisemaan voimallisen armeijansa edessä ja kykeni voittamaan ja nolaamaan jopa Ísvaran, Visnun, jne. Hän oli jalon Virocanan poika ja hallitsi voimallisesti sata miljoonaa vuotta. Noustuaan palatsinsa ylimpään kerrokseen, jota koristivat monet ikkunat ja Mahámerun korkeuksista tuodut jalokivi-koristeet ja jota ympäröivät vartiat, hän ajatteli, yksin ollen, inhoten Samsáran materiaalisia nautintoja: 'Mitä hyötyä on tästä kiistattomasta ylivallastani, joka on antanut minulle siitä lähtien mahdollisuuden nauttia kaikkien kolmen maailman vertaansa vailla olevasta hyvinvoinnista? Kun aloin mietiskellä hyvinvoinnin nautintoja, jotka liihottelevat pois nauttipa niistä menneisyydessä milloin tahansa ja kuka hyvänsä, havaitsin, että minä vain toistin samoja tekoja kuin eilen, jotka tuottivat pelkkää hetkellistä onnea. Nautitut asiat

⁷⁴ Kun Indra tahtoi voittaa vihollisensa Vrtran, joka piiloutui valtameren, Agastya siemaisi vedet yhdellä siemauksella.

esiintyvät uudelleen. Eilen nähdyt asiat esiintyvät taas tänään. Koristeet, jotka tuottivat riemua eilen, puetaan päälle myös tänään. Ja kuitenkin huomaamme, että jopa älykkäät henkilöt eivät tunne inhoa niitä kohtaan eivätkä häpeä nauttia niistä uudestaan ja uudestaan. Niinkuin tietämättömät lapset, jotka maistavat yhä uudestaan herkullista lihaa, joka menettää maukkautensa ajan myötä, meihin myös vaikuttaa tietämättömyys todellisesta polusta. Päivät, viikot, vuodet ja Yugat kiertävät kehäänsä eikä mitään uutta ilmesty. Huolimatta kaikkien velvollisuuksieni suorittamisesta, kuinka ne ovat mitenkään parantaneet elämäni? Minkä avulla sisäistäisin sen hallinnan epäilyksettä, saavuttaakseni toiminnattomana olemisen? Mikä on se polku, joka sallii minun mennä ylemmäs "Siihen", joka on vapaa harhaisista, aistiobjekteista?"

Sitten, löytääkseni polun, joka johtaa siihen Prinsiippiin, jota on mahdotonta hävittää ja joka on objekteille tuntematon, hän harkitsi syvällä mieleessään ja oli sitten suunniltaan ilosta siitä ratkaisusta, joka silmänräpäyksellisesti välähti hänen mieleensä. Hän vuodatti seuraavat sanat:

"Muinoin kyselin isältäni, kaikkietietävältä Virocanalta tällä paikalla ja tästä nimenomaisesta asiasta. Silloin hän selitti minulle tavan, jolla minä pystyn poistamaan epäilyksiäni. Kysyin isältäni näin: "Mikä on se vertaansa vailla oleva tila, jossa kaikki mielihyvän ja kärsimyksen ja muiden vastakkaisuuksien harhat häipyvät pois? Mikä on se tila, jossa mielen harhat kuluvat pois? Mikä on se istuin, missä kaikki halut revitään juuriltaan? Olkaa niin hyvä ja valaiskaa minua näissä kysymyksissä. Vielä, mikä on se levossa olemisen tila, joka on vapaa haluista ja henkisestä masennuksesta? Mikä on se tila, joka on absoluuttisen autuuden läpäisemä? Tehkää minulle mieliksi, Oi te, joka olette oivaltanut Korkeimman ja valaiskaa minulle keinoa, jonka avulla voin vapauttaa itseni kärsimyksestä ja piinaavista epäilyksistä, joita poden."

"Johon isäni vastasi: "Kuuntele nyt mitä sanon. On olemassa maa, joka on rajaton ja kaikkialle levittäytyvä. Tämä on se lähde, josta kaikki maalliset munat ilmestyvät ja johon ne kaikki ilmeytyvät. Tässä maassa ei ole viittä komeaa elementtiä, ei mäkiä, ei metsiä, ei pyhiä paikkoja, ei puhtaita Devoja, eikä muitakaan muinaisia sieluja. Siellä olevan kuninkaan nimi on Suuremmoinen Kirkkaus. Hän on kaikkietietävä, kaikkialle levittäytyvä ja kaiken syy ja täysin levossa oleva ja täpötäysi. Hän on itse Hiljaisuus. Erehtymättä hän saa aikaan kaikki suoritettavat toiminnot palkkaamansa ministerin avulla. Samalla hetkellä, kun ministeri ajatteli esinettä vaikkakin ei-olemassaolevaa, se ilmestyi välittömästi aineellisena objektina; vaikka se oli olemassaoleva, se katosi mystisesti. Tällä ministerillä ei ole valtaa nauttia mistään omien ansioidensa perusteella; eikä hän tiedä itse mitään. Koska hän aina toimii yhdessä kuninkaan kanssa, hän kykenee suorittamaan kaikki asiat. Vaikka ministeri tekee kaikki työt kuninkaan läsnäollessa, jälkimmäinen on aina yksin." Niin sanoi isä pojalleen.

"Poika kuunteli riemuitsevin sydämin kaikkea sitä, mitä hänen isänsä kertoi hänelle ja kysyi sitten häneltä: "Mikä on tämän loistavan maan luonne, joka on vailla henkistä sairautta ja kaikkialle levittäytyvä? Mikä on keino, jolla se voidaan saavuttaa? Minkä avulla sen voi tavoittaa? Kuka on katoamaton kuningas siinä maassa ja kuka ministeri? Ja kuka on se voimallinen kuningas ministereineen, jotta minun väkevät käteni, jotka alistivat ikään kuin leikissä kaikki maailmankaikkeuden maat, voi heitä hallita?"

"Johon isä mielissään vastasi näin: "Kuka kykenee ylittämään nopean ja voimakkaan ministerin ankaran lain? Vaikka lukemattomat Devojen ja Asuroiden joukot yrittäisivät yhdessä voittaa hänet, he eivät koskaan kykenisi tekemään niin. Vaikka sellaisia harvinaisia aseita kuin kiekkoa ja keihästä singottaisiin häntä kohti, niiden voima heikkenisi kuten kiveen tähdätyistä kukista. Kun kuningas voittaa hänet, hän tervehtii tätä alamaisesti. Ihmisen on muuten paljon helpompi siirtää Mahámeru-vuori kuin tätä henkilöä. Häntä ei koskaan kukisteta täydellisesti muuten kuin suurella älyn kokemuksella ja taidolla. Jos haluat päästä kiinni ministeriin, hän siihisee sinulle kuin vihainen käärme ja polttaa sinua. Poistaakseni epäilykset, joiden kimpussa työskentelet, aion nyt kertoa mitä kuningas, hänen ministerinsä, maa, jne. symboloivat. Yllä mainitussa tarinassa mainittu maa tarkoittaa vertaansa vailla olevaa ja ikuista Moksaa. Mainittu kuningas on Moksasta erottamaton Átminen Todellisuus, joka loistaa virheettömän jalokiven säihkyllä. Hänen luomuksensa (nimittäin ministeri) symboloi mieltä (tai älyä). Korkein taito koostuu aistinautintojen perinpohjaisesta juurineen repimisestä ja Vairágyan täydellisestä kehittämisestä. Kun mieli hallitaan ei-kiintymyksen avulla, se muistuttaa Kheddan sisään suljettua kiimaista elefanttia.

Todellisista Jnánakirjoista tietämättömät ihmiset väittävät, että niistä neljästä osasta, joihin he jakavat mielen (tai ajan) (toiminnot), kaksi osaa pitäisi omistaa aistiobjekteille, neljännes Jnánakirjojen opiskelulle ja viimeinen neljännes todella siunauksellisen Ácáryan palvonnalle; ja jos tämä tehdään, Jnána tulee loistamaan heissä Ajnánan poistamisen jälkeen. Mutta, he jotka tuntevat ne osittain väittävät, että jos neljästä yllämainitusta osasta, ihminen omistautuu kahdella osalla Ácáryan mietiskelyyn ja palvontaan, yhdellä neljänneksellä Jnánakirjojen sisältämien totuuksien ajatteluun ja viimeisellä elinten toimintaan, Jnána tulee valtamaan alaa niin, että hän oivaltaa Korkeimman Totuuden; kun taas kolmas luokka, nimittäin täyden

Jnánan omaavat, vakuuttavat, että Moksa on helppo saavuttaa niiden, jotka jakaen mielen neljään osaan, omistautuvat sen osilla Átmisen Todellisuuden polusta kertovien Jnánakirjojen opiskeluun, ei-haluun, itse-tietoon ja Ácáryan palvonnan polkuun. Pehdy sinä poikkeuksellisen älysi ja tutkimuksesi avulla samanaikaisesti Átmiseen palvontaan ja halujen kukistamiseen. Halun päättäväisen kukistamisen avulla Átminen tutkimus saadaan aikaan; ja tämä Átminen tutkimus tuo haluista kieltäytymisen. Ne ovat toisistaan riippuvaisia kuin valtameri ja pilvet. Ansaittuaan kelvollisella tavalla omaisuuden, tuottaakseen sukulaisilleen ja muille helpotusta rikkomatta maan sääntöjä ja tapoja, hänen tulisi sen omaisuuden avulla turvautua harvinaisen Sattvagunan viisauteen ja siellä saavuttaa Vairágya, jonka avulla kehittää Átmista tutkimusta. Kun hän on näin valaistunut todellisella Jnánalla Átmisen tutkimuksen avulla, Moksa saavutetaan."

'Näin isäni valaisi minua ennen. Jumalallisen armon avulla olen kyennyt muistamaan kaiken mitä isäni kertoi minulle ja saavuttamaan sen kautta Jnánan. Vapauduttuani nautintojen kaipuusta ja hallitessani ei-halun rikkautta, minusta on tehty tyyni korkeimmalla autuuden ambrosialla, joka on mielen levossa oleminen. Oi, olen ollut täysin tietämätön tästä nykyisestä autuudestani niin pitkän aikaa. Kuinka voin sanoin kuvata sitä? Tämä on tila, jossa kaikki ajatukset ovat imeytyneet ja kaikki mielihyvän ja kivun vaikutuksista kärsivät ihmiset löytävät päätepisteen kärsimykselleen. Tämä on niiden ihmisten saavuttama tila, jotka ohjaavat elämänsä Átmaniin. Tämä on täyden liikkumattomuuden ihanuutta.'

'Mietiskelyään itsessään näin, hän alkoi ajatella mielessään kysymyksiä: 'Kuka minä olen?' ja 'Mikä on minun todellinen olemukseni?' Sitten hän harkitsi hetken ja päätteli, että jos hän huutaisi avukseen Guruaan Sukrácáryaa, joka oli oivaltanut Todellisuuden ja osoittaisi tälle kunnioitustaan ja tiedusteltuaan häneltä, mietiskelisi totuutta, silloin kaikki Ajnána tuhoutuisi. Siksi hän mietiskeli suljetuin silmin⁷⁵ ja vilpittömällä rakkaudella tarkkaavaisesti Guruaan. Silloin Sukrácárya, jonka muotona oli Saccidánanda Ákása, ilmestyi Átmanin saavuttamista toivovan Balin eteen. Hulluuntunein sydämin kuningas tervehti häntä ja palvottuaan häntä täydellä kourallisella kallisarvoisia jalokiviä ja kauniita kukkia sanoi: 'Alentukaa kuulemaan minun sanani, jotka teidän armonne on saanut aikaan ja siunatkaa minua sen mukaisesti. Mitä on nyt? Mitä on tuolla puolen? Mikä on se, joka on rajallinen? Kuka olen minä, joka puhuu? Kuka olette te, joka kuulee? Mikä on tämä vakaa maailmankaikkeus? Suokaa minulle sopivat vastaukset poistamaan kaikki epäilykseni.'

Kuultuaan kaiken, Sukrácárya analysoi ja selitti ne selkeästi kuninkaalle seuraavasti: 'Poikkesin tänne matkallani, kun olin pikaisesti menossa Devalokaan, joka sisältää kuolemattoman Kalpa-puun. Mitä hyötyä on minun tuhlata aikaani tarpeettomiin sanoihin? Kaikki ilmentymät täällä edessämme ovat vain Jnánaa; kaikki, jotka ovat nyt meille ulkoisia (tai nykyisen havaintomme tuolla puolen), ovat vain Jnánaa; se, mikä on riippuvaista, on vain Jnánaa; se mikä ei ole riippuvaista, on myös Jnánaa; minä, joka puhun, olen Jnánaa; sinä, joka kuulet, olet Jnánaa; ja koko maailmankaikkeus ei ole muuta kuin täpötäysi Jnána. Tämä lyhykäisyydessään on Totuus. Juurrutettuasi tämän päätelmän mieleesi, mietiskele älylläsi Jnánan ainoaa Todellisuutta, älylläsi, joka on siihen välttämätön. Jos oivallat ja havaitset sen ilman yhtäkään mielen muuntelua, silloin saavutat päämääräsi, korkeimman tilan. Nyt ovat harvinaisen Tapaksen Saptarsit alkaneet uudelleen hoitaa jumalaista kutsumustyötä (eli astuneet uuteen tilaan). Siksi meidän tulisi poistua.' Niin sanottuaan Sukra lähti paikalta.

Sen jälkeen kuningas, tuntiensa kykenevänsä mietiskelemään maailmankaikkeutta ja tullessa vakuuttuneeksi Ácáryansa sanojen totuudesta, huudahti näin: 'Tämä korkein maa ei ole muuta kuin Jnánaa; kolme Lokaa ovat Jnánaa; todellinen olemukseni on Jnána; kaikki määrätyt Karmat ovat vain Jnánaa. Olen nyt tullut siksi häikäiseväksi Brahmaniksi, joka loistaa todellisessa luonnossaan vailla näkyviä asioita. Olen nyt tullut siksi täpötäydeksi Prinsiipiksi, joka Jnánan luontona ollen yhdenkään objektin sitomatta, saman aikaisesti täyttää kaikki objektit ja on levossa oleva Jnánákasa ja itse älykkyys.' Sitten mietiskellen (eli lausuen) mentaalisesti Pranavaa (Om'ia), joka on absoluutin Jnánan todellinen merkitys, hän vaipui transsinomaisesti Dhyána- (mietiskelevään) tilaan ja sitten vapaana Samkalpoista, Karmoista, kolmenlaisista haluista (vaimosta, pojista ja omaisuudesta), epäilyistä, ajattelusta, älystä ja objekteista samoin kuin niiden perustasta, tietäjästä, hän pysyi patsaan kaltaisena Samádhissa pitkän aikaa kuin lampun valo tuulettomassa paikassa. Hän loisti absoluuttisena Satina ilman kiintymystä ja vihaa ja täysinäisin mielin tilassa, jota voisi parhaiten verrata syksyn kuulaaseen taivaaseen, jolloin pilvet eivät sitä peitä.

Sillä aikaa, kun hallitsija näin vietti päivänsä Samádhissa, hänen palveluksessaan olevat hoviherrat tarkastivat kuninkaan kartanon ylintä kerrosta etsiessään häntä. Sieltä he löysivät hänet Nirvikalpa

75 Tässä Bali kutsui Sukrácáryaa mentaalisella tahdolla.

Samádhissa. Pitkä ajan kuluttua hän heräsi ja alkoi suorittaa hallinnollisia velvollisuuksiaan mieli vapaana haluista ja egoismista. Koska hänellä oli puhdas mieli, hän ei koskaan ollut kiihdyksissä vastoinkäymisistä tai hyvinvoinnista; eikä hän vaipunut nautintoon eikä kärsimykseen tai uinut niissä. Näin hän oli tasapuolinen kaikkea kohtaan.

Kuinka rajoittamattomia tahansa olivat hyvien ja pahojen ajatusten armeijat, jotka ilmaantuivat lakkaamatta hänen mielessään, kuinka lukemattomia objektit, kuvitellut ja todelliset, jotka ilmestyivät hänen eteensä, kuitenkin hän kykeni hallitsemaan ne kaikki yhdessä keskuksessa. Niin myös sinun pitää, Oi Ráma, sitoa mielesi, joka kuljeskelee tämän ja korkeamman maailman nautintojen keskellä, sydämesi keskukseen. Missä tahansa kohdassa mielesi hoippuroi kuin lapsi ja vajoaa aistiobjekteihin, siinä kohdassa on se nostettava osattomaan [jossa ei ole osia] Jnánaan ja yritettävä saavuttaa se. Tehtyäsi tästä säännöllisen harjoituksen, voit sitoa tämän hirmuisen mielen elefantin niin, ettei sitä kosketa kärsimys ja tehdä sen kykeneväksi pääsemään Moksaan arvostelukyvyin avulla.

—

4. PRAHLÁDAN TARINA

Yhteenveto—Tämä tarina valaisee sitä teoriaa, että korkeampi henkinen tila voidaan saavuttaa myös Ísvaran armon avulla.

Kuuntele jälleen toista tarinaa. Siirrymme nyt kuvaamaan kuinka eräs Prahláda-niminen henkilö myös saavutti Jnánan todellisen Itsen älykkyytensä avulla. Sen jälkeen, kun hänen isänsä Hiranyakasipu⁷⁶, Dánavoiden kuningas kuoli, tuskallisesti surrut poika toi julki seuraavaa: 'Lukemattomia Dánavoita syntyi minun sukuuni, sellaisia kuin isäni ja muut. Heillä oli kehot, jotka saivat jopa itse Mahámerun näyttämään arvottomalta. He kykenivät hankkimaan tai tekemään tyhjäksi jopa lootussyntyisen Brahmán voimat. Mutta he antoivat helppoja ihmisuhreja lepyttääkseen Visnun kiivasta suuttumusta, Visnun, joka pukeutui Tulasín (pyhän basilikan) köynnökseen kuin villaan tuulta vastaan. Sellaiset Dánavat, lukumäärässä ylittäen joen hienon hiekan, menehtyivät kuin hurjapäisten myrskytuulten hienontamat mäet ajan lopussa. Tällä hetkellä ei ole ketään, joka ei pelkäisi Visnua. On vain yksi keino voittaa loistava Visnu, keikkoon verhoutunut viholliseni. Ajattelimme miten hyvänsä, ei ole tätä korkeampaa päämäärää. Todellisen turvapaikan voi löytää vain Visnusta, joka asuu maitomeressä. Hakekoon mieleni siksi tästä hetkestä lähtien turvapaikkaa Náráyanan (Visnun) istuimelta. Tulkoon minusta hartaan mietiskelyn avulla "Hän" ja Hänestä erottamaton. Kietoutukoon suuri Mantra *Om namo Náráyanáya*⁷⁷, joka suo palvojilleen mitä ikinä he tahtovat, erottamattomasti yhteen minun kanssani ja sekoittukoon minuun niinkuin Ákásan täyttännyt tuuli. He, jotka tervehtivät ja palvovat Visnua, kykenevät saavuttamaan vapauttamisen halutut tulokset vain, kun he mietiskelevät Visnua itsenään. Muutoin sellaisia tuloksia ei synny. Seuraten sitä polkua aion palvoa ja mietiskellä Visnua itsenäni. Tämä keho ei ole muuta kuin Visnun muoto (tai ilmentymä). Hän, joka on sidottu tämän kehon toimesta Prána-váyun muotoon, on Visnu, korkeista korkein. Se, mikä kulkee Prána-váyun edessä, pysyy ulkoisena kuin toinen Visnu. Siksi keräten kaikki palvonnan esineet, palvon aina Visnua.' Tähän päämäärään tähdäten, hän loi mielessään jalokiviset astiat, suitsukkeet, lamput, huojutettavat valot, kultaiset vaatteet, rubiiniset koristeet, lakastumattomat kultaiset kukat, nektarin kaltaisen ruuan ja lukuisia muita palvonnessa tarvittavia esineitä ja palvoi sitten Visnua niiden avulla. Siitä hetkestä eteenpäin hän palvoi Visnun, osattoman Brahmanin jalkoja. Sen jälkeen kaikki kirvestä kantavat Dánavat alkoivat kuin Prahláda, olla Harin (Visnun) orjia hyläten pahat ominaisuutensa. Eivätkö siten hänen alamaisensa imeneet itseensä kuninkaan (hyvät tai pahat) ominaisuudet?

Näin Asuroista, Ditin⁷⁸ pojista ja heidän kuninkaastaan Prahládasta sen jälkeen, kun he olivat luopuneet Visnua kohtaan tuntemastaan vihasta, tuli hänen hurskaita seuraajiaan. Indra ja muut Devat ihmettelivät peloissaan tätä ennenkuulumatonta tapahtumaa ja epäilivät kuinka nämä paheelliset henkilöt kykenivät hankkimaan itselleen Visnun rakkauden. Sen vuoksi he menivät Visnun luo, joka nukkui pitkää (Jooga-) untaan maitomeressä ja nähtyään hänet ja ylistettyään häntä, he puhuttelivat häntä näin:

'Jos kaikki tulisieluiset Daityat teitä mietiskelyään imeytyvät teihin, silloin ei voi olla Máyáa kaikkialla. Voimallisten Daityojen murhaamisen taipumus on täysin vastakkainen jälleensyntymien

76 Hän oli Kasyapan ja Ditin poika ja alistui poikansa Prahládan sanoin kuvaamattomiin julmuuksiin, jonka vuoksi Visnu Narasimha Avatáran hahmossa repi hänet palasiksi.

77 Tätä kutsutaan kahdeksantavuiseksi Mantraksi.

78 Daityat, Ditin pojat ja Dánavat, Danun pojat ovat kummatkin Asuroita Kasyapan, heidän isänsä kautta.

sammumiselle Samsarassa tai Visnuun kiintymiselle. Sanoa, että äärimmäisen häijyt henkilöt sulautuvat hyveellisiin ominaisuuksiin, ei ole muuta kuin tyhjiä sanoja. Oi kaiken täyttävä Visnu, onko kaikkien Candáloiden (kastittomien) mahdollista täytyä hartaudesta tietä kohtaan?'

Meidän Herramme Visnu vastasi Devojen kysymykseen näin: 'Oi Devat, älkää peljätkö. Voitokas Prahláda on tehnyt itsestään syyttömän jälleensyntymään. Vapautettuaan itsensä murhaavista ominaisuuksistaan, hän on saavuttanut Moksen Tattva-jnána-näkynsä avulla. Sen vuoksi älkää olettako, että hänen harjoituksessaan olisi mitään vilppiä. Jos hyvät ihmiset taivuttavat mielensä kohti pahetta, syntyy monenlaista pahuutta; mutta jos paheellinen kääntyy kohti hyveellistä polkua, seurauksena on arvaamaton määrä hyvää. Siksi, voikaa kaikki hyvin.' Siunattuaan heitä näin, Visnu katosi. Sen jälkeen kaikki Devat lähtivät tyrskyvästä maitomerestä Suvalokaan ja ystäväystyivät siellä entisten vihamiestensä, Dánavoiden kanssa. Tuntien tauotonta kiintymystä Herraa kohtaan, jonka rauhoittava vaikutus tunkeutui syvälle hänen sydämeensä, hän täytyi hurmioituneesta ja alati kasvavasta rakkaudesta ja palvoi aina Häntä. Käyttäessään elimiään vakaasti sellaisessa palvonnassa, korkein arvostelukyky, autuus, välinpitämättömyys objekteja kohtaan, jne. kehittyivät suuresti. Mutta hänen mielestään ei tullut levollinen johtuen aistiobjektien vetoimasta.

Huomatessaan, että siunauksellisen Prahládan mieli keinui kuin kehto täpötäyden Todellisuuden tiedon ja aistiobjekteista nauttimisen välillä, Visnu, kolmen maailman herra, ilmestyi yksinäiselle palvonnan istuimelle (nimittäin Prahládan sydämeen), josta rukouksia tarjottiin hänen mielensä avulla ja ilmoitti hänelle vierailustaan, jolloin Asuroiden hallitsija kaksinkertaisti palvontansa Kolminaisuuden Perimmäiselle Syyllä ja ylisti häntä näin todella rakastavasti: 'Oi te, kaikkien harvinaisten asioiden alkuperäinen istuin kolmen maailman vertaansa vailla olevassa kartanossa; Oi te, iätiloistava Brahman ilman auringon nousemista ja laskemista teissä; Oi te, joka olette Jnána itse Lílá (puolisonne) rinnallanne luomassa maailmaa; Oi te hyvää tekevä Prinsiippi, jonka olemassaolo ei riipu neljästätoista maailmasta⁷⁹; Oi te, joka nukuitte Jooga-unta banyan-puun⁸⁰ päällä; Oi te, joka olette Tattva (Todellisuus), kaiken armon perikuva ja kaikkien maailmoiden herra, tervehdykset, tervehdykset, tuhat tervehdystä teille. Oi te, joka olette vahingoittava halla lootukselle, joka koostuu ilkeäluonteisten Asuroiden terälehdistä; Oi te, joka olette aurinko Devojen täysin puhjenneelle lootukselle, Devojen, jotka kulkevat Vedojen polkua; Oi te, joka olette mehiläinen niiden sydämen lootuksessa, jotka ovat tuhonneet kaikki moninaisuuden ajatukset; Oi te, joka olette kaikkien sielujen Herra, tervehdykset, tervehdykset, tuhat tervehdystä teille.'

Näiden Prahládan lukuisten ylistysten johdosta iloisin ilmein Visnu katsoi hyväksi puhua näin: 'Oi todella rakastava Prahláda, sinä saat vapaasti pyytää minulta lahjaa, joka ei tule sitomaan sinua jälleensyntymän kahleisiin.'

Johon Prahláda sanoi: 'Oi te Korkein Prinsiippi, joka asuu kaikkien sydämessä, olkaa niin hyvä ja suokaa minulle se autuus, jossa ei ole kärsimystä.'

Sen jälkeen Visnu siunasi hänet, laittaen lootuksen kaltaisen kätensä hänen päänsä päälle, näillä sanoilla: 'Alkakoon sinussa lopullinen Átminen tutkimus, jotta voit saavuttaa levon puhtaan Parabrahmanin autuudessa sen jälkeen, kun mielesi on vapautunut maailman harhoista.'

Sen jälkeen tahraton Visnu lähti paikalta, jossa suuremmoisen arvostelukyvyn omaava Prahláda osoitti hänelle kunnioitustaan, ylisti häntä ja ripotteli kukkia hänen päälleen. Sen jälkeen, kun Purusottama (korkein kaikista Purusoista) katosi kuin aalto aavalla merellä, Dánavoiden kuningas istuutui Padma-asentoon ja lausuttuaan Herran ylistystä, puhui itsekseen: 'Vertaansa vailla oleva Herra on alentunut siunaamaan minua Átmisellä tutkimuksella, joka tekee käyttäjänsä kykeneväksi voittamaan jälleensyntymän. Annapas, kun ajattelen kysymyksiä, "Kuka minä olen?" "Mikä minä olin aiemmin?" "Mikä on tämän 'minän' luonto, 'minän', joka samaistaa itsensä tämän maailman (ja kehon) ilmiöön, seisoo ja juoksee, itkee ja nauraa, riemuitsee ja ahdistuu?" En ole tämä moninainen maailma. Kuinka tätä elotonta maailmaa voidaan kutsua "Minäksi", koska edellinen on ulkoinen jälkimmäiselle ja on muodostunut mäistä, kivistä, kauniista esineistä, maasta, puista, jne.? Myöskään päivän kestävä keho ei voida kutsua "Minäksi", koska se on lähtöisin vain Asatista, on eloton ja koska sillä on liikkumiskyky vain Prána-váyun vuoksi. Eikä äänen ominaisuus ole tämä "Minä", sillä tämä ominaisuus on pysymätön, tulee esiin tyhjiydestä, on muodoton tai vailla älyä ja ruokkii korvaa vaivaisella olemuksellaan. Eikä kosketuksen ominaisuus ole tämä "Minä", sillä edellistä ei voi havaita muuten kuin ihon avulla, se katoaa hetkessä ilman mitään todellista olemassaoloa ja on ilman älyä, ollen kaikkialle levittäytyvän Jnánan opastama. Eikä maun ominaisuus ole tämä "Minä", sillä edellinen muuttuu alinomaa, on tietämätön, täynnä haluja, katoaa hetkessä, kielen ruokaa syntyen materiaalisista

79 Seitsemän Lokan, Bhú'n, Bhuvar'n, jne. lisäksi on olemassa seitsemän Talaa, Atala, Vitala, jne. aina Pátálaan asti.

80 Tässä viitataan siihen miten Visnu syntyi luomisen alussa vesien päällä banian lehdellä.

asioista. Eikä muodon eloton ominaisuus ole tämä "Minä", joka kuolee "tietäjässä", joka vaikka toimiikin tässä katoavaisessa näkyvässä maailmassa, ei kuitenkaan ole siinä osanottojana. Eikä tuoksun ominaisuus ole tämä "Minä", sillä edellinen havaitaan vain elottoman nenän avulla ja on itsessään eloton. Nyt olen oivaltanut Todellisuuteni loistavan sekä sisäisenä että ulkoisena, puhtaan Satin ainoana puhtaana Jnánana ilman jälleensyntymää, kaikista "minän" ja "minun" ajatuksista, kaikista Samkalpoista, viiden elimen harhoista ja sydämen masennuksesta vapaana ollen. Tämä on varmaa. Hah, Haa, nyt olen tuntenut todellisen Itseni. Onko tämä Átminen Todellisuus, joka loistaa henkisen tiedon polulla, ihmisen omassa älyssä riisuttuna kaikista erilaisuuksista? Ainoassa Tattva-jnánassa, joka ei ole muu kuin "Minä" leviten kaikkialle ilman vaihtelua, kaikki maailmankaikkeudet loistavat auringosta aina alas ruukkuun asti. Niinkuin tulen kipinät, jotka loistavat palavan tulen kuumuuden avulla, niin huomaa minä nykyisessä valaistuneessa tilassani, että kaikki elimet suorittavat moninaiset tehtävänsä vain minun avullani. Kaikki Jívat Brahmásta alaspäin loistavat vain minun Todellisuutenani yhdessä tilassa Kalpan loppuun saakka, jolloin maailmankaikkeus menee Pralayaan; kuinka silloin voivat "minä-" ja "hän"-ajatuksat, jotka kuuluvat mieleen, olla olemassa? Kuinka voi "Minä", joka nyt yhtenä täytenä Jnánana loistaen täyttää läpikotaisin tämän rajattoman maailmankaikkeuden, omata tämän järkeilevän mielen muuntelut sille istuimeksi määrättyssä kehossa. Siksi henkinen Jnána-näky, joka on ikuinen, autuas ja vertaansa vailla oleva, on kaikissa maailmoissa. Kaikki ilmestyneet ilmentymät ovat vain yhden eeerisen ajatuksen henkistä näkyä. Koska kaikki Jívat ovat pelkkää "Minää", näkymätöntä Jnánaa ja Pratyagátmania, jolla ei ole muuta objektia kuin itsensä, johon turvautua, minä tervehdin niitä kaikkia omasta Itsestäni johtuen (koska ne ovat omasta Itsestäni ei-erotettavissa olevia). Erilaisuudettomasta Jnánasta, jolla ei ole ajatuksia muusta kuin Itsestään, joka on puhdas, tasapuolinen kaikille, ilman erottelua, ilman kolmea ajan suuntaa (mennyttä, nykyistä ja tulevaa) ja niiden takana, ilmestyvät moninaiset, yliluonnolliset voimat (Saktit). Ketään muuta ei ole kuin ei-kaksinainen Jnána, joka on ilman vetovoimaa mihinkään tasa-arvoinen pelkästään itselleen. Jos häviämätön ei-halu täyttäisi ihmisen, näkymättömän ja puhtaan, ja kuitenkin kuin harhaiset, maalliset esineet, silloin olisi tasapuolisuuden näky kaikkia kohtaan kuin aaltoilematon meri. Mutta mieli, joka kieppuu toiminnassa aktiivisuuteen ja passiivisuuteen yhdistyneenä, sitoutuu kuin verkkoon tarttunut lintu. Siksi kaikki ihmiset, jotka ovat kiintymyksen ja vihan vaikuttamia ja ovat siksi päästään pyörällä, takertuvat tähän maahan kuin loinen.

'Vaikka Sinä oleskelet rajattomasti kaikkien ihmisten mielissä kykenin saavuttamaan Sinut vasta pitkän ajan kuluttua. Ketkä muut kuin he, jotka ovat saavuttaneet Sinut, pystyvät saamaan käsiinsä tämän täpötäyden voiton? Sinua on sopiva tutkia Vedojen ja Gurujen pyhien lauseiden avulla. Sinä olet Kútasthan ja Brahmanin samuus. Sinä olet vailla mitään vastakohtaisuuksia. Sinä loistat Saccidánandan luontona. Monet tervehdykset Sinulle, joka olet "Se", johon kaikki asiat (ja esineet) sulautuvat. Sinä olet ikuinen Jnána, jossa "Minä" olen "Sinä" ja "Sinä" olet "Minä". Heittäydyn sinun eteesi Herrani, Paramátman, joka olet itse-olemassaoleva ja Devojen Herra tässä maallisessa munassa. Heittäydyn sinun luontososi valon eteen, jota eivät estä alhaiset ajatukset, niinkuin täysikuun, jota pilvet eivät varjosta. Heittäydyn itseni eteen, joka on saavuttanut Todellisuutensa loistaen itse autuaassa tilassa ja kuin Cidákása ilman ajatusten estettä. Vaikka näyttääkin olevan liikkuva tai liikkumaton tai levossa oleva, se on kuitenkin vailla sellaisia toimia. Vaikka suorittaakin kaikki tehtävät, se on kuitenkin niitä haluamaton. Kuten tuulenvire heiluttaa pehmeitä kärhiä, tämä Jnánátman pakottaa Antahkaranan (alemman mielen), joka on Manas, jne. liikkeelle. Samoin kuin vaununajaja ohjaa valjakkoa, Hän yksin aina hoputtaa elimiä työhön. Hän on se, jota kehot ja elimet tavoittelevat. Hän on se, jota puhe-elin ylistää. Hän on se, jota mieli mietiskelee. Hän on se, joka auttaa pääsemään syntymän ja kuoleman yli. Hän on se, joka voidaan helposti saavuttaa. Hän on se, joka voi tietää kaiken. Hän on se mehiläinen, joka tuottaa surisevan äänen⁸¹ kaikkien luotujen sydänlootuksessa. Minulla ei ole rakkautta eikä vihaa aistiobjekteja kohtaan. Anna minun saavuttaa ne asiat, jotka minun on määrä saada; älä anna minun kaivata niitä asioita, joita minun ei ole määrä saada. Alun perin minusta tuli sellainen, etten muistanut arvostelukykyä ja muita autuaallisia asioita vahingollisen Ajnánani vuoksi, mutta nyt hallitsen niitä (ne ovat omaisuuttani) Jnánan avulla. Tuhottuani Samsáran sukeltaneen mieleni arvostelukykyäni avulla, joka työskenteli kovasti Sástrojen kimpussa, vapautettuani itseni kivuliaasta Ahamkárasta, tuhottuani kaikki kaksinaisuuden käsitteet ei-kaksinaisuutta mietiskellen, olen nyt vertaansa vailla oleva Kevala (yksinäinen) liikkumattomassa tilassa. Todellisuuteni on Kevala ja täpötäysi Jnánátman, jota voidaan verrata vain itseensä, joka on vailla mentaalaisia toimintoja, egoismia, Manasta tai kaikkia muita toimintoja. Minne on lentänyt tämä Ahamkáran yksinäinen, kuolevainen lintu, vapauttaen itsensä halun siteistä ja lentäen ulos tämän kehon häkistä. Pyhien lauseiden mukaisesti, jotka väittävät, että "Sinä" olet "Minä" ja "Minä" olen

81 Tämän sanotaan olevan Anáhata Sabda, tai äänen sanotaan syntyvän sydäimestä kuten kerrotaan Upanisadeissa.

"Sinä", on jälleen saatu aikaan "Sinän" ja "Minän" välinen samastus. Vaikka toimit koko maailman hyvinvoinnin vuoksi, Sinä olet kuitenkin vailla sitä (toimintaa). Siksi Sinä et koskaan loista niille tai ole niiden tiedossa, jotka ovat kuin sokeat kykenemättömiä havaitsemaan viehkeän neitosen hurmaavaa kauneutta. Voitto Sinulle, katoamaton Jumala. Voitto Sinulle, lopullisen levon istuin. Voitto Sinulle, joka olet Vedojen ulottumattomissa. Voitto Sinulle, kaikkien Vedojen lähde. Voitto Sinulle, katoava Syy. Voitto Sinulle, katoamaton Syy.'

Näin mietiskeli Hiranyakasípun jalo poika puhtain mielin ja nautti autuudesta korkeimmassa, erilaistumattomassa, kaikkítietävässä Nirvikalpa Samádhissa. Koska hän oli Nirvikalpa Samádhissa 5000 vuotta ja pysyi horjumatta vain yhdessä näyssä (eli ajatuksessa), sekasorto vallitsi Pátálan maassa, jonka kuningas hän oli ja siinä olevat Asurat olivat kuin kalaparvet mutaisessa altaassa korppikotkien ja muiden lintujen saalistettavina.

Silloin Visnu, kaikkien maailmoiden ja niiden lakien suojelija, heräsi Joogaunestaan maitomeressä ja alkoi mietiskellä maailman hyvinvointia sydämessään: 'Brahmán luomakunta on alkanut rappeutua, koska Prahláda meni levossa olemisen tilaan, jossa ei ole vastakohtaisuutta. Synnilliset Dánavat, jotka ovat yökulkijoita kantaen kirveitä, ovat lakanneet olemasta, heidän poissaollessaan Devat jäävät ilman sotaa ja heistä tulee levollisia ja he saavuttavat Moksan. Devojen levossaolon myötä kaikki heidän kunniakseen tehdyt Yajnat samoin kuin Tapakset, jne. ovat seurauksiltaan hedelmättömiä ja hiipuvat siksi pois. Yajnojen ja muiden tekojen lakkaamisen myötä maailmankaikkeus tulee siihen tilaan, että sen on pakko pysähtyä. Ja silloin kaikki luodut objektit lakkaavat olemasta. Sellaisten luotujen objektien kuin aurinko, kuu, jne. kadotessa, meidän olisi pakko luopua näistä muodoistamme ja saavuttaa "Sen" ei-erotteleva tila. Muinaisaikaisten maailmankaikkeuksien tuhoutuessa ennen niille määrättyä aikaa, mikään todellinen hyvyys (tai laki) ei hallitse tässä maailmassa. Korjataksemme epäkohdan, meidän on turvauduttava seuraavaan keinoon. Vaurastukoot Asurat kauan. Heidän pitkäikäisyydessään piilee vain sotaa⁸². Kun on sodan mahdollisuus, Devoja ilmestyy joukoittain. Heidän saapuessaan, Yajnoja ja Tapasta harjoitetaan. Niitä suoritettaessa vertaansa vailla oleva maallinen olemassaolo saa alkunsa. Siksi eläköön Prahláda, Asuroiden hallitsija, tässä nykyisessä kehossaan Kalpan loppuun saakka, koska luomakunta lakkaa olemasta Asuroiden, jne. kuollessa sukupuuttoon.'

Siksi jatkaakseen ja ylläpitääkseen suuremmoisen Herran (Paramesvaran) oikeuden jumalaisia lakeja, Herra Visnu jätti käärmeposohvansa ja ilmestyi Prahládalle Pátálassa, joka oli kuin itse Satyaloka⁸³. Istuutuen kulkuneuvoonsa Garudaan⁸⁴ oikeana kätenään olevan Laksmín heiluttaessa jakinhäntää ja Munien ja Devojen ylistäessä häntä ja varustautuneena molemmin puolin viidellä aseella, siunauksellinen Visnu puhalsi Páncajanyaansa (kotilonkuoreensa) ilmoittaakseen Prahládalle saapumisestaan. Johtuen hirmuisesta, kajahtelevasta äänestä, joka tunkeutui maan, taivaiden ja ilmansuuntien lävitse, Prahláda, joka oli sulautunut 'Sen' alkuperäiseen istuimeen, palasi pikkuhiljaa tietoiseksi tästä tasosta. Caitanyasakti (tietoisuuden voima), virratessaan ensin ulos Brahmarandhrasta⁸⁵, täytti kuten aiemmin Nádítkä kaikkialla hänen kehossaan ja kun se saavutti hänen kehonsa yhdeksännen aukon, Prahláda tuli tietoiseksi tästä (fyysisestä) tasosta. Sitten hänen Caitanyansa (tietoisuutensa) alkoi havaita materiaalisia objekteja sen jälkeen, kun se oli loistanut vain heijastuksena sisäisen Pránan lasissa. Tästä johtui, että hänen älynsä, joka ilmestyi objekteina, jota voidaan verrata heijastuneeseen kuvaan peilissä, omaksui Manaksen ominaisuudet. Kun hän palasi pikkuhiljaa tietoiseksi kuin lootus aukoessaan terälehtiään asteittain, hänen kauniit silmänsä aukenivat. Silloin hyvää tekevät Prána ja Apána alkoivat valua hänen Nádínsä (hermoratojensa) ja elintensä läpi tuottaen täydellisen maailman aistimuksen. Prahláda alkoi liikkua kuin leudon länsituulen huojuttama lootus. Silmänräpöksessä hänen mielestään tuli karkea ja hänen silmänsä, mielensä, Pránansa ja kehonsa alkoivat hehkua elämästä ja kullekin niille kuuluvista toimista. Sitten tämä kärsivällinen henkilö ilmestyi verrattoman armon omaavan Visnun näkyviin. Nähdessänsä täysin avautunein silmin Visnun edessään, hänen mielestään tuli täpötäysi (tyytyväisyydestä).

Sen jälkeen armollinen Visnu katsoi Prahládaa ja siunasi häntä näin: 'Oi tahraton Prahláda, mene ja katso omaisuutesi perään, jota Indra, Devojen Herra, ylistää ja himoitsee. Miksi ajattelet luopuvasi tästä kehostasi sellaisena harkitsemattomana ajankohtana? Niin kauan kuin et ole objekteihin kohdistuvan vetovoiman ja hylkimisen Samkalpan vaivaama, mitä väliä sillä on onko kehosi olemassa vai ei? Herää nyt

82 Tämä osoittaa, että universumin säilyminen riippuu kahden periaatteen, Devojen ja Asuroiden vastakkainasettelusta maailmassa.

83 Satyaloka---seitsemäs, nim. Brahmaloika.

84 Garuda tarkoittaa Manvantaraa.

85 Brahmarandhra on aukko, jonka kautta vapautuminen saavutetaan.

Samádhista. Ole, Oi Prahláda, Jívanmuktin tilassa. Huolehti sinä tämän Kalpan loppuun saakka kullekin kuuluvasta oikeudenmukaisuudesta tässä maailmassa tämän kehosi avulla Jívan-mukti-tilassa, mutta voihkimatta Samsáran taakan alla. Miksi sinä nyt kuolet (tai katoat tästä maailmasta) turhaan, kun eivät tulet eivätkä kaksitoista aurinkoa polta maailmankaikkeutta pois olemassaolosta (eikä Kalpaa ole vielä lakkautettu)? Eikö kuolema ole tervetullut vain niille, jotka lellittyään mieliään orjuutta tuottavalla halulla, järkyttyvät Samsáran taakan alla? Vain heidän elämänsä on autuaallista, jotka voitettuaan egoismin ja halun, luovat tasa-arvon silmänsä kaikkeen, joka näky suo äärettömän autuuden. Vain heidän elämänsä on autuaallista, jotka vailla kiintymystä ja vihaa, tehtyään mielistään tyyniä, ovat kaiken toiminnan todistajia vaikka suorittavatkin ne. Hän, jota vedetään kohti objekteja kuten myös objektit itsessään, ovat molemmat orjuutta tuottavia; (mielen) irrottaminen objekteista muodostaa levossa olemisen. Vain silloin, kun sellainen levossa oleminen löytyy, Moksa saavutetaan. Nyt, koska olet saavuttanut sen tilan, sinun tulisi istuttaa itsesi (levossa olevan mielen) voitolliselle valtaistuimelle ja hallita kuningaskuntaasi. Sinun päähäsi tullaan hetken päästä asettamaan kuninkaallinen kruunu keskellä kotilonkuoren kajahtelua ja hyväenteisiä toimia ja Devojen ylistystä. Hallitse tämän Kalpan loppuun asti.'

Niin sanottuaan, hän määräsi hyväenteistä vettä tuotavaksi, jolla hän voiteli kuninkaan; ja sitten käsin, joita komistivat kotilonkuori ja kiekko, hän koristeli kuninkaan pään kallisarvoisilla rubiineilla koristellulla kruunulla keskellä Devajoukkojen ylistystä ja puhutteli sitten kuningasta näin: 'Elä ja hallitse niin kauan kuin liikkumaton Mahámeru, maa, aurinko ja kuu pysyvät ja sitten mene korkeimpaan tilaan.'

Sanottuaan nämä sanat, Visnun ja hänen Devajoukkojensa katoaminen tapahtui hetkessä kuin valheellisen Máyáisen luomuksen silmänräpäyksellinen katoaminen.

Näiden Vasisthan sanojen johdosta Ráma kysyi häneltä: 'Kuinka Asuroiden kuningas, saavutettuaan Jnánan ja sulaututtuaan todelliseen Brahmaniin, palasi (normaaliin tilaan) Visnun kotilonkuoren äänen johdosta?' Johon Vasistha vastasi: Samsáran taakasta riisuttujen Jívan-muktien tapauksessa, joissa puhtaat Vásanát ovat kuin palanut siemen, sellainen siemen ei koskaan tuota jälleensyntymää. Mutta nämä puhtaat Vásanát, koska ne ovat puhtaita, kaikkialle levittäytyviä, ilmenemisen, alkuperän, jne. alaisia, Sattvagunaan liittyviä ja täynnä puhdasta Átmista Dhyánaa (mietiskelyä), aina pysyvät Jívan-muktissa kuin Vásanát Susuptin aikana.' Jopa tuhannen vuoden aikaväli jälkeen, niin kauan kuin keho on olemassaolossa, puhtaat Vásanát ovat piilevänä sydämessä ja sulavat pois asteittain. Näistä puhtaista Vásanoina johtuu, että Jívan-muktat ovat heränneet objektien ulkoiseen havaitsemiseen.

—

5. GÁDHIN TARINA

Yhteenveto—Tässä tarinassa Máyan luonnetta kuvataan tietämisen ja karttamisen avulla, joilla Átman voidaan tuntea.

On mahdotonta kuvailla Máyan majesteettisuutta ja ääretöntä voimaa, Máyan, joka on pelkkä syntymän ja kuoleman synonyymi. Hirmuisen Manaksen hallinta johtaa sen tuhoutumiseen, ei mikään muu. Kuuntele nyt tarkkaavaisin mielin tarinaa, jonka aion kertoa sinulle tästä maailmankaikkeuden mahtavan Máyan ihmeellisestä voimasta. Niin aloitti Vasistha puhutellen itse Rámaa, aurinkoruhtinaan prinssiä.

Maan päällä Kosalan maassa asui loistava Brahmin nimeltä Gádhi. Jostakin syystä hän luopui sukulaisistaan vetäytyen metsään. Siellä, kun hän oli harjoittanut Tapasta noin kahdeksan kuukautta seisomalla kaulaansa myöten vedessä altaassa, Visnu katsoi hyväksi tehdä vierailun Brahminin luokse ja pyysi häntä ilmoittamaan Tapaksensa päämäärän.

Sen jälkeen jälkimmäinen nousi vedestä ja tultuaan rannalle, heittäytyi maahan Visnun jalkoihin ja ylisti tätä: 'Oi Parabrahman, joka on kaikkien sielujen lootussydämeistä erottamaton, Oi Acyuta (mahdoton hävittää), Oi Ananta (loputon), tahdon sulautua tahrattomaan Brahmaniin. Olkaa siksi niin ystävällinen ja tehkää minut kykeneväksi vierailemaan (eli tuntemaan) suoraan Máyan todellisessa luonteessa, jonka te olette luonut ja joka on muotoillut näiden täynnä syntymää ja kuolemaa olevien maailmankaikkeuksien kangastuksen.' Tähän tiedusteluun Visnu suostui seuraavin sanoin: 'Sinun tulee nähdä Máya. Sinun pitää, nähtyäsi sen henkilökohtaisesti, kyetä vapauttamaan itsesi sen ikeestä.' Sanottuaan nämä sanat, Visnu katosi välittömästi kuin Gandharvan kaupunki. Brahmin täytyi suuremmoisella autuudella oltuaan yhteydessä jumalaisen armon inkarnoituman kanssa ja vietti joitakin päiviä Tapaksessa siinä metsässä. Sitten, kulkiessaan kylpemään lootusten täyttämään altaaseen, hänen mieleensä muistui Herra Visnun siunaavat lauseet. Kastaessaan päätään veteen, hän unohti Vedan Mantrojen ääneen lausumisen ja Dhyánan

(mietiskelyn), jotka hänen oli tapana tehdä. Ja katso! hän näki itsensä sairauteen kuolleena omassa talossaan, jonne hänen sukulaisensa olivat kyönelehtien kokoontuneet hänen ruumiinsa ympärillä. Hänen vaimonsa taas itki katkerasti hänen jaloissaan; ja hänen äitinsä, joka oli äidillisen rakkauden kiihottama ikään kuin jälleen imettään häntä kärsimyksestä kyönelehtien, painui kasaan järjettömänä kuin hän, joka on astunut tuleen. Tässä tilassa kyönelehtivät sukulaiset aloittivat ja veivät päätökseen kuoleman jälkeiset seremoniat ja sytyttivät hautarovion. Ruumiista päästiin eroon polttopaikalla muuttamalla se tuhkaksi. Näin Gádhi näki veden keskellä altaassa mielessään kuvitellut tapahtumat, jotka hän itse suoritti itsensä avulla. Nyt Ráma, kuuntele, mitä jäljestäpäin tuli ilmi.

Sitten Vasistha jatkoi: Tämän elämän ollessa ohi, Gádhi huomasi jälleensyntyneensä naisen kohtuun, naisen, joka oli kuin pikimusta kuva ja kuului koiransyöjien alempiarvoiseen kastiin. Valtavien tuskien jälkeen nainen synnytti hänet tähän maailmaan poikalapsena. Kun häntä oli ensin hellitty lapsena, hän kasvoi nuorukaiseksi, jonka keho oli musta kuin puuhiili. Alempikastisten joukossa hän oli vailta vertaa. Hän nai samankastisen tytön ja eli tämän kanssa onnellisena. Samalla, kun he elivät tasapainoisesti kuin henki ja mieli, heidän liittonsa kehittyi tuottamalla jälkeläisiä. Koska aika kului, vanhuudenhöperyys ja harmaus saivat jalansijaa aviomiehessä, joka kyhäsi lehtimajan etäälle kodistaan ja asui siellä Tapasvininä. Myös lapset kehittyivät elämässä ja tulivat vanhoiksi. Kun ikä oli laskenut kätensä heidän kaikkien päälle, Kála (Kuolema) astui sisään vapauttamaan kaikki muut paitsi aviomiehen.

Väsyttyään herkeämättömään vaikerointiin ja yksinelämiseen, henkiinjääneen mieli hämmentyi; hän oli sairas halusta ja alkoi kuljeksia eri maiden läpi. Lopulta hän saapui maahan nimeltä Kíra, jossa oikeudenmukaisuudesta oli asianmukaisesti huolehdittu ja käveli erästä katua pitkin siinä kaupungissa, jossa oli kuollut kuningas. Koska tämä ei ollut jättänyt yhtään perillistä, ikivanhan perinnäistavan mukaisesti ihmiset koristelivat valtion elefantin koruilla ja jalokivillä ja päästivät sen vapaaksi, jotta se valitsisi uuden kuninkaan. Etsiessään henkilöä hallitsemaan kuningaskuntaa, norsu löysi tämän, sitä vastapäätä olevan, väriltään kaltaisensa Nícan ja kohotti hänet pitkällä kärsällään ohimoilleen, jotka muistuttivat Udayagiriä (mäkiä) auringon noustessa, keskellä soitinten pauhinää ja kahdeksalta ilmansuunnalta tulevia huudahduksia: 'Voitto kuuluu teille, Voitto kuuluu teille.' Sen jälkeen palatsin kauniit naiset käyttivät kaiken osaamisensa komistaakseen vasta valitun kuninkaansa. Vanhat hoviherrat ja komentaja alkoivat noudattaa hänen kehotuksiaan. Kuningas omaksui nimen Gavala, soveltuen hyvin asemaansa maan viisaana ja oikeamielisenä suojelijana. Hän hallitsi maataan istuen jalokivin koristellulla valtaistuimella ja kaikki hovin naiset rakastivat häntä huulet loistaen kirkkaanpunaisina.

Kun kahdeksan vuotta oli kulunut, kuningas oli eräänä päivänä riisunut itseltään kaikki koristeet ja kuljeskeli jalkaisin yksin kadulla palatsinsa vieressä näyttäen todelliselta Nícalta, jolloin hän näki edessään kävelemässä joukon maata kiertäviä koiransyöjäkastilaisia tummine hipiöineen soittaen Vínaansa (kielisoitinta). Ihmislauman vanhin, jolla oli verestävät silmät ja musta iho, havaittuaan Kíran nykyisen kuninkaan ja tunnettuaan hänet, lähestyi häntä rakkaudella ja puhutteli tätä vanhalla tuttavallisella nimellä: 'Oi Katanja, missä sinä olet, vanha sukulaiseni? Missä sinä nykyään asut? Johtuu vain hyvästä Karmasta, että olen saanut nähdä sinut täällä.' Niin sanoen hän tarkkaan selosti koko sukuuuttelon ja paljasti muut yksityiskohdat. Tässä tilanteessa kuningas kohautti olkapäitään hänen sanoilleen, koska hänen alhainen asemansa oli tuotu julki ja torjuttuaan hänet suureen ääneen, vetäytyi heti palatsiinsa.

Saman aikaisesti haaremin naiset seurasivat parvekkeelta, mitä tapahtui kuninkaan ja alakastisten miesten välillä; melko hämmästyneenä he ilmoittivat tapahtumista ministerille, joka oleskeli silloin palatsissa: 'Tämä maan hallitsija, meidän kuninkaamme kuuluu Candáloiden alimpaan kastiin. Kuinka me nyt toimimme?' Kykenemättöminä löytämään tilanteeseen ratkaisua, he olivat hölmistyneitä, hämmentyneitä ja masentuneita. Kun sen sijaan kuningas lannistumatta kaikesta tästä, istuutui kuten ennenkin valtaistuimelle ikään kuin mitään ei olisi tullut ilmi. Mutta naiset, hoviherrat ja muut, jotka aiemmin olivat lähestyneet häntä, pysyivät etäällä hänestä ikään kuin hän olisi raato, jota ei sopinut koskettaa. Kuninkaan surkeaa tilaa, kuninkaan, joka oli yksin jopa lukemattomien alamaistensa keskellä, voidaan verrata vain vieraaseen maahan hylättyyn matkustajaan, joka on jätetty ilman tietoa, omaisuutta tai mitään muitakaan välineitä. Sitten alamaiset pitivät salaisen kokouksen, jossa he tulivat seuraavaan johtopäätökseen: 'Me olemme saastuttaneet itsemme haudanvakavilla synneillä seurustelemalla tämän Nícan, kuninkaamme kanssa. Minkäänlainen katumusteko ei sovita tätä rikosta. Siksi meidän täytyy puhdistautua astumalla tuleen.' Tämän johtopäätöksen seurauksena kaikki alamaiset vanhemmista aina sylivauvoihin saakka kerääntyivät yhteen ja heittäytyivät valtavaan, tilaisuutta varten koottuun rovioon kuin suriseva karpäsparvi Campakan kukalla. Silloin kuningas tuli sydämessään murheelliseksi, mutta halliten mielensä puhui itsekseen näin:

'Oltuaan yhteydessä minuun, alempikastiseen, kaikki maamieheni alenivat arvossa ja tuhoutuivat

siksi liekeissä. Minun on hyödytöntä elää kauemmin kuin he. Minä seuraan heitä.' Tässä tarkoituksessa hän salli liekkien nielaista itsensä.

Samalla, kun Katanjan ruumis paloi kuin liekeille altistettu hento lehti, Gádhin keho, joka oli sukeltanut altaan veteen, alkoi täristä ja vapista. Neljässä Ghatikassa⁸⁶ Gádhin mieli puhdistui Máyan sekaannuksista ja alkoi mietiskellä kuka hän oli ja mitä hän näki ja teki tässä tilassa. Sitten hän kipusi ylös vedestä altaan reunalle; ja mietittyään tapaa, jolla kaikki Jivat tässä maailmassa juoksevat ympäriinsä mieleltään järkyttyneinä kuin vihaiset, metsästävät tiikerit viidakossa, hän huojentui (tilapäisesti) sydämessään (vielä hengissä pysyvistä epäilyistä huolimatta).

Nämä ajatukset mielessään hän viipyi muutamia päiviä erakkomajassaan, kun paikalle tuli vierailija, joka kestiti häntä ruhtinaallisesti hunajalla ja hedelmillä. Samdhyán aikaan, kun aurinko laskee, he molemmat suorittivat päivittäiset Karmansa ja palasivat kumpikin omalle lepoistuimelleen, jossa he antautuivat kertomaan Átma-jnána-tarinoita. Silloin Muni Gádhi tiedusteli muukalaiselta hänen kehonsa äärimmäisen laihtumisensa syytä.

Vieras vastasi: 'Rakkaiden sukulaisteni pyynnöstä vietin kuukauden kuuluisassa ja vauraassa Kíran valtiossa, joka sijaitsee tämän maan pohjoisosassa. Samalla, kun olin tervehtymässä siellä, satuin kohtaamaan henkilön, joka kertoi seuraavan jutun. Kuningas hallitsi sitä maata ilman mitään selkkauksia noin kahdeksan vuotta, jonka jälkeen kuninkaan, joka kuului koiransyöjiin, Nícojen alimpaan luokkaan, todellinen arvoasema tuli päivänvaloon. Tämän ilmitulon seurauksena kaikki Brahminit ja muut astuivat tuleen ja kuningas seurasi perästä. Kuultuani tästä kamalasta kohtalosta, minä pakenin maasta ja tein pyhiinvaellusmatkan Prayágaan (Allahabadiin) pestäkseni pois kaikki syntini noissa kuohuvissa vesissä. Siellä, Vedan riittien mukaisesti, kävin läpi katumusharjoituksia ja Cándráyana Vratán⁸⁷ ja minusta tuli vapautunut.'

Muni Gádhi yllättyi näistä vieraan sanoista ja vakuuttui sisäisesti, että se mitä muukalainen hänelle kertoi, oli hänen omaa historiaansa. Tarkistaakseen itse aiemman Níca-elämänsä tapahtumien todenperäisyyden, hän matkusti Húna-mandalaan⁸⁸, jossa hän näki syntymäpaikkansa ja muut paikat, joissa hän asusteli. Koska kaikki oli niinkuin hän aiemmin oli nähnyt Samádhissa, hän ravisteli päätään hämmästyneenä ja tarkasteltuaan Brahmán moninaisia luomuksia, hän matkasi edelleen Kíran maassa, jossa hän näki, jättämättä mitään väliin, entisen palatsinsa ja muut tutut näyt ja kuuli ihmisten kertomana elämänsä tapahtumat siellä. Onko tämä Máyaa, johon Visnu tutustuttaa minut? Kykenen älyni ihmeellisen siemenen avulla havainnoimaan kaikkea tätä.

Nämä ajatukset mielessään hän saavutti pian suuremmoisen vuoren rinteet ja hänestä tuli vertaansa vailla oleva Tapasvin. Hän suoritti Tapasta ilahduttaakseen Visnua muun muassa nauttien kourallisen vettä ruokana. Harjoitettuaan sellaista Tapasta vuoden ajan, Visnu ilmestyi hänen eteensä erakkomajassa tumman-sinisen pilven muodossa ja puhutteli häntä: 'Olet nähnyt Máyan loiston sen todellisissa väreissä. Mitä muuta haluat? Miksi harjoitat tätä tosi Tapasta täällä vuoren rinteellä?'

Muni hullaantui ilosta niinkuin Cátaka-lintu nähdessään tummia pilviä taivaalla ja vuodatti ylistyksiä, maahan heittäytymisiä ja tervehdyksiä Visnulle. Sitten katsellen Visnun viehkeää näkyä, kysyi Häneltä: 'Olen tuntenut elävästi Máyan luonteen, Karman seurauksen, jonka te ystävällisesti olette minulle näyttäneet. Mutta olen kuitenkin tietämätön Máyasta sen piilevässä, myötäsyntyisessä tilassaan. Kuinka tämä harha muutti itsensä todelliseksi?'

Visnu vastasi: 'Oi Brahmin, tällä maalla ja maailmankaikkeuden kaikilla muilla esineillä on perustansa mielessä eivätkä ne koskaan ole mielestä erillään. Melkein kaikki ihmiset tässä maailmassa, tässä unen, harhan ja egoismin maailmankaikkeudessa, pitävät sitä todellisena ja nauttivat siitä. Maailmankaikkeus on vain Cittassa (liihottelevassa mielessä). Miksi sinun pitäisi hämmästyä jos tämä sinun mielesi, johon sisältyy (piilevästi) koko maailmankaikkeus, toi elämäsi näkyviin Nícana (joka on pelkkä merkityksetön osa kokonaisuutta). Mielesi ylenpalttinen yksipisteisyys (*ekágratá*) eli kuvittelu heijastui Nícan elämässä, josta heijastuksesta tuli sitten tunnettu. Tämä heijastus oli tarttunut vierailijaan, joka tuli myöhemmin ja näki todellisena kaikki nämä harhat. Kuten variksen ja palmyrapalmun hedelmien⁸⁹ analogiassa, Nícan elämän

86 Ajan mitta, joka on 24 minuuttia.

87 Cándráyana Vrata—Tämä on seremonia, joka alkaa viidellätoista suupalalla ruokaa täydenkuun päivänä. Henkilö vähentää niitä yhden joka päivä kunnes hän saavuttaa uudenkuun päivän, jonka jälkeen hän lisää niitä yhden päivittäin.

88 Sanam. Húnien (eli alempinkastisten) maa.

89 Juuri kuten kypsien palmyrapalmun hedelmien putoaminen liitetään varikseen, joka laskeutui puuhun samaan aikaan, kun ne putosivat, samoin maailmankaikkeuden ajatellaan olevan todellisen vaikka se on pelkkä mielen

kuvittelu heijastui kaikkien niiden mielissä, jotka asuivat Húna-mandalassa ja Kíra-mandalassa⁹⁰. Näin tästä kahtalaisesta kuvittelusta tuli lisääntyvää Todellisuutta kaikkien luotujen mielissä. Näin monet ihmiset näkivät (maailmankaikkeuden) yhden unen monin eri tavoin. Samassa leikissä monet pojat hauskuuttavat itseään.

'Níca syntyi näin Húna-mandalassa, mielen hänelle laatimassa asuinpaikassa. Samoin kuin hänen kuolleet sukulaistensa, hän pääsi vieraalle maalle. Siellä hän hallitsi Kíran valtiota voitokkaan valkoisen päivänvarjonsa peittäessä varjollaan hänen alamaisensa ja salli siellä liekkien nielaista itsensä. Oli vain sinun korkeimman mielesi kuvittelua ajatella Nícan elämää, joka sai aikaan heijastuksen, jota myöhemmin pidettiin todellisena. Tietämätön, johon vaikuttaa "Hänen, sinän, minän, tämän, sen, minun, jne." erilaisuuksien ajatus, tulee ikuisesti vajoamaan kärsimyksen kuraan; mutta he, jotka ovat oivaltaneet, että maa ja maailmankaikkeuden kaikki muut esineet eivät ole mitään muuta kuin 'minää', eivät koskaan vaikeroi. Mieli erotettuna tämän maailman asioista (ja esineistä) ja niitä kaipaamatta, horjumaton äly ei koskaan takerru haluun. Tattva-jnánan tuntijat eivät koskaan altista itseään Ajnánan harhoille. Koska et ole oivaltanut Jnánaa täysin, et ole vapautunut mentaalista harhoistasi ja luopunut niistä kuin arvoa alentavista. Siksi on niin, että olet täysin unohtanut itsesi silmänräpäyksessä harhojesi vuoksi. Tässä suuremmoisen Mohan (harhan) pyörässä Manas on akseli. Jos mielesi tuhoutuu arvostelukyvyn avulla, silloin Máya ei vaikuta sinuun. Nouse nyt ylös ja vetäydy tämän vuoren luoliin ja harjoita Tapasta kymmenen vuotta. Silloin ikuinen ja tosi Jnána herää sinussa täysin.'

Sanottuaan nämä sanat, (yllä mainittu) Visnun ilmestynyt muoto katosi siinä paikassa, missä se ilmestyi. Sen jälkeen Muni Gádhi vapaana harhoista vapautui kiintymyksistä ja läpäisi Tapaksen. Kymmenen vuoden etenemisen jälkeen, hän eli tosi Jnánalla kyllästettynä. Saavutettuaan sitten Satin vertaansa vailla olevan tilan vailla pelkoa, kärsimystä ja objektien kaipuuta, hän loisti todellisessa, levollisessa tilassaan Jívanmuktana, ikuisesti autuuden luontona, mieli yhtä täynnä kuin täysikuu.

6. UDDÁLAKAN TARINA

Yhteenveto—Osoitettuaan edellisessä tarinassa, että jos Brahman, joka tekee ihmisen kykeneväksi ymmärtämään Máyan, joka on mielen luontoa, tunnetaan silloin kaikki ajatukset maailmankaikkeudesta häviävät, kirjoittaja kertoo tämän tarinan valaistakseen sitä, että tämä absoluuttinen autuus syntyy Átmisesta tutkimuksesta johtuvan Samádhin avulla.

Näin tulet huomaamaan, että Máya levittäytyy kaikkialle, on vaikea voittaa ja kehittämään monen asteisia harhoja, korkeita ja alhaisia, sillä on kuin perustanaan Parabrahman. Siksi minun täytyy ilmoittaa sinulle, että hän, joka ei ole aina Brahmissa Todellisuudessa, hukkuu Máyan Gunien⁹¹ toimesta kärsimykseen, joka kuohuu kuin valtameren laineet.

Minä vakuutan juhlallisesti, että tappava tauti voidaan poistaa vain mielenvoittajan jumalaisella ihmeläkkeellä eikä millään muulla. Oi Ráma, viisaat suorittavat asianmukaisesti kaikki toimet, jotka syntyvät heidän kastinsa ja elämänsä olosuhteista elämänsä jokaisena hetkenä nykyisen vaiheensa kestäessä, mutta eivät koskaan puutu menneisiin tai tuleviin toimintoihin. Jos elämäsi jokaisena hetkenä yrität luopua Samkalpoista, haluista ja menneistä teoista, silloin sitä itsessään kutsutaan mielen imeytymiseksi. Se Jnána, joka samaistetaan mielen tuhoamiseen, on osattoman (jossa ei ole osia) Pratyagátmanin Jnána. Sellainen Jnána on vailla mentaalaisia muunteluja ja elämää. Se on vailla mielen Vikalpaa.

Täydellinen vapaus Manaksen orjuudesta johtaa totuuden, hyväenteisen (Sivan), Brahmissen tilan, kaikkítietävän, täpötäyden autuuden, joka on tahraton, paljastuneeseen havaintoon. Harjoita, lapseni, tuhottuasi Ajnánan, mieltäsi viisain Átma-jnána-kirjoit, tartu todelliseen sydämen riemuun ja vakaumuksen varmuuteen ja elä autuudessa ilman mitään surua tai huolta niinkuin Absoluuttinen Tietoisuus vaikka aina ryhdytkin sellaisiin toimiin kuin puhuminen, kieltäytyminen, hyväksyminen, silmien avaaminen tai sulkeminen, jne. Elä Átmisessä Todellisuudessa itsenään Brahmanina, irrottaen mentaalisesti mielesi yhteydestä näkyviin asioihin (ja esineisiin), puhdistuen mielesi kaikista epäpuhtauksista ja tuhoten orjuutta tuottavien halujen rikkaruohot. Elä kuin itse Brahman, koko Jnánan perikuva, olematta kiintymyksen tai vihan vallassa, jota mielen vaihtelu tuottaa tai objektien, miellyttävien tai epämiellyttävien halun myrkyllisen

luomus.

90 Sanam. Kíran eli Kashmirin maa.

91 Máyan kolme Gunaa ovat Sattva, Rajas ja Tamas.

tuhohyönteisen vallassa. Elä muuttumatta, Oi Ráma, absoluuttisena Satina ja Citinä saavuttaen levossa olon mietiskelemällä pelkkää ei-kaksinaista Parabrahmania vailla 'minän', 'hänen', 'sen' ja muiden moninai-suuksien lukemattomia käsitteitä. Havaitse välittömästi se Átma-jnánan ei-kaksinainen tila kuin timantinkova pylväs riisuttuna kaikesta kaksinaisuuden käsitteistä. Samalla hetkellä, kun lepää tässä puhtaassa ja täpötäydessä Jnánassa ilman yhtäkään erillisin olemassaolon käsitettä, samalla hetkellä kaikki kaksinaisuuden käsitteet, jälleensyntymän kaikkien harhojen juuri, pyyhkiytyvät pois mielestäsi. Jos koet tämän todellisen tilan, autuuden lähteen, silloin jopa harvinainen ambrosia on sinulle kuin kohtalokasta myrkkyä. Jos sallit (alemman) mielesi kietoutua (maallisten asioiden) verkkoon, silloin koskaan-himmentymätön todellinen Jnána vetäytyy kauas. Voidaanko täysikuuta nähdä, kun tummat pilvet tulevat sen ja silmiemme väliin? Niin kauan kuin mieltymysten keskuksena on tämä keho, joka on ei-Átman ja se samaistetaan virheellisesti Átmaniin, niin kauan mielen tietämättömyys kasvaa ja kasvaa sen yhdistämisestä vaimon, lasten, yms. Samsaraan. Mielestä kasvaa vahva egoististen leikkiensä (toimintojensa) ja Ahamkáran kautta alkunsa saavan kaksinaisuuden käsitteen avulla. Oi poikani Rághava, mieli kasvaa jokaisessa syntymässä, koska (objektien) mentaalista sairaudesta tulee siinä entistä vallitsevampi ja sen tähden sen ponnistelut kohdistuvat hellittämättä objektien saamiseen tai menettämiseen tässä maailmassa. Epäilemättä, kun naista, omaisuutta, jalokiviä ja muita objekteja kaivataan ja hankitaan, sellainen hyöty tai hyödystä syntyvä ahneus tuottaa toistaiseksi nautintoa ja näyttää tuottavan hyvää. Mutta sellaisen hyvän taipumuksena on vain kyllästyttää mieli. Otettuaan pitkän siemauksen paheellisten halujen maitoa, tämä käärmemieli virkistyy ja ryömiä kaikkialle hengittäen pitkään kestävien nautintojen ilmaa. Nyt Ráma, keskity siihen, mitä sanon. Samoin kuin muinainen Muni Uddálaka, kukistettuaan kaikki viisi Bhútaa (elementtiä), sinun tulisi käydä käsiksi kärsimyksen tutkimukseen vapaan mielesi avulla.

Jonka vuoksi Srí Ráma kysyi Vasisthalta: 'Kuinka Muni Uddálaka onnistui tuhoamaan viisi Bhútaa (elementtiä) ja mietiskelemään itsessään?'

Vasistha vastasi: Átmisen tutkimuksen avulla, Oi miellyttävä Ráma, Muni Uddálaka valloitti viisi Bhútaa ja saavutti Brahmanin, ei-kaksinaisen tilan. Ryhdyn nyt kertomaan sinulle hänen tarinaansa. Tämä Muni asui Gandhamádana-vuorten rinteillä, jotka kasvoivat tiheään kukkia kantavia puita ja hyvätuoksuista kamferia. Hän oli aito Muni, jolla oli suuremoinen äly ja tutkiva henki. Hän ei ollut kuitenkaan saavuttanut sitä levossa olevaa Täyteyttä, jossa kaikki kärsimys on tuhottu vaikka hän oli tyhjentänyt mielensä kaikista epäpuhtauksista. Hyveellisen suunnan seuraamisen, Niskáma Tapaksen (Tapas ilman hedelmien kaipuuta) asianmukaisen suorittamisen, hengellisten kirjojen merkityksen oikean ymmärtämisen ja Yamán ja Niyaman⁹² asianmukaisen noudattamisen seurauksena selkeä arvostelukyky valaisi Uddálakan mielen ja hän alkoi mietiskellä näin:

'Mikä on se tila, joka on turvallinen suojapaikka vailla kärsimystä? Mikä on se katoamaton tila vailla jälleensyntymän tuskia? Eikö tämä ole se, jota pitäisi tavoitella ennen kaikkea? Milloin kykenen hankkimaan itselleni ja lepäämään tässä ei-kaksinaisessa, tahrattomassa Brahmisessa tilassa vailla ainuttakaan mielen Samkalpaa kuin pilviä Mahámerun huipulla? Milloin kykenen vapauttamaan mieleni materiaalistien nautintojen ylenpalttisuudesta, jonka johdosta mieli, kyllästyttyään yhteen, kaipaa toista kiihtyneessä tilassa? Milloin kykenen ylittämään älyni purrella tämän halujen valtameren, joka on täynnä mielen egoismin kuohuvia aaltoja? Minun tulisi sen vuoksi iloita Valon tilassa sydämessäni vailla toimintaa tai toimimattomuutta vailla objekteja kohtaan tunnettua vetovoimaa tai vastenmielisyyttä. Minun tulisi sen vuoksi pysyä Nirvikalpa Samádhissa yhtä liikkumattomana kuin vuoren luolien kallio, sulautuneena Átmaniin vailla ainuttakaan Samkalpaa. Milloin minusta tulee yksipisteisen (ja syvästi keskittyneen) Dhyánani (mietiskelyni) avulla ulkoiset asiat unohtava niin, että sallisin jopa lintuparven rakentaa pesänsä hiuksiini ja asustaa siinä?'

Näin Uddálaka mietiskeli mielessään ja haltioiduttuaan sisäisesti teki päätöksen Brahma-dhyánan hallinnasta. Mutta hänen mielensä marakatti istuutui pian yhdelle jos toisellekin aistiobjektin oksalle; eikä hän kyennyt hallitsemaan Samádhia, joka johtaa ihmisen Todellisuuden ekstaattiseen maailmaan. Hän vaelteli metsässä rauhattomin mielin; toisella kertaa, ollessaan vapaana kaikista ulkoisista näyistä, hänen ilkkurinen mielensä meni Samádhiiin suurin vaikeuksin. Näin hän vietti päivänsä pyörinässä kunnes hän pääsi luolaan, jossa ei ollut ainuttakaan elävää oliota ja johon oli yhtä vaikea päästä kuin Moksen tilaan. Muni meni tähän luolaan yksin; ja levitettyään peurantaljan metsämajan lehtien päälle ja vähennettyään erottelevan mielensä avulla mielensä toiminnot, hän alkoi mietiskellä kuin Buddha. Hän istuutui Padma-aseentoon kasvot käännettynä pohjoiseen ja osoitti kunnioitustaan Brahmanille; ja keskitettyään mielensä,

92 Yama ja Niyama eli pidättyminen ja uskonnolliset menot ovat Joogan kaksi ensimmäistä osaa.

joka kieppui Vásanoiden vuoksi, hän alkoi miettiä näin kehittääkseen Nirvikalpa Samádhin:

'Oi tietämätön mieleni, mitä hyötyä sinulle on kuvitelluista elämistäsi? Sotkeutuuko viisas koskaan kärsimystä tuottaviin tekoihin? He, jotka eivät välitä levossa olemisen ehtymättömästä nektarista ja kaipaavat materiaalisia objekteja, muistuttavat ihmisiä, jotka luopuvat Kalpapuiden jumalaisesta puutarhan hienoista tuoksuista myrkyllisen ja kuumen autiomaan hyväksi. Vaikka ihminen on saavuttanut Brahmaloikan tai Pátálokan hän ei koskaan kykene saavuttamaan Nirvánan autuutta ilman levossa olemisen (hiljaisuuden) korkeinta nektaria. Kaikki nämä turhamaiset toimet, jotka ovat mielen sisäistä luontoa, tuottavat voimakasta kärsimystä eivätkä ole koskaan miellyttäviä. Oi tietämätön ja typerä mieleni, miksi hoippuroit turhaan loputtomasti? Miksi alistat itsesi nautintoon ja kärsimykseen? Miksi et kykene kiinnittämään itseäsi hiljaisuuden ja tasapainon tilaan, joka muistuttaa nektaria? Oi alati laajeneva, typerä mieleni, älä kuole kuin peura⁹³ (Kuranga), yhdistäessään itsensä ääneen, kuuloelimen ominaisuuteen. Eikä sinun tule samaistaa itseäsi kipuun juoksemalla ihosta syntyvän tuntoaistimuksen perään kuten uroselefantti lemmensairauksessaan etsii puolisoaan. Eikä sinun tulisi, Oi mieli, samaistaen itsesi muotoon, silmän ominaisuuteen, kärventyen kuoliaaksi kuin yöperhonen lampun valossa. Eikä sinun tulisi, Oi mieli, samaistaen itsesi makuun, kielen ominaisuuteen, menehtyä kuin syötillä pyydystetty kala. Eikä sinun tulisi, Oi mieli, olla tuoksun sitoma kuin mehiläiset etsiessään hunajaa samaisten itsesi lootuksen kaltaisesta sydäimestä alkunsa saavan hengityksen kanssa. Tästä syystä peura, elefantti, yöperhonen, kalat ja mehiläiset (jotka tässä edustavat mieltä yllä olevissa vertauksissa) jokainen kuolee äänen, kosketuksen, muodon, maun ja tuoksun vuoksi tässä järjestyksessä. Mutta jos olet yhtäaikaan kaikkien viiden aistin vaikuttamana, mitä todellista autuutta sinulla on? Vásanát ovat sinua sitomaan kudottu verkko. Oi sinä himmentynyt mieli, jos nämä Vásanási hallitaan, silloin olet saanut tilillesi suunnattoman voiton. Minkä vuoksi puhuttelen sinua näin? Niissä viisaissa ihmisissä, joissa Átma-jnána-tutkimus on täydellisesti kehittynyt, (alempaa) mieltä ei ole olemassa. Kuinka kaikkialle levittäytyvän, ikuisen Jnánan, niin eteerisen kuin se on, on mahdollista olla olemassa mielessä? Voiko elefantti mennä Bilva-hedelmän sisään? Huolimatta tämän kehon analysoinnista ja eri tavoin tutkimisesta kiireestä kantapäähän, "Minä" ei kuulu tähän kehoon. "Minän" käsitys tunkeutuu kaikkialle. Minun tulisi katsella tätä maailmankaikkeutta korkeimpana Jnánana, joka täyttää kaikki ilmansuunnat, on näkymätön, ilman vaihtelua ja itseloistava. Siinä Jnánassa en löydä nimiä enkä muotoja, kaksinaisuutta tai ei-kaksinaisuutta, pienuutta tai suuruutta tai mitään muitakaan ominaisuuksia. Koska itse olen tosi Jnána vain sinä, Oi minun mieleni, joka olet kehittänyt kaikki erilaisuudet tässä maailmassa, olet kärsimyksen syy. Minun tulee viipymättä tuhota sinut arvostelukyvyn kehittämisen Jnánan avulla. Tämän sinä todistat hetken perästä. Kuinka "Minä" voi olla lihaa, verta, luita, Váyusta koostunutta Pránaa tai mitään muutakaan tämän kehon täyttävää tavaraa? Tässä kehossa, liha, veri, luut ja Karmendriyat (toiminnan elimet), Jnánendriyat (aistielimet), jne. ovat erilaisia ja toisistaan erillään olevia. Niin ollen, kuinka "Minää" voidaan sovittaa niihin? Kuinka "Minää" voi sovittaa silmiin, ihoon, rasvaan, korviin, nenään tai kosteaan kieleen? "Minä" on kaikkialle levittäytyvä. Ei edes pienimmässäkään määrin "Minä" voi olla olemassa objekteissa? Tämä on todellinen näky (tieto). Ei ole olemassa muuta polkua. Oi tietämätön ja taitava mieleni, sinä olet puijannut ja pelotellut minua kaikin keinoin—minua joka olen puhdas Jnána itse—kuten villikoirat pelottelevat vasikkaa. Minä olen jumalaisen lain avulla löytänyt sen Ajnánan roiston, joka varasti käsistäni Átmisen jalokiven. Tämän jälkeen minulla ei ole mitään tekemistä hänen kanssaan.

'Viisi elintä, vaikkakin vapaana Vásanosta, ovat silti halukkaita kullekin kuuluviin ulkoisiin objekteihin. Siksi, Oi tietämättömät viisi elintä, jos teidän tulee epäpuhtauksista puhdistumisen jälkeen suorittaa toimintoja, minkäänlainen kärsimys ei asetu tiehin asumaan. Niinkuin silkkimato, joka kehrättyään suustaan verkon, kuolee verkossaan, sinä, Oi aistielinten lapsi, joka leikit näkyvillä asioilla, jaat saman kohtalon. Oi sinä mieli, kaikkien Indriyoiden (aistielinten) istuin, sinä voit tietää Jnánan Todellisuuden, kun Indriyat ovat täydellisesti hallinnassasi. Sinä voit saavuttaa pysyvästi ei-kaksinaisen Nirvisen autuuden Jnánan ilman vähintäkään vetovoimaa (kohti objekteja). Luovuttuasi kaikista "minän" Vasanoista, "minän", johon liittyy objektien myrkyllinen sairaus ja ylitettyäsi jälleensyntymän ei-halun Mantran keinoin, sinä voit, Oi mieli, tulla Herran luonnoksi ja saavuttaa sen tilan, josta ei ole paluuta. Tulen löytämään ilon tässä Jnána-tilassa raivattuani tieni "minän" metsästä, jossa Samkalpat ovat puita ja halut kasveja. Eläen vapaan tahtoni ja haluni mukaan, olen nyt saavuttanut Brahmisen tilan. Minä yksin olen. Minä olen voittaja. Minä olen tullut Moksen luonnoksi, olen toimimaton ja erilaisuudeton. Yliluonnollinen valaisu, suuremoinen älykkyys, Tättvinen tieto, Jnána, erottamaton Satya, jalo autuus, hiljaisuus, todellinen riemu hyvien Karmojen suorittamisesta, täpötäyteys, ylevämielisyys, hyvät ominaisuudet, hunnuton näky, antelias sydän,

93 Kurangan ilmoitetaan olevan myös lintulaji, jota houkutteellaan ja tapetaan äänen avulla.

heikentymätön loiste, ykseyteen johtavat ominaisuudet, pelottomuus, tasalaatuisuus— nämä ovat kuin kauniit neidot, jotka vaikka yhdistyvät mieleni kanssa, joka on saavuttanut Átmisen Todellisuuden, eivät tee sitä levottomaksi.'

Sitten hän alkoi mietiskellä voimallisesti kaikkialle levittäytyvän mielensä avulla, joka nyt oli alistettu vailla ainuttakaan muutosta; istuutuneena Padmásanaan, silmät puoliavoinna kuin puoliksi puhjenneet lootukset, tämä loistava persoona toisti Pranavaa (Om'ia) vaikeuksitta ja sille soveliaalla, komealta kalskahtavalla äänensävyllä. Sitten Muni Uddálaka alkoi havaita Brahmanin. Mutta kun hän lauloi Pranavan, joka koostuu kolmesta ja puolesta *mátrásta*, ensimmäistä osaa, joista jokainen nousee itsestään ilman mitään apua tuonpuoleiseen Jnánaan, joka on kaikkialle levittäytyvä ja puhdas, kaikki jalot Pránaváyut loistivat säteillen hänen kehossaan tuottaen siinä ääntä. Silloin tapahtui *recakan* (kuoleman) prosessi koko kehossa, hengittäen Pránaváyun ulos. Samoin kuin Muni Agastya, joka siemaisi yhdellä siemauksella koko valtameren ja teki siitä vedettömän, hänen kehostaan tehtiin tyhjä Pránaváyusta, joka nosti itsensä ylös osattoman Jnánan ytimen Brahmákása-alueelle. Sydämen (eli Jnánágrin) voimakas Agri täytti kehon ja se leimahti liekkiin (sisäisesti). Tämä on Pranavan ensimmäinen taso. Tämä *recakan* taso ei loista (tai ilmesty) Hathajoogan avulla. Sillä eikö Hathajooga tuota hirveää kipua? Sitten toisen, nimittäin jalon Pranavan *ukáran* tasapainoisessa tilassa liikkumaton *kumbhaka* (hengityksen lakkaaminen) sisältyi Pránaváyuun, joka täytti kehon. Kiihoittumaton Pránaváyú oli silloin täynnä sekä ulkonaisesti että sisäisesti, ylhäällä että alhaalla ja ilmansuunnissa ja Ákásassa kuin mylvinnän täyttämä ilma. Samalla hetkellä Agri, joka poltti kehon edellisessä tilassa, sammui nyt kuin leimahtava salama. Kehosta tuli valkoinen kuin tuhka, paljastaen sen avulla sisäpuolellaan luut, lihakset ja muut elimet järjestyksessä. Luiden verkosto ilmeni säännöllisesti jaoteltuna ikään kuin nukkuen kamferivuoteella. Váyun kera tämä valkoinen tuhka nousi ilmaan ja täytti hetkessä koko Ákásan. Se kerääntyi yhteen paikkaan kuin talviset pilvet. Näin oli Pranavan toinen taso saavutettu, jossa hän pysyi niin kauan kuin hän tahtoi ja tarvitsi. Tätä tasoa ei kehitetä Hathajoogan avulla, joka tuottaa vain loputonta kipua. Sitten Pranavan kolmannessa hiljaisessa tilassa, nimittäin *makárassa* Pránaváyut saavuttivat tason nimeltään *púrika* (sisään hengitys) *púranastaan* (täyteydestään) johtuen. Siinä kivuttomassa tasossa kaikki Pránat menivät älyn nektariin. Kaikista Pránaváyusta, jotka olivat viileitä kuin lumeen kastetut, tuli kuun Mandalaa (sfääriä) keskellä Ákásaa kuin haihtuvasta höyrystä syntyy viileitä pilviä ilmakehässä. Sitten Pránat, lastattuna nektarisella sateella, laskeutuivat alas Ákásasta kuin jumalainen Ganges valuen Sivan päästä ja kastelivat alapuolella lepäävät ruumiin tuhkan läpimäräksi. Muni Uddálakan vahva, häikäisevä ruumis hehkui kuin nelikätsisen Visnun muoto omaten kuun loisteen. Nektarilla kyllästetyt Pránat levisivät koko ruumiiseen ja tervehtien Kundalini Saktia (navassa), ympäröivät sen.

Näin Muni Uddálaka, istuen Padma-asennessa, teki ruumiistaan kestävästä tuhoutumista vastaan ja sitten hallitsi lujasti mieltään, joka aiemmin pyöri kuin juopunut mehiläinen. Hiljaa pysyen hän laski pehmeän Pránan ja Apánan nopeuden ja hallitsi niitä asteittain. Suurin vaikeuksin hän erotti Indriyat (aistielimet) objekteista, joihin ne takertuivat. Hän erotti itsensä täydellisesti ulkoisista objekteista. Lujin mielin vapaana kaikista vetovoimista hän teki kaikista mielessään ilmestyvistä objekteista ei-olemassa olevia selkeän näkönsä avulla. Ehkäistäkseen Pránaváyun lähdön, hän sulki ensin pääkulkureitin ja sen jälkeen kaikki kehon yhdeksän uloskäyntiä, juuri kuten talo, kun sen pääportti on suljettu, estää sisäänpääsyn pikkuporteista. Sitten hän satoi mielensä korkeimmassa sydän-Ákásassa kuolemaa muistuttavassa tilassa.

Tultuaan näin kiinni otetuksi ja hallituksi kuin kiimainen elefantti, hänen mielensä tuli kirkaaksi kuin selkeä taivas ja se oli vailla Samkalpoja, jotka ovat pelkkiä (Totuuden) heijastumia. Juuri kuten ritari tappaa miekallaan viholliset, jotka nousevat yhä uudestaan häntä vastaan, hän tuhosi, kun ne ilmestyivät, kaikki objektien ajatukset. Vikalpojen sammumisen kera hän tuhosi arvostelukykynsä avulla sen (mentaalisen) pimeyden, joka tuli hänen sydämessään hänen ja hengellisen Auringon väliin. Silloin Muni näki edessään sädehtivän valon. Tässä tilassa Munin mieli alkoi pyöriä ja se huumaantui kuin yösydännä. Kun tämä huumaus oli voitettu, hän tunsu tyhjän Ákásan ja silloin tuli Moha (harhaluulo). Jopa tämän Mohan tämä autuaan näyn omaava Muni häivytti mielestään kuten pimeys hajaantuu auringon ilmestyessä tässä maailmassa.

Kuljettuaan näin pimeyden, valon, unen ja Mohan tilojen läpi, Muni saavutti lopuksi Nirvikalpa Samádhin tilan, jolloin hänen mielensä iloitsi hiljaisuudesta (levossa olost). Vapaana kärsimyksestä hän saavutti todellisen Jnánan, joka loisti kaikkialla kaikissa muodoissa kuin vesi, joka padottuna levii kaikkiiin ennen vedestä vapaisiin paikkoihin. Pitkällisen harjoituksen ja todellisen Jnánan havaitsemisen avulla hänen mielestään tuli Sen kaltainen kuten koru, joka on olemukseltaan kultaa. Kun siltä oli riistetty sen kovuuden ominaisuus, siitä itsestään tuli Cit (Tietoisuus) kuten ruukusta saven sisässä. Riisuttuna kaikista objektien näyistä, se oli Tietoisuuden luonnoksi kelvollinen kuin peilityyni valtameri. Munista, vapaana vetovoimasta

kohti objekteja, tuli luonnotaan Pránákása levittäytyen kaikkialle maallisen munan kasvualustaan. Hän meni sukelluksiin kuin nektarin valtameressä suureen autuuteen, jossa näkijä yksin on olemassa vailla näkyviä objekteja. Hän saavutti sen Jnána-tilan, joka on kaiken yläpuolella ja jossa ei ole olemassa mitään muuta kuin totuus ja hänestä tuli ikuisen Jnánan ja kaikkialle levittäytyvän Absoluuttisen Tietoisuuden valtameri. Tämän Brahminin älykkyyden joutsen (Hamsa) alkoi uiskennellä hengellisen autuuden rajattomassa altaassa. Näin Muni iloitsi Átmanistaan kuin täysikuu syksyisellä taivaalla tai kuin lamppu äänettömässä ilmakehässä tai kuin rasvatyyni valtameri tai kuin vedestä raskaana (eli lastattuna) oleva pilvi satamatta.

Oivallettuaan Munin olevan Brahmisessa tilassa, Siddhat, Devat ja muut kerääntyivät hänen ympärilleen. Devanaisia kerääntyi suurin joukoin hänen luokseen. Devandra tarjosi Munille Devalokaansa, jonka jälkimmäinen hylkäsi yhdessä muiden hänelle tarjottujen objektien kanssa. Muni oli liian syvästi tietoinen sortuakseen taivaallisten naisten hurmaan ja rakkausjuttuihin, ollen heille kuin viaton nuorukainen. Ollen näin vailla aistinautinnon ajatusta, hän loisti häikäisevästi autuuden kodissa kuin aurinko Uttaráyanaassa (pohjoisella reitillä) kuuden kuukauden ajanjaksona. Näin Muni lepäsi Jívan-muktin tilassa, jossa korkein Kolmikko, Devat, Siddhat ja muut oleskelivat—joka tila on kaiken yläpuolella, iäti täysi ja tupaten täynnä autuutta. Tämän tilan voidaan sanoa olevan sekä täynnä autuutta että ilman sitä. Lepäsivätpä viisaat siinä Brahmisessa tilassa hetken tai sata vuotta, he eivät koskaan myöhemmin kaipaa objektien näkemistä, jotka ovat jälleensyntymän tuottajia. Kuuden kuukauden kuluttua Muni heräsi Samádhistaan, jossa hän hylkäsi kaiken Svargalokan ilojen kaipuun. Valveilla hän huomasi edessään Siddhajoukot, jotka houkuttelivat häntä näin: 'Katselkaa tätä meidän kulkuvälinettämme. Se vie teidät ylös Devalokaan. Kiivetkää siihen riemuiten. Missään muussa maailmassa ei ole autuutta, joka kilpailee Svargalokan ilon kanssa. Te kykenette nauttimaan Kalpan loppuun asti kaikista sen hedelmistä. Oi Herra, kaikki teidän Tapaksenne tapahtuu vain Svargaisen autuuden saavuttamiseksi.'

Hän piti heitä suurina persoonina ja osoitti heille ansaittua kunnioitusta; mutta omaten hievahtamattoman mielen, joka ei kaivannut eikä vihannut Svargan iloja, hän pyysi Devoja poistumaan ja kääntyi suorittamaan omia toimiaan. Silloin Siddhat, huomattuaan hyödyttömäksi odottaa kauempaa Uddálakan mielen toivetta, palasivat Svargaisiin nautintoihinsa kadoten näkyvistä. Muni nautti Nirvanan autuudesta niin kauan kuin tahtoi ja Herran todellisten palvojen joukon keskellä. Hän saattoi viettää yhdeltä istumalta päiviä, kuukausia ja jopa vuosia syvässä Samádhissa ja herätä sitten. Siitä hetkestä eteenpäin hän aina harjoitti Nirvikalpa Samádhia, jolloin hänen mielensä saavutti ei-kaksinaisen tilan. Hän oli täysin kaikkialla kuin auringon säteet leviten koko maailmaan. Pitkän, keskeytymättömään Cit-Sámányaan (eli ainoaan Universaaliin Tietoisuuteen) sulautumisen harjoituksen avulla hän saavutti Sattá-sámányan (eli Universaalinen Olemisen). Uddálakasta, joka päinvastoin kuin ilmestyvä ja katoava aurinko Cairakuussa (huhti-touku-kuussa) tässä maailmassa, tuli mieleltään levollinen Jívan-mukti-tilan saavuttamisen avulla.

Tässä kohdin Sri Ráma keskeytti Vasisthan seuraavalla kysymyksellä: 'Mitä on Sattá-sámánya?'

Johon Vasistha vastasi: Kun ihmisen mielestä tulee, riisuttuna kaikista virheellisistä ajatuksista, luonteeltaan kaikkialle levittäytyvän Cit-sámányan kaltainen ja kun kaikki ajatukset vähentyvät asteittain, silloin tämä Cit-sámánya on itse Sattá-sámánya. Kun kaikki näkyvät asiat (ja esineet) häipyvät ihmisen mielestä epätodellisina kuin jäniksen sarvet ja kun Vrtti-jnána (alemman mielen toiminnat) sulautuvat Átmiseen Tietoisuuteen, silloin tämä Tietoisuus on itse Sattá-sámánya. Kun kaikki ulkoiset ja sisäiset objektit kuten myös moninaiset esineet ja kehot poistetaan (mielestä) ja kun mieli on olemassa kuin Tietoisuus itse, silloin tämä Cit-sámánya on Sattá-sámánya. Vailla ainoatakaan ajatusta näkyvistä asioista vaikka ne esiintyvät hänen edessään, jos ihminen kuolee (tai vetää itsensä) Átmaniin kuten kilpikonnan vetää kehonsa kuorensa, silloin sellainen minuus on Sattá-sámánya. Se korkein näky, jossa yliluonnolliset Jívan-muktat ja Videha-muktat ovat, on Sattá-sámánya. Sitä kutsutaan myös nimellä Turyátíta⁹⁴. Tämä jumalainen näky ilmestyy niille, jotka ovat kehittäneet Samádhia tiedon ja arvostelukyvyn avulla tai ilmestyy spontaanisti henkilöissä aiempien työskentelyjen muiston kautta, muttei tietämättömille. Sellainen jumalainen näky on Jívan-muktista erottamaton kuin tuuli ja ilmakehä tai maa ja tuoksu. Tämä jumalainen näky on se, jonka Trimúrti ja muut Devat samoin kuin Rsiit, Nárada, minä itse ja muut saavuttivat. Se on tämä Sattá-sámánya, maailman oleskelupaikka, jossa Uddálaka eli kuten tahtoi vapaana lukuisista tiloista.

Pitkä ajan kuluttua Muni päätti tulla Videha-muktiksi ja luopua kehostaan. Gandhamádana-vuorten kauniissa luolissa hän istuutui uudestaan Padma-asentoon. Silmäluomet puoliksi avoinna hän sulki kehonsa pääportin ja sen jälkeen kaikki sen yhdeksän sisäistä katua. Sitten hän pakotti mielensä avulla elimet ja objektit yhteen ja mietiskeli täpötäyttä Jnánaansa yhtä liikkumatta kuin aaltoilematon valtameri, hallittuaan

94 Turyátiat---neljännen takainen tila.

sitä ennen Pránaváyun nopeuden, keho ja niska jäykkänä ja työnsi kielenkärkensä uvulan perustan alle⁹⁵. Hänen kasvonsa säteilivät valoa, hänen silmänsä ja mielensä kääntyivät pois kaikista objekteista, ulkoisista ja sisäisistä, korkeista ja alhaisista, samoin kuin Ákásan tyhjiydestä. Pránaváyun nopeuden ollessa pysähtynyt, hänen hammasriviensä asettuessa tarkoin toinen toisensa päälle, hänen kehonsa täyttyi Jnánalla; ja ilosta varsin virkistyneenä, hiuksen lopussa seisten, hänestä tuli harjoituksen avulla Cit-sámánya itse ja sen kautta Brahminen autuus hallitsi hänen mielessään. Siemaistuaan kokonaan Brahmisen autuuden valtameren, hän jätti Cit-sámánya-tilan Sattá-sámánya-tilan vuoksi, joka ollessaan itse ääretön, on kaiken perusta. Tässä tilassa hän oli täysin levossa ja vapaana mielen kärsimyksestä. Tämän ihmeellisen autuuden avulla, joka ylitti paljolti kaiken mitattavissa olevan autuuden, hän kukoisti kuin tuore lootus. Saavutettuaan tämän korkeimman tilan, hänen hiuksensa lakkasivat seisomasta, hänen mielensä suli asteittain pois, kaikki syntymän harhat putosivat pois pikku hiljaa ja hänestä tuli puhdas Sattva itse. Hän oli kuin patsas tai täysikuu pilvettömällä taivaalla ja hän yhtyi joksikin aikaa Todellisuuteensa ja tuli lopuksi yhdeksi Brahmisen Valon kanssa.

7. SURAGHUN TARINA

Yhteenveto—Tämän tarinan tarkoituksena on todistaa, että mielen hiljaisuuden tulokset, jotka hankittiin Samádhin avulla kuten edellisessä tarinassa, voidaan saavuttaa myös Átma-vicáran (Átmisen tutkimuksen) avulla.

Sinä voit, Oi Ráma, saavuttaa hiljaisuuden loputtomassa, täpötäydessä tilassa havaitsemalla mielesi avulla tietäjän! Oi lootussilmäinen Ráma, siihen saakka kunnes saavutat sen tilan näkyvien objektien täydellisen hallinnan avulla sinun tulee jatkuvasti tutkia mielesi avulla sitä määrätöntä Tattva-jnánaa, jota hyveellinen Gurusi ja Jnána-sástrakirjat tähdentävät. Korkein tila voidaan saavuttaa Vairágyan (välinpitämättömyys aistiobjekteja kohtaan), Jnánakirjojen todellisen merkityksen, ihmisen oman älykkyyden, Gurun vihkimisen ja Yaman ja Niyaman suorittamisen avulla; tai se voidaan saavuttaa pelkän älyn avulla. Vaikka ihminen on vailla muita keinoja hän tulee hankkimaan Moksan sillä ehdolla, että hän ottaa vastaan vihkimyksen Gurulta ja että hänellä on eteerinen ja tahraton äly.

Ráma keskeytti Muni Vasisthan: 'Luettelemistanne henkilöistä, yksi joukko vapauttaa itsensä kaikesta kärsimyksestä ja saavuttaa ei-kaksinaisen Jnánan menemällä Samádhiin jopa silloinkin, kun he suorittavat maallisia toimia. Toiset kaikki irrottautuvat maallisista toimista ja vetäytyvät Samádhiin. Kummat näistä ovat korkeampia? Olkaa niin hyvä ja valaiskaa minua tässä asiassa.'

Vasistha jatkoi: Samádhissa on se tyyneys, joka syntyy niiden viisaiden sydämissä, jotka ovat oivaltaneet tämän kolmen Gunan maailman olevan ei-Átmania. Jotkut pysyvät Svarúpa-samádhissa⁹⁶ huolehtimatta maallisista toimista ja kaipaamatta objekteja. Toiset menevät Samádhiin keskellä maallisten toimien suorittamista. Sillä edellytyksellä, että mieli pysyy tyynenä, heidän välillään ei ole eroa. Sellainen mielen tyyneys tuottaa kaikki suuremman Tapaksen lukemattomat hedelmät. Kärsimys ei koskaan vaikuta hänen mieleensä, joka on tässä tilassa vaikka hän suorittaa toimia. Vaikka ihminen on istunut kuin Samádhissa, jos hänen mielensä on levoton, se ei ole ollenkaan Samádhia. Mutta jos mieli on vapaa Vásanosta vaikka keho on levoton kuin tanssissa, silloin sellaista tilaa voidaan kutsua Samádhiksi. Ero sellaisten Jnánien, jotka vetäytyvät metsään ja sellaisten, jotka ovat maallisten toimien keskellä, välillä on olematon (ei mitään). He ovat tasavertaisia ja saavuttavat epäilyksettä Moksan.

Kun Vásanát ovat sammuneet, kaikki suoritettavat toimet ovat ikään kuin tekemättä aivan kuten sellaisen henkilön mieli, joka on syventyneenä itseensä, ei kuule sivullisen puhetta. Mutta jos karkealla mielellä vaikka on lakannut suorittamasta tekoja, on vielä Vásanota, jotka takertuvat siihen, silloin se suorittaa tekoja Svapnassa (uneksinnan tilassa), jolloin koko keho on lamaantunut niinkuin ihmiset putoamassa päätäpähköä kalliojyrkänteeltä. Tiedä, että sellaisen mielen tilaa, joka suorittaessaan toimia on kuitenkin niistä vapaa, kutsutaan autuaalliseksi Samádhiksi, ei-vaihtuvaksi Nirvánaksi ja tuonpuoleiseksi autuudeksi. Mielen vaihtelu ja sen värähtelemättömyys ovat kahdenlaisten näkyjen, ei-Dhyánan ja Dhyánan (ei-mietiskelyn ja mietiskelyn) erottamattomia syitä. Siksi sinun tulisi tuhota kaikki mielen ominaisuudet. Sanotaan, että Dhyána on luja mieli itse vailla Vásanota, jotka ovat luoneeltaan Cintanaa (ajatuksia). Hiljaisuus ja Kaivalya ovat (tai kuuluvat) vain tämä mieli (tähän mieleen). Mieli, jossa ei koskaan ole huolia,

95 Tätä kutsutaan Khecarí Mudráksi.

96 Svarúoa-samádhi---Átmisen Todellisuuden mietiskelemistä

saavuttaa toiminnattoman Nirvānan tilan Vāsanoiden sammumisen kautta. Vāsanát tuottavat loputonta kärsimystä, joka syntyy mentaalista toiminnoista. Siksi niistä tulisi valmistautua riisuutumaan.

Tuhottuasi mielen avulla kaikki 'minän' käsitteet näkyvien objektien joukossa, ei ole väliä missä asut, talossa vai vuorilla tai missä muualla tahansa. Niiden perheenhuoltajien asuntoa, jotka ovat mieleltään hiljaisia eivätkä ole Ahamkāran tahraamia, voidaan hyvin kutsua metsäksi. Henkilöt, jotka kiertelevät markkinoilla kaipaamatta mitään mitä siellä on, ovat niinkuin he, jotka eivät koskaan mene sinne. Samoin on myös hengellisen autuaallisuuden täyttämien kohdalla, kaupungeilla ja metsillä ei ole eroa. Vaikka suorittavatkin perättäisiä nukkumisen, valvomisen, lukemisen, menemisen, jne. toimia, he, jotka pitävät metsänä pysyvää asuntoaan, kaupunkia ja maaseutua hengellisen sisäisen näkemyksensä vuoksi, ovat kaikkein älykkäimpiä. Tämän sisäisen näkemyksen avulla kaikki tulee heille Jnānākāsaksi. Oi sinä, samanveroinen kuin Prāna itse, jos mielestäsi tulee tyyni ja sydämestäsi täysi, silloin myös maailmankaikkeudesta tulee tyyni.

Jos mieli on levoton maailman harhoista, silloin myös maailmankaikkeus näyttää ikään kuin palavalta metsältä. Mitä hyvänsä kaikissa Jivoissa syntyy sisäisesti, se ilmestyy ulkoisesti. Nektarin kaltainen Svargaloka, maa, Vāyu, Akāsa, vuoret, joet, ilmansuunnat ja muut meitä ympäröivät objektit ovat vain Antahkaranan (alemman mielen) ulkoisia ilmentymiä sen osina. Vain hän voi nauttia Samādhista, joka iloitsee Ātma-jnānassa, suorittaa toimet vain Indriyoiden mukaisesti ja on ilon ja kärsimyksen vaikuttamattomissa. Vain hän on kaiken näkijä (tietäjä), joka pitää kaikkia eläviä ominaan ja joka omaisuutta halveksien näkee maailman sen todellisessa tilassa eikä pelon kautta.

Vieraillepa kuolema heidän luonaan nyt tai Kalpan lopussa, sellaiset viisaat eivät koskaan ole mieleltään levottomia. Saavutettuaan Kaiken levossa olemisen tilan ja jumalaisen näyn, sellaisilla henkilöillä on Vedojen väittämät ei-kaksinaisuuden, puhtaan autuuden, valon ja maailmankaikkeuden ei-olemassaolon tunnusmerkit ja he ovat ilman tuhoutumista, alkua ja loppua. Kaikki edellä mainitut ominaisuudet ovat Jnānan oivaltamiseksi. Mitä hyötyä on hyvin ilmaistuista sanoista (Parabrahmanin käsityksessä)? Siksi kaikki nimet voidaan pelkistää yhdeksi Pranavaksi (Om'ksi) kuvaamaan Brahmania.

Oi suotuisa Rāma, valaistakseni tällaista kokemusta, kerron sinulle muinaisen tarinan. Suraghun, joka kuului Kirātaiden⁹⁷ alhaiseen kastiin ja eli vuoren rinteellä, elämäkerta on todella ihmeellinen. Metsästäjien luokka nimeltä Hemajata asui Kailāsan rinteillä Himalajan huipulla ja oli täydellisesti perehtynyt jousiammuntaan. Heitä hallitsi käsillä olevan tarinan sankari, peloton soturi. Kun hän huolehti oikeudesta kuningaskunnassaan tinkimättömällä puolueettomuudella, suojelemalla hyveellisiä ja kurittamalla paheellisia, seuraavat ajatukset kulkivat hänen mielessään: 'Jos ahdistan kansalaisiani kuninkaallisella vallallani, eikö heidän kärsimyksensä ole minun? Mutta jos epäonnistun jakaessani heille rangaistuksia Dharma-sāstrojen mukaisesti, silloin kaikki alamaiseni kuolevat turhaan ilman suojelijaa. Kuningaskunnan hallitseminen on toden totta vaikea tehtävä.' Näiden ajatusten risteillessä hänen mielessään, hänen sydämensä oli levoton. Tässä vaiheessa ilmestyi Muni Māndavya. Sen jälkeen Suraghu, osoitettuaan hänelle kunnioitustaan ja ylistettyään häntä, puhutteli häntä näin: 'Oi hyveellinen Muni, teidän vierailunne johdosta sydämeni on täyttynyt täydellisellä onnella. Ilokseni voin huomata, että olen löytänyt paikan teidän kaltaisenne hyvän ihmisen sydämen kolkassa. Koska te, Oi herra, kaikkien Dharmojen tuntija, olette kauan ollut vapaa kaikesta sydämen masennuksesta, toivon teidän selvittävän epäilykseni, sillä olen sotkeutunut moninaisiin Karmoihin. Tässä maailmassa ei ole mitään niin yksilön mieltä kiduttavaa kuin epäily. Mielen pyöritys kasvaa kärsimyksestä ja ilosta, joita alamaiseni läpikäyvät tässä tilavassa maassani suosioni tai epäsuosioni vuoksi kuin elefantti leijonan edessä. Olkaa niin ystävällinen ja siunatkaa minua sillä tavoin, että kaikkien pitäminen tasa-arvoisina saa jalansijan mielessäni kuten aurinko paistaa kaikkialle.'

Johon Muni Māndavya vastasi: 'Mielen tahrat peseytyvät pois Ātmisen tutkimuksen avulla kuten sumu häviää auringon säteiden tieltä. Jos harjoitat tauotta kysymysten, "Kuka minä olen?, Mistä maailmankaikkeus tuli?, Kuinka saivat alkunsa syntymä ja kuolema?" ajattelemista, pystyt saavuttamaan korkeamman tilan. Jos teet Ātmista tutkimusta, silloin mielestäsi tulee nöyrä tahdollesi ja kärsimyksetön. Tyynen mielen edessä, joka on vapaa onnen vaihtelusta, kaikki maalliset toimet näyttävät vähäpätöisiltä kuten lehmän sorkanjäljet valtavasta elefantista. Vaikka viisaan silmissä tyhjämpäiväisiä, nämä toimet ovat ylitsepääsemättömiä esteitä (muiden silmissä). Eikö lehmän sorkan jäljen peittävä vesi ole vanhan moskiiton silmissä valtameren laajuinen? Mitä kauemmas siirryt ajattelussa pois maailmankaikkeudesta, sitä kirikkaammin Paramātmanin jumalainen Valo säteilee sinussa. Niin kauan kuin et ole vapaa objekteista, niin kauan todellista Alkuperustetta ei oivalleta. Kaikki näkyvät objektit tulevat häviämään, jäännös tulee

97 Ihmisryhmä, joka elää metsästäjällä.

olemaan Itse. Paramátminen Valo ei loista, jollei mielen kaksinaisuuksia ole tuhottu. Kuinka Átminen Todellisuus voidaan tuntea, kun kullaan ja muiden objektien tasa-arvoisuutta ei ole havaittu? Siksi, jotta saavuttaisi Átmanin, kaiken objektien kaipuun tulisi hävitä. Jos kaikesta on luovuttu, silloin se mitä jää jäljelle on häviämätön Moksa, korkein Brahminen tila. Oi metsästäjien maineikas kuningas, jos tuhottuasi mielesi, joka alati kuohuu Ajnánan Vásanoiden kera tässä objektien maailmassa täynnä syytä ja seurausta, luovut jopa kehon Vásanosta, silloin tahraton, suosiollinen Alkuperuste on saavutettu.' Niin sanottuaan, suuremmoisena Tapaksen Muni Mándavya palasi omaan asuinpaikkaansa.

Sen jälkeen metsästäjien kuningas vetäytyi yksinäiseen paikkaan ja alkoi siellä eteerisen älynsä avulla tutkia 'minän' alkuperää: 'On jokseenkin naurettavaa soveltaa lisänimitystä "minä" tähän kehoon. Annapas, kun mietin mitä tämä keho on. Se koostuu lihasta, luista, yms. ja on sellaisena eloton. Siitä johtuu, että "minä" ei ole tämä keho. Myös kymmenen Indriyaa ovat muuta kuin "minä" (kuten nähdään lisänimityksestä "minun" Indriyat) ja ovat elottomia. Jos "minä" ei ole tämä keho Indriyoinen, yms., se mikä silloin jää jäljelle on Jíva. Jopa tämä Jíva on Prayagátman tuntema. Siksi Jívaa, joka on Prayagátma-caitanyan tuntema, ei voida kutsua Átma-tattvaksi. Tästä johtuu, että minun on vapautettava itseni Jíva-tilasta. Tulisinko kykeneväksi tuntemaan "Sen"? Se täysi Jnána, joka on tahraton ja vailla ainuttakaan Vikalpaa, yksin on Todellisuuteni. Tämä korkein Jnána läpäisee kuin lanka, joka kulkee helmien läpi, Visnun, Brahmán, Rudran, Devendran, Yaman ja muut. Tämä Átma-tattvan korkein Jnána-voima on vailla maallisten toimien sairautta, sillä on vertaansa vailla oleva muoto, täyttää kaikki ilmansuunnat, on täysin kaikissa objekteissa, on eteerinen, ilman olemassaoloa ja ei-olemassaoloa ja läpäisee kaiken ylös Satyalokaan asti, jossa Brahmá asuu. Tämä Cit-sakti on kaikkien muiden Saktien (eli voimien) asunto. Johtuu vain tämän Jnánan liikehinnästä, että erilaistuvat objektit tässä maailmassa ovat olemassa.'

Luovuttuaan kaikista objekteista ilman Vásanoiden kahleita, vapaana harhoista, jotka seuraavat ihmistä jopa seitsemänteen jälleensyntymään, Suraghu ylläpitää tasa-arvon näkemystä kaikkia kohtaan niinkuin ihminen kiinnittyneenä liikkumatta Susupti-tilaansa. Vapaana ollen, koska elää lujasti Átma-jnánassaan, hän saavutti Brahmisen tilan todellisen arvostelukyvyn keinoin kuten harvinaisen Tapaksen Muni Visvámitra saavutti Brahmanin aseman. Näin Suraghu saavutti sen Sushupti-tilan, jossa kaikki toiminnat loppuvat ja oli liikkumaton kuin kuvassa esiintyvä tulen liekki ilman siunaamisen tai kiroamisen, kiintymyksen tai vihan, yhteyden tai ei-yhteyden, älyn tai ei-älyn kaksinaisuuksia.

Vasistha jatkoi: Oi vuoren kaltaiset käsivarret omaava Ráma, kuuntele myös mitä tapahtui ei-kaksinaisuuden tiedon Suraghun ja Parnáda-nimisen Rájarsin välillä. Suraghulla oli Párasíkan sukua oleva ystävä, nimeltään Parigha, joka myös oli kuningas. Huomatessaan, että hänen alamaaisensa kärsivät suuresti kuivuudesta hänen alueellaan kymmenen vuoden ajan ja että heitä kuoli suurin joukoin, jälkimmäinen oli murtunut. Siksi, luopuen maastaan metsän hyväksi, hän luopui kaikesta ruuan kaipuusta ja harjoitti Tapasta ruokkien itseään kuivilla lehdistä. Tämän vuoksi häntä kutsuttiin Parnádaksi⁹⁸. Sellaisen Tapaksen avulla hän saavutti Átma-jnánan. Tämä Muni, joka pystyi vaeltamaan kolmen maailman läpi ikään kuin talossaan, ilmestyi kuningas Suraghun eteen. Kokien keskinäistä rakkauden tunnetta he alkoivat keskustella omista kokemuksistaan.

Suraghu aloitti: Sydämeni on täyttynyt ääriään myöten ihanalla autuudella sinun kunnianarvoisan persoonasi läsnäollessa.'

Parnáda sanoi: Myös minä olen suuresti ylentynyt (sinun näkemisestäsi) siitä Jnána-tilasta, johon Muni Mándavya on sinut opastanut. Oi kuningas, pystytkö sinä hoitamaan maalliset liikeasiat puhtain, jaloin mielin ja katselemaan kaikkia tasavertaisina? Onko sinun kehosi, johon vaikuttavat ajan muutokset, vapaa sairauksien, fyysisten ja psyykkisten ikeestä? Kykenetkö säilyttämään mielen tasapainon hyvinvoinnin ylenpalttisten nautintojen keskellä? Kykenetkö imeytymään Samádhiin ilman ainuttakaan Samkalpaa seuraamalla äärimmäisen seesteisyyden ja Kaivalyan (yksinäisyyden) polkua ilman pienintäkään mielen vaihtelua? Suorittipa Átma-jnáni tekoja tai ei, hän ei koskaan ole poissa Samádhin tilasta. Jnána-ihmiset tulevat aina olemaan todellisen Nísthán (mietiskelyn) Samádhissa vaikka harjoittavatkin maallisia toimia. Oi vapaamielinen veli, ihmiset, jotka ovat vailla täydellistä mielenrenteytystä, eivät koskaan kykene menemään Samádhin vaikka he saattavat noudattaa Padma-asennossa istumisen muotoa ja osoittaa tervehdyspuheita Parabrahmanille. Vain se on Átma-jnánaa, joka sytyttäen Agrin (eli tulen) halujen polttoaineelle, muodostaa jalon Samádhin. Jos mieli, ollessaan tuhottu keskittymisen avulla, oivaltaa Tattva-jnánan, viisaat selittävät sellaisen Jnánan olevan Samádhin. Viisaan äly, jota ei sido harha vaikka huolehtiikin maallisista toimista, ei koskaan unohda hetkeksikään Átmista Todellisuutta, ikuista kuin aika. Niinkuin Váyu, joka puhalttaa vapaasti

98 Parnáda sanasta *parna* merkitsee lehtiä.

kaikkialle, Jnánin äly seuraa aina erilaisuudettoman Átma-jnánan polkua. Tasa-arvon näyn omaavien viisaiden, jotka ovat *en rapport* osattoman (osia vailla olevan) älyn kanssa, luovuttuaan kaikista kaksinaisuuden käsitteistä, jotka ovat olemassa pelkästään maallisia tarkoituksia varten, voidaan sanoa saavuttaneen Brahmisen Tilan. Siksi ne älykkäät ihmiset, jotka eivät tuhlaa aikaansa ruumiillisiin toimintoihin, yhteen tai useampaan vaan ovat teroittaneet älynä (Vedojen) pyhien lauseiden avulla, tulevat olemaan kaikkialla. Olet oivaltanut sen Älyn, joka on erilaisuudeton ja ihmeellinen. Olet saavuttanut Brahmisen Tilan. Mielesi on tehty levolliseksi kuin täysikuu. Sydämesi on vapautettu Ahamkáran kärsimyksistä ja kaikista tahroista ja siksi se on aivan täysi. Omaten Átmanin lujan vakaumuksen, loistat kaikkialla Itsenäsi.' Niin sanoi Parnáda Suraghulle. Silloin Suraghu sanoi: 'Mitä hyötyä on epäsuorista ilmauksista? Lyhyesti, kun kaikki toiminnan hedelmien kaipuu katoaa ja mieli näkee kaiken tasa-arvoisena ollen kohdistettu sisimpäänsä, silloin Brahminen autuus ilmestyy ja verraton Jnána-näky kehittyy ja luja Átma-jnána yksin loistaa.'

8. BHÁSAN JA VILÁSAN TARINA

Yhteenvedo—Tämän tarinan avulla on tarkoitus osoittaa, että monenlaista kärsimystä syntyy mielessä sen Samádhin poissaollessa, joka johtaa Brahmiseen autuuteen.

Näin Suraghu ja Parigha tutkivat maailman luonnetta ilmaisten näin todellista rakkautta ja kunnioitusta toisiaan kohtaan ja suorittivat heille kuuluvia tehtäviä. Mikään kärsimys ei vaivaa niitä, jotka aina harjoittavat sisäisesti Adhyátma-jnánaa ja saavat ilonsa siitä. Oi urhea Ráma, Jíva-härkä nukkuu pitkät unensa Mohan (harhan) raskaiden varjojen alla Samsáran synkässä metsässä kieriskellen synnillisten tekojen kurassa Ajnánan kannustamana ja synnillisten nautintojen ruoskan suomimana samalla, kun se on halun vahvan nyörin sitoma ja säikky tuostakin epätavallisten tautien kirpun puremista. Voima, jos sitä voidaan kutsua todelliseksi, riippuu tämän härän nostamisesta ylös jatkuvan ponnistelun avulla, härän, joka on pudonnut lukemattomien syntymien syvään altaaseen valittaen kärsimyksen raskaan taakan alla ja jatkuvan edestakaisen liikkeen raastamana. Oppilaan tulisi viisaan ystävyuden avulla keksiä keinot Samsáran valtameren ylittämiseen kuin matkustajat käyttäessään aluksia.

Jokainen paikka, joka ei ole Átma-jnánien asuttama vaikka ulkoinen olemus on kuin viileän puun täynnä mehukkaita hedelmiä ja tuoksuvia kukkia, on kuin keidas täynnä myrkyllisiä rupikonnia (vaikka on tulvillaan kukkia yms.) Eivätkö siellä asustelevat ole Ajnáneja? Hyvinvointi, ystävyys, Sástrat, ystävälliset ja sen kaltaiset teot eivät ole todellisia keinoja Moksaan; mutta hyvin harjoitettu mieli yksin muodostaa Átmanin korkeimman tilan saavuttamisen keinon. Jos mieli on tehty vastaanottavaiseksi korkeammalle vaikutukselle ja hengellinen tutkimus alkaa, silloin se saavuttaa korkeamman elämän. Jos kypsynyt mieli pitää tätä lihasta tehtyä myrkyllistä vuokra-asuntoa yhtä mitättömänä kuin polttoainetta tai tiiltä, silloin ei ole epäilystäkään, etteikö Devojen kaipaamaa täpötäyttä Jnánaa saavuteta. Esteettömän Turya-näyn (Turya, neljäs tila), jossa Jnána-valo loistaa vakaana puhtain liekein—se Jnána-valo, joka on kuin suuri valtameri kaikkien sanojen tuolla puolen, vertaansa vailla oleva, vetovoimaton ja yksin—kehittyessä sellaisella tilalla ei ole vertaista ja sitä voidaan parhaimmillaankin kuvata Sushuptiksi, joka on sen lähin häive ja pelkkä kurja vertaus. Tämä Turya-tila on kaikkialle levittäytyvä kuin Ákása, johon sisältyvät potentiaalisesti kaikki muodot. Jos perusmielen Ahamkára kuolee, silloin mieli loistaa Brahmisenä autuutena kaikissa objekteissa ja Paramátmisena Todellisuutena. Todistusaineiston sen ominaisuuksista voi löytää vain itsestään. Mitkään sanat eivät voi sitä kuvailla. Sen voi jokainen kokea vain itsessään. Kaikki rajattomat asiat ovat ainoastaan Átmanin olemusta. Jos tämä liiallisen erilaistumisen mieli imeytyy ilman osia, silloin Brahmanin Todellisuus, Devojen tahraton Deva, joka ilmestyy näinä liikkuvina ja kiinteinä objekteina, ulkoisina ja sisäisinä, loistaa omassa olemuksessaan. Vain tämän kokemuksen jälkeen kaikki Vásanát objekteihin lakkaavat; erilaistumattoman Alkuperusteen valo sarastaa; moninaisuuden tuhoutuminen tapahtuu itsestään selvänä asiana kaikkien tasa-arvoisena pitämisen avulla. Tämä on se kokemus, joka Mahátmoilla⁹⁹ aina on. Jos, tuhottuaan aineellisuuteen taipuvaisen Manaksen älykkään (eli korkeamman) Manaksen avulla, ihminen ei tunne Átmista Alkuperustettaan, Samsárinen kärsimys ei koskaan lakkaa. Yhdessä mielen sammumisen kera autuus alkaa ja sitten loistaa Átma-jnána.

Kuvatakseni tätä kokemusta, kerron sinulle tarinan, Oi sukusi (nim. aurinkosuvun) suloinen kukka:

99 Suurilla Sieluilla.

Kaksi Munia, suuremmoisen Tapaksen omaavan Muni Atrin pojat asuivat erakkomajassaan Sahya-vuoren rinteillä. Heidän nimensä olivat Bhása ja Vilása ja he rakastivat toinen toisiaan syvällä tunteella, joka lisääntyi päivä päivältä. He olivat niin yksimielisiä, että näyttivät kuin yhden ja saman puunrungon versoilta. Vanhempiensa kuollessa, he veivät murheellisina läpi tarvittavat hautajaismenot. Sitten heihin iski suru ja kyynelissään mentaalisen orjuutensa vuoksi he hyvästelivät toisensa ja lähtivät eri suuntiin. Sen jälkeen, kun he olivat asuneet metsässä pitkän aikaa ja laihtuneet äärimmäisen Tapaksen kautta, he riisuutuivat täydellisesti kaikista haluista. Sitten he tapasivat uudestaan.

Mieli ja silmät hehkuen rakkaudesta, Muni Vilása puhui ensin: 'Minun todellinen heimoveljeni tässä ikuisesti kasvavassa maailmassa, olet tullut luokseni kuin Pránani. Missä olet asunut koko tämän ajan? Oletko vapautunut mentaaliseen kärsimyksestäsi? Oletko oivaltanut kaikille yhteisen Átmisen Todellisuutesi? Oletko hankkinut täyden Jnánan? Oi Bhása, oletko onnellinen?' Johon Bhása, katsellen veljensä, jonka mieli oli totuuden kypsyttämä, kasvoja, vastasi: 'Oi heimoveljeni, joka olet minulle yhtä rakas kuin Prána, silkan kohtaloni voiman vuoksi olen ollut kyllin onnekas tavatakseni sinut. Mielestäni on tehty tyyni. Kuinka voin minä, joka pyörin tässä Samsárássa, saavuttaa onnen? Kuinka voi absoluuttinen hyvä syntyä minussa niin kauan kuin en tiedä kaikkea, mitä minun tulisi tietää, niin kauan kuin mieltä ei ole tuhottu, niin kauan kuin syntymien pyörää ei ole pysäytetty? Kuinka voi yliluonnollinen onni syntyä minussa niin kauan kuin halun siementä ei ole tuhottu mielessäni, niin kauan kuin Jnánaa ei ole suoraan oivallettu, niin kauan kuin homogeenista tilaa ei ole saavutettu, niin kauan kuin Brahmá-jnánaa ei ole toteutettu? Siihen asti vain kärsimys kasvaa korkoa ihmiselle. Niissä henkilöissä, jotka ovat luopuneet Átma-jnánan kaikista hyvistä seurauksista, jotka ovat Ajnánan taudin parannuskeino, hirmuisen jälleensyntymän myrkyllinen sairaus voimistuu. Vailla Jnánaa kaikki Jívojen joukot tässä maailmassa, sotkeutuneina nautintojen ja kärsimysten sekaan ja hoippuen syntymän ja kuoleman hyvissä ja huonoissa hetkissä, eivät koskaan pääse todella eteenpäin ollen kuin rutikuivat lehdet.'

9. VÍTAHAVYAN TARINA

Yhteenveto—Tällä tarinalla on tarkoitus osoittaa, että mentaalinen luopuminen ja Pránan hallinta ovat kaksi mielen hallinnan ja hiljaisuuden edellytystä.

Ajan myötä, kun kaksi yllämainittua henkilöä elivät yhdessä harjoittaen kumpikin sisäisten kokemustensa tutkimista, heissä syntyi todellinen Jnána, joka saa aikaan Kaivalyan onnen. Ei ole mitään muuta keinoa tuhota kärsimystä tuottavaa mieltä, jota sitoo halun köysi, kuin Jnána. Tahraton mieli vailla vetovoimaa, vaikka harjoittaakin maallisia toimia, ei koskaan ole sen vuoksi sidottu. Mieli, joka omaa vetovoiman vaikka harjoittaakin ankaraa Tapasta, tulee aina olemaan orjuudessa. Jívalle, joka on vailla sisäistä kaipausta (tai vetovoimaa) ja halukas vain hyviin tekoihin, ei koskaan ole toimijan ja nauttijan ominaisuuksia suorittipa hän ulkoisia toimia tai ei.

Tämän johdosta Sri Ráma kysyi: 'Mitä tarkoitetaan vetovoimalla (tai yhdistymisellä)? Mikä on se vetovoima, joka johtaa Moksaan? Mitä on orjuus? Kuinka tämä orjuus lopetetaan?' Johon Vasistha vastasi: Uskoa kehoon (sen pysyväisyyteen) erottelematta kehoa ja sen asujaa ja ajatella vain kehoa, on se mitä tarkoitetaan vetovoimalla. Sellainen suunta johtaa orjuuteen. Se käsitys, että kaikki on Átmista Todellisuutta ja että ei ole mitään mitä rakastaa tai vihata (tässä maailmassa), on ei-vetovoimaa. Sellainen ei-vetovoima syntyy niissä Jívan-mukteisissa, jotka ovat vapaana kaikesta kärsimyksestä. Se mielen ei-vetovoiman tila, jolloin minää eikä ketään muitakaan ole sille olemassa ja kun se omasta tahdostaan nauttii tai ei nauti maailman iloista, tulisi tuntea Moksaan johtavana polkuna. Sellaiset henkilöt eivät tavoittele toimintaa eivätkä toimettomuutta; luopuen kaikista toiminnan hedelmistä, he eivät välitä siitä kumman kahdesta reitistä omaksuvat. Viisaat sanovat, että nämä henkilöt ovat vailla vetovoimaa. Tiedä myös, että ihmisessä ei ole vetovoimaa jos hän luopuu mielestään toiminnan hedelmistä, mutta hänessä on jos hän luopuu pelkästään itse Karmoista. Sen avulla alati lisääntyvien toimintojen tahrat lakkaavat ja Moksa saavutetaan. Veto-voimasta johtuu, että joudutaan syntymien pitkän ketjun alaiseksi matoina, mehiläisinä, jne., kadoten, joka tasolla kuin kuplat valtameren pinnalla.

Vetovoimaa on kahdenlaista. Ensimmäistä kutsutaan Vandhyaksi (hedelmättömäksi) ja toista Avandhyaksi (hedelmälliseksi). Ensimmäinen kuuluu tietämättömyyteen, kun taas toinen on niiden koriste, jotka ovat oivaltaneet Átma-tattvan. Tämä jälkimmäinen on se, joka tuottaa Átma-jnánan ja arvostelukyvyn ja niiden avulla pysäyttää jälleensyntymät, jotka tapahtuivat pitkän ajanjakson aikana. Ensimmäinen saa

aikaan alati toistuvan olemassaolojen kierron tässä maailmassa Jnánan poissaolon ja maallisiin objekteihin kiintymyksen vuoksi. Tiedä selvästi, poikani, kahdenlaisten vetovoimien todellinen luonne. Kiekkoa ja simpukankuorta kantaen Visnu suojelee armonsa avulla kaikkia maailmankaikkeuksia hämmentymättä vähääkään monenlaisista toimista, joita hän tekee Avandhya-vetovoimansa avulla. Yhtäläillä, todellisen Jnánan omaavista Siddhoista tulee tämän maapallon suojelijoita leikkien siinä yllä mainitun vetovoiman avulla. Mieli, nautintojen vetämänä ja erehtyen pitämään pahoja asioita hyvinä, kieriskelee niissä kuin haaskalintu saalistaen mätänevää lihaa. Niille, jotka sukeltavat Vandhya-vetovoimien pahuuteen, kaikki helvetit ovat asuinpaikkoja. Tällä Vandhya-vetovoimien polttoaineella he ruokkivat siellä liekkejä. Mutta kun ihmisen Jnána-näky kääntyy pois Máyan näkyvistä asioista ja mieli kääntyy pois vetovoimistaan maallista elämää kohtaan, silloin Jívan-muktin tila saavutetaan.

Kuuntele nyt Jívan-muktin mielen todellisesta luonteesta, Jívan-muktin, joka aina on eri Avasthoissa (tiloissa), joka on kaikkien luojien mielissä ja joka suorittaa kaikki toiminnat. Kiinnittäytymättä vähimmäisäkään määrin tekoihin, ajatuksiin, objekteihin, Ákásaan, myötä- ja vastoinkäymisiin, ilmansuuntiin, ulkoisiin nautintoihin, viiteen elimeen, sisäisiin Pránoihin, päähän, kasvoihin, kieleen, silmiin, nenään, otsaan, Ahamkaraan, Jivaan, sydämen Ákásaan, valvetilaan, uneksimiseen, unettomaan syväuneen, valkoisesta alkavaan viiteen väriin, moninaiisiin väreihin, vaihteluun tai rauhallisuuteen, alkuun, keskikohtaan tai loppuun, läheisyyteen tai välimatkaan, ruumiinjäseniin, moniin aineisiin, Átmaniin, äänellä alkaviin Tanmátroihin (alkeellisiin ominaisuuksiin), autuuteen, menemiseen ja tulemiseen ja ajan ominaisuuksiin, Jívan-muktin mieli on levossa Jnánassa ja nauttii Brahmisenesta autuudesta Vairágyan tilassa vaikkakin yhdistyneenä näkyviin asioihin (ja esineisiin). Sellaiset Jívan-muktat, jotka omaamatta materiaalisia vetovoimia, eivät samaista itseään maailman vääristyneeseen tietoisuuteen, suorittavat ja heidän pitäisi suorittaa tekoja tässä maailmassa. Jívan-muktan, autuuden nauttijan, suorittamien tai suorittamatta jättämien tekojen seuraukset eivät koskaan vaikuta häneen kuten tummat pilvet eivät tahri Ákása. Sellainen Jíva sulautuu Átmaniin yhtä läpikuultavana kuin kristalli ja on täynnä Jnánaa ja hiljaisuutta kaikkien objektien tuhon saavuttamisen jälkeen. He ovat suurmiehiä täynnä Jnánan autuutta ja loistavaa älyä ja leijailevat aistielintensä yllä kuin riikinkukon höyhenet. Heidän mielensä ovat vakaita niinkuin Mahámeru-vuori.

Pidättäytymällä aistiobjekteista mieli tuhoutuu. Sellaista tilaa voidaan kutsua Jágratin Susuptiksi kaikkea toimintaa vailla. Viisaat sanovat, että tämän tilan loputtomalla harjoituksella saadaan aikaan jakautumaton ja kypsä tila. Tähän Turya-tilaan vakiintumisen avulla saavutetaan kaiken yläpuolella oleva autuus (Ánandátita), joka on sanoin kuvaamaton ja kuuluu ihmisen Itseen. Ánandátita on Jnánátitan suuremmin autuus. Henkilöä, joka on tässä tilassa, voidaan kutsua ilman toista olevaksi Joogiksi. Tätä tilaa kutsutaan myös Turyátitaksi. Vapaana orjuutta tuovista jälleensyntymistä samoin kuin itsensä samaistamisesta monenlaisiin Tamo-gunasta alkunsa saaviin objekteihin, (Jívan) korkein autuus sulautuu oman katoamattoman Satinsa Todellisuuteen kuten suola veteen.

Puhuessaan totuuden polusta, Oi Ráma, *Brhadáranyaka-upanisad* ja muut Srutit käsittelevät Parátattvan ainoaa Todellisuutta, joka hallitsee tylsyyden ja älykkyyden välistä neutraalia keskusta. Kun objektit ja Jnána imeytyvät toisiinsa, silloin saavutetaan Paramárthan (todellinen) tila, jossa saadaan aikaan onnellisuuden suora, korkein kokemus. Tämän voidaan sanoa olevan Brahmisen ytimen. Kun nähty ja näkeminen sulautuvat yhteen (näkiässä), silloin tapahtuu Ánandan (autuuden) kokemus. Riippuvuutta objekteista kutsutaan orjuudeksi; päinvastaisesta seuraa Moksa. Se suoran kokemuksen tila, jossa nähty ja näkeminen sulautuvat yhteen, on vailla kärsimystä. Siksi anna mielen aina olla tässä tilassa kuin sen majakanvalo. Tätä tilaa kutsutaan Jágrat-susuptiksi. Se on myös Turya-tila. Silloin Átman ei ole karkea eikä eeterinen, ei havaintokykyinen eikä ei-havaintokykyinen, ei älykäs eikä typerä, ei Sat eikä Asat, ei minä eikä mikään muukaan, ei yksi eikä monta, eikä maailmankaikkeus; vaan se on mielen, Indriyoiden, jne. istuin eli alkulähde. Koska se on kaikkien tilojen yläpuolella, se ei ole ehdollinen (riippuvainen) vaan se on Kaikki.

Se mitä kutsutaan Moksaksi ei ole Devalokassa eikä Pátalassa eikä maan päällä. Kun kaikki halut on tuhottu, laajenevan mielen sammuminen yksin on Moksa. Jos mielessä syntyy minään hetkenä pienintäkään kaipuuta Moksan saavuttamiseksi, silloin se alkaa virota jälleen. Kun mielen Manana (eli mietiskely) lisääntyy, syntymät ja kuolemat eivät lakkaa ja orjuus saa lujan jalansijan. Jos Átma-jnána saavutetaan, joka on kaiken yläpuolella ja täyttää kaikki objektit, kuinka orjuutta voi olla? Siksi tuhoa sen juurena olevat mieli ja sen ajatukset. He, jotka tahrattoman ja täpötäyden mielensä avulla ovat saavuttaneet hiljaisuuden ja tuntevat oman Itsensä, eivät koskaan kaipaa mitään. Tämä ei-halu on kirves, jonka avulla onnettomuuksien metsäpuut kaadetaan ja on Brahmisen autuuden tila ja kukkaterttu tyytyväisyyden ja hiljaisuuden puussa. Ei-halun kehittyessä, kaikki sydämen heikkous lentää pois. Niiden silmissä, jotka ovat somistaneet itsensä ei-

halun koristeilla, koko maailma on merkityksetön kuin lehmän sorkanjälki, jopa Mahámeru on pelkkä vaivainen siemen, kaikki ilmansuunnat kuin linnun pesä ja kolme maailmaa ovat pelkkää roskaa.

He, jotka ovat palvoneet Átmista Todellisuuttaan, joka on muuta kuin keho, eivät ole tietoisia kehonsa olemassaolosta vaikka työskentelevät siinä. Kuten makeinen, joka vaikka kuumennetaan tai leikataan, ei menetä makuaan, samoin valaistunut Jnáni ei koskaan menetä keskustaan edes maailman monien harhojen keskellä. Samoin kuin nainen, joka suorittaa kodinhoidon velvollisuuksiaan samalla kun kaukainen rakastaja kokonaan valtaa hänen mielensä, Jnáni keskittää aina mielensä Brahmiseen tilaan. Objektien halun poissaolon vuoksi mielen hiljaisuus tuottaa Moksen yhteistoiminnassa kehon kanssa tai ei. He, jotka ovat onnellisia luovuttuaan materiaalisista objekteista (samalla kun ovat kehossa), ovat autuaallisia Jívan-mukteja; mutta he, jotka ovat kahlehdittuja niihin, ovat sidottuja; Videha-muktat ovat paljon näiden kahden luokan yläpuolella.

Sellaiset Jívan-muktat suorittavat aina käsillä olevia valvollisuuksiaan. Ne eivät kaipaa asioita tulevaisuudessa eivätkä märehdi menneitä. Heidän mielensä eivät ole maallisten nautintojen sitomien ihmisten puoleensa vetämiä eivätkä surun vaivaamia. He esiintyvät palvojina palvojien joukossa; käyttäytyvät tahdikkaasti kaksinaamaisten joukossa; esiintyvät lapsina lasten joukossa; vanhoina vanhojen joukossa; voimakkaina voimakkaiden joukossa; nuorukaisina nuorten joukossa; ja surun murtamina myötätunnosta surevaa kohtaan. He nauttivat autuudesta älynsä avulla, hyveelliset teot ovat heidän kunniansa, heillä on Jnána, jota Ajnána ei tahraa, he ovat valaistuneita ja sydämeltään masentumattomia. Sellaiset tahrattomat Jívan-muktit eivät koskaan hämmenny vaikka aurinko muuttuisi kylmäksi tai kuu pimeäksi tai tulen liekit alkaisivat kääntyä alaspäin.

Kaikki näkyvät asiat ovat vain Jnánaa. Tuntien kaikki asiat todella sellaisina kuin ne ovat, Jívan-muktat eivät koskaan ihmettele epätavallisia ilmiöitä. Tämä maailma ilmenee moninaisena johtuen mielen vaihtelusta kuten riikinkukon sulka näyttää helmiriviltä, kun sitä heilutetaan ilmassa tai kuten lukemattomat pyörteet ilmestyvät veteen sen aaltoillessa.

Tämän johdosta Ráma kysyi Vasisthalta: 'Mistä syystä mieli vaihtelee? Mistä syystä se ei vaihtelee? Mikä on polku (tai keino) hallita sitä?'

Vasistha vastasi: Mielen vaihtelu on yhdistyneenä mieleen itseensä (eli on mielen ominaisuus) kuin öljy seesamin siemenessä tai valkoisuus lumessa. Tämän vaihtelun tuhoamiseksi on olemassa kaksi polkua, nimittäin Jooga ja Jnána. Jooga on se mikä tekee mielen toiminnoista yhtenäisen (eli saa mielen keskittymään ainoastaan yhteen objektiin). Mutta Jnána on se, joka tekee ihmiselle mahdolliseksi nauttia kaikista (objekteista). Henkilöt, joilla on ikään kuin koristeenaan korkein Veda, ovat sitä mieltä, että mieli ei ole mitään muuta kuin Pránan vaihtelua. Pránan hallinnan avulla myös mieli hallitaan. Mielen vaihtelun hallinnalla jälleensyntyminen lakkaa kuten auringon laskiessa lakkaa päivittäisten toimien suorittaminen.

Ráma keskeytti jälleen: 'Tässä kehon tomumajassa mikä on keino pysäyttää Pránan ja muiden Váyujen liike, jotka värähtelevät keskeytyksettä ja suurella nopeudella sydämen Ákásassa?' Johon Vasistha vastasi: Saavutettuaan Átma-jnána-kirjojen avulla Gurun armon Vairágyan keskeyttömän harjoittamisen jälkeen ja vapauduttuaan Samsáran siteistä, jos ihminen täytyy ei-halulla ja on Brahmisessa mietiskelyssä, silloin ottamalla käyttöön Pránan hallinta, mieli hallitaan. Pránan vaihtelu voidaan pysäyttää, Oi pilvien värinen Ráma, harjoittamalla vakavasti Pránáyámaa¹⁰⁰, sellaista kuin Púraka, jne. yksinäisessä paikassa ja hilpein sydämin ja mietiskelemällä sisäisesti Jnánaa. Jos mielen Vrtti-jnána tuhotaan ja Susuptin tila saavutetaan runsaan mietiskelyn avulla, joka kohdistuu Pranavan lopussa lausutun äänen olemukseen, silloin Prána pysähtyy. Jos kielen kärki käännetään ja nostetaan uvulan päälle pakottaen sen kautta ilma kulkemaan ylös nieluun, silloin Prána on pidätetty. Jos Vrtti-jnána loppuu pakottamalla Prána virtaamaan kaksitoista tuumaa kielestä ylöspäin suuntautuvaa polkua, silloin Prána hallitaan. Jos kulmakarvojen välissä, silmäterien näky tuhotaan mielen hiljaisuuden avulla ja Vikalpa-jnána loppuu, silloin Prána hallitaan. Näiden polkujen avulla, samoin kuin Gurun armon, initiaation ja moninaisten sanojen avulla ja monien Samkalpojen ja harhaisten eroavaisuuksien hävityksen avulla, Pránan vaihtelu hallitaan. Näiden Joogan menetelmien ponnistuksetonta harjoitusta seuraa asteittain vapaus jälleensyntymästä. Pysäyttämällä Pránan vaihtelu myös mielestä tulee hiljainen. Mielen hiljaisuudessa Korkein Tila jää jäljelle, 'Sen' tila, josta kaikki Vikalpat palaavat heterogeenisuuksistaan riisuttuina.

Tässä kohtaa voitollinen Ráma keskeytti: 'Nyt kun olette kuvannut Joogan polkua, jolla mieli saavuttaa sen tasapainotilan, jossa se ei kuljeksi aistien suuntaan, olkaa niin hyvä ja valaiskaa minulle tämän jälkeen Tattva-jnánaa.' Johon Muni vastasi: Luja vakaumus, että Brahman yksin on ainut itse-loistava

¹⁰⁰Pránáyáma on Pránan eli hengityksen hallintaa Púranan (sisäänhengityksen), Recakan (uloshengityksen) ja Kumbhakan (hengityksen pidätyksen) avulla.

kaikki ilman alkua, keskikohtaa tai loppua, on todellinen Jnána. Varmuus, että kaikkien eriytyneiden harhaisten objektien voimat (Saktit) eivät ole muuta kuin Átmania, on Átmanin palvontaa. Selkeä käsitys, että kaikki maailmat ovat vain Parabrahmanin muotoja, joka on ainut todellinen Alkuperuste kaikissa kolmessa maailmassa, on Púrna (Täyteys). Kaikki maailmat ovat vain Átmanin luontoa. Kuinka silloin voi olla olemassaoloa tai ei-olemassaoloa? Kuinka voi olla olemassa orjuuden tai Moksan harhaisia erilaisuuksia? Tosiasiassa ei ole olemassa näkyviä asioita tai mieltä. Brahman todellakin täyttää kaiken. Kaikki nämä ovat vain ei-kaksinaista Jnánákásaa. Orjuutta ja Moksa ei todellisuudessa ole olemassa (vaan vain suhteellisesti). Ominaisuudeton, suuri Brahman yksin leviää kaikkialle loistavana Átmanina. Mielen sammuttua, huomaa älysi avulla kaiken ykseys. Jos Átminen Todellisuus oivalletaan täysin, silloin puiden, vuorten, vaatteiden, jne. väliset erot häviävät. Yhdessä niiden kanssa myös Samkalpat lakaistaan pois. Jos Cidábhásaa (väärästynyt tietoisuus) kuten myös maailman objekteja tarkastellaan alusta loppuun, huomataan, että ne saavuttavat virheettömän hiljaisen tilan.

Ole iäti tässä levon tilassa. Kun mieli samaistaa itsensä kaksinaisuuksiin kuten myös syntymän ja kuoleman illuusioihin, vertaansa vailla oleva Todellisuus ilmestyy nimenä ja muotoina kuten meressä ilmenevät aallot, vaahto, kuplat, jne. Mikä nautinto voi alistaa otteeseensa ne, jotka seuraavat sisäisen näkynsä avulla Brahmanin polkua? Herkulliset nautinnot ja muut hengellisen polun viholliset eivät koskaan vaivaa mieliä, jotka hajoittavat hengellisten totuuksien voimaperäistä tutkimista. Siirtyykö kallio koskaan leudon länsituulen voimasta? Kaikki nimet ja muodot ovat Samkalpassa niinkuin aallot sekoitetussa lammessa; mutta ne eivät ole sydämessä, joka on tyyni kuin laguuni. Sydämet, jotka eivät koskaan hellittä edes kärsivällisyyttä kaikkein eniten koettelevissa olosuhteissa, ovat niiden ihmisten sydämiä, jotka ovat saavuttaneet Moksan, jotka oivaltavat suoraan tahrattoman Alkuperusteen, jossa on tosi autuus.

Kuvailen nyt toista Moksaan johtavaa polkua. Kuuntele sitä keskittyneesti, Oi urhea Ráma. Suuri Tapasvini nimeltä Vítahavya eleli Vindhyan kukkuloilla. Ylenpalttisen halun vuoksi hän oli pitkään harjoittanut Karmojen suorittamista ja hänestä oli tullut mentaalisten ja ruumiillisten sairauksien samoin kuin toiminnan vaivaama hirmuisessa Samsárassa. Päästäkseen eroon tästä kärsimyksestä, hän luopui kaikista Karmoista ja tahtoi harjoittaa Nirvikalpa Samádhia. Tässä tarkoituksessa hän rakensi lehdistä erakkomajan, johon hän istuutui lootusasentoon peurantaljalle kädet leväten kantapäillä. Tässä Samádhiasennossa pikku hiljaa hän pakotti mielensä palaamaan itseensä ja hallitsi sitä lopulta lujasti sydämessään. Kun ulkoiset objektit oli asteittain erotettu yhteydestä hänen mieleensä, hänen mielestään oli tehty vakaa. Tämän tahrattoman mielen avulla hän ajatteli:

'Vaikka sain mieleni hallintaan se on jälleen Pránan vaivaama ja kieppuu kuin kuiva lehti tuulella. Se liihottaa yhdestä objektista toiseen. Niinkuin apina hyppii puusta toiseen se pomppii yhdestä objektista toiseen. Tunnettuani viisi Jnánendriyaa, silmät, jne. pelkkinä mielen valtateinä ja Abhimánoiden (objekteihin samaistumisten) tuottajina, minä olen ainoa, joka havaitsee niillä kaikilla. Oi katoavaiset Indriyat, miksi turhaan herätätte levottomuutta? Minä olen ainut Tietoisuuden Herra ja kaiken todistaja. Minut, joka olen tosiaan korkein äly, alennettiin, kun samaistin itseni näihin Indriyoihin, aivan kuin Svargasta Pátálaan. Jnána ei koskaan tule läheiseen yhteyteen elinten kanssa kuten eivät käärmeet ja matkamiehet, Brahminit ja Candálat (kastittomat). Oi mieli, joka käännät itsesi hengellistä maailmaa vastaan ja kuljet kerjuulla kaikkialla neljässä ilmansuunnassa, mitä hyötyä on sinun turhasta ponnistelustasi? Sinun tulisi ainoastaan kuluttaa aikaa tässä maailmassa tasapainosi säilyttäen. On väärin erehtyä luulemaan sinua Jnánaksi. Todellinen Jnána ei koskaan yhdisty harhailevaan mieleen. Oi pahankurinen äly, joka Ahamkáran vuoksi sekoitat "Minän" objekteihin, on todella järjetöntä soveltaa lisänimitystä "autuus" sinuun. Tuhoa Ahamkáran harhasta alkunsa saava erillisyyden tunne. Todellinen luontososi on kaiken tutkimuksen yläpuolella. Samoin kuin pimeys katoaa auringon noustessa sinut tuhotaan hengellisen tutkimuksen avulla. Koska olit näkymätön ja olet nyt ilman muotoa, sinä tulet myös katoamaan tulevaisuudessa (näkymättömänä). Oi mieli, loppu, johon nyt pyrit, on todella suuremmoinen. Jumalaisen armon avulla olet tulvillaan autuutta ja saavuttaen levollisen tilan, tulet nauttimaan suunnattomasti Átmisen Todellisuuteni autuaassa Turya-tilassa.'

Tällä tutkimuksella Vítahavya hallitsi vakaasti mielensä olematta vähimmässäkään määrin aistien vaivaama. Niinkuin liekit, jotka ovat käyttäneet polttoaineen ja vaipuvat itseensä, Prána sulautui asteittain itseensä. Hänen eeerisen näkönsä keskittyessä nenänpäähän, hänen silmänsä alkoivat osittain hehkua kuin lootukset. Sitten hän vietti 300 vuotta Samádhissa kuin hetkessä, pää, niska, keho ja raajat liikkumatta ja jäykkänä. Sitten hänen kehonsa hautautui tulvan muodostamaan hiekkatöyräeseen. Herätessään Samádhistaan Muni huomasi kehonsa kiinnittyneen maahan. Ympäröivä maa oli tukkinut kaikki hänen kehonsa valtatiet, Pránat olivat kykenemättömiä kiertämään vapaasti. Mutta kun hän alkoi keskittyä mieleensä ja levitä sydämensä sisään kuin unessa, hän alkoi havaita seuraavia asioita: Hän vietti 100 vuotta

Tapasvininä Kailása¹⁰¹-vuorten rinteillä; sitten Vidyádhara toiset 100 vuotta; Devalokassa Devendrana Devojen palvomana viisi Yugaa; sitten Ganesana¹⁰², Paramesvaran rakastamana, pukien kuun takkuisille kutreilleen.

Näin Muni todella näki edelliset elämänsä käyden läpi jumalallisen näkynsä, jossa oli mahdollista tietää kolme ajanjaksoa, mennyt, nykyinen ja tuleva ja joka kehittyi Herra Paramesvaralle tehdyn alistuvan palvelun vuoksi. Silloin hän näki näiden kehojen tuhoutumisen myötä nykyisen kehonsa syntyvän olemassaoloon. Nostaakseen tämän kehon ylös maasta, johon se oli syvään hadattuna, hän meni aurinkoon keskittynein mielin ja Puryastakalla (eteerisellä) keholla varustettuna hakeakseen sieltä Pingalan¹⁰³. Tuskin Muni oli saavuttanut auringon, kun jälkimmäinen arvasi Munin päämäärän ja lähetti Pingalan hänen mukaansa niin, että Munin eteerinen keho voisi mennä sisään ja elähdyttää Vindhya-vuorilla makaavan karkean kehon. Täytettyään tehtävänsä, Pingala poistui. Sitten Vítahaya kylpi ja suoritti tarpeelliset peseytymiset ja palvoi aurinkoa. Nyt, kun hänen karkea kehonsa oli hänen älykkään mielensä elävöittäjä, se alkoi säteillä kaikkia ominaisuuksiaan ja toimiaan. Ollen täynnä mentaalista pidättymistä, hyvää tahtoa, hiljaisuutta, hengellistä hyvinvointia ja tyytyväisyyttä, hänen mielensä ei pienimmästäkään määrin tuntenut viehtymystä objekteihin. Hän vietti päivänsä joen rannalla, joka virtaa Vindhyan kallioilla, mietiskellen puhtain mielin korkeinta seuraavasti: 'Tähän asti olen hallinnut kaikkia aistieliimiäni. Nyt minun tulisi sulautua Cinmátraan (absoluuttiseen Tietoisuuteen), siihen ainoaan, joka jää jäljelle, kun kaikki muu tuhotaan ja pysyä siellä liikkumatta kuin kallio. Vaikka sarastaen (eläen) tässä maailmassa, tulen olemaan kuin laskenut aurinko; vaikka laskenut, tulen olemaan kuin aurinko, joka nousee ikuisesti. Vaikka suoritankin alemman mielen tekoja, tulen olemaan kuin hän, joka on Susuptissa; vaikka Susuptissa, tulen olemaan kuin hän, joka on hereillä tässä maailmassa (Jágrat-tilassa). Ollen Turya-tilassa, jossa ei ole olemassa eroja, tulen olemaan liikkumaton valo vaikka liikunkin tässä kehossa.' Näin mietiskellen hän oli Samádhissa kuusi päivää kuin nukkuva matkamies ja oivalsi Todellisuuden. Näin Vítahavya nautti täydellisestä autuudesta Jívan-muktan tilassa.

Kaiken nautinnon ja kärsimyksen, kiintymyksen ja vihan, jne. tuhattuaan, Muni vapautti itsensä jälleensyntymän ja Karmoien siteistä ja mietiskeli sitten saavuttaen Kaivalyan ruumiista vapautuneessa tilassa. Tässä tarkoituksessa tämä Siddha, Vítahavya, meni eräänä päivänä vuoren luolaan ja istuutui siellä lootusasentoon ajatellen näin: 'Oi hempeä Halu, sinusta tulee ei-halu; Oi Viha, sinä muutut mielen hiljaisuudeksi; olen kauan hauskuuttanut itseäni monilla kujeilla; Oi Nautinto, jätän sinulle jäähyväiset; aivan riittävästi olen ilakoinut kanssasi; Oi Aineellinen Ilo, joka sait minut unohtamaan kärsimyksestä vapaan Moksen, myös sinulle jätän jäähyväiset. Oi Kärsimys, eikö johdu sinun korventavista vaikutuksista kehooni, että olen kyennyt saavuttamaan Átma-tattvan? Sinä olet ollut Moksen tilaan sulautumiseni syy. Enkö olisi kiittämätön hunsvotti, jos en osoittaisi sinulle kiitollisuuttani vapahtajani? Oi Keho, pitkäaikainen ystäväni, minä luovun sinusta; sinä olet työskennellyt oman tuhosi eteen todellisen Jnánan kehittymisen myötä. Oi sokaiseva Kiihko, kuuntele sanojani. Älä enää hairahdu tai masennut, koska olen saavuttanut mielen tasapainon ja katkaissut yhteyteni sinuun. Oi Hyveelliset Teot, koska olette pelastaneet minut putoamasta hirmuiseen ja murhanhimoiseen helvettiin ja auttaneet minua saavuttamaan Moksen pian, minä tervehdin teitä tosi rakkaudella. Eläkää kauan. Oi kaikki Jívaveljet ja -ystävät, eroan teistä kaikista. Minä kunnioitan teitä.'

Niin sanoen, hän jätti jäähyväiset heille kaikille luopui täysin mielestään ja kolmenlaisista Ísanoista (omaisuuden, pojan ja vaimon halusta). Saavuttaen Jnána Bhúmin (Jnána-tilan), hän lausui pehmeästi Pranavaa ja luopui kaikista objekteista, jotka saivat alkunsa Samkalpan vuoksi, ulkoisista ja sisäisistä, karkeista ja eteerisistä kaikissa kolmessa maailmassa. Niinkuin Pranavan lopussa langanohueksi venytetyn äänen, hän häivytti kaikki aistiobjektit kuten tuuli puhaltaa pois hajun. Pimeys ilmestyi hänen eteensä ja katosi sitten valon myötä ikään kuin pimeys olisi Ákásasta erottamaton. Valo ilmestyi vain kokeakseen saman kohtalon ja katosi hetkessä. Sitten lopuksi sekä pimeys että valo hävisivät. Pysyen vakaasti tässä tilassa, hän luopui mielestä ikään kuin se olisi ollut korren pätkä. Täytyneenä Jnánalla, hänen tietoisuutensa oli kuin lapsen ja hän hävitti ajattelun suunnilleen neljännesminuutissa tai puolessa minuutissa. Hän oli Jnána-tilassa kuin Váyu, joka on vapaa liikkumisesta. Hän oli absoluuttinen Cit. Hän oli absoluuttinen Sat. Ensin hän oli liikkumaton kuin Mahámeru Jágrat-Susupti-tilassa. Saatuaan aikaan sen, hän saavutti helposti Turya-tilan. Silloin vertaansa vailla oleva Muni oli se verraton Alkuperuste, joka ollen kaikkien sanojen tuolla puolen, on autuas ja ilman autuutta ja joka on Sat ja Asat. Tämä on se Alkuperuste, jota ateistit

101Kailása, niiden kukkuloiden nimi, jossa Sivan sanotaan asuvan.

102Sivan poika.

103Pingala on ihmisessä Aurinkonádi, yksi kolmesta, Idásta, Pingalasta ja Susumnasta.

nimittävät Tyhjyydeksi, Brahmavádinít Parabrahmaniksi, Vijnánaoppineet Vijnánaksi, Sámkhyat Purusaksi, Joogit Ísaksi, Sivágamojen kannattajat Sivaksi, Kálaoppineet Kálaksi (Ajaksi), Mádhyamikat Mádhyamaksi ja he, jotka pitävät kaikkia samanvertaisina, kutsuvat sitä kaikkialle levittäytyväksi Alkuperusteeksi.

Tämä Muni tuli 'Siksi', joka on kaikkien Sástrojen johtopäätös, joka on kaikkien havaitsema, joka on kaikkien tuntema, joka on Kaikki, joka läpäisee kaikki sfäärit, joka on siunauksellinen ilman liikettä, joka valaisee kaikki valot, jonka oman kokemuksen kautta huomataan olevan yksi, joka on saman aikaisesti yksi ja monta ja joka on sekä tahrainen että tahraton eikä kuitenkaan ole mitään näistä. Hän¹⁰⁴ eli 20'000 vuotta tässä Ísan, Herran, tilassa, Ísan, joka on syntymätön ja kuolematon ilman alkua ja kuitenkin alun omaten, ei-kaksinainen ja kuitenkin monta, tahraton ja silti tahrainen ja paljon tahrattomampi kuin Ákása ja hän vaelteli läpi maailman kuten tahtoi todella riemuitsevin sydämin. Tuhottuaan mielensä, tuolla puolen kaikkien henkiin heräämisten, tämä korkein Jnáni, Vítahavya, imeytyi pian ei-kaksinaiseen tilaan.

10. UPASÁNTI PRAKARANAN LOPPUPÄATELMÄ

Yhteenveto—Selitettyään tässä Prakaranassa aistiobjektien vetovoiman hylkäämisen keinona mielen hiljaisuuden saavuttamiseksi kirjoittaja, kiteyttäessään tämän yhdeksántarinaisen Prakaranan, painottaa meille sitä ajatusta, että mielen hiljaisuus johtaa maailmankaikkeuden hiljaisuuteen.

Sen jälkeen, kun Vasistha oli puhunut näin, Rághava puhutteli häntä: Kuinka on mahdollista, ettemme löydä Jívan-muktan kehossa sellaisia korkeita psyykkisiä voimia kuten käveleminen taivaassa, jne.? Johon Vasistha armollisesti mielissään vastasi: He, joilla ei ole täyttä Jnánaa, ovat orjuuden alaisia tässä maailmassa ja kehittävät nuo voimat lääkkeiden, Mantrojen, tekojen, ajan tai taidon avulla; mutta nämä Siddhit eivät kuulu varsinaisesti todelliseen Jnániin. Jälkimmäinen antautuu aina Átmanin Näyn Todellisuuteen. Jnánit lepäävät aina Jnánessa (Átmanissa) Jnánan (hengellisen viisauden) vuoksi eivätkä koskaan hekumoi halulla leijailta Ákásassa, jne. Heterogeeniset maalliset objektit eivät ole mitään muuta kuin Máyáa. Ne voittajat, jotka ovat polkeneet Máyan maahan, eivät koskaan uppoa siihen uudestaan. Jos Jnánit kaipaavat niitä, silloin Siddhit epäilemättä ilmestyvät yllämainittujen keinojen avulla. Lääkkeet, Mantrat, jne., voivat suoda käyttäjälleen Siddhit, mutta eivät koskaan hyvää tekevää Moksa. Jos esiin pulpahtaa halu Siddhin saavuttamiseksi, silloin se voi kehittyä ponnistuksella; mutta Siddhien halu johtaa orjuuteen, eikä sitä synny Jnánien sydämissä. Kaikkien halujen sammuttamisella Átma-Jnána herää, mutta he, jotka eksyvät Siddheihin, jotka tuottavat halua, eivät saavuta Átmania.

Tässä kohdin Ráma keskeytti ja kysyi Vasisthalta seuraavaa: Mikä on syy siihen, että Joogi elää niinkin pitkän ajan kuin Kalpa?

Vasistha vastasi: Pránan liikkua, he liikkuisivat; muutoin he ovat liikkumattomia kuin kallio. Ne Joogit, jotka kykenevät kontrolloimaan Pránaa, elävät pitkään. Jos Pránan liike ja senvuoksi mieli pysäytetään sekä sisäisesti että ulkoisesti, silloin kuolema ja vanhuudenhöperyys lentävät pois. Silloin Dhátut (hengelliset ainekset) pysyvät kehossa sellaisina kuin ne ovat eivätkä poistu koskaan. Vain heidän voidaan sanoa todella oivaltaneen Todellisuuden, jotka kulkien Átma-Jnánan polkua, repivät halun juurineen, tehden näin älynsä kirikkaiksi ja repien erilleen mielen sidokset.

Tässä kohdin Ráma tiedusteli: Jos mieli imeytyy Todellisuuteen arvostelukyvyn herätessä, missä neljällä ominaisuudella¹⁰⁵ Maitrilla (hyvällä tahdolla), jne. on asuntonsa?

Vasistha vastasi: Mielen sammuminen on kaksinkertaista, sillä mieli on luonteeltaan kaksinainen, ollen Rúpa (muodon omaava) ja Arúpa (muodoton). Rúpa-mielen tuhoutuminen saadaan aikaan Jívan-muktin tilassa, kun taas toinen tapahtuu Videha-muktin tilassa. Rúpa-mieli tuottaa kärsimystä; sen tuhoutuessa, autuus lisääntyy. Niinpä sinun tulisi tuhota mieli niin, ettei se enää myöhemmin pysty nostamaan päätään. Samaistaessaan itsensä aineen ominaisuuksiin, sen ei ole mahdollista oivaltaa Todellisuutta ja siitä johtuu, että se voihtii tuskasta. Tämä mieli on Jíva. Tämä mieli, joka iäti haluaa kiihkeästi nautintoa ja kärsimystä, on kaiken Máyan siemen. Viisaat sanovat, että mielen voidaan sanoa olevan tuhattu, kun ihminen katsoo tasa-arvon silmin kaikkia eikä häneen vaikuta nautinto tai kärsimys kuten tuuli ei häiritse Meru-vuorta. Kuka tahansa pysyy välinpitämättömänä jopa valtavan omaisuuden, hirveiden onnettomuuksien, äärimmäisen köyhyyden, kuoleman, harhojen tai erittäin korkean älyn keskellä, sellaisista ihmisistä voidaan sanoa, että heidän mielensä ovat tuhotut. Avidyán, joka on mieli itse, poistaminen johtaa

104Hän viittaa sieluun tosiolevaisena.

105Neljä ominaisuutta ovat hyvántahtoisuus, tyytyväisyys, armahtavaisuus ja haluttomuus puheliaisuuteen.

sen tuhoutumiseen ja tuottaa kypsän (hengellisen) älykkyyden. Sellainen mieli, joka ei alista itseään sietämättömiin jälleensyntymiin, neljään ominaisuuteen, hyväntekoon, jne. yhdistettävien Vásanoiden tähden, kuuluu Jívan-muktille. Näin Rúpa (muoto) tuhoutuu hiljaisessa mielessä. Nimenomaan tässä mielessä kasvavat neljä ominaisuutta niinkuin täysin puhjennut lootus keväällä.

Videha-muktit ovat tuhonneet Arúpa-mielen. Kaivalya ruumiittomassa tilassa voidaan saavuttaa vain, kun Sattva, josta yllä mainitut neljä ominaisuutta ovat lähtöisin, myös tuhoutuu. Arúpa-mielen tuhoamiseksi ei ole mitään muuta tietä kuin toimittaa Sattva pois päiviltä. Brahminen Tila on se, jossa on ja jossa ei ole Gunat ja ei-Gunat, omaisuus ja ei-omaisuus, nouseminen ja painuminen, tyytyväisyys ja tyytymättömyys, valo ja pimeys, samoin kuin päivä ja yö ja kolme Samdhyáa (liittymääjanjaksoa) ja joka siksi pitää hallussaan vastakohtien välistä neutraalia keskusta. Se yksin on kaikkien turvapaikka, jolla on Samsáran ilmiöiden kuten Ákásan, Váyun säiliön yms. hallinta. Ne suuret ja ylikuonnolliset henkilöt, jotka pitäen Ákásaa kehonaan, elävät Brahmisessa autuudessa ilman kärsimystä tai Tamasta tai Rajasta, ovat tosi pyhimyksiä, jotka ovat tuhonneet mielensä.

Tässä kohdin Ráma keskeytti hänet: Mikä on tämän Máyan siemen, joka kasvaa alati kuin viiniköynnös? Mikä on sen siemen? Mikä on tämän siemenen siemen? Ja mikä on viimeisin siemen? Olkaa niin hyvä ja valaiskaa kaikkia näitä neljää siementä. Vasistha vastasi: Tämä keho on siemen, josta kehittyvät mielihyvän ja kärsimyksen versot antaen kasvun Samsáran alati kiertyvälle köynnöskasville. Tämän kehon siemenen syy on mieli, joka seuraten halun rataa, on syntymästä ja kuolemasta alkunsa saavan kärsimyksen astia. Tästä mielestä johtuu, että kehojen joukot, joita ei ole olemassa vaikka siltä näyttääkin, ilmestyvät ilman määrää. Se nauttii näistä ruumiillisista objekteista kuin unessa.

Tällä puulla, joka on kivulias mieli, jota ympäröi maallisten toimien köynnökset, on kaksi siementä. Niistä toinen on Pránan liike ja toinen Vásanát. Tiedä, Oi kuningas, joka olet aurinkosuvun koriste, että on olemassa neljä siementä. Yhdestä kaikkialle levittäytyvästä Jnánasta tulee näkyvä Jnána Pránan liikkeen kautta. Jos tätä Pránaa estetään laajentumasta kaikkiin suuntiin, silloin sillä on taipumus edistää ihmisen (kehitystä tai) hyvinvointia. Äly tarrautuu näkyviin asioihin halun välityksellä. Nämä näkyvät asiat (ja esineet) ovat ainaisen häirinnän lähde. Jos tämä äly on Susuptin tilassa palaamatta siitä koskaan takaisin (alempiin tiloihin), silloin se on Nirvána; se on Átman; se on tahraton Tila. Tämän lisäksi ei ole mitään muuta. Siksi jälleensyntyminen lakkaa jos Vásanoiden ja Pránan vaihtelun vuoksi ilmestyvä aistiobjektien kaipuu asteittain minimoituu. Ajattelun ylenmääräinen vaihtelevuus muodostaa mielen. Kaikki ihmiset tässä maailmassa elävät sellaisen mielen kanssa. Älykkäät Joogit suorittavat Pránáyámaa (Pránan hallintaa) vain hallitakseen tämän huikentelevaisen mielen. Viisaat sanovat, että Pránan hallinta johtaa sen mielen hallintaan ja saa aikaan kaikkien tasa-arvoisina pitämisen. Se tuottaa onnea ja estää aistiobjekteja ilmestymästä mielessä.

Nyt mitä tulee mielen toiseen siemeneen, joka valaisee kaikki objektit ja Vásanoihin liittyen nauttii ulkoisesti objekteista: Vásanát ovat tietämättömyyttä, joka tekee meistä aistiobjektien orjia, ehkäisten menneen ja tulevan todellisen arvostelukyvyn, saaden alkunsa vakaasta päätöksestä. Átman (eli ego), alistuessaan Vásanoiden tiukkaan otteeseen, Vásanoiden, jotka muuntavat sen objektiksi, jonka se näkee sulkien pois muut, kuvittelee, että objekti on todellinen ja joutuu harhaan. Vásanoiden voiman (eli värähtelyjen) luoman kiihkon vuoksi se näkee kaikki esineet samassa illusorisessa valossa. Määriteltäessä tämä mieli selvästi; sen voidaan sanoa olevan likaiset näkyvät esineet; tai 'minän' samaistamista siihen, mikä ei ole 'minä', tai se, joka ajattelee sen olevan todellista, joka ei sitä ole. Tämän mielen kautta syntymä, kuolema ja vanhuudenhöperyys syntyvät. Kun elohopean kaltainen mieli saa alkunsa sen asteittaisesta yhdistämisestä objekteihin, saavat alkunsa myös syntymä ja kuolema. Vasta kun mieli luopuu kaikesta ilman vähintäkään objektien vetovoimaa tai hylkimistä, se lakkaa olemasta olemassa. Jos ajatukset tuhoutuvat Vásanoiden sammumisen myötä, silloin tuloksena on hiljaisuus ja seurauksena on mielen tuho. Jos ei ole olemassa ainuttakaan maallisen objektin tai paikan ajatusta, kuinka mieli voi olla olemassa (erillään) tyhjässä Ákásassa? Siksi, Oi runsaskätinen Ráma, muodot ovat olemassa mielessä niin kauan kuin Vásanát yhdistetään niihin. Kuinka mieli voi jäädä henkiin noissa viisaissa henkilöissä, jotka ollen paljon tahrattomampia kuin itse Ákása, tietävät, että näkyvät esineet eivät muodosta Karmojen itselle suomia asioita?

Sanotaan, että sen totuuden tieto todellisen arvostelukyvyn jälkeen, että ihminen ei ole tässä maailmassa ja että maailmankaikkeutta ei ole, saa aikaan mielen tuhoutumisen. Viisaat sanovat, että mieli riisuu itseltään muodon vaikka suorittaakin tekoja, jos se sulautettuaan kaikki asiat (ja esineet) itseensä tulee tyyneksi. Ne Jívan-muktat, jotka ovat vapauttaneet itsensä Vásanoiden verkoista, elävät tässä maailmassa vain kuluttaakseen Prárabdhansa loppuun samoin kuin savenvalajan pyörä jatkaa pyörimistään savenvalajan

antamalla alkuvaudilla. Heillä on hallussaan puhtaat Vásanát ilman ainuttakaan syntymää tai kärsimystä. Heillä on mieli, joka tietää Todellisuuden ja he ovat vailla (alempaa) mieltä; he ovat saavuttaneet asemista kaikkein siunatuimman, Jnánan. Nämä Jívan-muktat ovat niitä, jotka luopuen kehostaan saavuttavat Cidákásan ja joita kutsutaan yleviksi. Näin mielen kaksi siementä, kuten ilmoitettiin edellä, ovat Pránan ja Vásanoiden vaihtelua. Jos jompikumpi niistä lakkaa olemasta, molemmat menehtyvät. Vásanosta aiheutuu Pránan liike; Pránan liikkeestä on seurauksena Vásanát. Niinpä voimme sanoa, että nämä ovat kypsän, kuivatun mielen siemeniä ja versoja. Näillä kahdella on juurensa maailmankaikkeuden näkyvissä asioissa.

Siksi jos näkyvät asiat tuhoetaan, silloin Pránan vaihtelu ja Vásanát tullaan repimään täydellisesti juurineen. Mentaaliset toiminnot ovat näkyvien asioiden siemen. Jos äly ei tule mukaan liikkeeseen, silloin näkyvät asiat (ja esineet) lakkaavat olemasta. Sillä voiko seesami-öljyä olla ilman seesamin siemeniä? Heräävä Jnána tuottaa eräänlaisen luomisen. Samkalpojen vuoksi tämä Jnána näkee itsessään näkyvät esineet. Juuri kuten unessa, vaikka ihminen unohtaa itsensä, hän näkee silti kaikki asiat jonkun itsessään olevan sisäisen voiman vuoksi niinpä näkyvät asiat tiedetään Vrtti-jnánan vuoksi. He, jotka puhtaan arvostelukykynsä avulla, ovat tuhonneet tämän heijastuneen älyn, huolimatta siitä ovatko he aiemmin sitä analysoineet vai ei, ovat samalla tuhonneet hirmuisen Samsáran. Niin sanovat viisaat. Eivätkö näkyvät asiat säilytä meille mittaamattoman kärsimyksen? Oi Ráma, näkyvien asioiden poissaolo ja objektien ei-tieto tuottavat Nirvisen autuuden. Ole ilman ainuttakaan mielen heilahdusta autuaallisen tietämättömänä kaikista objekteista, mutta ei kuitenkaan tylsässä tilassa. Sinä yksin olet Paramátman, Jnána, jossa tilassa näkyvät asiat eivät näy. Tämä on epäilyksettä totta. Niin sanoi Vasistha.

Ráma kysyi Munilta: Kuinka voi ei-äly ilmestyä sinne, missä ei ole näkyviä asioita? Kuinka voivat näkyvät asiat kadota sieltä, missä ei ole Jnánaa?

Vasistha vastasi: Átman, ainoa kaikkialle levittäytyvä vetovoimaton, jolla ei ole minkään liikkumattoman objektin tietämisen eikä ei-tietämisen voimaa, on vailla näkyviä asioita tai älyä. Jos se saavuttaa sen Jnánan, joka ei kytkeydy näkyviin asioihin, se tulee olemaan vailla näkyviä asioita ja Vrtti-jnánaa vaikka suorittaakin kaikkia tekoja. Hän yksin, jossa sydän-Ákása (jossa Átman on) ei tule kosketuksiin näkyvien asioiden kanssa (tai ne eivät vaikuta siihen), on Jnáni. Hän yksin ei ole eloton ja on vailla materiaalistien objektien havaintoa. Hän yksin on Jívan-mukta. Sellainen henkilö on kaikkien Vásanoiden vapaaehtoisesta hävityksen vuoksi kuin lapsi tai mykkä tiedoissa. Tässä tilassa, luovuttuaan kaikista näkyvistä asioista, hän saavuttaa täyden Átma-jnánan ilman ainoatakaan Vrtti-jnánaa. Silloin hänen Jnánansa ei palaa takaisin yhteenkään objektiin; vapaana kärsimyksestä Nirvikalpa Samádhin vuoksi hän täyttyy autuudella niinkuin Ákásan täyttää sininen väri. Jnáni on siksi aina lujasti sellaisessa Samádhissa kaipaamatta näkyviä asioita ja nauttii aina suuresti oman Átmaninsa autuudesta. Seisoo tai kävelee tai puhuu tai koskettaa, hän irrottautuu niistä kokematta mitään vetovoimaa tai vastenmielisyyttä niitä kohtaan vaikka harjoittaakin normaaleja maallisia toimia.

Tämän Jnánan (eli älyn) siemen on jalo Sattá-mátra. Tästä ikiaikaisesta Sattásta Jnána nousee kuin valo liekistä. Tällä Sattálla on kaksi aspektia. Toinen on erilaatuisuus ja toinen homogeenisuus. Ruukut, kuvat ja muut objektit, vaikka ne ilmenevätkin moninaisina, ovat kuitenkin yhtä, koska ne ovat vain yhden Satin (aineen, nimittäin maan) erilaistumisia. Satin¹⁰⁶ istuin on se, jossa on pelkästään Sattá, ei-kaksinainen ilman ainuttakaan ominaisuutta. Sitäpaitsi, sinun tulisi vapauttaa itsesi Kálan (ajan), Desan (avaruuden) ja Vastun (aineen) kolmesta Sattásta ja sulautua ei-kaksinaiseen Sattá-mátraan. Vaikka yhdeltä näkökannalta kolme edellä mainittua Sattáa, kun ne riisutaan toiminnoistaan (eli ominaisuuksistaan), ovat oikeastaan ei-kaksinaista Sattáa, kuitenkin ne eivät ole ilmetessään Sattá, ei-kaksinainen yksi. Koska nämä kolme Sattáa ovat erilaisten toimintojen syitä tässä maailmassa, kuinka niitä voidaan kutsua tahrattomaksi Sattákksi (joka ei voi olla syy)? Mietiskelyäsi yksinäisyydessä tätä ei-kaksinaista Sattáa, joka on yhteinen kaikille, sinä täytät kaikki ilmiansuunnat Itse-autuudella. Se, mikä on Sattán loppu (Sattá-sámánya), kaikille yhteinen, se tila on tämän puhtaan Sattán siemen. Tämän Sattá-sámányan lopusta ilmestyy tämän maailmankaikkeuden Cit, yms. Tämä lopullinen piste on se, jolloin kaikista Samkalpoista on luovuttava ja autuuden nauttiminen tapahtuu. Tämä on se, joka on ensisijainen siemen. Jnána-autuuden tilalla (sen jälkeen) ei ole siementä. He, joiden Jnána on imeytynyt ikuisesti tähän autuuteen, eivät koskaan huku kärsimykseen. Tämä on kaiken syy; mutta se on perusteeton syy (syy ilman syytä). Se on kaiken ydin; mutta siinä ei ole ydintä. Tässä suuremmoisessa lasissa kaikki objektit erottuvat tänä tai tuona, ilmestyen heijastuneina kuvina niinkuin joenrannan puiden kuvajaiset vedessä. Se yksin on tahraton. Se yksin on iätön. Se yksin on Átminen Todellisuus. Sen tilan saavuttamisella mielestä tulee hiljainen. Tulkoon sinustakin, tiedettyäsi sen lujasti, se Átman! Toivon, että

106Sat on olemassaolo ja koskee näin ollen monia objekteja, jotka muuttuvat. Sattá on olevuus ja koskee tässä yhtä alkuperustetta, josta monet objektit ilmestyvät. Sattá-mátra on ikuinen absoluuttinen Alkuperuste.

saavutat sen Nirvisen tilan!

Tässä kohdin Ráma sanoi: Te olette ystävällisesti suvainnut antaa minulle selityksen näiden siementen luonteesta. Millä ponnistuksilla ihminen voi pian saavuttaa tämän Jnána-autuuden? Vasistha vastasi: Oikein suunnattujen ponnistelujen avulla, jotka kohdistetaan edellä kuvattuun kärsimyksen siemen- (eli syy-) sarjaan, Nirvinen tila voidaan hankkia pian. Saavuttaaksesi sen tilan, joka on kaikkien muiden tilojen yläpuolella ja kaikille yhteisen Sattán toisessa päässä, sinun täytyy nitistää Vásanoiden joukot ja havaita Tattva-jnánasi; ja silloin, samalla hetkellä, kun sulaudut Todellisuutesi katoamattomaan tilaan, olet saavuttanut sen Tattva-tilan. Saavutettuasi ensin edellä kuvatun Sattá-sámányan, sitten pikku hiljaa lisääntyvin ponnistuksin tulet saavuttamaan tämän tilan. Kohdista siksi mietiskelysi tämän Sattá-sámányan-tilan hankkimiseen ja loppu seuraa sitten luonnostaan hieman lisätyllä ponnistelulla. Olen jo, Oi Ráma, informoinut sinua ihmisen kykenemättömyydestä saavuttaa se tila niin kauan kuin hän rajoittuu näkyvien asioiden mietiskelyyn. Todellisuuden havaitsemista ei tapahdu milloinkaan pelkästään objektien mentaalisen havaitsemisen avulla. Jos oikean ponnistuksen avulla tuhoat kaksinaisten Vásanoiden ajatuksen, silloin kuolettava mentaalinen sairaus ja muut kärsimykset häipyvät. Edes ankarilla ponnistuksilla on vaikeaa tuhota Vásanát. Ihmisen on repiessään alati kasvavat Vásanát juurineen suoriuduttava paljon vaikeammasta tehtävästä kuin Mahámerun kaapimisesta pois juuriltaan. Niin kauan kuin mieltä ei ole tuhottu, Vásonoita ei ole tuhottu; niin kauan kuin Vásonoita ei ole tuhottu, mieltä ei ole tuhottu. Ne ovat kuin siemen ja oras. Niin kauan kuin Tattva-jnánaa ei ole saavutettu, mieltä ei ole tuhottu. Kääntäen, niin kauan kuin mieltä ei ole tuhottu, Tattva-jnánaa ei voida saavuttaa. Vielä, niin kauan kuin perus-Vásonoita ei ole tuhottu, Jnánaa ei saavuteta; niin kauan kuin Jnánaa ei saavuteta, Vásanát eivät tuhoudu. Siksi nämä kolme, Tattva-jnánan herääminen, mielen tuhoutuminen ja Vásanoiden sammuminen, ovat toisistaan riippuvaisia eivätkä riipu mistään muusta syystä kuin toisistaan. Mutta jos lujasti ponnisteleva arvostelukykyinen Joogi kulkee tätä polkua pitäen viidestä aistista syntyvien nautintojen harhan ahtaalla kaikki edellä mainitut kehittyvät. Niin kauan kuin nämä kolme eivät kehity, Todellisuutta ei saavuteta edes miljardien vuosien ajanjaksona. Kun näitä kolmea viljelyllään tasa-arvoisesti pitkän aikaa, seuraukset ovat hyvät; mutta jos niitä kehitetään erikseen yhtä kerrallaan, missään niistä ei saavuteta pysyvyyttä. Edellisessä tapauksessa nämä kolme tuhoavat mielen orjuuden.

Samoin kuin lootuksen varren suora, ohut rihma ei irtoa vaikka varsi on poikki samoin Vásanát, jotka ovat takertuneet meihin kauan aikaa, eivät tuhoudu eivätkä tule tuhoutumaan muuten kuin pitkään jatkuneen Dhyánan (mietiskelyn) harjoittamisen avulla. Viisaat sanovat, että Pránan hallinta on samaa kuin (eli johtaa) ulkoisista Vásonoista luopuminen (-seen). Siksi myös tähän suuntaan tulisi tehdä vakavaa pyrkimystä. Vásonoista luovuttaessa, mieli lakkaa olemasta; Pránan hallinnasta seuraa samat tulokset. Siksi seuraa sitä suuntaa, joka miellyttää sinun järkäsi. Gurun vihkimyksen, Ásanán (asennon), ruokavalion ja Dhyánan (mietiskelyn) avulla Prána hallitaan. Mutta Vásanát sammuvat suorittamalla toimet ilman mitään vetovoimaa (eli halua), ei-ajattelemalla Samsáraa (eli olemalla rakastamatta tätä maallista elämää) ja näkemällä kaikki muodon omaavat asiat muodottomina. Jos vihamiestemme, Vásanoiden elämä päättyy, myös mieli lakkaa olemasta. Jos tuulet lakkaavat puhaltamasta, nähdäänkö pölyhiukkasten kohoavan ilmakehään? Pránan vaihtelu on piinallisen mielen vaihtelua. Siksi Pránan hallinnan tulisi olla hengellisesti suuntautuneiden ihmisten luonnollinen ja väsymätön velvollisuus.

Mieltä ei koskaan voida hallita turvautumatta kunnon keinoihin. Voidaanko hurjapäistä, kiimaista elefanttia hillitä muuten kuin teräväkärkisen piikkisauvan avulla? Neljä mielen hallinnan keinoa ovat (1) Jnánan tieto, (2) seurustelu viisaiden kanssa, (3) Vásonoista luopuminen ja (4) Pránan hallinta. Mielen alistamista edellä mainituin keinoin voidaan verrata pölyn laskeutumiseen ilmakehästä sateen mukana. Henkilöt, jotka turvautuvat mielensä hallitsemiseksi muihin keinoihin kuin näihin, ovat kuin he, jotka käännettyään kasvonsa pois valosta yrittävät hätistää pimeyden pois pimeydellä. He, jotka yrittävät hallita mielensä muulla kuin edellä mainittujen keinojen voimalla, muistuttavat ihmisiä, jotka yrittävät sitoa kiimaista elefantin lootuksen varren rihmalla. Tietämättömän mieli suhtautuu aina pelolla kärsimykseen eikä koskaan usko mitään kuten ihmisarka hirvi, kun se tuodaan kaupunkiin väenpaljouden keskelle. He haaskaavat hyödyttömästi aikaansa kuin järjettömät luontokappaleet, Tapaksen, Yajnan, pyhien vesien, pyhainjäännöksillä vierailujen, jumalten palvonnan, lahjojen antamisen, yms. hedelmättömissä harhoissa. Mutta sinun tulisi luopua kaikista näistä jälleensyntymän tahtomisena ja ainoaan tahrattomaan Brahma-jnánaan ankkuroituen tuhota kaikki halu. Oi Ráma, koettuasi ainoan Jnána-tilan ilman Samkalpaa ja vapaana näkyvistä asioista, lepää sydämessäsi ilman orjuutta tuottavia ajatuksia! Vaikka harjoittaen toimia loista aina ei-toiminnan Brahmisessa tilassa, jossa on se hyvinvointi, joka on koko ihmiskunnan yhteistä omaisuutta!

Niiden virheettömien ihmisten, jotka kykenevät tuhoamaan mielensä tutkimuksen avulla, voidaan

sanoa todella oivaltaneen jälleensyntymän hedelmät. Vaikka onkin vähäpätöinen, tämä mieli nostaa ylös tuhatpäisen joukkonsa ja ajattelee monin tavoin. Mutta oikean tutkimuksen puu juurtuu itsestään niin lujasti tähän maahan, ettei ajatusten pyörremyrsky koskaan pysty ravistamaan sitä pois sen vakaasta asemasta. Suuret sanovat, että he, jotka suorittavat kuin järjettömät luontokappaleet kävelemisen, seisomisen, syömisen ja nukkumisen yms. toimintoja omistautumatta mielessään (hengelliseen) tutkimukseen, ovat pelkkiä raatoja. Häviämättömän Jnāna-näyn avulla sinun tulisi itsekseksi tai Haltioituneita apuna käyttäen loputtomasti harjoittaa etsintää: 'Kuka minä olen?' ja 'Mitä on tämä maailmankaikkeus?' Vain tämä tutkimus on se, joka kehittää Jnānan Adhyātma-tieteen polulla, joka, Adhyātma, käsittelee totuuden löytämistä ilman yhtäkään epäilyä. Oikean tutkimuksen avulla tutkimuksen kohde voidaan löytää kuin kerma maidosta. Hän, jolla on tasa-arvon näky, pukeutuu siihen kuin parhaimpaan koristeeseensa; hän ei koskaan alenna itseään siitä tilasta; hän kykenee imemään kaikki asiat itseensä niinkuin joutsen, joka ottaa puhdasta maitoa, olivatpa ne asiat saastuneet tai olipa niihin sekoitettu myrkyä tai olivatpa ne sydämelle vahingollisia tai väärennettyjä. Nielivätpä he tappavaa myrkyä tai vastamyrkyä tai maitoa tai sokeriruo'on mehua tai ruokaa, he säilyttävät täydellisen mielentyyneyden. Jos joku osoittaa heitä tikarillaan tai suojelee heitä, he eivät pidä häntä sen paremmin ystävä kuin vihollisenakaan. Sellaisen tasa-arvon näyn omaavat henkilöt katselevat kaikkia tasa-arvoisina, heidän sydämensä on täynnä autuutta. Viisaat pysäyttävät aina mielensä älynsä avulla menemästä näkyvissä olevaan, typerien aistien täyttämään harhaan. Tietämättömät, jotka eivät tunne omaa itseään, joka on Jnānan luontoa vapaana sydämen masennuksesta, ovat omien aistiensa kaluamia niinkuin peuralauman nakertama ruoho.

Materiaaliset objektit aiheutuvat Sangasta (mielen liittämisestä tai vetovoimasta); sen vuoksi tapahtuvat kaikki onnettomuudet; sen vuoksi syntyvät kaikki halut; sen vuoksi tämä maallinen olemassaolo on. Siksi tästä Sangasta luopumista sanotaan Moksaksi. Sen tuhoutumisen kautta kaikki jälleensyntymät lakkaavat. Tuhottuasi mielen samaistumisen objekteihin, sinä, Oi Rāma, saavutat Jīvan-muktiin tilan!

Tässä kohdin Rāma kysyi Vasisthalta näin: Oi Muni, joka olette kuin kuuma tuuli, joka kohtaa epäilysten lumen, mitä tarkoittaa Sanga?

Johon Muni vastasi: Sanga on kiintymyksen ja vihan epäpuhtaat Vāsanát, joita mieli ajattelee maailman moninaisista objekteista. Puhtaat Vāsanát, jotka tuhoavat kaiken mielihyvän ja kärsimyksen ilman jälleensyntymää, takertuvat lujasti Jīvan-muktan Saríniin (egoon). Mutta niiden Ajnānien tapauksessa, jotka eivät ole Jīvan-mukteja, epäpuhtaat Vāsanát sisältävät Sangan. Jos pysyt ilon, kateuden tai surun vaikuttamattomissa, sinun voidaan sanoa olevan luopunut kaikesta Sangasta ilman halua, pelkoa tai vihaa. Riemuitsematta ilossa ja surematta kärsimyksessä, jos et alista itseäsi halun siteisiin, silloin sinun voidaan sanoa olevan Sangasta vapautunut. Ollen välinpitämätön onnelle ja kärsimykselle, jos olet tyytyväinen siihen mitä sinulla on, silloin sinun voidaan sanoa heittäneen Sangan pois. Jos suoritat toimia tasa-arvon näky ja Sattva-guna sydämessäsi luopuen kaikista näkyvistä asioista, silloin tulet saavuttamaan Brahmisen autuuden, Oi Raghunátha (Rāma).

VI. NIRVÁNA PRAKARANA

1. BHUSUNDAN TARINA

Yhteen veto—Kuvailtuaan edellisessä Prakaranassa kaiken Samsárasta ylös Turiyátitaan saakka Sattásámányan lopussa ja puhuttuaan mielen hiljaisuudesta ja siihen liittyen koko maailmankaikkeudesta, kirjoittaja kuvailee tässä Nirvána Prakaranassa Turiyátita-tilan suoran oivalluksen keinoja. Tässä Bhusundan tarinassa paljastetaan Joogien mysteerit, joilla saavutetaan tämä päämäärä.

Vasistha jatkoi jälleen: Koska ilmansuuntia ja aikaa ei ole olemassa, muuttumaton ja ei-kaksinainen Brahman yksin loistaa Absoluuttisena Tietoisuutena ilman minkäänlaista ympäristöä ja ilman mitään muutosta, tuhoutumista, alkua tai loppua; mitään muuta ei ole olemassa. Näin ajatellen mielessäsi, sinun tulisi välttää itsesi samaistamista objekteihin; ja tultuasi Jívan-muktaksi saavutat ei-kaksinaisen, levollisen hiljaisuuden ja iloitset lopullisesta autuaallisuudesta. Niin kauan kuin Ajnánan ajatus on olemassa, Brahmista tilaa ei saavuteta. Niin kauan kuin on olemassa maailman silmänkääntötempusta nauttimisen tunne, mielen valheellinen luomakunta ei häviä. Tosiasiassa ei ole olemassa Cittaa eikä Máyaa eikä Manasta eikä Jívaa; säteilevä Brahman yksin on niinkuin yksi suunnattoman suuri valtameri kohoten ja laskeutuen. Niin kauan kuin tämä 'minä', joka samaistaa itsensä yhdeksän valtatiehen kehoon, kuvittelee mielessään tämän maailmankaikkeuden tavaroita todellisiksi niin kauan Cittan, yms. harhat ovat olemassa. Niin kauan kuin on olemassa objektien halu ajatuksella, 'Ne ovat minun, jne.', niin kauan Cittan, yms. harhat ovat olemassa. Jos, Oi pilvenvärinen Ráma, tahrattoman, sisäisen 'Sen' avulla oljet, jotka ovat kolme maailmaa, uhrataan Jnánan tuleen, silloin Cittan, yms. harhat eivät koskaan tule olemaan olemassa. He, jotka mietiskelevät kaikkialle levittäytyvää Itseä, joka on Jnána vailla rajoitusta ja ilman Samkalpoja, pitävät ystävinä vailla mielen petollisuutta jopa heitä, jotka piiloutuvat kuin salamurhaajat heidät tappaakseen—vain heidän voidaan sanoa todella palvovan tahratonta Átmaniaan. Niinkuin kaatosade, joka huuhtoo puut rannalta, he, jotka ovat tuhonneet materiaaliset halut ja mielen vahingollisen pahansuopuuden, ovat puhdistaneet itsestään kaikki epäpuhtaudet sydämen todellisella kunnialla. He, jotka ovat sisäisesti mietiskelleet Tattva-jnána-Sastrojen todellista merkitystä ja arvostelukyvyyn avulla panneet pisteen kaikelle halulle, ovat kuin aurinko, joka häivyttää pimeyden. He, jotka ovat tienneet Vedojen todellisen selkeän merkityksen, huomaavat sen painuneen kirkkaana heidän mieliinsä kuin vesi palaneeseen maahan. He, jotka herkeämättömästi harjoittelusta huolimatta, eivät ole oivaltaneet Brahmista Alkuperustetta, he, jotka eivät ole nähneet suoraan Jnánan silmällä, tulevat iäti olemaan mentaalisten muunnosten heiteltävinä niinkuin lakastunut lehti. Siitä huolimatta, että Jnána on katoamaton, ihmiset eivät yritä tuntea sitä ja riutuvat siksi sydämessään. Kaikki tietämättömän uhkaukset ja vihan jyrähdykset soittavat heidän tuhoaan meidän korvissamme niinkuin nuolten sihahduksilta niiden irrotessa jousesta taitelukentällä. Nämä arvottomat ihmiset ainoastaan maleksivat tiellään oivaltamatta katoamatonta Jnánaa.

Tietämättömille Vedojen selkeä merkitys on kuin kuraan uponnut kapine; se on kuin koiran ulvonta niille, joiden silmät on luotu taivasiin. Ajnána on kaiken vaaran aiheuttaja; mikään vaara ei kohtaa totuuden tuntijaa. Máyá on tietämättömän välttämätön seuralainen. Tämä maailmankaikkeus on Jnánin mielelle merkityksetön kuin lehmän sorkanjälki; mutta tietämättömälle se on kärsimyksen valtameri.

Mitään muuta ei ole kuin yksi Saccidánanda Todellisuus, joka on rajaton, aistein havaitsematon, hiljaisuus, kaikki ja tuolla puolen ajattelun. Äly sai alkunsa tästä Saccidánandasta, joka on kaiken todistaja ja ollessaan muutoksen alainen se luo kolme tilaa, eterisen, keskimmäisen ja karkean, kolmen Gunan, Sattvan, Rajaksen ja Tamaksen avulla. Nämä kolmenlaiset Avidyát tuottavat kaikkien Jívojen jälleensyntymän. Tämän Avidyán tuhoutuminen on Brahminen tila. Tämän Avidyán Gunat tunnetaan Prakrtina. Näistä kolmesta saadaan yhdeksän jakamalla jokainen kolmeen. Sattva-nimikkeen alle luokitellaan tavallisessa Avidyässä Rsiit, Munit, Siddhat, Nágat, Vidyádharat, Devat ja hyveelliset Jívat. Vidyádharat ja Nágat kuuluvat yllä mainitun Sattvisen luokan Tamasisen aspektin alle; Munit ja Siddhat Sattvan Rájasisen aspektin alle; Devat, Jívat ja muut Sattvan Sättvisen aspektin alle. Tästä Avidyásta tuli ulos Vidyá. Tämä Vidyá ei ole mikään muu kuin Avidyán puhdas Sattva. Vielä sanotaan, että Rajasilla ja Tamasilla on kummallakin omat kolme luokkaansa. Liiallisella Támasisella älyllä on puiden, yms. Ajnána-keho.

Tässä kohdin, kun Ráma oli kysynyt kuinka äly ruumiillistui puissa ja kasveissa ja joutui näin ylenmääräiseen Ajnánaan sidotuksi, Vasistha vastasi: Kasveissa äly on siinä tilassa, jolloin se ei ole täysin ilman Manasta (kuten kivet) eikä omaa täysin Manasta pitäen täten hallussaan Satin ja Asatin välistä tilaa.

Palaen halusta tietää vielä lisää Ráma kysyi Munilta rakastavasti: Miksei puiden ja kasvien tilaa

maailmankaikkeudessa ajatella Moksana mikäli äly siinä tilassa on tasapainossa Sattán (olevuuden) kanssa?

Vasistha vastasi: Koko ihmiskunnalle yhteisen Sattán tilan saavuttaminen toden ja epätoden arvostelukykyisen tutkimuksen jälkeen muodostaa korkeimman Moksan. Jos, koettuaan epäilemättä ja täydellisesti ja sitten hylättyään kaikki objektien Vasanát, ihminen saavuttaa Sattá-sámánya-tilan, silloin se on Moksa. Kuten oras siemenessä, Vasanát ovat seisahuneina sydämen sisässä. Tämä on Susupti ja tämä on se, joka tuottaa jälleensyntymän. Johtuu vain Vasanoiden piilevyydestä sydämessä sen jälkeen, kun (valvetilan) lukemattomat maalliset ajatukset ovat sammuneet, että Samsáran hirmuinen kärsimys ilmestyy. Puut, yms. ovat pelkästään havaitsemiskyvyttömiä. Vaikka joutuvatkin Susuptiin, ne syntyvät uudestaan ja uudestaan. Niinkuin kukat ovat piilevinä siemenissä ja ruukut maassa loputtomat Vasanát ovat piilevinä puissa. Siksi Sushuptia, joka on kaikkialle laajenevien Vasanoiden siemen, ei voida kutsua Moksaksi; mutta puhtaat Vasanát, jotka eivät ole sen tilan siemen, ovat itsessään Turya ja siitä johtuu, että se on Moksa. Ei ole tarpeen olla paljon tekemisissä epäpuhtaiden Vasanoiden muotojen, velkojen, sairauksien, myrkkujen, vihan tai kiintymyksen kanssa; jopa vähäinenkin liittyminen johonkin niistä riittää vaivaamaan meitä koko meidän elämämme.

Henkilöt, jotka ovat polttaneet loppuun Ajnánan, epäpuhtaiden Vasanoiden siemenen ja saavuttaneet Sattá-sámányan tilan, eivät koskaan sure kärsimystä olivatpa ruumillistuneina tai ruumiista vapautuneina. Cit-sakti on Vasanoiden luontoa ja niiden siemen on Ajnána. Yksin uni on meille Cit-saktin tunnusmerkki. He, jotka tuntevat hyvin tiedon kaikki osa-alueet, kertovat, että tämän ikuisen Jnánan ei-tieto on Avidyáa. Poltettuasi loppuun täydellisesti Rajaksen ja Tamaksen ikaikaisen Sattvan ja Avidyán avulla, sinusta tulee ei-kaksinainen. Se vakaumus, että Korkein Brahman ei ole maailmankaikkeus, on itsessään Avidyáa; ja se vakaumus, että Brahman yksin on tämä maailmankaikkeus, on vapautuminen vailla Avidyáa. Ole siunattu sillä vakaumuksen varmuudella, joka on löydettävissä Sivan ja muiden Devojen puhtaista mielistä samoin kuin Náradan ja muiden Rsi'ien.

Kerronnan tässä pisteessä Ráma kysyi: Olkaa niin hyvä ja kuvaile minulle Samkaran (Sivan) ja muiden kärsimyksentöntä tilaa. Johon Muni vastasi: Kaikki kosmoksen ilmestyneet asiat (ja esineet), olivatpa ne suuria tai pieniä, ovat vain tahratonta Brahmania; Jnána on Brahmania; maailma on Brahmania; viisi elementtiä ovat Brahmania; me olemme Brahmania; meidän vihamiehemme ovat Brahmania; meidän ystävämmme ja heimoveljemme ovat Brahmania. Juuri kuten tämä maailmankaikkeus ilmenee sokeille pimeänä ja loistaa niille, joilla on silmät nähdä, samoin se ilmenee autuaallisena Jnáneille ja tuskaisena Ajnáneille. Kuka hyvänsä ajattelee kaikkea jakamattomana Brahmanina, hän yksin on Brahman; hän yksin on ambrosian nauttija. Hän ei koskaan epäonnistu kuolemattomuuden saavuttamisessa.

Itse-Valo yksin on tahraton. Kaiken tietoisuus on kaikkialla. Hiljainen Jnána on Brahman; tästä tulee suoran havainnon kohde. Kun ihminen näkee muukalaisen tunnistamatta häntä mielessään, tiedon, joka on silloin olemassa, voidaan sanoa olevan Brahmanin kaikkialle levittäytyvää Jnánaa, joka ei ole mitään muuta kuin 'meitä'. Ylistäkäämme sitä ei-kaksinaista Jnánátmania, joka jakaa meille kaikkien Samkalpojen hedelmän, joka on valojen Valo ja joka on vailla kaikkia Gunia. Tervehtikäämme sitä Jnánátmania, joka on vailla kaikkia Samkalpoja, nautintoja tai alkuasteita. He, joilla on tämä vakaumuksen varmuus ajatuksitta ja jotka toimivat vain totuuden mukaisesti, nauttivat lopullisesta autuaallisuudesta Brahmisessa tilassa täynnänsä totuutta, hiljaisuutta ja tasa-arvoa. Ne henkilöt, joilla Jnánan täyteyttä täynnä ollen on tasa-arvon näky kaikkia kohtaan ja jotka ovat vapaana halusta, eivät koskaan janoa mitään, elämää tai kuolemaa.

Tässä vaiheessa Ráma keskeytti Munin: Olkaa niin hyvä ja selittäkää minulle täysin todellisen Jnánan ja Pránan hallinnan kaksi polkua, joiden avulla Jivan-muktat kykenevät luopumaan kaikista Väsanoista ja kärsimyksestä.

Johon Muni vastasi: Nämä ovat Joogan kaksi keinoa torjua olemassaolon hirmuinen kärsimys. Nämä kaksi keinoa, nimittäin tosi Jnána ja Pránan hallinta tulisi totta puhuakseni luokitella Joogaan kuuluviksi; kuitenkin yleisessä kielenkäytössä vain Pránan hallintaa kutsutaan Joogaksi. Paramesvara on selittänyt nämä molemmat polut. Joidenkin luonteenlaadulle Jooga on mitä suotavinta; toisten luonteenlaadulle Jnána on mitä suotavinta. Näistä kahdesta olen jo puhunut runsaasti tosi Jnánasta. Nyt tulen käsittelemään Joogaa. Havainnollistaakseni sitä kerron sinulle ihmeellisen tarinan. Kerran olin elokuussa Devendran kokouksessa yhdessä Devarsien ja muiden kera. Siellä kuulin Náradan ja muiden Munien huulilta Círamjíviniin (kauan eläneiden) tarinoita. Kuuntele yhtä niistä. Kalpa-puun eteläiselle oksalle oli rakennettu vuoren kokoinen pesä, Kalpa-puun, joka kohotti latvansa korkealle Mahámerun huipun koillisella rinteellä, loistaen kuin timantti. Siinä pesässä eleli varis nimeltään Bhusunda, Joogi. Kuka koko maailmassa pystyi ennen tai jälkeen tämän Joogin, kilpailemaan hänen kanssaan siitä kuinka kauan Joogi voi istua Joogassa? Tämä Bhusunda oli heistä kauiten elänyt ja haluamaton; hänellä oli Moksan rikkaus, suuremmoisina äly, äärimmäinen hiljaisuus

ja tietäjän taito tuntee selkeästi ajan kolme jaksoa.

Kun koko juhlava seurue oli kuullut tämän Bhusundan tarinan Sátátapa Munin kertomana, minut valtasi voimaperäinen halu mennä ja nähdä hänet henkilökohtaisesti. Sen mukaisesti menin ja katselin Bhusundaa hyväntuokuisella Kalpapuulla Merun huipulla. Sen rinteillä ja luolissa ja kukkien täyttämässä kasveissa kuten myös puiden oksilla istui kookkaita lintuja. Nuoret, kuunväriset joutsenet, Brahmán kulkuneuvo, lauloivat *Sámavedaa* ja muita Mantroja 'Sváhán' äänellä. Näin siellä käkiä, papukaijoja ja muita lintuja kuten myös useita riikinkukkoja, jotka kehittivät Siva-jnánaa¹⁰⁷ Skandan avulla. Sillä hetkellä, kun ilmestyin Bhusundan eteen, joka oli varislauman keskellä ja muodoltaan jättiläisvoimainen, kookas patsas, täysin mielin, tarkkaillen hiljaa vailla Pránan vaihtelua ja nauttien autuudesta omassa itsessään, hän tuli minua puolitiehen vastaan, riemastuen tunnistaessaan minut Vasisthaksi, vuodattaen suopeita sanoja. Sitten tervehtien minua Samkalpojen tuottamalla kukilla, hän pyysi minua istuutumaan viereensä. Sen tehtyäni, hän otti minut vastaan *arghyalla*¹⁰⁸, yms. ja ilmaisi seuraavat suloiset sanat: 'Seuralaiseni ja minut on tehnyt iloisiksi teidän vierailunne nektarin kaltainen suihku. Olette vaivannut kehoanne pitkällä matkalla. Kosketettuani teidän kunnioitettavaa jalkaanne, olen tiennyt kaiken. Kaikki suuret ovat ajatelleet kauan eläneitä ja siksi myös minua. Olette tullut tänne vain sen asian vuoksi. Tahtoisin juoda teidän sanojenne nektaria.'

Sen jälkeen puhuttelin häntä näin: 'Lintujen kuningas, totta olette puhunut. Tulin tänne tapaamaan teidän armollista minuuttanne, joka on ollut kuolematon kaukaisesta ajasta lähtien. Mitä sukua olette sukujuuriltanne? Kuinka saavutitte Tattva-jnánan? Kuinka pitkään kestää nykyisen elämänne? Mitä olette oppinut luonnonlaeista? Kenen rajattoman viisauden vuoksi olette täällä? Olkaa niin hyvä ja vastatkaa näihin kaikkiin kysymyksiin sillä tavoin, että voin ymmärtää ne pikku hiljaa.'

Hyveellinen Bhusunda sanoi: 'Korkeimman Sivan kauniissa seurassa on miljardeja Ganoja (joukkoja), jotka ovat elefantti-, lammas-, kameli-, karhu- jne.-kasvoisia. Joillakin heistä on kavioita päässään tai käsissään; joillakin on kasvot takaruumiissaan. Monenlaisia ovat luonnon oikut, joita siellä voi tavata. Nämä Bhúta-ganat (eli elementit) ympäröivät Sivaa Kailása-vuorella samalla kun Saktit¹⁰⁹ tanssivat hänen edessään, asuntonaan vuorten huiput, Ákása, maa, metsät, polttohautausmaaperät ja kehot. Nämä Saktit ovat, johtuen eri asteistaan, nimeltään Jayá, Vijayá, Jayantí, Aparájitá, Siddhá, Raktá, Alambusá ja Utpalá. Näistä Alambusálla on Váhana (kulkuneuvo) nimeltään Canda, varis. Kerran Sivan, heidän johtajansa, mandaatin mukaisesti kaikki Saktit, jotka olivat kehittyneet kahdeksan tärkeimmän Siddhin runsaudessa, kokoontuivat yhteen ja viettivät suuret juhlat Ákásassa tanssien ja laulaen iloisesti, nauraen ja pyörien ylenpalttisessa juopumuksessa. Sillä aikaa taivaan toisessa osassa samassa hiprakassa oli Canda telmimässä naarasjoutsenten—toisten Saktien kulkuneuvojen—kanssa, jotka yhdyttyään yllä mainitun kauniin variksen kanssa, tulivat raskaaksi. Kun joutsenet olivat näin riemuinneet, Paramesvaran Saktit lopettivat tanssinsa ja laulunsa ja palasivat kukin omille paikoilleen. Sitten nämä Saktien raskaana olevat joutsenet kertoivat vilpittömästi käsityksensä välikohtauksesta omille päämiehilleen, jotka olivat ilman Samkalpaa.

'Sen jälkeen Saktit sanoivat: "Te olette hedelmöittyneet silkasta kohtalosta. Te ette enää kykene vetämään meidän Rathaamme (kärryä eli kehoa). Eläkää siksi vapaan tahtonne ja halunne mukaan." Nämä sanat sanottuaan, Devit vetäytyivät Nirvikalpa Samádhiin.

'Joutsenien raskaudet kehittivät pitkälle ja määrättyyn aikaan he munivat munat Mánasa¹¹⁰-järven rantaan. Kun munat oli haudottu, niistä tuli esiin kaksikymmentäyksi nuorukaista Candan jälkikasvua. Minä ja kaksikymmentä muuta yhdessä vanhempiemme kanssa harjoitimme pitkään Brahma-saktin (nimittäin Alambusán) palvontaa. Hän heräsi Samádhista ja kunnioitti meitä Moksalla rakkautensa avulla. Äärimmäinen hiljaisuus valtasi sydämemme siitä alkaen. Valitaksemme paikan, jossa voisimme elää yksin ja ilman seuraa, tapasimme vanhempamme Alambusán vierellä ja tervehdittyämme kumpaakin, saavutimme Moksen sen Saktin armon avulla. Etsiessämme paikkaa, jossa voisimme nauttia Nirvisestä autuudesta, meille osoitettiin tämä Kalpa-puu. Vuodatettuamme kiitoksemme nousimme tänne oleskelemaan ilman mitään kärsimystä. Kaikki Karmat, joita olen suorittanut siitä päivästä lähtien, ovat nyt materialisoituneet teidän hahmossanne ja kantaneet tänään hedelmää. Ketä ei siunata Brahmisella nektarilla Jnánien seuran kuunvalon alla? Voiko asian hyvää tekevän luonteen varmuus syntyä muuten kuin viisaiden armon avulla? Huolimatta

107Siva-jnána on Sivan tieto, jota täällä opetti yksi hänen pojistaan, Skanda.

108Arghya---veden tarjoaminen, kun otetaan joku vastaan.

109Näiden Saktien eli voimien sanotaan olevan maailmankaikkeuden feminiinisiä eli passiivisia voimia.

110Vertauskuvallisesti Mánasa-järvi edustaa Manaksen istuinta, jonne muna laskettiin kehittymään maailmankaikkeudeksi.

siitä, että olen Brahmanin tuntija, sillä olen vapauttanut itseni nopeasti kaikista olemassaoloista teidän vierailunne avulla, tämä minun syntymäni on tulvillaan mitä ihmeellisimpiä seuraamuksia. Siksi te olette itse Ísvara.' Niin sanottuaan hän osoitti minulle yhä enemmän kunnioitustaan.

Sitten tiedustelin häneltä kuinka hän erosi veljistään. Johon Bhusunda vastasi: 'Eleimme tällä paikalla monia Yugia jopa monia Kalpoja. Lopulta veljeni, halveksiessaan kehojaan vähäpätöisinä asioina, luopuivat niistä Moksan vuoksi. Vaikka heitä oli siunattu pitkäikäisyydellä, kunnialla ja voimalla, he menehtyivät (tai katosivat) oman Samkalpansa kautta.'

Kysyin häneltä: 'Kuinka te selviätte hirmuisesta Pralayasta, jolloin hirmumyrskyt tuottavat hävitystä ja kaksitoista Ádityaa (aurinkoa) polttavat poroksi koko maailmankaikkeuden?'

Bhusunda vastasi: 'Ajatteletteko, että luonnon toiminta ei koskaan lakkaa olemasta? Pralayan aikaan hylkään tämän pesäni. Kun kaksitoista Ádityaa korventaa maailmaa polttavilla säteillään, minä kohotaudun Ap (vesi) Dháranán¹¹¹ avulla Ákasaan. Kun hirmumyrskyt ilmestyvät pirstoen kalliit säpäleiksi, minä olen Ákásassa Agrin Dháranán avulla. Kun maailma Mahámeruineen on veden alla, minä kellun sen pinnalla ilman häiriöitä Váyu Dháranán avulla. Kun maailmankaikkeuden tuhoutumisen aika saapuu, minä olen kuin Susuptissa, Brahmisessa tilassa, kaikkien maallisten munien lopusta Brahmán seuraavan luomisen alkuun asti. Tämän luomisen jälkeen turvaudun jälleen tähän pesään asuntonani. Samkalpani avulla tämän vuoren huipulle ilmestyy Kalpa-puu, joka Kalpassa täsmälleen samanlaisena.' Tässä kohdin keskeytin hänet: 'Te kykenette elämään kauan Dháranán harjoittamisen avulla. Mutta miksi kaikki muut Joogit kuolevat tai katoavat?'

Bhusunda vastasi: 'Kuka kykenee ylittämään Paramesvaran ankarat säännöt? Minun piti toimia näin ja toisten Joogien piti toimia niinkuin he toimivat. Koska jokaisen ennalta määrätyn tapahtuman täytyy toteuttaa seurauksensa, ne tulevat väistämättömästi tapahtumaan. Sellainen on tämän lain erehtymätön luonne.'

Kysyin häneltä näin: 'Koska te olette hyvin perehtynyt Brahmanin Jnánaan ja Sástroihin ja olette myös tutustunut kolmen maailman ihmeellisyyksiin Joogisen voimanne avulla, olkaa niin ystävällinen ja kertokaa minulle kaikesta mitä tuli näkyviinne.'

Joogi vastasi: 'Oli aika, jolloin tämä maa oli 11000 vuotta yhtä kivien täyttämää pölypilvimäistä massaa ilman, että sillä ilmeni vuoria, puita tai ruohoa pitkään aikaan. Yhden Catur-yugan (neljä Yugaa) tämä maa oli pelkkää suunnatonta metsää. Toisessa Catur-yugassa se oli yhtä vuoriketjua vailla palaakaan tasaista maata. Toisessa Catur-yugassa koko maa oli Vindhya-kukkuloiden peitossa vailla Rsi Agastyaa. Yhdessä luomuksessa Brahmineista tuli viekkaita ja halun täyttämiä, jolloin Súdrat kohtelivat heitä epäkunnioittavasti. Siveät naiset toimivat miten tahtoivat. Oi Muni Vasistha, näin siellä nämä ja monet muut asiat, joista kerron hetken perästä. Olen tarkkailut omin silmin auringon, yms. alkuperää, Indran ja Upendran, Visnun Varáha (villisika) Avatáran tilaa, joka palautti takaisin maan jonka Hiranyáksa varasti, yhden Vedan yhdistämistä, joka oli revitty kappaleiksi eri ilmansuuntiin, nektarin kirnuamista maitomerestä käyttäen mäntänä Mandara-vuorta. Jopa jotkut pojistani voivat kyetä kertomaan tämän teille. Mutta teidän tulisi tietää, että loputtomia ovat olleet Avatárat, Náradat, Bharadvajat, Marícit, Pulastyat, efefanttipäiset Vináyakat¹¹², Kárttikeyat, jne. Siksi on mahdotonta laskea niiden lukumäärää, jotka tulivat olemassaoloon luomakunnassa nykyhetken asti. Oi suuren rehellisyyden omaava Vasistha, tämä on kahdeksas syntymänne (Vasisthana). Tämä on kahdeksas kerta, kun olemme tavanneet näin. Te synnyitte kerran Ákásassa; toisen kerran vedessä; kerran lehtojen ympäröimillä vuorilla; kerran punaisista liekeistä. Viidessä luomisessa maa on kadonnut ja Visnu Kúrma (kilpikonna) Avatárasaan on sen palauttanut. Kaksitoista kertaa maitomerta on kirnuttu. Kaikilla näillä kerroilla olen minä ollut paikalla todistamassa. Kolmasti on Hiranyáksa¹¹³ vienyt maan Pátálaan. Kuusi kertaa on Visnu inkarnoitunut Parasurámana, Renukán poikana. Buddha on uudestaan ja uudestaan inkarnoitunut sadoissa Kaliyugissa. Tripuran¹¹⁴ ja sen asukkaat ovat liekit kuluttaneet kolmekymmentä kertaa. Daksa¹¹⁵, Prajápati, menetti Yajnansa (uhrauksensa) kahdesti. Kymmenen kertaa

111Joogassa, kerrotaan, on monenlaisia Dháranaita—vesi, tuli, jne.—joiden avulla Joogit suojaavat itsensä niiltä elementeilä, joilta tahtovat suojautua.

112Vináyaka on Ganesa, Sivan poika, kuten Kárttikeyakin. Tekstikatkelma osoittaa, että nämä Rsi'ien nimet ovat vain nimellisiä.

113Hiranyáksa on Asura, joka varasti maan Pátálaan, josta Visnu palautti sen Varáha (villisika) Avatárasaan.

114Tämä viittaa Tripuran eli kolmen kaupungin, kultaisen, hopeisen ja rautaisen paloon, joita hallitsivat Táraka, Vidyunmálin ja Kamaláksa.

115Tämä viittaa Daksan Yajnaan, jolloin hänen vävynsä (Siva) julmistui vaimonsa kohtelusta ja lähetti Vírabhadran, joka katkaisi Daksan kaulan ja vaihtoi siihen päänsä.

Sakran (Indran) on voittanut yhden, joka kantaa kuuta päänsä päällä (t.s. Sivan). Kahdeksan kertaa olen nähnyt hirmuisen yhteenoton, joka raivosi Ísvaran (Sivan) ja Arjunan¹¹⁶ välillä karjun takia. Ikuiset Vedat syntyvät jokaisen maailmankauden älykkyyteen sovitettuina. Niitä ymmärretään paremmin ja paremmin älyn karttumisen myötä. Samalla tavoin ovat maailmalliset teot ihmeellisiä. Vaikka lukuisia Puránoita luetaan eri tavoin, kuitenkin ne tarjoavat saman totuuden. Jokaisessa Yugassa Jnána-sástrat ruumiillistuvat tahrattoman *Rámáyanan* muodossa. Kuten Rsi Válmiiki tänä päivänä lukee ääneen *Rámáyanaa*, samoin kaksitoista Válmiikia on aiemmin ilmoittanut saman. *Bhárataa*, toista Itihásoista vaikka onkin jalon Vyásan kirjoittama, jotkut ajattelevat Khilana (Vedojen täydennysosana). Tässä luomisessa Sri Ráma inkarnoituu yhdennentoista kerran tämän maan päälle. Hän tulee inkarnoitumaan uudestaan Vásudevan varakkaaseen taloon. Kaikki nämä maailman harhat ilmestyvät joskus ja joskus taas eivät. Kaikki nämä illusoriset näkyvät esineet ovat piilevinä ainoassa Jnánátmanissa niinkuin vaahto meressä ja heräävät uudestaan eloon ja katoavat taas. Kaikki kahdeksan ilmansuuntaa, vuoret, aurinko, kuu, tähdet, Merun istuin, yms. ovat erilaisia jokaisessa uudessa luomakunnassa. Kaikki nämä ovat tulleet suoran tietoni piiriin. Jokaisella näistä neljästä Yugasta on omat Dharmojen (velvollisuuksien), jne. erikoisuutensa.'

Vasistha keskeytti tässä: 'Kuinka te pääsitte eroon Yaman (Kuoleman) tiukasta otteesta harjoittaen maallisia toimia kuten te teitte?'

Joogi sanoi: 'Mitä hyviä seuraamuksia koituu heille, jotka eivät toimi Suurten neuvojen mukaan? Vaikka tiedätkin tämän selitän sen sinulle, koska olet kysynyt sitä minulta. Yama ei lähesty niitä, joiden mielet ovat hylänneet kärsimyksen lankaan pujotetut syntien helmet. Yama ei lähesty niitä, joiden mielet eivät koskaan alistu ahdistuksiin, jotka ovat kuin saha vakaumuksen puulle tai syöpäläiset keholle. Yama ei koskaa lähesty niitä viisaita, jotka eivät kannan itsessään halun sihisevää käärmettä, jolla on kauluksenaan levottomuus ja joka kiertää itsensä katoavaisen kehon puun ympäri. Yama ei lähesty niitä Jnaneja, joita ei ole purrut ahneuden käärme, joka elää heidän mielensä kolossa erittäen kiintymyksen ja vihan myrkkyyä. Yama ei lähesty niitä, joiden suuttumus ei ole leimahtanut liekkiin, suuttumus, joka on kuin Vádava-tuli kehon valtameressä saaden arvostelukyvyn vedet kuivumaan. Yama ei lähesty niitä, joiden mielet eivät ole Káman (kiihkon) vaivaamat niinkuin suuren öljypuristimen rusementat seesaminsienet. Yama ei lähesty niitä, jotka saavuttavat hiljaisuuden katoamattomassa ja tahrattomassa Nirvisessä tilassa vailla kärsimystä syvän mietiskelyn avulla. Yllä mainitut synnit ovat niitä basilleja, jotka ovat syynä olemassaolon tautiin. Ne eivät vaivaa niitä suurimieliisiä, joista on tullut ei-kaksinaisia ja jotka ovat vailla (ymmärryksen) muutoksia. Kärsimys, joka syntyy mentaalisen sairauden vuoksi ja tuottaa jokaisen harhan, ei kosketa sitä kaikista muutoksista riisuttua ei-kaksinaista mieltä, jossa sydän-Ákásaa ei ole peitetty ja josta kiintymys ja viha on tuhottu. Se ei mene sisään siihen ei-kaksinaiseen mieleen, joka on vapaa pahoista ajatuksista, sanoista, ominaisuuksista ja teoista ja joka aina pitää kaikkia tasa-arvoisina.

'Mielestä pitäisi tehdä vapauteen sopiva saavuttamalla "Sen" tila ilman harhaa, rajallisuuksia tai tahroja. Se pitäisi panna saavuttamaan "Sen" tila, jossa eivät asusta epäpuhtaiden erilaistumisten aaveet, menetettyään entisen pitkäaikaisen kumppaninsa, pelon. Kun Átman tunnetaan sen avulla, kaikki kärsimys tuhoutuu; ja silloin sille ei löydy vertaista millään alueella. Jopa minun kaltaisten on se vaikea saavuttaa. Sellainen mielen kukistaminen tekee ihmiselle mahdolliseksi saavuttaa kaukana kaikkien toimintojen yläpuolella oleva päämäärä. Kuinka sellaisen tilan voi saavuttaa tietämättömyyteen kastetulla älyllä? Oi Viisas, olen harjoittanut Pránan mietiskelyä, joka tuhoaa kaiken mielihyvän ja kärsimyksen ja johtaa autuuteen ja joka on yksi Itsen mietiskelyn eri muodoista. Pránan hallinta on se, joka päällystää tien ulkoisten asioiden ei-tietoon ja on kuoleman pysäyttämisen syy.'

Tässä Vasistha, vaikka olikin perehtynyt Pránan hallintaan, kysyi häneltä mitä hän tarkoitti. Johon Joogi vastasi: 'Tämän viidestä elementistä koostuvan näkyvän lihan vuokra-asunnon sisässä olevassa sydämen viileässä lootuksessa on kaksi Váyua, Prána ja Apána siihen sekoittuneena. Heistä, jotka tallovat rauhallisesti ja vailla vähäisintäkään ponnistusta näiden kahden Váyun polkua, tulee sydän-Ákásan aurinko ja kuu ja he kuljeksivat Ákásassa ja kuitenkin elävöittävät ja kantavat lihallista tomumajaa. Nämä Váyut menevät ylös ja alas korkeampiin ja alempiin tiloihin. Heillä on sama olemus valveen, uneksimisen ja unettoman syväunen tiloissa ja he läpäisevät kaiken. Minä liikun näiden kahden Váyun suuntaan ja olen tuhonnut kaikki Vásanáni (valvetilassa) kuten nuo unettoman, nukkumisen tilan Vásánát. Jaa lootuksen varren säie tuhat kertaa ja tulet huomaamaan nämä Váyut paljon hienommiksi kuin se. Siitä johtuu, että minun on vaikeaa käsitellä näiden Váyujen (ja niiden värähtelyiden) luonnetta. Näistä Prána värähtelee loputtomasti tässä kehossa ylöspäin suuntautuvalla liikkeellä sekä ulkoisesti että sisäisesti, kun taas Apána,

¹¹⁶Taistelun Arjunan ja metsästäjänä esiintyvän Sivan välillä on merkitty muistiin *Mahábháratassa*.

omaten saman taipumuksen vaihteluun, värähtelee kehoon nähden sekä ulkoisesti että sisäisesti, omaten laskevan liikkeen. On hyödyllistä jos Prána hengitettynä ulos (kuudellatoista lukuyksiköllä) vedetään sisään samaan määrällä¹¹⁷. He, jotka ovat hankkineet tämän kokemuksen (t.s. Pránan ulos- ja sisäänhengityksen tasapainon), nauttivat äärettömästä autuudesta.

'Kuule nyt Pránojen luonteenomaisuuksista. Sisäänhengitystä, kahdentoista lukuyksikön pituisesta uloshengitetystä Pránasta, kutsutaan (sisäiseksi) Púrakaksi (sisäänhengitykseksi). Sitä kutsutaan myös (sisä-) Púrakaksi, kun Apána Váyu tulee uudelleen kehon sisään ulkopuolelta ilman ponnistusta. Kun Apána Váyu lakkaa ilmenemästä ja Prána imeytyy sydämeen, silloin sellaisena hetkenä tila on (sisäinen) Kumbhaka (hengityksen pidätys). Oi Ráma, kaikki Vedat hyvin tunteva, Joogien on mahdollista kokea kaikki nämä. Kun Prána ilmestyy sydämen Ákásassa ulkoisesti (sydämen sisään) monenlaisissa aspekteissa vaikuttamatta mitenkään mieleen, silloin sitä kutsutaan (sisäiseksi) Recakaksi (uloshengitykseksi). Kun ulkoisesti vaihteleva Prána menee sisään nenään ja pysähtyy siellä sen kärkeen, silloin sitä kutsutaan ulkoiseksi Púrakaksi; mutta jos se nenän kärjestä edelleen matkaa jatkaen menee alas kaksitoista lukuyksikköä, silloin sitä kutsutaan myös ulkoiseksi Púrakaksi. Kun Prána pysäytetään ulos ja Apána sisään, silloin sitä kutsutaan ulkoiseksi Kumbhakaksi. Kun loistava Apána-váyu tekee nousevan kaarroksen sisäänpäin, silloin sitä nimitetään ulkoiseksi Recakaksi. Kaikki nämä harjoitukset johtavat Moksaan. Siksi niitä tulisi mietiskellä. Heidän, jotka ovat ymmärtäneet ja hyvin harjoittaneet kaikkia ulkoisia ja sisäisiä Kumbhakoita, jne., ei tarvitse koskaan jälleensyntyä.

'Kaikki kahdeksan kuvaamaani menetelmää ovat päteviä Moksan saavuttamiseksi. Niitä tulisi harjoittaa päivin ja öin. He, jotka ovat harjoittaneet näitä ja hallinneet mielensä sallimatta sen juosta muihin suuntiin, tulevat ajan myötä saavuttamaan Nirvánan. Sellaiset henkilöt eivät janoa koskaan materiaalisia nautintoja aivan kuten Brahminit, jotka eivät saastuta käsiään koskettamalla koiran nahkaa. He harjoittavat näitä samalla lailla kävellessä tai seistessä, valveilla tai unessa. Heihin ei koskaan vaikuta orjuus tai kärsimys. He saavat haltuunsa kaikki oikeudet, kauan kaivatut tulokset. Prána, virrattuaan ulos, imeytyy jälleen sydämeen valuttuaan takaisin kaksitoista lukuyksikköä. Samoin Apána imeytyy sydämeen, tultuaan esiin sydäimestä ja valuu siihen takaisin kaksitoista lukuyksikköä. Koska Apána on kuu, se viilentää koko kehon läpikulullaan. Mutta Prána, joka on aurinko, kehittää lämpöä elimiin ja keittää (tai sulattaa) siinä kaiken. Ilmestyykö kärsimys hänessä, joka on saavuttanut sen korkeimman tilan, jolloin Prána, aurinko hukuttaa Apánan, kuun Kalát (säteet)? Onko jälleensyntymä sen kohtalona, joka on saavuttanut sen voimallisen tilan, jolloin Apána, kuu nielaisee Pránan, auringon Kalát? He ovat vapaana jälleensyntymistä, jotka saavuttavat sen neutraalin tilan, jossa he huomaavat Pránan kuluttavan Apána-váyun ja *vice versa*. Minä ylistän sitä Cidátmania, joka on siinä välitilassa, jolloin Prána ja Apána imeytyvät toisiinsa. Minä mietiskelen jatkuvasti sitä Cidátmania, joka on Ákásassa suoraan nenänpääni edessä, kun Prána ja Apána kummatkin sammuvat. Näin saavutin korkeimman tilan, Devojen palvoman virheettömän näkyäni avulla. Näin saavutin tämän Pránan hallinnan polun avulla korkeimman ja tahrattoman Tattvan vailla kärsimystä. Tämän minussa olevan näyn vuoksi en koskaan katsele (tunnontuskissa) menneisyyteen tai tulevaisuuteen. Olen tekemisissä vain nykyisyyden kanssa. Ja tuloksena on ollut, että olen saavuttanut tämän katoamattoman tilan. En koskaan mietiskele tätä tai tuota päämääränäni. Sellaisen menettelyn avulla kykenen elämään aikakaudesta toiseen täysin vailla huolia. Onnellisten ihmisten seurassa minä olen onnellinen; vaivattujen seurassa myös minä olen vaivattu. Koska olen koko maailmankaikkeuden ystävä, kykenen elämään pitkään ja onnellisena ilman kärsimystä. En koskaan nauti ylenmääräisestä hyvinvoinnista enkä herpaannu hirmuisessa vastoinkäymisessä. Olen universaali hyväntekijä. Pitkäikäisyyteni johtuu Ahamkaran puuttumisesta minussa, Oi Munien Herra. Sitäpaitsi johtuu teidän armostanne, että minua on siunattu runsaalla Tattva-jnánalla ja pitkällä iällä.'

Näin lopetti Bhusunda, jolloin Vasistha siunasi häntä näin: 'Se, minkä te olette ystävällisesti suostunut kertomaan minulle, on ihmeellistä. Se on lumonnut korvani ja saanut sydämeni valtoihinsa. Kuka, kallistaessaan korvansa sen puoleen, ei joudu hurmoksiin? Menestykää loistavasti. Koska aurinko on saavuttamaisillaan puolen päivän, minun pitää palata takaisin Devalokaan. Olkoon hyvinvointi kanssanne.'

Niin sanottuaan minä nousin ja suunnistin tietäni Ákásassa. Kaikista hartaista pyynnöistäni huolimatta hän saattoi minua monta Yojanáa. Sitten pakotin hänet palaamaan.

Eikö ole sydäntärepivää erota puhtaista Jnáneista? Minä erosin Bhusundasta, suuresta Joogista, kerran Krta-yugassa. Sitten vierailin hänen luonaan jälleen tässä Tretá-yugassa, kun sinä, Ráma, inkarnoiduit. Siksi sinun tulisi tietää, että tämä on Bhusundan, suuren Joogin polku.

117Vain kahdentoista lukuyksikön ajan hengitetään sisään.

2. DEVA-PÚJÁN (JUMALAN PALVONNAN) TARINA

Yhteenveto—Ilmoitettuaan edellisessä tarinassa, että Nirvinen autuus, jossa kaikki on Brahmania, saa alkunsa Jnánan ja Joogan kautta, kirjoittaja selittää Hindujen harjoittaman Jumalan palvonnan järjellisen perustan.

Kaikki nämä viidestä elementistä koostuvat esineet ovat luonteeltaan vain ilmentymää. Niin myöskin aika, joka tunnetaan oikean arvostelukyvyn avulla. Sitäpaitsi on virheellistä samaistaa 'minä' tähän kehoon, johon 'minä', 'hän', jne. ovat lisätyt. Siksi vapauta itsesi siitä harhaisesta käsityksestä, että tämä luiden, lihasten, yms. verkostosta koostuva keho on 'minä'. Onko Samkalpan luomilla miljardeilla muodoilla mitään rajaa? Oi Rághava, nukkuen pehmustetulla vuoteella kotona sinä vaeltelet kaikkiin suuntiin unikehossa. Kuinka todellista se on? Missä on se keho, jota voidaan kutsua sinun kehoksesi? Ajattelepa tätä. Kun mieli on irrallaan valvetilassa, se vaeltelee moniin paikkoihin kuten Mahámeruun tai Devalokaan ja eksyy labyrinttiin. Missä on se keho, jota voidaan kutsua sinun turvapaikaksesi? Tiedä tämän Samsáran olevan pitkää unta tai mentaalinen luomus tai harhaa. Tämä maailmankaikkeus, joka on pelkkää ilmentymää, ei ole oleva eikä ei-oleva. Tattva-jnánit sanovat, että erilaistumisen ajattelun hylkääminen johtaa Kaikkeasiunaavan palvontaan.

On varmaa, että kaikkien meistä on kuoltava. Miksi sitten ihmisten tässä maailmassa tulisi kyyneläisiä kuolleen vuoksi? Oi urhea Ráma, tähän maailmaan syntyneet ihmiset nauttivat vain onnen murusista. Miksi Ahamkáran pitäisi ilmestyä teoissa, jotka saavat aikaan vain autuuden vivahteen? Luovuttuasi kaikista kaksinaisuuden käsitteistä, pidä kaikkia tasa-arvoisina tässä maailmankaikkeuden kuvajaisessa. Se ei ole mitään muuta kuin tahra mielen lasissa. Kuka hyvänsä tekee mielestään moninaisuuksista ja harhoista vapaan eikä salli kiintymyksen ja vihan käärmeen tulla sisään mieleensä, tulee olemaan kuin Kalpa-puu, joka antaa kaiken. Oi älykäs Ráma, oppineet, jotka ovat itse-varmoja luottaen kykyynsä ratkaista epäilyt, ovat kuin aasit, jotka kantavat raskasta kuormaa eivätkä ole lähestymisen arvoisia, sillä he eivät ole kiintymystä ja vihaa vailla olevia.

Kun olemassaolon kärryn akseli, nimeltään Samkalpa, jossa ovat pyörinä harhaiset jälleensyntymät, pysähtyy täysin, silloin koko kärry seisahtuu; mutta jos Samkalpan akseli on edes vähäisessä liikkeessä, silloin edes voimakas ei kykene pysäyttämään kärryä. Sellainen seisauttaminen täytyy tehdä Jnánan, eterisen älyn ja itse-ponnistuksen voiman avulla. Koko maailmankaikkeus ei sisällä mitään mitä todellinen Jnána, viisaan ominaisuudet ja Átma-jnána-Sástrojen opiskelu eivät voi saavuttaa. Alemman mielen ilki-
kurinen ja voimallinen pikkupiru on kaiken kärsimyksen ja pelon tuottaja ja hengellisen hyvinvoinnin tuhoaja. Surmattuasi tämän murhaajan, tule 'Siksi', joka sinä olet. Tämän mielen pikkupirun otettua lujan hallinnan ihmisestä, suurikaan määrä opiskelua ei manaa sitä pois. Jopa Ácáryat havaitsevat vaikeaksi pelotella se pois. Mutta jos tämä paha henki eroaa ihmisestä jättämättä ajatuksen varjoakaan, silloin Sástrat, yms. ovat avuksi nostamaan hänet pois jälleensyntymisestä kuten eläin, joka pudottuaan kuraa vailla olevaan matalaan altaaseen, voidaan helposti nostaa pois. Jos, vapautettuaan itsensä kaikista nautinnon kohteista samoin kuin nauttimisesta itsestään, ihminen toivoo saavuttavansa ei-kaksinaisen ja täpötäyden Átmisen Todellisuuden Gurun armon ja oman arvostelukykyisen tutkimuksensa avulla, silloin hänen tulisi kuunnella mitä tapahtui minun ja Paramesvaran, takkuisilla kutreillaan kuuta kantavan välillä.

Kerran vietin pitkän, mitä opettavaisimman ja ilahduttavimman ajan Kailasa-vuorella palvoen Paramesvaraa, harjoittaen Tapasta kyhättyssä vajassa Gangesin rannalla ja opiskellen useita kirjoja Siddhojen seurassa. Eräänä yönä Simha-kuun (elo-syyskuu) ensimmäisen puoliskon kahdeksantena päivänä oli viidestoista Ghatika (klo 24.00), kun hyörinä oli tauonnut kaikilla suunnilla ja luonto oli vaiti ja niin sanoakseni hiljaisen Samadhin tilassa. Ei kuulunut ainoatakaan askeleen ääntä. Pimeys oli niin tiheää, että sitä olisi voinut lohkoa miekalla. Vuoren luolat, metsät, jne. sulautuivat tyhjyyteen pimeässä. Silloin palasin Samádhista ja sallin mieleni vaellella maailmankaikkeuden moninaisten kohteiden joukossa. Silloin vertaansa vailla oleva valo, jollaista en koskaan aiemmin ollut todistanut, leimahti edessäni siinä pimeydessä. Oli kuin lukemattomat kuut ja puhtaan valkoiset pilvet olisivat antaneet roponsa lisätäkseen häikäisevää loistoa. Valossa havaitsin Paramesvaran ja Párvatin kulkevan käsi kädessä ja Nandikesvara¹¹⁸ kulki heidän edellään. Nousin ylös yhdessä oppilaideni kanssa ja me menimme heidän luokseen palvontaan sopivat tarvikkeet mukaanamme. Etäämmällä seisten ylistin heitä; ja heitä lähestyessä palvoin Paramesvaraa, jonka mieli on iäti tyyni ja jolla on kärsimyksestä vapaa, laupias katse, heittäytymällä hänen eteensä, *arghyalla* (veden, makeisten, vilvoittavien kukkien uhraamisella) ja muilla objekteilla. Palvoin samalla tavalla hänen

118Tämä termi tarkoittaa härkien valtiasta; tämä härkä merkitsee Pranavaa.

puolisoaan, Paramesvaria ja heittäydyin hänenkin eteensä. Sitten osoitin rakastavaa kunnioitustani Sivan ja Párvatín seuralaisille. Jonka jälkeen loistava Paramesvara puhutteli minua, paljon puhuin, yhtä riemastuttavin sanoin kuin nektarin kaltainen kuu, näin: 'Onko älysi sulautunut Brahmiseen tilaan ja saavuttanut siinä hiljaisuuden vapaana kaikesta kärsimyksestä ja täynnä autuutta? Onko Tapaksesi edennyt ilman esteitä? Oletko saavuttanut sen, mikä tulisi saavuttaa? Ovatko kaikki näkyvät esineet jättäneet mielesi?'

Niin sanoi kaikkien maailmojen syy, jolloin heittäydyin hänen eteensä ja sanoin: 'Oi Devojen Deva, mikään ei ole hänen voimansa saavuttamattomissa, joka on saanut teidän armonne. Objektien pelko ei koskaan kosketa häntä. Teille omistautuneet ovat kaikkien palvomia tässä maailmassa. Mikä tahansa paikka, jossa asuu suuria, jotka ovat löytäneet turvapaikkansa teissä, on todellinen asuinpaikka, on todellinen kotiseutu ja todellinen vuori toisille rakentaa asuntonsa. Teidän mietiskelemisenne on ihmisen menneiden hyvien Karmojen tulosta ja vuodattaa Dharmoja hänelle nykyisessä elämässä ja on tulevien Karmojen siemen. Se on kuin Púrnakumbha¹¹⁹ Jnána-nektarin varastoimista varten tai kuin kuu vuodattaen lempeätä valoaan. Se on Moksaan johtava polku. Omistaessani teidän mietiskelemisenne Cintámanin (jalokiven), olen nyt vapaa kaikesta epätodellisesta olemassaolosta.'

Ylistettyäni näin häntä, heittäydyin uudelleen Paramasivan, armoa säteilevän ensimmäisen syyn pehmeiden jalkojen juureen ja puhuttelin häntä: 'Oi Kailasa-vuorella asuva armon valtameri! minussa viipty vielä epäily, minussa, joka olen ymmärtänyt kaiken teidän armonne avulla. Osoittakaa minulle suosiotanne sitä koskevalla totuudella. Mitä merkitsee Deva-pújá (eli Jumalan palvonta), jonka sanotaan tuhoavan kärsimyksen ja suovan autuuden? Ja kuinka sitä tulisi suorittaa?' Johon Herra vastasi: 'Deva (Jumala) ei ole yksittäinen Visnu tai Siva eikä kukaan muukaan henkilö, jolla on viidestä elementistä muodostunut keho. Eikä se ole mieli. Vaan se on Jnána, Itse ilman alkua tai loppua. Voiko se olla nämä vaivaiset objektit kuten keho yms.? Koska Brahma-jnána on Jnána, joka on rajaton, toiminnaton, aluton ja loputon, sellainen Jnána yksin on todellinen ja kelvollinen palvottavaksi. Mutta tietämättömän vailla Jnánaa (viisautta) olevan tapauksessa, muotojen palvonta on valittu parhaaksi. Juuri kuten vaeltelijoista, jotka ovat kykenemättömiä tekemää pitkää matkaa, kerrotaan, että heidän päämääränsä on pelkkä matkustelun kutsumus, jottei heidän henkensä veltostuisi, samoin vailla Jnánaa olevien henkilöiden kerrotaan palvovan moninaisia muotoja aluksi; mutta viisaat sanovat, että he eivät tule saavuttamaan Jnánan varmuutta sellaisten menetelmien avulla. Aluton ja loputon Jnánákása on se, joka täyttää kaiken. Koska se on katoamaton, kaikkia Kalpoja kauemmin elävä, se yksin on Jumala. Sen palvontaa tulisi suorittaa Jnánan (hengellisen viisauden) kukkasilla, näkemyksen tasa-arvolla ja tyytyväisyydellä. Moninaisten muotojen palvonta ei ole palvontaa ollenkaan. Minkään muun polun avulla ei jakautumatonta Jnána-autuutta voida oivaltaa. Vain Jnánan (viisauden) kukkien, jne. sirottelulla autuudesta voi tulla täydellistä. Tämä valaistu Jnána on Sástrojen saavuttamattomissa. Sattá-sámánya on se, joka on yhteistä ja pitää hallussaan Satin ja Asatin välistä tilaa kaikissa ulkoisissa ajatuksissa. Jumala on pelkästään suuremmin Sattá-mátra. Tämä Jnána alistuu Vikalpoihiin, sitten se luopuu todellisesta muodostaan ja siitä tulee yksilöllinen ja erillinen. Ainut Cit (tietoisuus) sitoo ajattelun avulla Samkalpan säännöllisessä sarjassa Avidyán (eli aineen) eri tiloihin. Sitten riippuvaisena tilasta, ajasta ja muista voimista (ja omaten käsitteet samoista) siitä tulee tietämätön Jíva, joka täyttää Buddhin, Ahamkáran ja Manaksen tehtävät. Tämän Manaksen (mielen) myötä se kaipaa Samsáraa, syntymää ja kuolemaa ja pitää niistä tiukasti kiinni. Kehon elinympäristön ajattelun myötä, se vaipuu suuren harhan kuraan. Ylenpalttinen kärsimys saa sen kulkemaan alemmas ja alemmas loputtomaan laahukseen. Nämä jatkavat sen vaivaamista niin kauan kuin Samkalpaa on jäljellä, ei muuten. Samkalpa itsessään on kärsimystä; sen poissaolo on Brahmista autuutta. Jos hätistät mielestäsi arvostelukyvyn avulla Samkalpan pilvet, silloin jäljelle jää tahraton mieli kuin pysyvä, puhdas, syksyinen taivas. Elä kastautuneena Brahmisen autuuden valtamereen valaistuneessa tilassa, tuhottuasi Samkalpan tahrat virheettömän ponnistelusi avulla.

'Átma-tattvalla on itsessään kaikki Saktit (eli voimat). Nämä Saktit leikkilisten toimintojensa kautta tuottavat orjuuden ja vapautumisen. Átmanissa, joka on sama kaikissa ja on puhdas Jnána ja joka kuitenkin tuottaa kaikki Vikalpat, on lukemattomia Sakteja, sellaisia kuin Icchá Sakti, Vyoman (Ákása) Sakti, Kála (aika) Sakti, Niyati (laki) Sakti, Mahá Sakti, Jnána Sakti, Kriyá (toiminta) Sakti, Kartr (välitys) Sakti, Akartr (ei-välitys) Sakti, jne. Ajnánan leikkisä Sakti tuottaa syntymän ja kuoleman. Mutta ne pysäytetään Saktin nimeltä Nirodha (hallinta) avulla. Kaikkien Bhávanoiden (ajatusten) tuhoaminen erilaisten Árádhanoiden (kunnioituksen osoitus Jumalalle tai Jumalan palvonta) avulla muodostaa puhtaan Púján. "Minän" ei-samaistaminen tähän Karmoista alkunsa saavaan kehoon, on korkeinta Árádhanaa. Sellaisen mietiskelyn

¹¹⁹Púrnakumbha on Mantralla pyhitetyllä vedellä täytetty ja kookoksella peitetty astia. Ylipäänsä tämä on merkki kunnioituksen osoituksesta.

avulla Árádhana tulisi tehdä sellaiseksi. Jnána-valoon verrattuna jopa miljoonat auringot näyttävät pilkulta. Tämä valo on se, joka kaikkien tulisi saavuttaa ajatellen "minäänsä" ei minään muuna kuin tänä valona. Tälle Jnána-purusalle korkein Ákása on pää; alhaisin Ákása muodostaa hänen kultaiset lootusjalkansa. Rajattomat ilmansuunnat ovat hänen kätensä. Kaikki lukemattomat maalliset munat imeytyvät hänen sydämensä nurkkaan. Häikäisevä Paramákása on sen aluton ja loputon muoto. Kuolemattomat Brahmá, Visnu, Rudra, Devendra, jne. ovat kuin ihokarvat tämän suuremmoisen Alkuperusteen keholla. Icchá ja useat muut Saktit, jotka aloittavat luomisen ja ovat moottoreita tämän maailmankaikkeuden mekanismeissa, lepäävät hänen kehossaan. He, jotka oivaltavat, että Korkeimman olemus on sellainen kaikille sopiva palvottavaksi, ovat Jnánan luontoa ja ovat onnellisia Átmisessa Todellisuudessa. Hän elää kaikkialla; on kaikkien tilojen alkulähde; hänellä on aika, joka säätelee kaikkia asioita maailmassa kuin portieeri hänen porteissaan; hän on tahraton Itse-valo. Nauttien pakottomasti kaikista nautinnon kohteista viiden aistielimen ja mielen avulla ja ajatellen sisäisesti kaiken olevan Paramesvaraa, joka on kaikkien Samkalpojen yläpuolella, ihmisen tulisi osoittaa kunnioitustaan Korkeimmalle Vedan määräysten mukaisesti. Mikään Átmanin palvonnan ulkoinen muoto ei ole kelvollinen. Mutta ihmisen tulisi viisauden avulla ilman kärsimystä tai kaksinaisuuden ajatusta osoittaa sille kunnioitustaan. Niin kauan kuin on olemassa viisauden puhdas äly sisäisesti, niin kauan on olemassa Dhyánaa ja kelvollista Árádhanaa. Ihmisen tulisi aina olla Jnána, harjoittipa hän objektien havaitsemista viiden aistielimen avulla tai nukkumista, puhumista, kävelemistä tai hengittämistä. Átmatattvan Dhyána (mietiskely) muodostaa palvonnan välineet tässä Jumalan Árádhanassa. Ylevä ei voi saavuttaa todellista Jnánaa minkään muun polun avulla. Jopa jos tietämätön suorittaa tätä Árádhanan Dhyanaa viidentoista silmänräpäyksen ajan, silloin se tuottaa lehmän lahjoittamista vastaavan hyvän vaikutuksen; jos todellista Átmista jumaluutta mietiskellään sata sekuntia, silloin se vastaa tuhannen Asvamedha-uhrauksen hyviä vaikutuksia; jos sitä pidennetään kahteentoista minuuttiin, siitä seuraa 100'000 sellaisen uhrauksen hyvät vaikutukset. Jos horjumatta jatketaan näin kaksikymmentäneljä minuuttia, siitä seuraa Rájasúya-uhrauksen hyvää tekevät vaikutukset; mutta jos Átma-jnánaa mietiskellään puoli päivää ilman ainoatakaan ajattelua häiritsevää tekijää, silloin seurauksena on 100'000:n sellaisen Yajnan hyöty. Edelleen, jos sellainen mietiskely jatkuu keskeytyksettä koko päivän, silloin ihminen yhtyy tahrattomaan Brahmiseen Valoon. Tämä on korkeinta Joogaa ja tämä on korkeinta Karmaa.

'Olen tähän saakka käsitellyt Jnána-Jumalan ulkoista palvontaa. Nyt tulen käsittelemään sisäistä palvontaa. Unohtamatta koskaan Jumala Paramasivaa kehon sisällä, ihmisen tulisi mietiskellä häntä kaikissa toiminnoissaan sellaisissa kuin meneminen ja tuleminen, nukkuminen ja herääminen, hyvinvoinnista ja objekteista nauttiminen ja ollen kuitenkin niistä erillään oleva. Vaikkakin kosketuksissa maailman moninaisten objektien kanssa, hänen tulisi aina palvoa Siva-lingaa¹²⁰ Jnánan kukkasin, kylvettyään Tattva-jnánan pyhissä vesissä. Tämä Jnána-Jumala leviää kaikkialle kolmeenkymmeneen keskukseen ilman mielen muutoksia, Manakseen, Samkalpoinhin, Pránan ja Apánan väliseen tilaan, sydämeen, kurkun keskelle, kulmakarvojen keskelle, nenänpäähän ja muihin keskuksiin. Loputonta ja jatkuvaa mietiskelyä tulisi kohdistaa Jumalaan, joka loistaa kehossa Valona Manaksesta, silmistä, puhe- ja muista elimistä ja kaikista Saktien joukoista erottamattomana kuten siveät naiset, jotka ovat miehistään erottamattomia; myös Manasta, joka tekee ihmisen kykeneväksi tietämään kolme maailmaa, tulisi mietiskellä ei minään muuna kuin porttien vartijana; ajatukset tulisi tietää sisäisen huoneiston vartijaksi; Vrtti-Jnána-ajatukset ei minään muuna kuin katoavaisen kehon koristeina; Jnánendriyat ja Karmendriyat hänen portteinaan. Näillä ajatuksilla hänen tulisi ajatella, ettei ole mikään muu kuin "Se", joka on Átmanin suora Jnána, loputon, jakaantumaton ei-kaksinainen ja kuitenkin sisältäen itsessään kaiken, itsessään täysi ja täyttäen kaikki, yhdenvertainen kaikkialla ja ollen luontonsa lait, kaikkien sisäinen valo. Näin tulisi suorittaa sisäistä palvontaa oivaltaen, että on itse siitä erottamaton.

'Tämän puhtaan palvonnan avulla syntyy runsaasti valaistusta. Älyn, joka pitää kaikkia tasa-arvoisina, vuoksi keho tuntuu puhtaista sieluista taakalta. Siksi he palvovat aina Jnánaa, joka ylittää kehon, yllämainituin palvonnan ehdoin. Viisaat sanovat, että ylevien harjoittama palvonta on sellaista. Heidän tulisi jatkaa Jnánan palvontaa kaipaamatta asioita, joita eivät voi saada tai olematta objektien hankkimisen tiellä. Heidän tulisi palvoa Jnánaa poimimalla Átminen autuuden syömisestä, juomisesta, hyvinvoinnista, levosta, ajoneuvoihin menosta ja muista nautinnoista. Heidän tulisi palvoa Jnánaa tarjoamalla, sille puhtaiden tekojen kukkasia jopa mentaalisen tai fyysisten sairauden, hirmuisen kärsimyksen, kuninkaallisen oikeuden raskassoutuksen hallinnon tai kovan vastoinkäymisen keskellä. Heidän tulisi palvoa Jnánaa nauttivatpa he objekteista tai luopuivat nauttimisesta.

¹²⁰Linga on yksi niistä muodoista, joiden akutta Häntä on palvottava. Se on suuri mysteeri.

'Nauttiminen suloisin mielin ja ei-kaksinainen tietoisuusin mistä hyvänsä objektista, joka tulee vastaan ja luoksepäsemättömien asioiden kaipaamattomuus, on Jnánarcanaa (eli kukkien, yms. tarjoamista Jumalalle). Jnánan peittämättömien palvojen tulisi pitää iloja ja kärsimyksiä Jnánan luontona (ja tästä johtuen ei siitä erillään olevina). Heidän tulisi pitää kaikkia muotoja ja paikkoja ei minään muina kuin Brahmanina ja palvoa niitä sellaisenaan. Samoin kuin valtameri ottaa vastaan lukemattomia jokia, Jnána on kaikkien nautintojen tilava tekojärvi, tila, jossa ei vihata tai haluta mitään. Olematta ilmentymien, tavallisten tai korkeiden vaikuttamatta, heidän tulisi harjoittaa palvontaa vapauttaakseen itsensä kaikista käsitteiden kaksinaisuuksista, jotka syntyvät ilosta ja kärsimyksestä tilan, ajan ja aineen eroavaisuuksissa. Nämä ovat palvonnan hyvää tekevät ohjeet, jotka on määrätty Jumalan jalosta palvonnasta.

'Juuri kuten kuudesta mausta—happamuudesta, pistävyydestä, karvaudesta, kirpeydestä, jne—nautitaan täysin vain, kun maun Saktit ja mieli liittyvät yhteen, samoin Täyteys ilmestyy, kun kaikki nämä palvonnan välineet yhdistyvät Sántiin (mielen hiljaisuuteen). Kun tämä mielen hiljaisuus saavutetaan, silloin silmänräpäyksessä kaikista objekteista tulee yhtä universaalista nektaria kuin kuun ambrosiaa; mutta jos mietiskelyä yritetään ilman mielen hiljaisuutta, silloin jopa Jnána-(hengelliset) objektit näyttävät kuin kiviltä. Jos objekteista, jotka eroavat tilan, ajan ja aineen vuoksi, syntyvät nautinnon ja kärsimyksen harhat häipyvät mielestä, silloin kehon sisäisen temppelin Jumala tiedetään täysin ilman ainoankaan halun ilmestymistä.

'Puhdas Máya hävittää epäpuhtaan Máyan ja tuhoaa Samkalpan myrkyn. Niin kuin pesijä, joka poistaa lian lialla (t.s. eräänlaisella emäksisellä maa-aineksella), epäpuhdas Máya tulisi tappaa puhtaalla Máyalla. Vaikka puhdas Máya ei ole syy, se kuitenkin näyttää sellaiselta Ácáryan (opettajan) sanojen vuoksi. Todelliset tiedon tavoittelijat kykenevät Opettajan sanojen avulla tuntemaan oman Itsensä. Ácáryan armo saa mystisellä tavalla oppilaan havaitsemaan suoraan Brahmisen Alkuperusteen sisällään vaikka Opettajan on mahdotonta osoittaa Brahmania tänä tai sinä tai oppilaan on mahdotonta ymmärtää kuinka se on hänen suoraa havaintoaan varhaisempi. Jokaisen tulisi tietää se itsessään oman Jnánansa avulla Ácáryan avustuksella ja ymmärtämällä lukuisten Sástrojen todellinen merkitys. On todella harvinaista saavuttaa se tila ilman Opettajan ja hengellisten kirjojen apua. Yhdistettäköön nämä kaikki kolme, t.s. Ácárya, Jnána-sástrat ja todellinen oppilas, silloin on varmaa, että orjuuden takainen tila saavutetaan. Mikäli syntyy yhdysside näiden kolmen viimeksi mainitun kesken, silloin se tuottaa puhtaan Jnánan kuten aurinko tuo mukanaan toiminnat tähän maailmaan. Ei ole epäilystäkään, etteivätkö he yllä mainittua polkua seuraten tee itsestään minun kaltaisteni ylistyksen arvoisia ja saavuta Brahmista tilaa.

'Tämä maailma, vaikkei sitä todella ole, näyttää olevan. Tiedä, Oi jalon Tapaksen Vasistha, että se ei ole mitään muuta kuin heijastus. Tiedä myös, että Jnána on se Alkuperuste, joka tunnetaan Brahmán ja muiden Vác'sta (puheesta). Tämä Caitanya (tietoisuus), joka on kaiken yläpuolella, ilmenee näkyvien asioiden kaksinaisuutena. Monenlaisia nimiä läpikäyden, se kokoaa Ahamkáran mielen ajatusten avulla. Tämä "minän" ajatus tuo mukanaan ajan, tilan ja muiden voimien ideat. Näillä ominaisuuksilla varustettuna Jíva-nimi tulee sen osaksi. Tietämättömissä sieluissa saa sen kanssa samanaikaisesti alkunsa Buddhi. Yhdistyneenä äänen, toiminnan ja Jnánan voimiin, koottu olevainen tuottaa muistin yhdellä hetkellä ja toisella hetkellä siitä tulee Manas, jotta se voi olla Samkalpa-puun siemen. Tämä on se, jota kutsutaan Puryastaka-kehoksi. Sanotaan, että tämä on sanojen istuin. Átmanin avulla Manas omaksuu lukemattomia muotoja. Vain tämä Ákásan, yms. muotojen omaksuminen tuottaa Prakrtin ja muut elementit. Samoin kuin pahat henget ilmestyvät näennäisessä tyhjyydessä, mielen Vásanát syntyvät siinä.

'Nyt jos nämä Vásanát, jotka merkitsevät samaa kuin olemassaolo tässä maailmassa, tuhotaan, silloin siellä tulee olemaan täydellinen hiljaisuus. He, jotka takertuvat pysyvyyden ajatukseen tässä "minässä" tai maailmankaikkeudessa, joka on pelkkä kangastus erämaassa, eivät ole kelvollisia opastettavaksi (Jnánaan). Viisaat moittivat sellaisia henkilöitä äärimmäisen synnillisiksi. Viisas opastaa vain niitä arvostelukykyisiä henkilöitä, jotka ovat hylänneet kaikki harhat; he eivät koskaan unelmoi opastavansa heikkomieliisiä, jotka ovat maallisten harhojen alaisia. Jos he tekisivät niin, se olisi kuin naittisi valvetilan neitsyttä unessa nähdylle aviomiehelle. Oi Vasistha, olen juuri vastannut kaikkiin kysymyksiisi. Lisääntyköön sinussa todellinen rakkaus. Menkäämme.'

Niin sanottuaan Párvatí ja Paramesvara seurueineen jatkoivat matkaansa Ákásassa. Heihän lähtiessään, minä tervehdin ja palvoin heitä kukkasin. Siitä päivästä lähtien olen keskeytyksettä palvonut todellista Jnánaa alati lisääntyvän autuuden polulla ja vapaana kärsimyksestä. Sellaisen väsymättömän ja jatkuvan palvonnan avulla tunnen nyt Vásanoiden olevan yhtä keveitä kuin höyhen. En huomaa keskeytystä palvonnassani päivin enkä öin, koska tarjoan oikean käytöksen kukkasia. Kun tietäjä ja näkyvät kohteet liittyvät yhdeksi, silloin kaikista Átmaneista (egoista) tulee samanvertaisia. Sellaisessa yhtymisen tilassa, jonka Jnánaajoit tietävät, on se, mikä on siinä tilassa (siinä ei ole silloin heille mitään ulkonaista). Tämä on

Jnánátmanin korkeinta palvontaa. Siksi tämän kaltaisen näyn (eli käsityksen) avulla elä, Oi Ráma, tässä maailmassa asioihin kiinnittymättömin mielin. Älä vaivaa mieltäsi sallimalla sen vaellella tässä suuressa maailman viidakossa.

Tällöin Ráma sanoi riemuiten: Olen raivannut itsestäni kaikki epäilyt. Olen tiennyt kaiken mitä tulee tietää. Olen saavuttanut teidän armonne ilman vähäisintäkään mielen epävakaisuutta. Olen surmannut kaikki halut, jotka ovat kuin valtavat, pitkäkärsäiset elefantit. Minun mieltäni ei järkytä mikään. Ylitettyään olemassaolon valtameren vapaana kaikesta harhasta ja kärsimyksestä mielestäni on tullut Brahmisen autuuden täyttämä jalokivi ja se on nyt itse Autuus.

3. BILVA-HEDELMÄN¹²¹ TARINA

Yhteenvedo—Tässä tarinassa annetaan selvitys siitä, että Autuuden laajeneminen, joka syntyy Jnánan palvonnasta, on Kaikki.

Ráma jatkoi: Vaikka teidän sanojenne nektarin kaltainen suihku on hedelmöittänyt minut, sydämeni ei ole tyydytetty. Olkaa siksi niin hyvä ja valaiskaa lisää tätä täpötäyttä Jnánaa.

Johon Muni vastasi: Asia, joka on meistä suloinen ja miellyttävä yhdellä hetkellä, kääntyy meidän aistimuksessamme päinvastaiseksi toisella hetkellä. Kuka ei ole kokenut tätä tässä maailmassa? Kun asioita kaivataan, ne ovat miellyttäviä; ne ovat katkeria, kun niitä ei kaivata. Siitä johtuu, että halut ovat mielihyvän syy. Mielihyvä loppuu, kun tyydytys syntyy. Mutta jos haluaminen loppuu, kaikki muu tuhoutuu. Siksi, Oi Ráma, joka haluat riisuutua objekteihin samaistumisesta, ole vapaana kaikesta halusta, kaikista ajatuksista, (alemmasta) mielestäsi. Jos Antahkaranasi (alempi mielesi) on vailla Vásanoita, silloin sitä ei koskaan häiritä pois tasapainostaan huolimatta monista esteistä sen polulla.

Mielellä on voima luoda tai tehdä tyhjäksi koko maailma yhdessä silmänräpäyksessä. Surmaa siksi tämä mieli joko tuhoamalla Vásanát tai hallitsemalla Prána. Perus-Avidyalla on laajenemisen ja kutistumisen ominaisuus. Näiden kahden (laajenemisen ja kutistumisen) avulla iäti pyörivät Karmat tarttuvat elämään ja kuolemaan. Siksi sinun tulisi hävittää tämä Ajnánan (tietämättömyyden) mieli Ácárya- ja Jnána-kirjojen jatkuvan tutkiskelun voimalla.

Mieli tuhoutuu Pránan hallinnalla tai pysäyttämällä mielen vaihtelu. Sellaista olotilaa viisaat nimittävät korkeimmaksi tilaksi. Autuus, joka syntyy, kun näkyvät asiat ja näkeminen sulautuvat yhteen (näkiään), on kaikkialle levittäytyvää Paramárthaa (Todellisuutta). 'Sitä' lukuunottamatta mitään muuta ei ole. Sellaisen näyn (tai suoran havainnon) avulla mieli tuhoutuu ja tuottaa äärettömän autuuden. Sellaisella Autuudella ei ole kasvua tai vähentymistä, ei ilmestymistä tai katoamista. Arvostelukykyisten Jnánien mieltä ei voi nimittää mieleksi vaan vain Tattvaksi (Todellisuudeksi). Se, josta moninaisten objektien vuoksi tulee eriytynyt, on mieli. Siitä tulee tahraton kuin kullaksi muuttuneesta kuparista. Tämä Jnánan Todellisuus, tultuaan mieleksi, koreilee kerran tässä maailmankaikkeudessa ja sitten saavuttaen Turya- (neljännen) tilan, tulee siksi ikuiseksi Totuudeksi, joka on Turyan yläpuolella. Siten Brahman voi olla sekä yksi että monia kuten tämä monenkirjava kosmos. Kaikki on vain Brahmania. Mielen yms. eriytyminen eivät ole todella olemassa ja ovat aivojen valmistamia lukemattomia harhoja. Tulen nyt havainnollistamaan saman. Kuuntele, Oi Ráma, lyhyttä kaskua, joka hämmästyttää jopa oppineita.

On olemassa niin valtavan kokoinen Bilva-hedelmä, etteivät Kotit (kymmenet miljoonat) eivätkä Mahá-kotit eivätkä edes Yojanoiden Kotien lakh't (100'000) pysty sitä mittaamaan. Se ei mädänny edes silloin, kun Mahá-kalpa umpeutuu. Vaikka muinaisista muinaisin, sen loiste on sellainen, että se on pehmeämpi ja riemastuttavampi kuin kolme päivää vanhan kuun. Se säilyy täysin häiriintymättömänä jopa rajumyrskyjen ja puhureiden keskellä Kalpan lopussa; se on Brahmán munan siemen. On todella mahdotonta vetää rajaa niiden maallisten munien lukumäärälle, jotka siitä kehittyvät ja siihen imeytyvät. Vaikka se on iäti kypsä, se ei koskaan mädänny. Se on kaikkien muiden hedelmien perikuva. Tämän hedelmän lihallinen osa on rajaton ja symboloi Jnánan kaikkialle levittäytyvää luonnetta. Hedelmän ydin on Cit-saktin vaihtelu, joka, Cit-sakti, syntyen (Brahmanin) hedelmässä, joka (Brahman) on sama kaikissa, tuottaa älynsä voiman avulla Ákásan, Kalojen (osien), katoamattomien Lakien, liikkeen, Brahmán munan kuvun, ajan, lukuisten ilmansuuntien, jne epäyhtenäisyyden, joita edustavat ytimen erilaiset osuudet hedelmässä.

Tämä Vasisthan lausunnon vuoksi Ráma tiedusteli: Oi Jnáneista ensimmäinen, olen ymmärtänyt

121 Yleisesti Bel'ksi (*Ægle marmelos*) kutsutun puun hedelmä, joka on muodoltaan pallomainen.

tämän Bilva-hedelmän allegorian. Oi *Ácárya*, tämä Bilva-hedelmä on Jnánan Satin korkein tila. *Ahamkára*, yms. ovat pelkkiä Jnánan perusaspekteja. Oi *Ácárya*, Jnánalla, joka ilmenee yhtenä ja monena, ei ole koskaan mitään erilaisuuksia *sinänsä*. Kurpitsan ydin, joka on *Brahmánda* on *Mahámeru*¹²², jne., kun taas Jnánan Bilva-hedelmän ydin ei ole mikään muu kuin *Ahamkárasta*, jne. ilmestyvät laaja-alaiset maailmankaikkeudet.

4. SILÁN, GRANIITIN TARINA

Yhteenvedo—Tässä tarinassa on tarkoitus valaista sitä, että kaikki asiat (ja esineet), vaikka näyttävätkin erilaisilta, eivät ole mitään muuta kuin *Brahmist* Valoa.

Vasistha jatkoi: Oi iki-ihana *Ráma*, kuuntele vielä toista tarinaa. On olemassa valtava, loistokas graniittikallio, joka on jakaantumaton, vahva, pehmeä ja mitoiltaan loputon. Siitä on kasvanut lukematon määrä kukkivia lootuksia. Niiden lehdet kiinnittyvät toinen toisiinsa ja ympäröivät ryhmän. Jotkin ovat näkyviä ja toiset näkymättömiä; joistakin tulee korkeampia ja toisista alempia. Jotkin ovat lujia omassa tilassaan. Lukemattomia ovat näiden juurettomien lootusten keskellä olevat näkinkengät. Lootusten välissä kasvaa myös lukuisia kiekkoja. Tässä kohdin *Ráma* huomautti, että hän havaitsi yhden sellaisen suuren graniitin *Sálagráman*¹²³ kalliossa, jonka päällä *Visnu* seiso.

Muni jatkoi: Tämä graniitti ei viittaa siihen, jonka sinä olet nähnyt. Minä sovellan sanaa graniitti Citiin sydämessä, jossa ovat maailmojen erilaiset tilat. Graniitti on sydämessä oleva *Jnána*, joka sisältää maailmat, jotka ovat yksi ja kuitenkin monta. Ei-kaksinaisessa ja lujassa *Jnána*-kalliossa ovat maailmankaikkeuksien joukot kuin ilma täyttäen *Ákásan*. *Maa*, *Ákása*, *Váyu*, vuoret ja ilmansuunnat, jotka liittyessään yhteen, eivät muodosta edes äärettömän pientä osaa tästä kalliosta. Tästä kauniista kappaleesta on löydettävissä lootuksen, kiekon ja näkinkengän¹²⁴ pyhät merkit. Sen voidaan sanoa olevan *Susuptin* tilassa. Kaikki maailmankaikkeudet ovat pelkkää *Jnánaa* kuten kallion kappaleet, jotka eivät ole muuta kuin itse kalliota. Viisaat sanovat, että se tulee ikuisesti olemaan sellainen kuin se oli aiemmin. Vaikka kuten graniittisessa kalliossa, sekalaiset maailmankaikkeuden monine merkkeineen ovat imeytyneenä sydämeen, kuitenkin *Cit* on ei-kaksinainen vailla erilaisuuksia. Verrattaessa (kaukana) yhtenä kivenä ilmenevään lootusmetsään, maailmankaikkeudet ovat toisistaan erottumatta *Jnánassa* yhtenä täysinäisenä *Citinä*. Oletko koskaan nähnyt lootusten, jne. kasvavan suuresta kalliosta? Yhtälailla kolme maailmaa ovat (eivät syntyneet *Jnánasta* eivätkä imeytyneet *Jnánaan*) vain pelkkää *Jnánan* valoa. Kuten edellämainitussa *Bilva*-hedelmän ytimen kuvauksessa monet maalliset munat, jotka ovat eriytyneet, sulautuvat yhteen Citiin. Mutta sinun ei tulisi tämän vuoksi päätellä, että niitä on monia. *Brahmanin* *Sat*-aspekti ilmentää itseään tänä muotojen narrinkaapuisena maailmankaikkeutena, jotka ovat kuin lootuksia graniitissa. Sitten ne saavuttavat *Átmanin* istuimen valloittaen sen *Sushuptin*, mielen hiljaisuuden ja tasapainon ja *Jnánan* avulla.

5. ARJUNAN TARINA

Yhteenvedo—Edes sodat, yms. eivät saa mielessä aikaan erilaistumisia ellei se kaipaa tekojen hedelmää.

Näiden Vasisthan sanojen johdosta *Ráma* sanoi: Olen tiennyt kaiken, mitä tulee tietää. Olen nähdyt kaiken, mitä tulee nähdä. Ja kuitenkin minun täytyy esittää teille jälleen kysymys, jotta autuudesta voisi nauttia täysin. Olkaa niin hyvä ja kuvailkaa tämän *Puryastaka*-kehon muotoa, joka kuin kuvajainen lasissa, luo tämän maailmankaikkeuden yhä uudestaan ja uudestaan.

Johon Vasistha vastasi: *Brahman*, joka on vailla alkua tai loppua ja joka on maailmankaikkeuden siemen tullen eriytyneeksi, on *Jíva*; sitoen itsensä erillisyyden ajatukseen, siitä tulee *Ahamkára*; *Mananalla* (mietiskelyllä) siitä tulee *Manas*; älyn varmuudella siitä tulee *Buddhi*; sitten viisi elementtiä (ääni, jne.) *Indiryoiden* (aistielinten) avulla. Ajattelemalla kehoa, siitä itsestään tulee keho; ajattelemalla astiaa, siitä tulee astia. Muotoa (tai eteeristä kehoa), joka omaa sellaisen olemuksen, viisaat kutsuvat *Puryastaka*-kehoksi

¹²²Ihmisen ja myös maailmankaikkeuden keskiviiva tai-pilari.

¹²³Tämänkaltaisen kiven sanotaan symboloivan *Visnu*a ja sellainen löytyy *Gandaki*-joesta.

¹²⁴*Visnun* synbooli.

(kahdeksasta koostuneeksi: Manaksesta, Ahamkárasta, Buddhista ja viidestä aistielimestä, äänestä, jne.). Puhtaan tietäjän tai toimijan tai nauttijan ja todistajan nopeaa muuttumista Jíva-tietoisuudeksi kutsutaan Puryastaka-kehoksi. Uutena syntyneen Puryastaka-kehon kautta unet kasaantuvat unien perään ja tämä maailmankaikkeus näyttää monine harhan luomuksineen todelliselta.

Nyt kuuntele siksi Herra Krsnan, joka seisoj kahareisin maan päällä, osoittamaa polkua. Juuri kuten Vijaya (Arjuna) viettää aikaansa pelkäämättä, niin myös Oi Ráma, tulee sinun viettää omaasi.

Silloin Ráma tiedusteli: Milloin Arjuna (Vijaya) syntyi? Ja mihin Sri Krsna, Laksmin Herra, hänet perehdyttää? Silloin Vasistha kertoi Sri Krsnan Vijayalle osoittamasta polusta seuraavaan tapaan: Yama (kuolema) ajattelee jokaisen neljän Yugan lopussa Yugien aikana tekemiensä Jívojen (egojen) ruumiita ja suorittaa siksi Tapasta. Yhden jakson lopussa hän istuu siinä kahdeksan vuotta; toisessa kymmenen vuotta; eräässä kaksitoista vuotta. Joskus hän istuu viisi vuotta; jälleen seitsemän vuotta; taas kuusitoista vuotta; jne. Samalla, kun Yama näin harjoittaa Tapasta tappamatta ainuttakaan Jívaa, Jívojen lukumäärä kasvaa niin suureksi, että maa on niiden peitossa. Tällaisista käännekohdista johtuu, että Herra vapauttaa maan sen kuormasta asianmukaisella keinolla aivan alusta lähtien. Silloin neljä Yugaa, lukemattomat Jívat, maailmankaikkeudet ja kaikki muu tuhoutuvat.

Tämän universaalien lain mukaisesti Yama, auringon poika¹²⁵, vetäytyy yksinäisyyteen harjoittaakseen Tapasta kaksitoista vuotta kylläisenä Jívojen ruumiista, saavuttaakseen kärsimyksen siteistä vapaan tilan. Silloin maan jumalatar, ollessaan kykenemätön kantamaan manalle menemättömien Jívajoukkojen paljoutta, lentää turvaan Visnun luo. Visnu kehottaa häntä palaamaan takaisin lupaamalla, että hän inkarnoituu maan päälle kahdessa hahmossa, sekä Vasudevan että Pándun poikana, täyttäen lupauksensa ilmestymällä kahden nimisenä, Vásudevana (Krsnana) ja Vijayana (Arjunana). Sitten Dhrtarástran voitokas poika Duryodhana ja muut yhdessä tuttaviensa ja sukulaistensa kanssa käyvät¹²⁶ epäoikeutettuun sotaan Arjunaa ja hänen joukkojaan vastaan. Taistelukentällä, heltyen säälistä nähdessään lukemattomien sukulaistensa ja ystäviensä tulevan kohtaamaan kuoleman, Arjuna päästää jousen otteestaan huimausta tuntien. Tästä johtuen Krsna perehdyttää hänet Jnánaan. Pane nyt tarkoin merkille ne totuudet, jotka Krsna, Sarírin (kehon sisäinen henki) kertoo Vijayalle, Saríralle (keholle).

Ne ovat seuraavat: 'Nyt Arjuna tiedä ilman ainoatakaan mielen vaihtelua Átminen Todellisuus, jota ei voida tuntea mielen avulla ja joka on ilman alkua ja loppua. Se on vailla puutteita. Sinä et tule tämän jälkeen syntymään etkä kuolemaan tässä lihallisessa temppelessä. Sinä tulet olemaan pelkkä Sat. Silloin ei tule olemaan syntymää tai kuolemaa, ei muotoa, jota erotella termein "minä", "sinä", jne. eikä egoa, joka jälleensyntyä. Vaikka tämän ikuisen ja muinaisen Alkuperusteen kehossa, sinä et koskaan tuhoudu. Hylkäämättä tekojen suorittamista sinä voit suorittaa ne kaipaamatta vähääkään hedelmää. Jos sinä tallaat Brahmárpanan (tarjoten kaikki asiat Brahmanille) häviämätöntä polkua, sinä tulet hetkessä olemaan luonnoltasi Brahman. Pitämällä kaikkia asioita Herrasta aiheutuvina, sinusta itsestäsi tulee Ísvaran muoto; ja tultuasi kaikkien orjuudessa olevien Jívojen herraksi, sinä saavutat Moksen ilman Samkalpojen otetta ja näkemällä kaikki tasavertaisina levossa olevan mielen, Tapaksen, Samnyásan (luopumisen), tahrattoman Joogan ja Jnánan avulla.'

Arjuna kysyi: 'Oi Herra, mitä te tarkoittatte Sangan (yhtymisen eli vetovoiman) tuhoamisella, kaikkien asioiden tarjoamisella Brahmanille tai Ísvaralle, Samnyásalla ja erilaistumattomalla Joogalla ja Jnáனால்?'

Krsna vastasi: 'Viisaat sanovat että Brahminen Alkuperusta on "Se", joka on vailla Samkalpoja, kärsimystä tai ajatuksia. Ponnistus ei-kaksinainen Brahmanin saavuttamiseksi on Jnánaa. Viisaat nimittävät sellaista ponnistusta myös Joogaksi. Tieto todellisen arvostelukyvyn jälkeen maailmankaikkeuden ja "minä" identtisydestä Brahmanin kanssa on Brahmárpanaa. Karmoien (tekojen) hedelmistä luopuminen on Samnyásaa. Mielen Samkalpojen tuhoaminen on viisaiden silmissä Sangan tuhoamista. Kaksinaisuuden käsityksestä luopuminen tietäen, että on vain yksi Ísvara, on Ísvarárpana. Mietiskeltyäsi ja palvottuasi minua, tulet saavuttamaan minut ja silloin "minän" varsinainen Todellisuus tulee loistamaan sisälläsi täydellä voimallaan.

'Minulla on kaksi muotoa (eli aspektia), toinen on tavallinen eli alempi ja toinen Korkein. Tavallinen on se, jossa minua edustaa keho, jolla on kädet pitäen kiekkoa, kotiloa, jne. Toisaalta minä olen luonteeltani ei-kaksinainen ja katoamaton Brahminen Todellisuus ilman alkua ja loppua. Tämä on korkein aspektini. Niin kauan kuin mielesi on liian heikko tarttumaan tähän aspektiini sinun tulisi harjoittaa nelikäntisen muotoni palvontaa. Sellaisen palvonnan avulla Jnána täyttyy sinussa ja sinä tulet sitten saavuttamaan korkeimman

¹²⁵Nykyistä aurinkoa kutsutaan Vivisvatiksi, nykyisen Manun isäksi.

¹²⁶Tämä osoittaa, että nämä välikohtaukset tapahtuivat ennen Bhárata-sotaa.

muotoni. Silloin olemassaolon sairaus ei vaivaa sinua. Ollen vapaana (Abhimánasta) itsen samaistamisesta objekteihin, Ajnánaan ja kaikkiin muihin vetovoimiin ne Jnánit jatkavat ikuisesti Brahmisella polulla, jotka palvovat korkeinta todellisuuttani erottelematta nautintoa ja kärsimystä ja vailla kaikkea halua. Viisaat sanovat, että he, jotka suorittavat tekoja ilman ainuttakaan Samkalpaa tuottavaa halua, ovat polttaneet kaikki Karmat Jnánan tulesa. Suorita sinä ilman tuskaa vain ne teot, jotka auttavat sinua hankkimaan Jnánan, Todellisuuden ilman ajatustakaan maallisesta hyvinvoinnista tai objekteista tulevaisuudessa. Viisaat eivät koskaan poikkea kelpoviselta polulta, johon heidän Ácáryansa on heidät perehdyttänyt saapuipa Pralaya (hajoaminen) raivolla tai särkyivätpä vaikka Vindhyan vuoret kappaleiksi. Tahrattoman Tattva-jnánan poissaollessa, Vásanát näyttävät ikuisilta; jos Tattva-jnánan suuri valtameri alkaa levitä ihmisessä, silloin se pesee pois kaikki Vásanát.'

Näin Srí Krsna ystävällisesti perehdytti Arjunan. Sitten hän vaikeni, jolloin voitokas Arjuna puhutteli häntä näin:

'Oi Ácárya, mieltäni vaivannut kärsimys on kadonnut ja kuin lootus auringon noustessa, mieleni on herännyt Brahmisen Alkuperusteen tietoon.'

6. SADAN RUDRAN TARINA

Yhteenveto—Osoitettuaan, että Jnána ilmestyy vaikka ihminen harjoittaa sellaisia tekoja kuin sota, jne. kirjoittaja jatkaa ilmoittamalla tässä tarinassa, että Jnána-näky tekee hänelle mahdolliseksi tietää Átmanin suoraan.

Niin Vasistha kertoi toisen tarinan urhealle Rámalle: Eräässä maassa asuva Samnyásin (askeetikko) oli suuri Jnáni ja hän kykeni menemään Samádhiin tahtonsa mukaan. Pitkän Samádhi-jakson avulla hän oli saavuttanut sellaisen tilan, että hän kykeni ulkoistamaan kaikki mentaaliset vaikutelmat todellisiksi kuviksi. Vedat sanovat, että jokaisella ajatuksella on oma heijastunut kuvansa. Eräänä päivänä hän heräsi Samádhista. Ja silloin hänen mielessään ilmestyi ajatus, että hänen pitäisi iloisesti harjoittaa tavallisia maailman arkipäivän tekoja. Tämä käsite mielessään (että hänen pitäisi tulla toiseksi henkilöksi) hän samassa muutti itsensä toiseksi. Sitten hänessä ei ilmestynyt ajatusta palata Samnyásiniksi, joka hän aiemmin oli. Niinkuin varis satunnaisesti istahtaa palmyran hedelmälle, Samnyásinista tuli halunsa vuoksi toinen henkilö nimeltä Jívata. Mieli kehossa toimien Jívata vaelteli erään kaupungin kaduilla, jonka oli luonut samanlainen mielikuvitus ja sitten asui siellä. Siellä hän ryypiskeli pilanpäiten vähän viinaa, riehaantui ja meni nukkumaan kuin hunajasta juopunut mehiläinen. Nukkuessaan hän uneksi tulevansa toiseksi Brahminiksi kuten puu tulee siemeneksi. Unen Brahminista tuli nyt maan hallitsija. Sitten tästä kuninkaasta tuli oppinut Brahmin unessaan. Mentaalisen heijastuksen vuoksi tämä Brahmin Pandit näytti menevän toiseen maahan ja elävän siellä muutamia päiviä. Sitten hän nukkui eräänä yönä ja löysi itsensä muuttuneena taivaalliseksi neidoksi unessaan. Hän oli, väsyttyään lemmenleikkeihin, syvässä unessa, jolloin hän muutti itsensä hirvilehmäksi. Tämä hirvilehmä, unessa ollessaan, näki itsensä köynnöskasvina, johon se heti yhdistyi. Oi Kuningas, jopa eläimet näkevät unissaan niiden objektien heijasteita, joita ne ovat havainneet valvetilassa näkemällä tai kuulemalla. Tästä köynnöskasvista, joka hohti monin kukin, pehmein kärhöin, hedelmin, yms., muodostui niin sanoakseni metsäjumalattaren asunto. Tämä jumalatar hallitsi älynsä voiman avulla koko metsää ja katsellen sisäänpäin meni Sushuptin tilaan, jolloin hänen köynnöskehonsa muuttui kovakuoriaisen kehoksi. Poraten reiän lootuksen varteen lammikossa se meni siitä sisään. Jopa näennäisesti älyttömillä madoilla ja muilla olioilla on oma tietoisuuden tilansa (omalla erityisellä tasollaan). Silloin, kun kovakuoriainen kisaili vedessä lootuksen lehdellä, kiimainen elefantti rynnisti sinne ja tehden ne levottomiksi alkoi murskata lootuksia ja niillä olevia kovakuoriaisia. Kovakuoriainen katseli elefanttia, joksi se välittömästi muuttui. Tämä pitkäkärsäinen elefantti putosi kaivantoon. Sen jälkeen erään kuninkaan norsunajaja sitoi sen nopeasti ja johdattaen sen sotaan aiheutti sen kuoleman. Ennen kuolemaa siitä tuli kovakuoriainen johtuen sen samaistumisesta toiseen kovakuoriaiseen. Tämä kovakuoriainen, tultuaan taas kuoliaaksi muserretuksi toisen raivostuneen elefantin toimesta, joka aiheutti suunnattoman myllerryksen vedessä, muuttui Hamsaksi (joutseneksi) saamalla sellaisen ajatuksen. Tämä joutsen kävi läpi useita jälleensyntymiä eri matojen muodoissa ja syntyi lopulta vertaansa vailla olevana joutsenena erääseen lootusaltaaseen. Tämä joutsen lensi heti ylös Ákásassa ja nähden Rudran maailmassaan, ajatteli häntä itsenään. Sen jälkeen se saavutti Rudran muodon, joka, Rudra, vaellellen vapaan tahtonsa ja mieltymyksensä mukaan Ganoineen (joukkoineen) Rudran maailmassa, oli täynnä Jnánaa ja hänestä itsestään tuli Siva (Brahman).

Tässä tilassa Rudra alkoi nähdä takautuvasti kaikki menneet elämänsä puhtaan mielensä avulla. Omaten, Rudrana, esteettömän näkökyvyn ja Jnánakehon, hän istui yksinäisyydessä ja alkoi miettiä sadan menneen elämänunensa ihmeitä: 'On todella ihmeellistä nähdä Máyan johtavan kaikki harhaan tässä maailmankaikkeudessa sillä ajatuksella, että maailmankaikkeus on todellinen, samalla kun se on epätodellinen kuin erämaan kangastus. Näin minä vaeltelin monissa paikoissa tässä Máyan suuressa metsässä. Mieleni luomuksen avulla minusta tuli henkilö nimeltä Jívata. Toisessa luomuksessa minä synnyin oppineena Brahminina; sitten kuninkaana toisessa luomuksessa; siten kävin läpi kaikkiaan sadan syntymän sarjan. Nyt olen Rudra. Olen käynyt läpi pitkät vuodet ja Yugat ja lukemattomat teot. Siksi sukellan nyt menneisiin syntymiini ja katselen niitä lähemmin. Sitten yhdistän ne toinen toisiinsa, tarkasteltuani niitä täysin ja teen niistä homogeenisen kokonaisuuden.'

Näin mietiskellen Rudra jäljitti tiensä edelliseen Samnyásiniin ja herätettyään hänet transsistaan, rikastutti hänen mielensä todellisella Jnánalla. Sen jälkeen Samnyásin heräsi ja katseli ympärilleen vapaana harhaisen elämänsä muistumista. Nyt Rudra vuorostaan ajatteli Jívatán kuviteltua muotoa ja saavutti askeetin kanssa tietyn Jnánákásan osan. Heidän avullaan Jívata saavutti tietoisien tilan ja seurasi heitä. Kaikki kolme —Rudra, askeetti ja Jívata täynnä Jnánaa—olivat vapaat vähimmästäkin ihmettelystä vaikka siihen olisi hyvä syy. Heillä oli kolme erillistä kehoa vaikka he olivat itse ei-kaksinainen Brahman. He vierailivat useilla paikkakunnilla, joissa Brahmin ja toiset inkarnoituivat. Ollen vapaana kaikista tahroista, he huomasivat, että jumalainen Jnána yksin inkarnoitui niin monissa kehoissa ja niin monena loistavana Rudrana. Näin kaikki nämä Rudrat¹²⁷ saavuttivat Jnánan. Varsinaisen Rudran pyytäessä jokaista menemään kullekin kuuluvaan paikkaan, jokainen lähti omaan valtakuntaansa. Sitten Jívata, Brahmin ja muut elivät kullekin kuuluvat elämänsä yhdessä puolisoitensa kanssa ja luopuivat kehoistaan sopivaan aikaan ja sulautuivat Brahmaniin itsessään.

Näiden Vasisthan sanojen johdosta, urhoollinen Ráma huomautti Munin sanojen olleen ihmeellisiä ja tahtoen tietää kaikkien näiden ihmeiden synn, sanoi: Kuinka Samnyásinin Samkalpa tuotti Jívatán ja muiden elävät muodot ja teki ne todelliseksi? Eivätkö kaikki Samkalpasta syntyneet muodot ole epätodellisia? Olkaa niin hyvä ja valistakaa minua.

Vasistha vastasi: Kaikki asiat ovat Citissä ja tulevat ulos vain Citistä. Koska se on kaikki, se tulee kaikiksi, joita se ajattelee olevina. Tämä on totuus. Se mikä nähdään unessa, se mikä syntyy Samkalpan avulla, sellaiset asiat tulevat aina olemaan siinä paikassa ja saamaan ajatellun muodon. Ne objektit, jotka syntyvät Samkalpan tai unen avulla, eivät nyt näytä olevan todellisia paitsi Joogan harjoituksen avulla, joka saa ihmisen sulautumaan Brahmaniin. Johtuu vain Joogasta ja Jnánasta, että Ísvara ja muut Devat näkevät kaikki asiat, sillä he ovat kaikkialla. Halutut objektit ovat helposti niiden saatavissa, jotka ovat harjoittaneet jatkuvaa mietiskelyä. Kuinka voi etelää kohti matkaava saavuttaa pohjoisnavan? He, jotka haluavat objekteja Samkalpansa avulla, tulevat ne saavuttamaan; mutta he, jotka tahtovat saavuttaa oman Átmaninsa, eivät koskaan ajattele objekteja. Tietämätön mieli, joka on kaikkien edessään olevien objektien istuin ja joka hellii Samkalpaa suurella ystävyydellä, estää oman kehityksensä jos se keskittyy saman aikaisesti kahteen objektiin eikä pelkästään toiseen sen tuhoamiseksi. Ajatellessaan Vidyádharaa tai Brahmania, ihmisestä tulee se. Tämä on kuvaus Siddhistä, joka virtaa ulos voimaperäisestä, keskittyneestä ajatuksesta. Siksi Samnyásinin Jívasta tuli voimallisen Samádhin avulla Rudra ei-kaksinaisessa Alkuperusteessa. Sitten Rudran Samkalpan vuoksi se ymmärsi kaikkien saavutettujen objektien luonteen. Sitten Jívata ja toiset, jotka syntyivät valaistuneen Samnyásinin Samkalpan avulla, näkivät riemukkaasti kullekin kuuluvan maailmankaikkeutensa Rudran muodon avulla. Todellisen Samkalpan avulla he saavuttivat Tattvan, Todellisuuden; ja oman Samkalpansa avulla saavuttivat Rudra-jnánan istuimen.

7. VETÁLAN (PEIKON) TARINA

Yhteenveto—Osoitettuaan, että jälleensyntymien sarjat, jotka näyttävät niin monelta illusoriselta unelta, ovat Brahmanin itsensä luontoa, kun ne nähdään todellisen (jumalaisen) näyn avulla, kirjoittaja kertoo tämän tarinan.

Ole sinä osattomassa Brahmisessa tilassa, tuhottuasi kaikki Samkalpat ehkäisemällä alemman mielen vähäisinkään herääminen ja ollen näin Sushuptin hiljaisuudessa (*maunassa*). Näin sanoi Vasistha, jolloin Sri

127Jivoja eli egoja kutsutaan tässä nimellä Rudrat. Tämä viittaa siihen H. P. Blavatskyn lausuntoon, että hindujen pyhät kirjat nimittävät egoja eri nimikkein, kuten Rudrat, Asurat, jne.

Ráma kysyi häneltä: Mitä tarkoitetaan (*vác'in*) puheen, (*karanan*) aistielinten ja (*kásthán*) kehon samoin kuin Sushuptin hiljaisuudella?

Johon Muni vastasi: On olemassa kahdenlaisia Muneja, tavallisia ja korkeimpia; edellisiä kutsutaan (*Kásthá*) ruumiillisiksi Tapasvineiksi ja jälkimmäisiä *Jívan*-mukteiksi. Oi maan suojelija, viisaat sanovat, että edelliseen luokkaan kuuluvat henkilöt, jotka kehittäen lujan tahdon harjoittamalla *Pránáyámaa*, hallitsevat aistielimensä Hathajoogan menetelmällä. Mutta he, jotka tunnuttuaan maailmankaikkeuden todellisen luonteen, mietiskelevät sisäisesti *Átmania* ja ovat sisäisesti hiljaisia vaikka liikkuvat ja toimivat maailmassa, ovat puhtaita *Jívan*-mukteja. Sen vuoksi todellinen *mauna* (hiljaisuus) on se haltioitunut tila, jossa Munin mieli lepää. Puheen hallinta on *vák-mauna*; aistielinten alistaminen on *karana-mauna*; fyysisten toimien lakkaaminen on *kásthá-mauna*; nämä ovat ne kolme hiljaisuutta, joissa mielen toiminnot eivät ole lamautuneet. Nämä kolme kuuluvat Tapasvinien ensimmäiseen luokkaan. Mutta viisaat sanovat, että Brahminen autuus ilman alkua tai loppua ja ilman kärsimystä nauttipa ihminen siitä suoraan tietoisesti tai ei, on *Jívan*-muktien *sushupti-mauna*. Kaikkien epäilysten puhdistaminen mielestä sen jälkeen, kun on vakaasti oivallettu tämän maailman harhainen luonne kaikkine Gunineen (*Gunat*), on *sushupti-mauna*. Oivallusta, että maailmankaikkeus ei ole mitään muuta kuin täpötäyttä, hyväenteistä *Jnánaa*, viisaat nimittävät *sushupti-maunaksi*. Kaiken tasa-arvoisena pitämisen ja mielen hiljaisuuden sekä sen tietämisen, että kaikki se, mikä on *Satia*, *Asatia* tai *Sat-Asatia*, ei ole mitään muuta kuin ikuista *Cidákásaa*, sanotaan olevan *sushupti-maunaa*.

Sushupti-maunalla on kaksi alaluokkaa: *Sámkhya* ja *Jooga*. He, jotka tietävät kaiken olevan Brahmania laaja-alaisen oppineisuuden, päivittäisen, virheettömän mietiskelyn (*Nisthán*) avulla ja pyhien kirjojen mukaisen tutkimuksen avulla, ovat *Sámkhyá*-jooegeja. Heitä, jotka saavuttavat helposti korkeimman, ikuisen tilan sellaisin keinoin kuin *Pránan* hallinta jne., kutsutaan *Jooga*-jooegeiksi. Ikuinen levon tila on kaikkien turvapaikka. Tämä tila on kummankin päämäärä. Kun *Vásanoiden* ansaan tarttuneet sekä *Prána* että mieli on tuhottu, se on Brahminen tila.

Ilman tutkimusta mieli näyttää todelliselta; mutta tutkittaessa, se katoaa ohueen ilmaan. Voiko se kuolema olla todellinen, jonka ihminen uneksii unissa, kun se juolahtaa hänen mieleensä? Luja keskittyminen tahrattomaan, ei-kaksinaiseen Perussyhyyn, *Pránan* hallintaan ja mielen kukistamiseen—nämä kolme ovat polkuja, joilla tietää *Moksan* merkitys. Näistä kolmesta yksi tulisi hallita, silloin kaikkien näiden kolmen hyvät vaikutukset saavutetaan, koska ne liittyvät erottamattomasti toinen toisiinsa. Jos mieli ja *Prána* lakkaavat olemasta, silloin ajatukset eivät synny. Molemmat ovat yksi ja sama kuten kukka ja sen tuoksu tai seesamin siemen ja siinä oleva öljy. *Prána* ja mieli pitävät kiinni toisistaan tukijan ja tuetun suhteessa. Jos jompi kumpi surmataan, silloin myös toinen lakkaa olemasta. Molempien tuhoutuminen suo *Moksan* kaikille. Niin kauan kuin ajatuksia ei ole täysin tuhottu hellittämättömällä harjoituksella ihmisen tulisi keskittää mielensä yhteen totuuteen kerrallaan. Sellaisen alituisen harjoituksen avulla mieleen syntyy yksipisteisyys ja haamun kaltaiset ajatukset katoavat välittömästi.

Kuuntele nyt, Oi *Ráma*, voimallisen *Vetálan* kysymyksiä hänen herätessään *Turya*-tilaan, uneksittuaan kauan syntymistä ja kuolemista. Pahasti nälän ahdistama *Vindhyan* metsissä asustava *Vetála* meni vieraaseen valtioon löytääkseen saalista. Sillä oli tapana ravita itseään valtavilla aterioilla. Huolimatta siitä, että se kärsi vatsan poltteen vaikutuksista, se ei koskaan ottanut ihmisiä saaliikseen ilman riittävää syytä. Poikkeavatko jalot koskaan rehellisyyden polulta? Tämä *Vetála* poistui metsästä löytääkseen saaliikseen ihmisen erottaen toisistaan hengellismielisen olennon ja päinvastaisen. Tämän maan valtias oli eräänä yönä partioimassa valtakunnassaan, kun *Vetála* huomattuaan hänet, ärjyi seuraavat sanat: 'Oi kuningas, olet nyt tiukassa otteessani. Sinä menetät nyt henkesi minun käsissäni, joka olen kuin hirvuisen leijona. Sinä tulet hetken perästä putoamaan uhrina minun vatsaani.'

Kuningas sanoi: 'Jos lähestyt minua ilman todellista *Jnánaa*, pääsi pirstoutuu kappaleiksi.'

Vetála vastasi: 'En koskaan tapa ihmistä ilman hyvää syytä. Minä käsittelen kaikkia täydellisellä oikeudenmukaisuudella. Koska te, Oi kuningas, kykenette korjaamaan kaikkien etsijöiden valituksen aiheita, toivon, että ojennatte auttavan kätenne myös minulle. Se, mikä minua raastaa, on eräs epäily mielessäni. Te voisitte lieventää hämmennystäni vastaustenne avulla. Kysymykset ovat seuraavat: Mikä aurinko valaisee kaikki maalliset munat kuin niin ja niin monet hajallaan olevat osat? Minkä avulla *Váyu* saa loputtoman *Ákásan* tai *Atomien* loistamaan? Mikä on se valo, joka on puhdas ja vaihtumaton vaikka siinä syntyy uni unen perään? Mikä on se *Atom*, joka kun läpäisee sisimmän, osoittautuu saman laatuiseksi kuten banaanin varsi, joka on tehty taivukkaasta. Mikä on se erilaistumaton, alkuperäinen *Atom*, joka laajentaa itsensä lukemattomiksi pieniksi maallisten munien atomeiksi, *Ákásaksi*, lukemattomiksi egoiksi, loistaviksi auringoiksi, *Meruksi* ja muiksi objekteiksi? Tähän suuremmoiseseen vuoreen, joka on alkuperäinen, muodoton

Atomi, verrattuna nämä maailmankaikkeudet vaikuttavat kiviltä.'

Kuningas suorastaan nauroi näille Vetálan kysymyksille. Kuuntele, Ráma, kuninkaan antamia vastauksia.

Kuningas vastasi: 'Kaikki maailmankaikkeudet loistavat iäti sarastavassa Jnána-auringossa. Verrattuna tämän auringon säteisiin kaikki maailmankaikkeudet ovat vain niin ja niin monta hiukkasta. Auringon valosta johtuen maailmankaikkeudet loistavat. Brahmanin pyörremyrsky on se, joka jauhaa pölyksi Kálan (Ajan), Ákásan, vaihtelun, Citin ja muut olemassaolot ja saa ne loistamaan niiden todellisessa tiloissa. Kaikkialle levittäytyvä Brahman loistaa omassa luonnossaan jakaantumatta ja omaten todellisen levon vaikka uni unen perään syntyy tässä maailmankaikkeuden pitkitetyssä unessa. Niinkuin banaanipuu, joka kun sitä tutkitaan, tuottaa taivukkaan taivukkaan perään kunnes sillä lopulta on varsi, samoin Brahman yksin loistaa lukemattomien maailmankaikkeuksien sisällä, jotka syntyvät syvemmillä ja syvemmillä avaruuden kätköissä. Yllä mainittu Brahman on se, joka ollen eteerinen ja kaiken älyn yläpuolella, on korkein Atomi. Koska se on päättymätön, se on Merun ja muiden objektien syy. Merun, yms. suunnaton laajuus näyttää pelkältä pieneltä hiukkaselta, kun sitä verrataan tähän. Ollen saavuttamaton, tämä Brahman on korkein Atomi; ollen Täyteys, se on valtava vuori. Tämä Átman, vaikka omaakin moninaisia muotoja, on kuitenkin ilman muotoa ja luonnoltaan todellinen Jnána, ollen kaiken kasvualusta. Tähän ei-tiedettävissä olevaan Átmaniin verraten kaikki maailmankaikkeudet ovat pelkkä ydin. Sen keskellä, joka on pelkkää Vijnánaa, maailmankaikkeus on.'

Kuultuaan nämä kuninkaan sanat, Vetála oivalsi Todellisuuden ja hänestä tuli mieleltään levollinen. Sitten, vetäytyen yksinäiseen paikkaan, hän kadotti lopullisesti nälkensä ja pysyi puhtaassa Samádhissa ilman pienintäkään mielen vaihtelua.

8. BHAGÍRATHAN TARINA

Yhteenveto—Osoitettuaan, että kaikesta tulee Brahmania *susupti-maunan* avulla, kirjoittaja jatkaa nyt valaisemalla sitä tosiseikkaa, että samat tulokset voi saada luopumalla Sangasta.

Oi Ráma, ole niin kirkkaasti valaistu mielin kuin Ákása, ei-vaihtelevan, sisäisen Átmanin avulla, vetäen mielesi pois objekteista ja suorittamalla maalliset toimet vain velvollisuuden tähden. Tehden mielestäsi rauhallisen ilman vähintäkään halua tai epätoivoa, tuhoten epäpuhtaan mielesi puhtaan mielesi avulla ja ollen päättäväinen Maunin, ei-kaksinainen, luonnoltasi pelkkää hiljaisuutta ja katselemalla kaikkia tasa-arvoisesti, sinä kykenet suorittamaan kaikki asiat, jos pystyt käyttäytymään kuin kuningas Bhagíratha, joka oli mieleltään luja ja puhdas, johon tietämättömyys ei kajonnut ja joka suoritti kaikki velvollisuutensa, jotka tulivat hänen eteensä.

Ráma kysyi: Oi Ácárya, minkä mielen voiman avulla Bhagíratha kykeni nauttimaan korkeimmasta autuudesta ja syöksemään maahan jumalaisen Bhágirathín (Gangán) korkeuksista?

Neljään Vedaan perehtynyt Muni Vasistha vastasi: Elipä kerran kuningas nimeltä Bhagíratha, joka oli oivaltanut ei-kaksinaisen Alkuperusteen. Hän oli maapallon oikeamielinen suojelija. Hänen kätensä oli paljon anteliaampi kuin itse Cintámanin jalokivi. Hän kykeni, tuomalla Gangán vedet, herättämään henkiin monet esi-isänsä, jotka olivat muuttuneet tuhkaksi¹²⁸ (pelkästä Kapilan katseesta) Pátalassa ja näin kuljettamaan heidät Satya-lokaan vapaaksi helvetin kärsimyksistä. Hän sai kaikki asiansa toimimaan kuunvalkean päivänvarjonsa vaikutuksesta. Tämä kuningas alkoi jo varhaislapsuudessaan tarkkailla maailman kärsimystä viliseviä tapahtumia. On todella kummallista, että sellainen kypsyys hengellisten asioiden eteeriseen tutkimiseen heräsi suurella peräänantamattomuudella hänen mielessään. Siksi, vetäytyen yksinäisyyteen, pystyäkseen ilmaisemaan ajatuksensa kuten kukkiva kasvi samanhenkisessä kasvupohjassa, hän ajatteli seuraavasti tämän sekalaisista, toisistaan erillään olevista objekteista koostuneen maailmankaikkeuden todellista luonnetta: 'Ei ole mitään uutta auringon alla. Kaikki asiat katoavat vain palatakseen uudessa muodossa. Päivät menevät palatakseen taas; yöt toistuvat uudestaan ja uudestaan. Niin toistuvat syömisen ja muiden Karmoien teot. Harhaan sotkeutuneet ihmiset tekevät samoja asioita uudestaan ja uudestaan häpeämättä tai väsymättä vähääkään tehdessään sellaista. He uppoutuvat toimiin, jotka saavat heidät masentumaan tarjoamatta mitään hyvää. Se on todellista toimintaa, jonka suorittaminen auttaa ihmistä saavuttamaan sen tahrattoman Yhden, jonka takana ei ole mitään kaivattavaa; muut Karmat, jotka saavat

¹²⁸Rsi Kapila muutti pelkällä silmänsä vilkaisulla Sagarán 60'000 poikaa, kun he tuottivat hänelle ikävyvyyksiä koskien Asvamedha-uhrauksessa irralleen päästettyä hevosta.

aikaan kaksinaisuuden käsityksen, ovat myrkyllisiä sairauksia. Ajnánit toistavat aina samoja tekoja; mutta eivät Jnánit.'

Sitten Bhagíratha, jonka mielen valtasi maallisten asioiden pelko ennen kuin hän kunnolla ymmärsi niiden todellisen luonteen, meni etsimään Gurua ja löydettyään erään nimeltä Tritula, heittäytyi hänen jalkojensa eteen ja puhutteli häntä salassa sydän suuresti vavisten: 'Oi Munien Herra, onko ihmiskunnan hirmuisella kärsimyksellä, jonka tuottavat höperyys, kuolema, harha ja muut pelot, mitään rajaa? Olkaa niin hyvä ja valaiskaa minua tässä asiassa.'

Tritula sanoi: 'Jos tiedät kunnolla loistavan Jnánátmanisi, kaikki kärsimyksesi katoavat hetkessä; sydämesi orjuus päättyy; kaikki epäilyksesi selviävät; ja kaikki Karmat tuhoutuvat. Silloin sinusta tulee Cinmátra (absoluuttinen Tietoisuus), joka tulisi tuntea. Kuulet tästä Paramátmanista minulta. Tämä ikuinen ja kaikkialle levittäytyvä Yksi ei kykene täyttymään eikä ehtymään. Se on todellinen Jnána, levossa oleva, tahraton, mahdoton hävittää ja ilman Gunia. Sellainen on Ainut Alkuperuste.' Niin sanoi Muni Tritula, joka oli vailla kaksinaisuuden ajatusta.

Bhagíratha sanoi: 'Kuinka ihminen voi vakiintua lujasti havaitsemaan kehon ja muut objektit omasta Itsestä erillään ja olemaan samaistumatta ala-arvoisiin, maallisiin toimiin? Oi Ácárya, osoittakaa vastauksellanne minulle suosiotanne.'

Tritula sanoi: 'Mieli saavuttaa Svarúpa Nisthán (Todellisuuden mietiskelyn) kaikkialle levittäytyvän älynsä avulla. Silloin korkein Jíva, joka on tullut kaikiksi muodoiksi, ei koskaan altistu jälleensyntyisiin. Viisaat, löydettyään Moksan, määrittelevät Jnánan ei-viehätysvoiman ominaisuuksien liittämiseksi suhteessa vaimoon, kotiin, jne., välinpitämättömyydeksi mielihyväästä ja kärsimyksestä, kaikkien tasa-arvoisena pitämiseksi, ei-kaksinaisuuden oivaltamiseksi, vaikka kehossa liikkuen, yksinäisyyden rakastamiseksi ilman yhdistymistä ihmiskuntaan, koskaan-päätymättömäksi hengelliseksi mietiskelyksi ja intuitiiviseksi, suoraksi havainnoksi. Muut polut kuin nämä synnyttävät tietämättömyydestä alkunsa saavaa kärsimystä. Kun ihminen tuhoaa "minän" samaistamisen tähän kehoon, on se kiihkoa ja vihaa tuottavan syntymien ja kuolemien taudin ihmelääke. Silloin Caitanya havaitaan suoraan.'

Tässä kohdin Bhagíratha keskeytti Munin sanoen: 'Kuinka poistetaan "minän" ajatus, joka perustuu tähän kehoon kuin vuoreen kiinnittynyt puu?'

Jalo Ácárya vastasi: 'Estettäessä lujasti mieltä antautumasta nautinnon kohteille ja asettamalla se lepoon kaikkialle levittäytyvään Satiin, silloin se lakkaa. Jos olet objektien halun tuhoamisen jälkeen ei-vaihtelevassa tilassa, silloin "minän" ilmestyminen loppuu ja Brahmanin ei-kaksinaisen tila yksin on. Tämä on se Brahman, josta kaikki Vedat puhuvat. Jos luovut kaikista kastien, elämänohjeiden, jne. eroista, omaksuen puutteen ilman kolmenlaisen (vaimon, jälkikasvun ja omaisuuden) halun häivääkään, luopuen omaisuudesta vihollistesi hyväksi, vapaana Ahamkárasta ja luovuttuasi huveistasi, jos elät ilman mitään kuormaa mielessäsi, sinusta tulee Brahman, korkeimmasta Korkein.'

Kuultuaan nämä Munin sanat, leveäharteinen Bhagíratha suoritti monenlaisia toimia tähtäimenään hallita mielensä. Jonkin ajan kuluttua hän suoritti jalon Yajnan nimeltä Agnistoma; tutkittuaan ansaitun ja ei-ansaitun, kaikki hänen lainmukaisesti karttunut omaisuutensa jaettiin köyhien, jumalalliseen syventyneiden Brahmineiden, sukulaisten ja muiden sinne tulleiden kesken. Kolmen päivän kuluttua hän poistui vain yksinkertainen vaate mukanaan. Keskellä sukulaistensa ja kaikkien muiden korvia huumaavaa itkua hän jätti rakkaan kotimaansa vihollisensa hyväksi ja ollen täynnä Munin hyviä ominaisuuksia vaelteli yksin. Pelotta hän kuljeksi yli vuorten, läpi kaupunkien ja metsien, joissa kansalaiset eivät tunteneet hänen kasvojaan tai nimeään. Lyhyessä ajassa hän karkotti kaikki sydämensä halut. Sitten hän sulautui Atmaniin mielen äärimmäisen hiljaisuuden avulla. Vaelleltuaan yli koko maanpiirin, hän saapui eräänä päivänä maahan, josta hän oli lähtenyt vihollisen hyväksi ja voitettuaan täysin kaikki aistinsa, kulki ovelta ovelle pyytäen almuja entisten ministereidensä ja muiden porteilla. Ihmiset, jotka tunnistivat hänessä entisen kruunatun kuninkaansa, alkoivat vuodattaa kyyneleitä hänet lähestyessään. Vaikka hänelle oli osoitettu kunnioitusta ja viholliskuningas pyysi häntä ottamaan valtikan ja suojelemaan alamaisiaan, hän ei luopunut kutsumuksestaan eikä kaivannut edes vähäpätöisintä asiaa. Sitten hän poistui tuottaen ääretöntä mielihäpeää ja pettymystä kaikille. Täynnä autuutta todellisen mielen hiljaisuuden vuoksi, hän vaelteli vailla sydämen masennusta sisäisessä Atmisessa näyssään minne hyvänsä hän menikin kuten hänen Gurunsa teki, vaeltelipa hän yli vuorten, läpi metsien tai muiden paikkojen. Näin Ácárya ja hänen opetuslapsensa nauttivat hiljaisista ja tyynistä mielistä; ja ylläpitäen kehojaan ikään kuin leikkissä he olivat välinpitämättömiä siitä oliko heillä kehot vai ei. Vaellellen onnellisina ja ajatellen tarkkaan sitä, että heidän tekonsa seuraavat universaaleista laeista muotoutuvaa menettelytapaa, he olivat välinpitämättömiä mielihyvälle ja kivulle tai välimuodoille ja pitivät arvottomina helyinä omaisuutta, naista ja kahdeksaa Siddhiä, sellaisia kuin Animaa, jne.

Tämän laajaan maan kuningas oli kuollut jättämättä jälkeensä perijää. Ministerit pohtivat seuraajan nimeämistä, kun miellyttävän näköinen kerjäläismunkki Bhagíraha ilmestyi paikalle ja osoittautui kelmolliseksi seuraajaksi. Tultuaan voidelluksi kuninkaaksi, hän kantoi tämän alueen valtiikkaa ja suojeli sitä lukemattomin armeijoin. Nämä uutiset saavuttivat hänen edellisen kuningaskuntansa, jonka kansalaiset kääntyivät hänen puoleensa ja pyysivät häneltä hartaasti: 'Kuningas, jonka te vihitte sijaanne, on kuollut. Olkaa niin hyvä ja ottakaa vastuullenne myös meidän kuningaskuntamme hallinta.'

Koska ei ole sopivaa halveksia omaisuutta, joka tulee ihmiselle tavoittelematta, hän suostui heidän hartaisiin pyyntöihinsä. Niin Bhagíraha alkoi hallita koko maata. Täydellistä hiljaisuutta (eli aistien hallintaa), mielen lepoa ja kaiken tasa-arvoisena pitämistä ylläpitäen hän oli vailla halua ja järkähtämätön. Niinpä seuraten rehellisyyden tarkkaa polkua kaikissa liiketoimissaan, hän harjoitti virheetöntä Tapasta useita vuosia vapauttaakseen esi-isänsä, tuoden maan päälle Gangán jumalaisen joen ja saaden sen aikaan ilman, että sen pyhyys väheni hiukkaakaan.

—

9. SIKHIDHVAJAN TARINA

Yhteenveto—Tällä tarinalla on tarkoitus osoittaa, että Ácárya ja todellinen luopuminen tasoittavat korkeampaan päämäärään johtavan polun vaikka monia esteitä voi tulla väliin.

Oi, sulauta itsesi kaikkialle levittäytyvään Atmaniin kuten Kuningas Sikhidhvaja, joka luopui mielinimisestä suuresta linnusta. Niin puhui Vasistha Rámalle, jonka jälkeen jälkimmäinen kysyi häneltä näin: Kertokaa minulle, Oi Guru, kuka oli tämä Kuningas Sikhidhvaja, joka imeytyi kaikkea syleilevän autuuden ekstaattiseen nautintoon? Suokaa minulle siunauksenne niin, että Jnána, joka on kaiken perusta, voi ilmetä minussa ja kasvaa täyteen vahvuuteensa. Sen jälkeen Muni vastasi: Tämä kuningas, joka kantoi nimeä Sikhidhvaja, syntyi Dvápara-Yugan aikana sen jälkeen kun seitsemän Manua¹²⁹ oli kuollut. Hänen oikeudenmukaisuudellaan ei ollut rajaa ja hän oli vailla halusta syntyviä huonoja ominaisuuksia. Hän oli täynnä laupeutta ja muita hyveitä ja varjeli hiljaisuutta vapaana sanojen tuottamasta eripuraisuudesta. Hän oli viljellyt henkistä sekä ruumiillista pidättyvyyttä ja muita tahdon voimia ja riemuitsi erityisesti tehdessään hyvää toisille. Hänen aviopuolisonsa oli Cúdálá¹³⁰, joka syntyi Tapaksen kautta Saurástra-maan kuningattaren kohdussa, kuningattaren, joka muistutti kauneudessa riikinkukkoa ja jonka katoamattomilla hyveillä ei ollut vertaista maailmassa. Nämä kaksi elivät yhdessä täydellisessä onnessa. Heidän mielensä sekoittuivat toisiinsa suorittaen toimia ilman pienintäkään mielipide-eroa perehtyneinä tiedon kaikkiin osa-alueisiin. Riemuiten he viettivät nuoruutensa ikään kuin pelkästään yksi elämän henki täyttäisi heidän kehonsa. Koska heidän vuotensa soljuivat suloisesti, heidän nuoruutensa katosi kuin vesi rikkoontuneesta ruukusta ja keski-ikä laskeutui heidän päälleen kuin lumihiualeet lootuksille puron vedessä. Niinkuin vesi noruu pois kämmeneltä, heidän elämänsä kiisi pois päivä päivältä. Silloin halut, jotka olivat nuoruudessa laajentuneet lisää ja lisää kuin kurpitsa, joka kasvaa sadekautena jopa pyörittäen itseään ympäri ja ympäri, alkoivat vähetä kuin vesi syksyllä. Kaikki ilot, jotka kerran syntyivät kehossa, juoksivat siitä pois niinkuin nuolet jousesta. Aivan kuten banaanipuusta tulee hyödytön, kun se on kasvattanut hedelmäterttunsa, samoin he tulivat välinpitämättömiksi maallisia toimia kohtaan maistettuaan niiden hedelmää. Täydessä sydämen yhteisymmärryksessä he alkoivat mietiskellä; Varmasti se tila on kaikkein suosiollisin, josta mieli, kun se sen kerran saavuttaa, ei koskaan käänny toisaalle. Mutta sellainen arvostelukykyinen tila on mahdotonta noiden maallisen olemassaoloon heittäytyneiden kohdalla. Siksi kaikkein ylevin Adhyátma-jnána yksin on varma ihmelääke, joka parantaa jälleensyntymän sairauden.

Tultuaan näin siihen johtopäätökseen, että jälleensyntymää ei voi väistää muuten kuin Átma-jnánan avulla, he omaksuivat elämäntyylin, jossa heidän mielensä oli imeytyneenä todelliseen mietiskelyyn. Ja saavuttaakseen tavoitteensa, he liittyivät välittömästi viisaiden ja oppineiden seuraan. Näin he elivät kauan yhdessä riemuiten heille kertyneestä tiedon määrästä ja soveltaen hengellisyyden käytännön elämää sen tiedon mukaisesti. Sitten todella arvostelukykyinen Cúdálá, kuultuaan ja ymmärrettyään täysin Sástrojen

129Seitsemän Manu on Vaivasvata, joka on nykyinen Manumme.

130Käsillä olevalla tarinalla, vaikka sen tarkoituksena on kuvata Ácáryan armoa ja todellista luopumista, on salainen, esoteerinen merkitys. Esimerkiksi, sana *cúdálá* jaettuina kahteen osaan merkitsee 'lepäilee pään päällä'. Siitä johtuu, että se joka lepää pään päällä, käpyrauhanen, on Buddhi—Átminen Sade. Cúdálá on se, joka vaikka onkin Sikhidhvajan vaimo, perehdyttää hänet Jnánaan. *Sikhidhvaja* merkitsee häntä, jolla on riikinkukkolippu. Tarkkaavaiset opiskelijat tulevat ymmärtämään riikinkukon väristä, että hän symboloi korkeampaa Manasta.

todellisen merkityksen, jonka viisaat opettivat korkeampaan hengellisyyteen johtavien eri tasojen saavuttamiseksi, alkoi vaihtaa ajatuksia itsensä kanssa:

'Samalla, kun Átman on olemassa (koska minä havaitsen sen selvästi), mihin me käytämme termiä "minä"? Mistä on lähtöisin tämä mielen harha? Kenelle se kuuluu? Kuinka se syntyi? Kuinka voimme soveltaa termiä "minä" meille näkyvään kehoon? Koska keho on liikkumaton ja tietämätön, termiä "minä" ei voi soveltaa siihen. Vielä, voiko termiä "minä" soveltaa kymmeneen elimeen, jotka tekevät kehon eläväksi? Ei, sillä kuten tiiltä liikuttaa keppi, samoin kymmentä liikkumatonta ja erillistä elintä liikuttaa harhaileva mieli. Voiko termiä "minä" soveltaa Manakseen, joka panee liikkeelle elimet Samkalpan voimansa avulla? Ei, sillä jopa Manas on liikkumaton, ollen pakotettu toimintaan Buddhin varmuuden toimesta kuten lingosta singottu kivi. Eikä "minä" ole Buddhi¹³¹, koska se on vuorostaan Ahamkáran herättämä. Eikä se ole turmiollinen Ahamkára, joka herättää Buddhin, koska Ahamkára on Jívan (korkeamman egon) liikkumaton istuin. Vielä kerran, voiko "minää" soveltaa Jívaan, joka liikuttaa Ahamkáraa? Ollen liikkeen ja Pránan luontona, se lepää sydämessä ja nauttii siellä Pratyagátmanin autuudesta. Tästä johtuu, että Jíva ei ole "minä"; näin olen nyt tämän tutkimuksen avulla oppinut, että se, joka tekee Jívasta onnellisen on Átman, todellinen Jnána. Sellainen Jnána ei ole koskaan objektien himmentämä vaan tulee aina vain kirkkaammaksi ja kirkkaammaksi. Oma Jívani on olemassa vain Átmisen todellisuuden, ikuisen Jnánan avulla. Totisesti Jívan tilaa, Jívan, jonka objektit kietovat pauloihinsa, voidaan hyvin verrata veteen syvässä altaassa tai tuulenvireen tuomaan lemahdukseen. Tästä Jnána-voimasta, joka on kietoutunut objektien havaitsemisen pauloihin, jotka (objektit) ovat kuvitteellisia ja Tamaksen ideoimia, tulee epäselvä ja niin muodoin passiivinen; siksi nykyinen Jíva on tietämätön todellisesta tilastaan kuten kuumuudesta runsaassa vedensaannissa. Näin todellisesta Cit-Saktista tulee Jíva ja tultuaan epätodelliseksi ja Támaiseksi objektien haluamisen vuoksi, se havaitsee taas todellisen tilansa Átma-jnánan avulla (tulemalla jälleen siksi Jnánaksi).

'Tämä Átma-jnána on tunnettavissa vain oman itsen avulla eikä kenenkään muun. Olen nyt tuntenut Átma-jnánan, joka tapahtuu vasta pitkän ajan kuluttua. Korkeimman Tietoisuuden kaikkialle levittäytyvän luonteen ei-oivalluksen vuoksi meissä syntyy kuusi elintä, mutta jos se todellinen Cit oivalletaan perin pohjin, silloin Manaksen, yms. havaitaan olevan kuvitteellisia. Jnánan mittaamaton Täyteys yksin todella *on*. Tätä Jnánaa kutsutaan myös Mahácitiksi tai Mahásattáksi. Tälle Itse-valolle, joka on tahraton vailla kärsimystä, eriarvoisuutta tai egoismia, on annettu myös Parabrahmanin tai Paramátmanin nimikkeet ja se loistaa kaikkialla samaan aikaan, ollen ääretön, täysin puhdas ja kaikkivoipa.'

Ja tapahtui niin, että jumalaisen sisäisen näkynsä avulla kuningatar nautti Átmanin todellisuuden tietoisuudesta päivittäin ja pysyi vakaasti tässä olotilassa. Suorittaen säntillisesti päivittäisiä toimiaan kaipaamatta vähääkään niiden hedelmiä, hänen halunsa ja mielensä taipumukset objekteja kohtaan lakkasivat tyystin eivätkä häntä vaivanneet vastakohtat, halut tai vihat. Suorittaessaan toimiaan vailla kiintymystä tuloksiin, hänen mielensä kypsyi ja siitä tuli autuuden astia. Sitten, keskeytymättömän harjoituksen avulla Átminen todellisuus—se varmuuden todellinen oivallus, joka on kaiken rinnastuksen tuolla puolen ja jota ei voi kukaan muu kuin itse arvioida—tuli hänen suoran havaintonsa piiriin ja hän loisti sädehtivää hengellistä valoa¹³² ja hänestä tuli kuin pehmeitä kukkia kantava köynnöskasvi.

Nyt tapahtui, että Kuningas Sikhidhvaja, huomattuaan ilokseen ihmeellisen säteilyn, joka loisti yhä enemmän ja enemmän vaimonsa kehon ympärillä ja ihmetellen loistetta, joka ylitti kaiken sen, jonka hän oli aiemmin nähnyt, lausui seuraavat sanat:

'Kuinka on mahdollista, Oi rakas, kun sinä nyt näytät säteilevän niin suurta kauneutta ikään kuin nuoruutesi olisi palannut sinuun takaisin, ikään kuin sinusta olisi tullut kauneuden perikuva, että olet nauttinut pitkän siemauksen jumalaista nektaria ja saavuttanut ikuisen, taivaallisen autuuden Brahmissen tilan? Kuinka on mahdollista, että mieltäsi on nyt siunattu tyneydellä vailla nautinnon haluja ja vapaana epävakaisuudesta? Minkä johdosta omaat tämän mielen ja kehon täydellisen kauneuden? Tahdon sinun kertovan minulle puhtaudestasi.'

Tähän Cúdálá antoi seuraavan vastauksen: 'Hylättyäni tämän maailmankaikkeuden, joka on sekä *rúpa* että *arúpa*, minä saavutin sen mahtavan ja vertaansa vailla olevan Yhden, joka jää eloon kaikkien asioiden tuhoutumisen jälkeen maailmankaikkeudessa; tästä johtuu säteilevä Tejas kehossani. Olen oivaltanut sen, mikä on kaiken perusta, ollen atomien atomi ja homogeeninen kokonaisuus ilman luomista ja tuhoutumista; näin syntyy kehossani tämä säteilevä Tejas. Vaikka en nauti aistiobjekteista, saan kuitenkin sieltä onnea ilman sellaiseen onneen liittyvää kärsimystä ja siksi kiintymys ja viha ovat jättäneet minut. Siksi

131Hindulaisissa Vedan teoksissa Buddhi, Manas, Ahamkára ja Citta ovat alemman mielen neljä aspektia. Buddhia ei tulisi pitää Átmisena välittäjänä kuten teosofisessa kirjallisuudessa.

132Tämä tukee sitä tosiseikkaa, että kun ihmisestä tulee Brahma-jnáni, Tejas eli hengellinen sädekehä ympäröi häntä.

nautin tyytyväisyydestä ja ruumiillisesta kauneudesta. Ilman, että silmilläni ja mielelläni havaitsemani objektit vaivaavat minua mitenkään, oivallan itsessäni sen Tietoisuuden (Caitanyan), jolla ei ole maailmankaikkeuden ominaisuuksia ja joka on ei-luotu. Näin syntyy kauneuteni.'

Näiden Cúdálán sanojen johdosta hänen miehensä, kuningas, tutkiskelematta syvempää vaimonsa sydäntä, hymyili tälle pilkallisesti ja puhutteli häntä näin: 'Oi taimen kaltaisen vyötärön omaava nainen, olet lausunut sanoja, jotka kuvaavat vain sairauttasi. Puhut kuin hän, joka on menettänyt mielensä tasapainon. Kuinka sinun, joka piehtaroit kuninkaallisen hyvinvoinnin loistossa, on mahdollista oivaltaa Átman? Jopa kaikkein suuremmissimmat miehet, jotka luovuttuaan tästä mitättömästä maailmasta, ovat saavuttaneet sen haltioituneen, kaikkialle levittäytyvän prinssiin, ovat tehneet niin vasta irrottauduttuaan näkyvästä maailmankaikkeudesta. Kuinka on mahdollista, Oi nainen, että sinä voit tavoitella sitä, jonka vain viisaat voivat suoraan tietää? Sinun voidaan sanoa nauttivan siitä vain siten kuin ne huono-osaiset, jotka eivät kykene saavuttamaan tätä tilaa, tunnustaen julkisesti ymmärtäneensä sen intuitiivisesti sisällään ja kääntyen sitten pois silkasta inhosta. Kerro siksi minulle, mitä tarkoitat. Kuinka voivat sinun kaltaisesi ihmiset oivaltaa Átmanin sisällään? Sinä olet pelkkä hauras luontokappale, vähä-älyinen, epävakainen, altis tunteiden vaihtelulle.' Niin sanottuaan hän nauroi ääneen ja poistui. Tämän johdosta Cúdálá vain sääli kuninkaan tietämättömyyttä ja pysyi tyynenä Átmanin sisäisessä tietoisuudessa ajatellen, että kuningas ei arvostanut hänen sanojaan siksi, että hän piti näkyvää maailmankaikkeutta kaksinaisena ja siksi, että häneltä puuttui todellisen autuuden nautinto.

Tämä pariskunta jatkoi kuitenkin yhteiselämänsä yhtä tasapainoisena ja onnellisena kuin ennenkin. Säilyttäen kuten hän teki täydellisen mielen tasapainon, vaimo oli täysin voittanut halunsa. Mutta hänessä syntyi oman tahtomisensa kautta halu olla 'taivaiden kulkija' (saadakseen miehensä vakuuttuneeksi todellisista voimistaan ja johdattaakseen hänet siten hengelliselle polulle). Tätä tarkoitusta varten hän istuutui yksinäiseen paikkaan miellyttävään asentoon saavuttaakseen valaistuksen.

Tässä kohdin Ráma kysyi Vasisthalta polusta, jolla sellaiset psyykkiset voimat kuten kulkeminen Ákásassa, jne. kehittyvät pitkän ja vaikean harjoittelun seurauksena. Vasistha vastasi: Vaikka oletkin kesken Sikhidhvajan tarinan kerrontaa kysynyt valaistusta Joogan harjoittamiseksi, suvaitsen vastata sinulle. Kuuntele keinoja, jotka tehden ihmisen kykeneväksi hallitsemaan Pránaa, antavat oikean tuloksen. Ensimmäinen ja perustavanlaatuinen asia on, että ihmisen täytyy riisuutua kaikesta yhtäläisyydestä objekteihin paitsi niistä, jotka pysyvät mielessä niiden tekojen edesauttamiseksi, joihin se alistuu. Seuraava on noudattaa asianmukaista ruokavaliota, tavoitella helppoa asentoa, mielen ja kehon puhtautta, tietoa monien Joogan tutkielmien todellisesta merkityksestä ja suorittaa jatkuvasti herpaantumaton harjoitusta viisaan Gurun avustuksella. Hänen tulee vapauttaa itsensä täydellisesti kaikesta vihasta ja ahneudesta kuten myös kiintymyksestä nautintoihin ja mieltymyksestä ja vihasta muita kohtaan. Jos hän opiskelee käytännössä Pránojen luonnetta ja sitten hallitsee niitä kuten herra palvelijoitaan, niiden olemus sallii hänen hallita maailmankaikkeutta, saavuttaa Moksan ja kehittää Siddhejä. Sadan Nádín joukossa on yksi vertaansa vailla oleva, nimeltään Antravestaníká. Se on pallomainen kuin pyörre tai Vínán ympyriäinen kaikupohja. Tämän huomataan levittäytyvän joka paikkaan ja kaikkiiin kehoihin Brahmán kehoista alas Jívaan (egoon) asti. Niinkuin kerälle kiertynyt nukkuvan käärmeen keho kylmästä värysten tämä ikuisesti liikkumaton Nádí kelautuu itsestään auki ja seisoo lujana Prána-váyun avulla. Niinkuin banaanin kukka se on sisältä äärettömän herkullinen. Tässä Nádíssa, niin sanotaan, on puhdas ja loistava Sakti (voima) nimeltä Kundalíní, joka tekee ihmiset kykeneviksi hallitsemaan Luonnon suunnattomia voimia. Tämä Sakti sihisee aina kuin vihainen naaraskäärme. Se kohottaa päänsä korkealle. Se on mielessä tapahtuvan vaihtelun syy. Kaikki muut Nádít ovat yhteydessä tähän Kundalíní-Saktiin. Tämä Sakti puhdistuu vain Jnánan tahrattomien säteiden avulla. Se muuttuu Jnánan säteiksi mietiskelyn avulla; tulee Jnánaksi Jnánan avulla; Jívaksi Jívan taipumusten vuoksi; Manakseksi Mánasan (tutkiskelun) vuoksi; moninkertaiseksi Samkalpaksi Samkalpan vuoksi; Buddhiksi tietyn tiedon vuoksi ja Ahamkáraksi egoismin vuoksi. Näin tämän Saktin nimeksi on annettu Puryastaka. Toimittaessaan Jívan virkaa, Kundalíní-Sakti samaistuu kehoon, joka saa siitä suurta hyötyä. Ollessaan Pránan ja Apánan luontona, se kulkee ylös ja alas. Koska se on vailla pysyvyyttä, se saattaa kohottaa tai mennä alaspäin ja tuottaa kuoleman kehossa Prána-váyujen avulla. Tämän Kundalíní-Saktin kohoavat ja alenevat toimet tulisi estään Pránan hallinnalla ja kun tämä Prána saadaan lepäämään sydämeen sairaudet eivät koskaan vaivaa heitä, joilla on sellainen hallinta.

Näiden Vasisthan sanojen johdosta Ráma keskeytti hänet ja sanoi: Olkaa niin hyvä ja valaiskaa minulle psyykkisten ja ruumiillisten sairauksien alkuperää ja tuhoamista. Vastatessaan tähän Vasistha jatkoi: Kipuja, jotka vaivaavat kehoa, kutsutaan toissijaisiksi sairauksiksi, kun taas Vásonoita, jotka vaivaavat mieltä, kutsutaan mentaalisiksi eli ensisijaisiksi sairauksiksi. Olemme hankkineet nykyisen tilamme

yliluonnollisen Jnánan poissaolon, aistielintemme hallinnan puutteen sekä halun ja egoismin ainainen kasvun vuoksi. Ja harhamme vain tehostuu meissä, kun unohdamme tilamme taantuvan sellaisten syiden vuoksi. Yhdessä sellaisen harhan kanssa myös mentaalinen sairaus jähmettää meidät kuin talven lumi. Kun ihmisen voimaperäiset halut alkavat ilmetä ulkonaisesti ja Ajnána on hänessä voitolla, hän suorittaa hirvittäviä Karmoja ja ne vuorostaan synnyttävät ruumiillisia sairauksia. Keho edesauttaa tauteihin sairastumista sellaisten toimien avulla kuin syömällä epäterveellistä ruokaa, elämällä epäterveellisissä maissa, tekemällä aikaan sopimattomia asioita, vahingoittamalla, seurustelemalla pahanilkisten kanssa, kaipaamalla sopimattomia asioita, omaamalla pahoja haluja, huonoja ajatuksia, laajentamalla ja kutistamalla Nádien aukkoja liitoskohdissa, jne. ja keskeyttämällä hyvää tekevien Pránojen virtauksen kehon läpi—nämä aiheuttavat kehon näivettymistä. Nämä viihtyvät sairauksien muodossa kehossa lisääntymällä ja vähentymällä kuin tulva joessa eri aikoina. Keho vetää puoleensa seurauksia joko edellisten tai nykyisen elämän lukuisten taipumustensa, hyvien tai pahojen luonteen mukaisesti. Näin me näemme sairauksien, ensisijaisten ja toissijaisten, syntyvän viisinkertaisten Bhútaiden (elementtien) kautta.

Kuuntele nyt, Oi Ráma, keinoa, jolla sairauden kaksi muotoa, ensisijainen ja toissijainen, tuhotaan kahdella tapaa. Viisaat sanovat, että ensisijaisella sairaudella on kaksi alalahkoa: *sámánya* (normaali) ja *sára* (oleellinen). Edellinen sisältää kehoon kuuluvat sairaudet, kun taas jälkimmäinen jälleensyntymän, johon ihmiset on sidottu. Jos sairaudet, jotka vaivaavat tätä kehoa, palaavat alkuperäiseen lähteeseensä, silloin ne tuhoutuvat. Niiden alkuperäisen syyn ollessa (pahat) ajatukset, jos nämä ajatukset tuhotaan, kaikki ruumiilliset sairaudet häviävät. Mutta jälleensyntymisen sairaus¹³³, joka kuuluu *sáran* henkeen, ei lopu koskaan muuten kuin Átma-jnánan avulla. Onko mahdollista kuvitella, että käärmeen harhahavainto köydessä voidaan poistaa muuten kuin havaitsemalla todellinen köysi? Mutta nuo vaikeat ruumiilliset sairaudet, jotka eivät synny alkuperäisen syyn perusteella, voidaan poistaa juurineen Mantroilla, lääkkeillä ja monilla lääketiedettä hyvin tuntevien henkilöiden keinoilla. Minun ei tarvitse puhua tästä asiasta enempää.

Tässä kohdin Ráma kysyi Vasisthalta kuinka mentaaliset (psykkiset) sairaudet syntyvät ja kuinka ne tuhotaan. Vasistha jatkoi: Kun Manas on levoton, silloin myös keho seuraa sen vanavedessä. Ja kun keho on levoton, silloin ihmisellä ei ole kunnollista havaintoa asioista, jotka ovat hänen tiellään ja Prána lentää tasaiselta polulta huonolle tielle hoippuen kuin nuolen haavoittama eläin. Sellaisen levottomuuden vuoksi Prána, sen sijaan, että levittäytyisi koko kehoon tasaisesti ja samalla tavoin, värähtelee kaikkialla erisuurilla nopeuksilla. Siksi Nádít eivät säilytä vakaata asemapaikkaansa vaan värisevät. Silloin kehosta, joka on osittain tai kokonaan sulaneen ruuan astia, Nádít yksinkertaisesti kuolevat Pránan vaihtelun vuoksi. Ruoka, joka asettuu asumaan tällaiseen kehoon sellaisen hälyn keskelle, muuttuu parantumattomiksi sairauksiksi. Näin (mielen) alkuperäisen syyn avulla luodaan kehon sairaus. Jos tämä alkuperäinen syy tuhotaan juurta myöten, silloin kaikki sairaudet tuhoutuvat. Kuuntele nyt polusta, jota käyttäen sairaudet voidaan poistaa Mantroja lausumalla. Juuri kuten huonolaatuinen kulta, joka kun se asetetaan sulatusastiaan, muuttuu alkemistisen prosessin kautta puhtaaksi kullaksi, mielestä tehdään pettämättömän puhdas vilpittömien, hyveellisten ja puhtaiden tekojen avulla ja palvelemalla viisaita. Mielessä, joka on näin puhdistettu, on sekoittumaton autuus. Eikö koko maailma piristy, kun pehmeä ja ihasuttava kuu alkaa vuodattaa hopeista valoaan? Jos mieli puhdistuu todellisen Sattvagunan avulla, silloin Prána-váyu alkaa kiertää vapaasti kehon läpi, nautittu ruoka sulaa kunnolla ja siitä johtuu, ettei sairauksia ilmene. Näin olen kuvailut sinulle polkua, jolla kahdenlaiset sairaudet voidaan tuhota.

Kuuntele nyt mitä opetetaan Joogan polusta, joka tekee mahdolliseksi hallita Kundaliní-Saktia. Jivalle, jolla on Puryatakan nimi, Kundaliní on kuin sisäpuolinen Prána kuten kukalle tuoksu. Jos Púrankan (sisään hengityksen) avulla, edellä mainittu Kundaliní-Sakti täytetään ja saadaan loistamaan häikäisevää valoa, silloin keho saavuttaa Mahámerun pysyvyyden ja tulee vahvaksi. Silloin, jos kaikkialle levittäytyvä äly tässä Pránan sisäänhengityksen avulla täyttämässä kehossa ottaa nousevan suunnan, se tekee tästä kehosta 'taivaiden kulkijan'. Käärmeen notkeudella Kundaliní-Sakti nousee ylös suoraksi kuin banaanin varsi. Vedettyään itseensä (ylhäältä) kaikki Nádít, jotka sitovat kehon kuin nyörit, se saa ne paisumaan alhaalta käsin niinkuin veteen upotetun ilmapallon. Näin Joogan voimallisen harjoituksen avulla Joogit nousevat ilmaan ja vaeltelevat siellä vaikkakin kytkettynä kehoon niinkuin kala, jota pidättelee kalastajan onnessa oleva syötti.

Jos tämä Kundaliní-Sakti saavuttaa Susumnán mennessä ylös Brahmastrandhaan ja saavutettuaan kahdentoista sormenleveyyden etäisyyden (nenästä), pysyy siellä kaksi Muhúrtaa (48 minuuttia) Recakan (ulo hengityksen) suorittamisen jälkeen, jolla kaikkien Nádien toiminnot pysäytetään, silloin henkilö

133Tässä jälleensyntymistä pidetään oleellisimpana (*sára*) sairautena. (Suomentajan huomautus)

kykenee näkenään kaikki 'taivaiden kulkijat'. Silloin jumalaisen näyn avulla Siddhojen joukot kykenevät suomaan sellaisia voimia kuin Animan, jne., jotka näyttäytyvät hänelle kuten asiat unitilassa. Jos Prána tehdään vakaaksi pitkäksi aikaa, virraten kahdentoista sormenleveyden päähän kasvoista Recakan harjoituksen avulla, silloin saadaan aikaan muihin kehoihin siirtyminen.

Tässä kohdin Ráma kysyi Vasisthalta kuinka sellaiset henkilöt kykenevät tekemään itsestään atomin kaltaisia tai kaikkialle Ákásaan levittäytyviä tai tekemään kehoistaan keveitä tai raskaita. Tähän kysymykseen Muni jatkoi: On olemassa Yksi Alkuperuste, joka on ei-kaksinainen, absoluuttinen Tietoisuus, täydellinen tasa-arvo, puhtaus, hiljaisuus, jolla ei ole suhdetta maailmankaikkeuden asioihin, eteerisistä eteerisiin, joka ei ole tämä maailmankaikkeus eikä ole liittynyt siihen. Oman Samkalpansa avulla se jakautuu moneksi yksiköksi. Silloin se kulkee Jívan nimellä, johtuen monista sitä ympäröivistä asioista (ja esineistä), jotka vaivaavat sitä. Tämä häilyvä Jíva altistuneena Samkalpan harhoihin pitää tätä kuviteltua kehoa todellisena kuten tietämättömät poikaset pitävät aaveita todellisina. Maailma arvostelee tätä Jívaa, joka aikakausi valaistuneiden ihmisten enemmistön mielipiteen perusteella, jotka kykenevät havaitsemaan harjaantuneilla mielillä. Johtuu vain päättäväisestä tahdon harjoituksesta, että jopa tietämättömät ihmiset pystyvät muuttamaan myrkyt nektariksi tai päinvastoin, näin täysin muuttaen asioiden luonnetta. Ajattelemalla kehoa, siitä tulee karkea; näin myös näkyvästä kehosta, oivaltamalla sen epätodellinen luonne, tulee jälleen eteerinen. Kaikki psyykkiset voimat kuten Animan, jotka hankitaan mietiskelyn avulla, herätetään tahdon ja ajattelun voimalla. Tämä on itsestään selvää vain heille, jotka ovat hankkineet Jooga-Siddhit Itse-valaistumisen avulla.

Kehitettyään näillä keinoin Animanin ja muut voimat, Cúdálá liikkui silmänräpäyksessä läpi koko maailman kiedottuna jalokivien paljouteen tarkoituksenaan tuoda miehensä mieleen vakaumus. Tämä nainen, joka ei ollut minään hetkenä naimaton, yritti kaikin käytettävissä olevin taidoin antaa miehelleen jonkinlaisen käsityksen autuuden tuottavasta Jnánasta; mutta mies oli kykenemätön hyötymään siten, kykenemättä edes hetkeksikään saavuttamaan rauhaa siinä puhtaassa Jnánassa. Ollen kuin lapsi täysin tietämättömänä siitä, mitä opetus tarkoittaa, hän unohti melko pian tämän suuren Joogi Cúdálán jalot ominaisuudet. Koska mies ei levännyt rauhassa Átmisessä Jnánassa, Cúdálá ei perehdyttänyt häntä Jnánan todelliseen salaisuuteen. Onko kukaan niin typerä, että keskustelelee Súdrien (jotka eivät kaipaa tietoa) kanssa Yajnan (uhrauksen) todellisesta salaisuudesta?

Näiden Vasisthan sanojen vuoksi Ráma kysyi häneltä näin: Kuinka muut voivat saavuttaa Jnánan, Oi Ácárya, kun jopa Kuningas Sikhidhvaja epäonnistui jalot Siddhit omaavan Cúdálán opetuksesta huolimatta? Mikä on silloin oikea tapa saavuttaa todellinen päämäärä? Johon Vasistha vastasi: Usko Gurun sanoihin päällystää tien Brahmopadesaan (Brahmaniin perehdyttämiseen). Oppilaan puhdas ja sekoittumaton äly on ainut Átma-jnánan saavuttamisen apukeino. Tässä kohdin Ráma kysyi uudestaan Munilta miksi Ácáryan sanat ovat välttämättömiä Átma-jnánan kehittymiseksi jos pelkästään oppilaan puhdas älykkyys on keino siihen? Johon Vasistha vastasi: Eräässä metsässä Vindhya-vuorilla eleli metsästäjä, joka oli suuremista sukua. Eräänä päivänä, kadotettuaan kaurikotilon kulkiessaan pitkin heinittynyttä tietä metsässä, hän meni etsimään sitä täynnä surua. Etsittyään sitä turhaan kolmen päivän ajan, hän löysi jalokiven, joka loisti kuin täysikuu. Mutta metsästäjä ohitti jalokiven—niin arvokkaan, että sillä pystyisi ostamaan seitsemän maailmaa—levottomana löytääkseen kadonneen kaurikotilon. Jnána tulee ihmiselle sopivaan aikaan Gurun perehdyttämisen avulla. Kun mieli keskittyy yhteen asiaan, siellä herää Gurun toiminnan vuoksi toisenlainen tieto, ei ennen sitä. Vaikka Ácáryan vihkimys ei itsekseen voi saada ihmistä saavuttamaan Jnánaa, se voi olla hänessä Jnánan kehittymisen apukeino niinkuin kadonnut kaurikotilo oli metsästäjän jalokiven löytämisen syy.

Tässä kohdin Vasistha palasi Sikhidhvajan tarinaan. Vailla Átma-jnánaa kuningas eksyi illuusion ja antoi vallan valituksille valtavan omaisuutensa johdosta, jonka hän oli helposti hankkinut, yhtä tuhoisille kuin metsäpalo. Sen vuoksi hän antoi monia harvinaisia lahjoja, sitoutui lukuisiin uskonnollisiin tapoihin ja kylpi pyhissä vesissä; silti hän ei vapautunut mielensä taakasta. Sydän ahdistuksesta raskaana hän veti vaimonsa Cúdálán lähelleen ja purki tälle sydämensä: 'Minä en rakasta enää yksinvaltiutta enkä omaisuutta ja haluan viettää metsäelämää. Siellä eivät mielihyvä eikä kärsimys, vaara eikä hyvinvointi vainoa niitä, jotka elävät jaloa elämää. En tahdo enää kauempaa olla tämän maailman harhoissa. Metsäelämä on kaikella kunnioituksella soveliaampaa kuin kuninkaallinen elämä, jossa elämän ja omaisuuden halu ei koskaan kuole. Edes viileä kuu tai Brahmá tai Indra, Devojen Herra, nauttiessaan valtavasta omaisuudesta, ei kykene tuntemaan sitä autuutta, joka täyttää vain itsestään koossa pysyvän, haluista vapaana olevan mielen. Siksi älä syytä minua siitä, että jätän sinut ja menen metsään. Naineet naiset, Oi hyvin rakastetut, älkää vastustako miestenne haluja.' Tähän Cúdálá vastasi: 'Kukat alkavat kukkia keväällä, kun taas syksy näkee niiden

kantavan hedelmää. Näin meidän Karmamme alkavat kantaa hedelmää niille sopivaan aikaan. Jos keho heikkenee iästä johtuen, jolloin ruumiilliset halut tyyntyvät, silloin metsä on sopiva asunto. Mutta tässä elämäsi vaiheessa ei ole sopivaa, että sinä vetäytyisit metsään; siksi sinun ei kuulu mennä nyt.' Kuningas vastasi tähän: 'Älä estä suunnitelmiani. Menen metsään yksinäisyyteen; mutta koska olet nuori, ei ole sopivaa, että liityt seuraani. Sinun tulisi hallita maata minun sijastani. Kun aviomies lähtee kotoa, on vaimon velvollisuus suojella ympärillään olevia eikä riutua hänen poissaolonsa vuoksi.' Tämän sanottuaan, hän poistui. Päivän päättyessä, hän suoritti *samdhya vandana*¹³⁴-riitit ja maattuaan vaiti vaimonsa lähellä hän astui ulos keskiyöllä tämän havaitsematta. Kertoen palvelijoilleen, että hän lähtisi kaupungille partioon hän tahtoi heidän pysyvän paikoillaan ja poistui kaupungista. Sitten, jättäen jäähyväiset suurelle, mutta orjuuttavalle omaisuudelleen, hän meni metsään ylittäen kahdentoista päivän aikana monia jokia ja kukkuloita. Lopulta hän saapui luoksepääsemättömään metsään Mandara-vuorten rinteillä ja teki asuntonsa sinne, paikkaan, jota ympäröivät altaat täynnä lootuksia ja kauniita kukkia. Sinne hän pystytti *parnasalán* (lehdistä tehdyn majan), hankki itselleen bambusauvan, rukousnauhan Mantrojen lukemista varten, vaateen, astiat hedelmien säilytystä varten, jne. ja peurannahan. Sitten, suorittaakseen Tapasta, ensimmäisenä *yámana* (kolme tuntia) hän harjoitti *samdhya vandana*-riittejä; toisena hän poimi kukkia; kolmantena hän palvoi Devoja; ja neljäntenä hän söi ruuaksi sopivia hedelmiä. Kaiket yöt hän harjoitti Mantrojen toistamista. Näin kuningas suoritti Tapasta.

Cúdálá, joka nukkui palatsissa, heräsi ja kun ei löytänyt herraansa, joka oli nukkunut hänen vieressään, oli suuresti huolissaan; sitten hän liikuttui säälistä kuninkaan elinolosuhteita kohtaan jonka, hän päätteli, on täytynyt luopua omaisuudestaan ja mennä metsään. Hän päätti löytää miehensä olinpaikan, sillä aviomies on vaimon ainut päämäärä. Hän pomppasi pystyyn (eteerisessä kehossaan) ja ikkunan lävistäen kohosi taivaalle matkaten läpi ilman niin kirkaskasvoisena, että Siddhat taivaissa huudahtivat, 'Kas kummaa! tänne on ilmestynyt toinen kuu!' Sitten, nähdessään miehensä matkaavan metsässä kirkas miekka kädessään, hän mietiskeli, mitä hänen tulisi tehdä tämän suhteen. Silloin tämä sulosanainen nainen tuli seuraavaan johtopäätökseen: 'On sopivaa, että minun tulee tavata hänet vasta, kun hänen halunsa ja vihansa ovat loppuneet.' Sen mukaisesti hän palasi palatsiinsa.

Tämä jumalainen nainen ilmoitti alamaisilleen, että hänen miehensä oli mennyt erääseen paikkaan henkilökohtaisesta syystä. Niinpä hän hallitsi valtikkaa yksin kahdeksantoista vuotta oikeudenmukaisesti ja tasa-arvoisesti kaikkia kohtaan palatsimaisessa kartanossaan eläen; samaan aikaan, kun kuningas elää kituutti kärsimyksen täyttämää elämää metsässä.

Huomatessaan, että aika oli kypsä hänen tavata miehensä, hän kulki eräänä yönä läpi taivaiden. Kiinnitettyään itselleen Váyun (ilman) olkapäät, kaikille näkymättömät, hän laskeutui Mandara-vuorille ja näki siellä voimattoman ja surumielisyys ihmisen, jota hän ei aluksi tunnistanut miehekseen; mutta havaittuaan Joogisen voimansa avulla, ettei hän ollut kukaan muu kuin kuningas, hän täynnä sääliä puhui nämä sanat: 'Kas kummaa! hirveää on Ajnánan! Sen tähden kuningas voihtii tuskasta. Minulla on epäilyksettä voima suoda hänelle Átma-jnána tällä sekunnilla; pelkään hänen kuitenkin torjuvan minut jos minä, hänen nuori vaimonsa, ilmestyisin hänelle nykyisessä muodossani, siispä omaksun toisen, sopivamman muodon päästäkseni päämäärääni. Kuningas on siinä mielen tilassa, joka sallisi hänen Ajnánansa (tietämättömyytensä) hajoittamisen. Minun yhden sanani vaikutuksesta Jnána heijastaa itsensä hänen nyt kypsässä mielessään.'

Siksi, käyttäen hyödykseen tätä kaikkein otollisinta hetkeä, hän muutti muotoaan vertaansa vailla olevan Dhyánansa keinoin ja laskeutui alas Ákásasta miehensä eteen nuoren Brahminin hahmossa. Kuningas nousi heti ylös ja osoitti hänelle kunnioitustaan. Tällä nuorella Brahminilla oli kaunis ulkoinen olemus, jota koristi helmikaulanauha; hän oli pukeutunut valkeaan vaatteeseen ja pyhitettyyn nyöriin ja seisoi ilmassa hieman maan pinnan yläpuolella. Kuningas viittasi juuri saapunutta vierasta istuutumaan viereensä. Nuori Brahmin vastasi tämän vilpittömän tahdon omaavan kuninkaallisen Rsin kunnianosoituksiin ja istuutui hänen viereensä. Sitten kuningas puhui hänelle täydestä sydäimestä: 'Vasta nyt, kun te, Devan poika saavuitte, minä korjaan elämäni satoa.' Niin sanoen hän osoitti lisää kunnioitusta nuorelle Brahminille, pitäen häntä pyhänä suojelusjumalanaan. Puhutellen kuningasta Brahmin sanoi: 'Kenellä koko maailmassa on sellaiset miellyttävät ominaisuudet sekä vaatimattomuus, joita te osoitate? Toivottavasti elätte kauan! Suoritatteko te, mieleltänne lujana ja kaikki maalliset harhat hävittäneenä, Tapasta vain vapauden saavuttamisen tähden? Teidän oleskelupaikkaanne tässä metsässä, luovuttuanne Indraan verrattavan kuninkaan tilasta, voidaan verrata Tapaksen suorittamiseen miekan kärjessä!' Näiden Brahminen sanojen johdosta kuningas sanoi:

134Päivittäiset rukoukset joissa Gáyatria ja muita Mantroja toistetaan joka aamu, keskipäivä ja ilta.

'Koska te olette jumala, olette täysin ymmärtänyt tilanteeni. Tämä teidän tietonne hämmästyttää minua. Kenenkä poika te olette ja mikä on nimenne? Mikä syy on tuonut teidät tänne? Olkaa niin hyvä ja kertokaa minulle kaikki tämä.' Tämän johdosta Brahmin, suostuen vastaamaan hänelle perinpohjin, aloitti: 'Olipa kerran Brahmin nimeltä Nárada, kuin todellinen Jnána-valo, joka istui ihanassa paikassa pyhän Gangán rannalla imeytyneenä Nistháana (mietiskelyyn). Hänen ollessaan siirtymässä tästä korkeimmasta Samadhin tilasta alas normaaliin tilaan, huvittelun äänet tavoittivat hänen korvansa ja hän pälyili siihen suuntaan, josta ne tulivat. Siellä hän näki joidenkin tavattoman kauniiden Deva-heitosten, niinkuin Rambhá ja Tilottamá, leikkivän vedessä¹³⁵. Nähdessä heidät pelkästään niin häpeämättä heidän alastomuuttaan hänen mielensä tuli levottomaksi ja hän tunsi seksuaalisen halun vaikutukset itsessään.' Kun Brahmin oli sanonut tämän, kuningas huomautti: 'Olen saavuttanut mieleni täydellisen tasapainon sanojenne suloisen nektarin johdosta. Minun on vaikea ymmärtää tarkoitustanne, koska ne ovat yhtä mystisiä kuin ne Paramárthaa (Korkeamman Itsen todellisuutta) koskevat. Olkaa niin hyvä ja kertokaa minulle helppotajuisesti syntyperänne.' Jonka jälkeen Cúdálá, Brahminin pojan muodossa jatkoi: 'Sitten, kiinnitettyään ikuisesti vaeltelevan mielen elefantin todellisen arvostelukyvyn suureen paaluun rakkauden vahvalla köydellä käyttäen apuna vilpittömän älyn piikkisauvaa, Muni Nárada laukesi lähellään olleeseen kristalliruukkuun, joka tuotti sikiön. Sitten sikiö alkoi kasvaa kuin loistava kuu maitomeressä. Ollen erehtymättömän tiedon rikkauden ja muut lahjat omaavan Náradan lahjoittama, minut, joka tulin esiin ruukusta Náradan poikana, vietiin Brahmán luo, joka velvollisuudesta minua, omaa lapsenlastaan kohtaan, auttoi minua saavuttamaan Brahma-jnánan päämäärän. Isoisäni kutsui minua välittömästi nimellä Kumbha-muni, koska olin syntynyt Kumbhassa¹³⁶ (ruukussa). Jalo Sarasvatí on äitini; Gáyatri¹³⁷, nuorempi äitini. Leikin aina ystäväni, neljän tahrattoman Vedan kanssa.' Näiden Kumbha-munin sanojen johdosta kuningas sanoi, että hän oli saanut suurta hyötyä Munin vierailusta hänen luonaan ja tunsi luottavansa siihen, että kaikki mitä tämä sanoi, oli totta. Kumbha-muni sanoi, että hän oli totuuden mukaisesti kertonut oman elämänsä ja halusi kuninkaan kertovan hänelle oman henkilöllisyytensä ja syntyperänsä. Kuningas vastasi: 'Peläten olemassaolon huolia etsin vapautta toiminnasta tässä metsässä. Nimeni on Sikhidhvaja ja olen täällä luovuttuani kuninkaallisista velvollisuuksistani. Mieleni kauhistelee jatkuvasti tätä ikuisesti toistuvaa jälleensyntymien kiertoa. Vaikka suoritin täällä Tapasta hankittuani kaikki sitä tarkoitusta varten tarvittavat esineet, olen sanoin kuvaamattomasti lisännyt kärsimyksiäni pyrkessäni pääsemään niistä eroon. Oi vertaansa vailla oleva Muni, maito on toden totta muuttunutkin myrkyksi!'

Silloin Kumbha-muni, puhutellen kuningasta, vastasi: 'Oppilaalla on todellinen autuus vasta, kun Jnána vähitellen juurtuu häneen Ácáryan (Gurun) hedelmöittämänä. Eivätkö kaikki Tapaksen toiminnat ole yksinkertaisesti ajan kuluttamisen toisaalle suuntaamista? Oi kuningas, noille ilman Jnánaa oleville, Karma yksin on heidän turvansa. Hyveelliset teot palvelevat ainoastaan poistamalla epäpuhtaat Vásanát. Siksi, Karmat ovat meille hyödyllisiä ainoastaan niin kauan kuin ne suovat meille taivaallisia ja muita nautintoja. Jos epäpuhtaat Vásanát tuhotaan, silloin kaikkien Karmoien vaikutukset lakkaavat yhtä lailla kuten yhden vuodenajan vaikutukset lakkaavat, kun toinen alkaa. Niinkuin kaislat, jotka eivät koskaan kasvata hedelmiä, Vásanoista vapaat Karmat eivät koskaan tuota hedelmää. Jos Ajnána tuhotaan sen varman käsityksen avulla, että kaikki on Brahmania, epäpuhtaat Vásanát eivät koskaan ilmesty. Kuka on niin typerä, että kuvittelee kangastuksessa olevan vettä? Jos Vásanát tuhotaan, silloin syntymä, vanhuus ja kuolema eivät vaikuta ihmiseen ja hän saavuttaa tahrattoman Brahmisen tilan. Kaikki Vásanoihin liittyvät mielet ovat pelkkää erilaistunutta Ajnánaa; mieli ilman niitä on syntymätön Átma-jnána itse. Jos Jíva oivaltaa Brahmanin tahrattoman Jnánan avulla, silloin kaikki syntymät lakkaavat. Koska jopa Brahmá ja muut suuret ovat sanoneet, että Jnána yksin on erinomainen kaikista asioista, miksi sinä et kaipaa sitä? Miksi sinä et kysy itseltäsi, kuka sinä olet, mistä maailmankaikkeus tuli ja mihin se imeytyy? Miksi suret kohtaloasi kuin tietämätön? Miksi sinä, heittäydittyäsi suuren Gurusi jalkoihin, et yritä ymmärtää häneltä orjuuden luonnetta ja Moksaa? Jos lähestymällä niitä henkilöitä, jotka pitävät yltäkylläisen Jnánansa vuoksi kaikkia asioita tasavertaisina, sinä harjoitat jatkuvaa jaloa tutkimusta, saavutat silloin varmasti sen eeterisen Jnánan, joka johtaa vapautumiseen!'

¹³⁵Ne ovat feminiinisiä voimia Svarlokassa.

¹³⁶Todennäköisesti tämä viittaa kaikkien egojen ilmestymiseen, egojen, jotka ovat niin vain rajallisuutensa vuoksi, juuri kuten esineet, joita säilytetään rajoitetussa asiassa kuten ruukussa. Tästä johtuu, ettei Cúdálá anna väärää kuvaa itsestään, sillä selostamalla kaikkien egojen alkuperän hän samalla kuvaa myös omansa. Kumbha-muni on Agastya Rsin nimi.

¹³⁷Gáyatrin, Sávitrin ja Sarasvatín sanotaan olevan Rudran, Visnun ja Brahmán vaimot; näin ollen luonnon kolminaisuuden negatiiviset aspektit.

Näiden Kumbha-munin sanojen johdosta kuningas vuodatti ilon kyyneleitä ja sanoi: 'Oi Ácárya, minä, sieluparka, olen oppinut kaiken tämän (autuuden saavuttamisen Átma-jnánan avulla) teidän armostanne. Olen täällä metsän yksinäisyydessä jätettyäni Ajnánan vuoksi kaikki suuret persoonat. Olen tällä hetkellä vapautunut olemassaolon kärsimyksestä. Koska te katsoitte hyväksi vierailu luonani metsässä ja olette pitänyt sitä velvollisuutenanne osoittaaksenne minulle polun, te yksin olette Ácáryani, vanhempani ja ystäväni. Siksi heittäydyn teidän eteenne uskollisena oppilaana. Hyväksykää minut armollisesti oppilaaksenne. Olkaa niin hyvä, Oi Brahmán kaltainen ja valaiskaa minulle sitä Yhtä Alkuperustetta, jonka te olette oivaltanut kaikkein kauneimmaksi, Yhtä, joka jos ihminen sen tuntee, vapauttaa hänet kaikesta kärsimyksestä ja lahjoittaa hänelle autuaallisen Satin.'

Johon Kumbha-muni vastasi: 'Voin valistaa sinua vain jos keskität määrätietoisesti mielesi, joka nyt hyppelee nopeasti kohteesta toiseen. Muutoin Gurun sanat, kun niihin suhtaudutaan kevyesti eikä ymmärretä ja ajatella niitä, ovat kuultunakin hyödyttömiä. Kuinka silmä voi havaita kohteet pimeässä?' Tällöin kuningas vakuutti, että hän ottaisi sanat vastaan sokeassa uskossa kuten Vedan opetukset ja hän tulisi ajattelemaan niitä vilpittömästi Munin armon avulla. Kuullessaan nämä sanat armollinen Muni jatkoi: 'Minun on vaadittava ensimmäisenä ehtona, että sinä, Oi urhea kuningas, kuuntelet sanojani keskeyttämättä ja täydessä uskossa siihen, että ne edistävät sinun hyvinvointiasi, niinkuin tietämätön lapsi, joka kuulee isänsä sanat, joka huolehtii sen hyvinvoinnista.' Siksi evästääkseen kuningasta Muni jatkoi: 'Oi kuningas, kuuntele tarinaa, jonka aion sinulle kertoa ja tulen myöhemmin ilmaisemaan sinulle sen salaisen merkityksen.

'Muinaisina aikoina eleli eräs suurmies täysin perehtyneenä tiedon kaikkiin osa-alueisiin ja halliten suurta omaisuutta; mutta, valitettavasti! ilman Átma-jnánaa. Tämä henkilö alkoi etsiä Cintámania (jalokiveä, jonka oletetaan tuottavan kaiken ajateltavissa olevan) suurin ponnistuksin. Tapaksen suorittamisen avulla hän omisti sen suurten vaikeuksien jälkeen; sillä mitä ei ihminen pysty saavuttamaan jos hän näkee tarpeeksi vaivaa? Nyt, kun jalokivi ilmestyi hänelle loistaen kuun kimalluksella, hän, tarttumatta siihen, ajatteli näin: "Minä pelkään, ettei tämä ole Cintámani vaan vain joku pahainen kivi. Voiko sitä saavuttaa muuten kuin pitkällä ja väsyttävällä etsinnällä ja kun ihmisen elämä on melkein lopussa ja hänen kehonsa etsinnän heikentämä? Minun kaltaiseni syntiset ihmiset eivät koskaan saavuta sitä vaikka he altistaisivat itsensä monenlaisiin vaikeuksiin. Vain hyveelliset—ja heistäkin vain harvat—saavat sen käsiinsä. Voivatko yksilöt hankkia tavaroita helposti pelkästään kaipaamalla, vastoin heille kuuluvia Karmoja? Olen pelkkä ihminen; Tapakseni on täysin merkityksetöntä ja voimani vähäpätöisiä. Olen kaikessa suhteessa mitätön Eikö siksi ole mahdotonta minun kaltaiseni nähdä harvinaista Cintámania? Jatkan sen etsintää." Niin sanoen hän päästi irti kultaisesta tilaisuudesta ja todellinen Cintámani katosi hänen näkyvistään. Kasvaako hyvä koskaan korkoa tietämättömälle? Näin hän jälleen kulki etsien jalokiveä suuresti suruissaan. Vaelleltuaan hämmentyneessä tilassa joitakin päiviä, muutamat Siddhat (henkilöt, jotka omaavat psyykkisiä voimia) aikoen huijata häntä, peittivät itsensä hänen katseeltaan ja pudottivat hänen polulleen rikkinäisen keramiikkarannekkeen, jonka hän välittömästi poimi maasta. Silloin tämä harhaan johdettu mies, erehtyen pitämään sitä todellisena Cintámanina, alkoi riemuita sen löytymisestä ja ihmetellä sitä. Omistaessaan tämän vääran jalokiven, hän luopui kaikesta omaisuudestaan uskoen virheellisesti, että jalokivi voisi hakea hänelle kaiken mitä hän tahtoi ja että hänen nykyinen omaisuutensa olisi haitallista. Siksi hän vetäytyi metsään uskoen, että onni olisi saavutettavissa vain siellä kaukana hänen oman maansa ihmisten paheellisista ominaisuuksista. Näin tämä mies, joka oli tämän kiven avulla odottanut saavansa todellista autuuden onnea, saattoi itsensä kaikenlaisten onnettomuuksien alaiseksi ja alensi itsensä alimmalle tasolle.

'Kuuntele vielä toista tarinaa, josta on sinulle suurta apua tietosi kohennuksessa. Tämän muinaisen metsän sydämessä asui norsu, suurikokoisin kaikista. Metsässä eräs norsunajaja pyydysti tämän norsun, jonka syöksyhampaat olivat erittäin pitkät, terävät ja vahvat ja sitoi sen vahvoilla teräskettingeillä. Hurjistuttuaan kivuliaista kahleistaan, se repi itsensä vapaaksi voimakkaiden syöksyhampaidensa avulla kahdessa Muhúrtassa (48 minuutissa). Tämän nähdessään, howdah'ssa (norsun selässä olevalla istuimella) istuvaa ajajaa alkoi huimata ja hän putosi maahan. Norsu, huomattessaan hänet maassa, painui tiehensä vahingoittamatta häntä. Mutta ajaja, tutustuttuaan tyydyttämättömään intohimoon, meni uudestaan etsimään norsua, jonka hän löysikin metsästä. Siellä hän kaivoi kuopan peittäen sen kuivilla lehdillä ja heinällä. Norsu, vaelleltuaan läpi metsän, tuli lopulta paikkaan, jossa kuoppa oli ja putosi siihen. Norsunajaja sitoi sen välittömästi. Näin norsu oli jälleen piinattuna. Jos tämä luontokappale, joka oli kuin kuningas Bali, kun se vahti omaa herraskartanoaan, olisi murskannut vihollisensa aivot silloin, kun norsunajaja makasi pitkin pituuttaan sen edessä, sen ei jälleen tarvitsisi olla pudonneena ansaan eikä kärsiä jälleen tällaista kipua. Samalla lailla he tulevat suremaan, jotka eivät tee tulevaisuudessa olevaa hyvää ja pahaa koskevaa tutkimusta.'

Kun Kumbha-muni oli kertonut tämän tarinan, Sikhidhvaja pyysi häntä kertomaan syyn miksi hän oli kertonut Cintámania ja norsua koskevat välikohtaukset, johon vakaamielinen Kumbha-muni vastasi: 'Sinä olet kuin se henkilö, joka vaikka olikin perehtynyt kaikkiin Sástroihin, meni kuitenkin ilman siunauksellista Tattvajnánaa etsimään Cintámania. Sillä siitä huolimatta, että olet hyvin perehtynyt kirjanoppineisuuteen, et kuitenkaan ole kehittänyt häiriintymätöntä mielen tasapainotilaa. Se, mitä tarkoitin Cintámanin tarinalla, on tämä: Saavuttaaksesi todellisen luopumisen vailla kaikkea kärsimystä ja hurskastelua, olet jättänyt heitteille kuninkaallisen virkasi, vaimosi ja muut sukulaiset, joissa sinulla oli todellinen Cintámani ja tullut tähän metsään. Samalla, kun todellinen luopuminen oli pikku hiljaa kehittymässä sinussa jopa maailmassa ollessa, mielesi joutui harhaan innostuttuaan liaksi luopumisen väärästä käsityksestä ja kehitti harhan, joka on kuin tumma pilvi, joka pimittää taivaan.

'Tämä sinun luopumisesi ei ole vilpittönnä tuottaakseen todellista onnea. Sinä kadotit sen suunnan siksi, että sinä ajattelit, että tämä sinun luopumisesi, jos se jatkuu riittävän kauan, herättää lopulta todellisen luopumisen. Kadotettuasi todellisen luopumisen jalokiven, sinä olet virheellisen näkemyksesi vuoksi, Tapaksen väärän ajatuksen hairahduttama ja olet, siksi, suuresti ahdistunut. Viisaat sanovat, että he, jotka hylkäävät heille helposti lähestyttävän onnen päivittäisessä elämässään ja sallivat mielensä tavoitella kuviteltuja ja eriskummallisia asioita ilman rajaa, ovat vain tuhoisia itselleen ja mieleltään turmeltuneita. Koska ajattelit Tapasta keinona autuuteen, mielesi ei millään tavoin saavuttanut sitä rauhaa, jota se havitteli edes silloin, kun arvaamattoman kallis Cintámani oli edessäsi; eikä hyötynyt mitään keramiikkarannekkeen palan löytämisessä.

'Kuuntele nyt totuus norsusta. Käytän haukkumanimeä "norsu" sinusta. Kaksi pitkää syöksyhammasta ovat Vairágya (välinpitämättömyys mielihyvää ja kärsimystä kohtaan) ja Viveka (arvostelukyky). Ajnánasi on ajaja, joka istuu norsun selässä ja ajaa sitä eteenpäin piikkisauvalla. Ajnánasi vaivaa sinua monin tavoin. Sinua vaivaa nyt Ajnánan aiheuttama kärsimys niinkuin norsua vaivaa ajajan tekemät sitominen ja ohjaaminen. Teräskettingit ja kahleet ovat halun takomat siteet ja sinä olet niiden sitoma. Tiedä, että halut ovat vahvempia ja paljon kestävämpiä kuin itse teräs. Teräskettingit kuluvat pois määrätyn ajan kuluttua, mutta halut, jotka ovat vallalla, lisääntyvät aina vaan. Norsun vahvoista kahleistaan pakoon murtautuminen tarkoittaa sinun kaikista haluista luopumistasi ja metsään menemistäsi. Ajajan putoaminen howdah'sta edustaa Ajnánasi tuhoutumista Vairágyan avulla. Jos on kerran vapauttanut itsensä halusta, voiko Ajnánaa ja jälleensyntymän pakkoa olla olemassa?

'Jos omaisuuden harhaluulosta luovutaan askeettisuuden avulla, Ajnána vain viipyilee kuin aave kaatuvassa puussa. Mutta jos omaisuuden harha tuhotaan Vivekan toiminnalla, silloin Ajnána pakenee kuin aave jo kaadetusta puusta. Ajnánan tuhoutuessa, koko sen seurue poistuu. Heti, kun saavuit tähän metsään, Ajnánasi levisi ympäristöön kuin linnunpesät kaadetusta puusta. Mutta sinä et hakannut Ajnánaa irti jatkuvan luopumisen terävällä miekalla. Koska et tehnyt niin, aloit jälleen vaikeroida tuskasta. Nyt ajajan kuopan kaivaminen kuvaa kärsimyksen lisääntymistä sinussa Ajnánan kasvun myötä. Kuopan päälle levitetty lehdet ja kuiva ruoho viittaavat toimiisi erittäin kivuliaan Tapaksesi aikana. Nyt sinä kärsit Tapaksesi pakosta niinkuin voimallinen Bali Pátálán alemman maailman vankeudesta. Miksi sinä suret etkä kuuntele hentoisen Cúdálán erehtymättömän julkilausuman sanoja? Miksi hylkäsit todellisen luopumisen?'

Tähän kuningas vastasi: 'Olen luopunut kuningaskunnastani, palatsistani, omaisuudestani ja jopa rakkaasta vaimostani. Eikö näistä teoista muodostu täydellinen luopuminen? Mistä muusta haluaisitte minun luopuvan?'

Kumbha-muni vastasi: 'Vaikka oletkin luopunut kuningaskunnastasi ja kaikesta muusta, se ei muodosta todellista luopumista. Sinulla on yhä objektien haluja. Vasta niiden täydellisen hylkäämisen jälkeen voit toivoa saavuttavasi viisaiden Brahmisen autuuden.' Silloin kuningas sanoi: 'Jos te suvaitsite sanoa, ettei monista maallisista asioista luopuminen merkitse luopumista ja että minussa yhä on haluja niin se, mitä minulla on jäljellä, on tämä metsä. Nyt minä luovun tämän täynnä mäkiä ja puita olevan metsän kaipuusta. Nyt otaksun tehneeni todellisen luopumisen.' Silloin Kumbha-muni sanoi: 'Edes tämän mäkiä ja rehevän metsä hylkääminen ei sisällä todellista luopumista. Sinulla on yhä joitakin piinallisia haluja. Vain kun ne lähtevät sinusta, voit saada haltuusi ja nauttia korkeimmasta onnesta.' Johon kuningas vastasi, että jos tämä ei riittänyt, hän heittäisi pois vaatteensa, Rudráksan (kukkaköynnöksen), peurannahan, saviastiat ja puisen kulhon. Niin sanoen hän heitti ne kaikki tuleen ja iloitsi täysin uudesta ulkoasustaan. Kääntyen sitten Kumbha-muniin päin huomautuksella, että hän oli nyt riisuutunut kaikista haluistaan, kuningas sanoi: 'Vain teidän jumalallisesta olemuksestanne johtuu, että olen hankkinut oikean ymmärryksen ja vapauttanut itseni kaikesta kärsimyksestä ja saasteesta. Samkalpani avulla olen täysin luopunut kaikista näistä asioista. Tämän maailman lukemattomat asiat johdattavat vain orjuuteen, joka johtaa jälleensyntymään. Valaistunut mieli

vastaanottaa yhtä paljon autuutta kuin siitä jää pois objektien halua. Olen hankkinut autuuden vain voittamalla haluni yksi toisensa jälkeen. Olen nyt vapaa harhan orjuudesta. Olen nyt teidän armostanne saavuttanut täydellisen luopumisen ja olen nyt riisuttuna kaikesta. Mitä muuta on enää tehtävissä, Oi Muni?'

Kumbha-muni vastasi: 'Voi, valitettavasti et ole luopunut mistään! Kaikki uskomasi luopumiset ovat turhaa.' Kuningas harkitsi ja sanoi: 'Minulla on jäljellä vain tämä luista ja lihasta muodostunut keho, jossa sihisevät viiden aistielimen käärmeet. Tulen välittömästi luopumaan siitä vailla huolia. Näette sen pian.' Niin sanoen hän nousi korkean kallionseinämän päälle ja oli aikeissa syöstä itsensä alas, jolloin Kumbha-muni pidätti häntä näillä sanoilla: 'Mitä on tämä hullutus, jonka nyt aiot tehdä? Kuinka, Oi tietämätön, tämä sinun kehosi haittaa edistymistäsi? Kuinka kuolema auttaa sinua millään tavoin? Vaikka sinä pudottaisit ja tuhoaisit tämän kehon niinkuin härkä, joka on vihainen pienelle vasikalle, et saisi aikaan tosi luopumista. Mutta jos sinä, Oi kuningas, luovut siitä mikä on levottomuuden syynä tässä kehossa ja joka tuottaa kaikkien syntymien ja Karmojen siemenen, silloin seurauksena on todellinen luopuminen. Tämä on ehdoton totuus.'

Silloin kuningas pyysi Muniä ilmoittamaan ne keinot, joilla se, joka on kehon levottomuuden syy, voidaan välttää. Sen jälkeen yliluonnolliset ominaisuudet omaava Muni vastasi: 'Viisaat sanovat, että mieli (Manas), josta Samkalpansa vuoksi käytetään Jivan ja Pránan erilaisia nimiä, on harhaan johtaviin objekteihin kiintymisen syy ja on siunauksellisesta ei-Jadasta ja Jadasta (elottomasta) erillään oleva. Samaan aikaan sanotaan, että tämä Citta (liihoitteleva mieli) muodostaa maailmankaikkeuden ja orjuuden. Tämä mieli on se, joka on kaikkien Karmojen siemen ja ahdistaa päivittäin tätä meidän kehoamme kuten tuuli heiluttaa puuta. Siksi todellinen luopuminen, Oi kuningas, on mielestä luopumista. Tämä on se, joka johtaa Brahmiseen autuuteen. Kaikki muu luopuminen aiheuttaa kärsimystä. Jos todellisen luopumisen jälkeen olet mieleltäsi valaistunut, täydellisessä hiljaisuudessa ja vailla vihaa, silloin tapahtuu itsesi samaistuminen Itseen, joka on Brahman ja sinä loistat säteilevää autuutta.' Silloin kuningas kysyi Munilta: 'Mikä on mielen aiheuttaja? Mikä on sen todellinen luonto? Kuinka tuhoan sen?' Tähän Muni vastasi: 'Mielen todellinen luonto muodostuu Vásanoista. Nämä kaksi merkitsevät samaa. Tiedä, Oi kuningas, että "minä"-ajatus, joka on kaikkien heikkouksien lähde, on mielipuun siemen. Verso, joka ensimmäisenä itää tästä Ahamkáran (minä-olen-tunteen) siemenestä, alkaa ilman muotoa ja on todettavissa vain sisäisellä kokemuksella. Tätä versoa kutsutaan Buddhiksi. Samkalpa-nimiset haarovat oksat saavat alkunsa tästä versosta. Sellaisten erilaistumisten tulokset, Manas, Citta ja Buddhi ovat yhden Ahamkáran erilaisia nimiä tai ominaisuuksia. Siksi sinun tulisi päivittäin karsia pois tämän Manas-puun oksat ja tuhota lopulta koko puu juurta myöten. Vásanoiden oksat tuottavat luonnollisesti lukemattomia Karman versoja; mutta jos sinä irrotat ne Jnánan miekalla rungostaan, ne tuhoutuvat. He ovat mielen todellisia kukistajia, jotka suorittavat vailla kiintymystä Karmat, jotka heille putoavat, vaieten, halliten kaikki ajatuksensa ja halunsa. Oksien karsimista pidetään vain toissijaisena asiana, ensimmäisen ollessa puun repiminen juurineen. Siksi, jos tuhoat "minä"-ajatuksen puun (mielen) juuressa hyveellisten tekojen avulla, silloin se ei koskaan enää ilmaannu.' Näiden Munin sanojen johdosta kuningas kysyi häneltä, mistä se tuli, joka tuhoaa Ahamkáran käsityksen, puun siemenen, on löydettävissä. Johon Kumbha-muni vastasi: 'Átma-jnána on se, joka tutkii "minän" todellista luonnetta; se on tuli, joka tuhoaa mielen.'

Kuningas sanoi: 'Tutkin "minän" alkuperää älyni avulla monin tavoin. Koska tämä maailma on ei-älykäs, se ei ole "minä", eikä tämä keho, eivätkä elimet, eikä ajatteleva mieli, eikä Buddhi, eikä egoismin luova vahingollinen Ahamkára.' Tässä kohdin Kumbha-muni keskeytti hänet ja kysyi, jos 'minä' ei ollut kaikkea näitä, mitä muuta se oli?

Johon kuningas vastasi: 'Minä olen luonnoltani se tahraton, absoluuttinen Tietoisuus, joka kehitettyään kaiken, säilyttää ja tuhoaa sen. En kykene löytämään tämän "minän" syytä, joka, "minä", on luonnoltaan Jnána. En pysty aavistamaan keinoja, jotka poistavat Ahamkáran, kärsimystä tuottavan mielen siemenen. Mielessäni on pahoja aavistuksia, kun huomaan, että Ahamkára takertuu minuun työnnänpä sitä sivuun kuinka paljon hyvänsä.'

Kumbha-muni sanoi: 'Oi kuningas, mitkään seuraukset eivät voi syntyä ilman syytä. Etsi sisältäpäin löytääksesi aina edessäsi läsnäolevan Ahamkáran syyn ja kerro minulle mitä on mielessäsi.'

Kuningas vastasi: 'Ahamkáran syynä on Bodha (tieto). Kuinka Bodha imeytyi itseensä täällä minun sisälläni? Minä vain nuokun, kun Bodha ilmenee näkyvissä objekteissa. Kuinka voin sitten välttää näitä näkyviä asioita?'

Kumbha-muni sanoi: 'Jos kerrot minulle tiedon syyn, minä valaisen sitten sitä.'

Kuningas sanoi: 'Tiedosta tehdään johtopäätös sellaisten harhaisten objektien kuin kehon, yms. olemassaolon perusteella; mutta kun ne lakkaavat olemasta, silloin mitään tietoa ei voi syntyä. Silloin Manaksen siemen, nim. Ahamkárinen kuvittelu, imeytyy.'

Kumbha-muni kysyi häneltä: 'Jos keho ja muut aistiobjektit ovat todella olemassa, silloin tieto on olemassa; mutta koska kehoa, yms. ei todellisuudessa ole olemassa, mikä on silloin tiedon perusta?'

Vastatessaan kuningas sanoi: 'Mutta kertokaa minulle ensin, Ácárya, kuinka tämä näkyvä keho, joka aivan ilmeisesti nauttii käsien ja muiden elinten suorittamista Karmoista, voi olla ei-olemassaoleva?'

Kumbha-muni vastasi: 'Koska tämä keho, joka syntyy Karmoien vuoksi, ei itse ole syy, älyn vaikutus on ei-olemassaoleva. Se äly on itse illusorinen. Siitä johtuu, että Ahamkára ja muut seuraukset, jotka syntyvät (tiedon) harhan vuoksi, ovat myös ei-olemassaolevia. Siksi myös kaikki objektit, jotka eivät ole luonteeltaan syy, ovat illusorisia niinkuin käärmeen harhahavainto köydessä.'

Silloin kuningas kysyi: 'On olemassa useita Brahmanin luomakuntia, joka, Brahman, on ikaikainen maailmankaikkeudessa. Kuinka te voitte sitten sanoa, ettei Brahman ole maailmankaikkeuden syy?'

Kumbha-muni vastasi: 'Ennen jokaista uutta luomakuntaa Parabrahman yksin loistaa Satina, joka on ei-kaksinainen ja liikkumaton. Koska Se yksin on olemassa ilman toista, korkein Brahman ei voi olla syy.'

Kuningas kysyi: 'Eikö Parabrahman sitten ole Brahmán syy?'

Ja Kumbha-muni vastasi: 'Parabrahman on se, joka on absoluuttinen, katoamaton, mittaamaton, tahraton, syntymätön ja kuolematon, ilmenemätön, tiedon ulottumattomissa oleva, siunauksellinen, aluton ja loputon, ei-kaksinainen ja sanoin kuvaamaton, ajatuksin tavoittamaton. Kuinka voi Parabrahman, jota on mahdoton ajatella, olla syy? Kuinka se voi olla tekijä tai nauttija? Siksi tämä maailmankaikkeus ei ole kenenkään luoma eikä se ole itse-syntynyt. Sen absoluuttisen Tietoisuuden korkein Samkalpa on Brahmá. Mitään muuta ei ole kuin yksi todellinen Jnána. Kaikkien tästä Jnánasta syntyneiden objektien sanotaan olevan ei mitään muuta kuin sen Jnánan muotoa. Kaikki täällä on Brahmania itseään vailla jälleensyntymää. Tultuasi näin itse vakuuttuneeksi ainoasta Todellisuudesta, jos tuhoat Ajnánan (tietämättömyyden) sydämesi sisimmässä, silloin sen ylönousemukset lakkaavat. Minkään muun polun avulla kuin tuhoamalla nämä ylenpalttiset Karmat, ei harhaa, joka on muuttunut meissä varmuudeksi, voi hävittää. Jos meissä oleva Ajnána häipyä pois asteittain, silloin maailmankaikkeuden varmuuden käsitys vähenee ja Brahminen tila saavutetaan. Sellainen mieli kehittää kaikkialle levittäytyvän Jnánan, nimittäin Paramátmanin avulla, johon se on imeytynyt, ikuisesti uusia luomakuntia (Samkalpansa avulla). Se, mikä on nimetty Brahmaniksi Átmatattvan avulla, ei ole mikään muu kuin tämän maailmankaikkeuden uinuva (eli passiivinen) aspekti.'

Tähän kuningas sanoi: 'Kaikki se mitä olette opettanut minulle on hyvin järkeen käypää. Koska ennen luomakuntaa ei ole luoja, ei maailmankaikkeutta todellakaan ole. Siksi kaikkien esineiden näkyä ei todellakaan ole olemassa. Teidän selkeän selvityksenne vuoksi olen ymmärtänyt hyvin ja minusta on tullut luonnoltani hyväenteinen Itseni. Siksi en ajattele ulkoisia objekteja olemassaolevina. Olen palvonut todellista Itseäni. Monen olennon havaitsemisesta johtuvan tiedon avulla olen oivaltanut ne epätodellisiksi. Tämän Jnánan avulla minusta on tullut levossa oleva ilman ajattelua ja Täyteys kuin Ákása.' Silloin Kumbha-muni, kykenevänä suomaan kuninkaalle valaistumisen, sanoi: 'Tilan, ajan, tilavien ilmansuuntien, mentaalisten toimien ja muiden todellista arvostelukykä on vain ymmärtää maailmankaikkeus sen erilaisissa aspekteissa. Vaikka nämä erityispiirteet ovat olleet sinussa muinaisuudesta lähtien, kuitenkin ne menehtyvät sinussa lyhyessä ajassa. Hiljainen ja hävittämätön Brahman tulee yksin olemaan kuten sinä hetken perästä oivallat.'

Kuningas saavutti Jnánan välittömästi ja loisti sen kera. Näin hän vapautui Máyan poimusta. Sitten hän imeytyi Brahmiseen tilaan Munin armon avulla, Munin, joka mielellään häivytti harhan hänen mielestään. Vapauduttuaan mielensä, katseensa ja puheensa toimista hänestä tuli hetkessä Täyteys Brahmisessa tilassa. Oltuaan kaksi Ghatikáa (48 min.) siinä Nididhyásanan (mietiskelyn) tilassa, hän heräsi ja korkein Muni sanoi: 'Oletko nauttinut täydestä, kaikesta kärsimyksestä vapaasta Brahmisen tilan jumalaisesta autuudesta, tilasta, joka on iäti hyvää tekevä, tahraton, puhdas, pehmeä, kaikkien Nirvikalpojen ja täyteen istuin? Oletko valaistunut Átma-jnánalla? Oletko vapautunut kaikista harhoista? Oletko tiennyt sen, mikä on omiaan tiedettäväksi? Oletko nähnyt sen, mikä on omiaan nähtäväksi?'

Näihin kysymyksiin kuningas vastasi: 'Oi Herra, teidän armonne avulla olen kyennyt oivaltamaan sen Brahmanin tilan, joka pysyy sen jälkeen, kun kaikki muu on ohi, joka suo jumalaisen autuuden hyvinvoinnin ja joka on valtavin ja kaikista yliluonnollisin. Olen kyennyt hankkimaan muuten saavuttamattoman, suuren autuuden taivaallisen nektarin ja liittynyt niiden suurten sielujen joukkoon, joilla on Brahmajnána teidän seuranne siunauksen vuoksi. Kuinka minun, teidän nöyrän palvelijanne, ei ollut mahdollista saavuttaa tätä mittaamatonta, korkeinta nektaria aiemmin?'

Kumbha-muni sanoi: 'Vain silloin, kun mielessä on hiljaisuus ja välinpitämättömyys kaikkia nautintoja kohtaan ja kun voimakkaat Indriyat on käännetty sisäänpäin ja mielen Ajnána on tuhottu, vain silloin viisaan Gurun jalot sanat astuvat ja leviävät oppilaan mieleen niinkuin metsän tulipunainen vesi tunkeutuu valkoiseen vaatteeseen. Muutoin sellaiset sanat putoavat alas kuin kehon epäpuhtaudet tai puun

hedelmät. Ihmisen mielessä oleva kaksinaisuuden tai ei-kaksinaisuuden olemassaoloa koskeva epäily paljastaa Ajnānan; sen poistaminen muodostaa Jnānan. Jnāna yksin on meidän korkein päämäärämme. Valaistuksen avulla olet saavuttanut vapautumisen. Ole yksin kuin suuri Maunin¹³⁸ hankittuasi jumalaisen hyvinvoinnin ja luovuttuasi maailman synneistä.' Silloin kuningas kysyi: 'Eivätkö Jivan-muktan toiminnot suoriteta mielen avulla? Kuinka asiat voivat jatkua ilman mielen toimintoja? Olkaa niin hyvä ja valaiskaa minua näissä kohdin.'

Kumbha-muni vastasi: 'Mieli ei ole eri kuin monia jälleensyntyviä tuottavat Vāsanāt. Jos ihminen tuntee oman itsensä, silloin ei ole olemassa jälleensyntymän pelkoa. Niille, jotka ovat oivaltaneet itsensä ilman esteitä, puhtaat Vāsanāt, joiden avulla he suorittavat Karmoja, eivät sälytä jälleensyntymää. Sellaista mieltä kutsutaan Sāttviseksi; mutta Jnānaa vailla olevaa mieltä kutsutaan tavallisesti Manakseksi. Jnānin mieli on pelkkää Sattvaa, kun taas Jnānaa vailla olevat ihmiset toimivat mieltensä sanelemina. Puhtaat ja viisaat seuraavat aina Sāttvista polkua. Luovuttuasi kaikesta mikä johtaa Svargan (taivaallisen autuuden) saavuttamiseen, sinusta tulee se Itse-valo, joka loistaa samalla lailla kaikessa. Tämä on sinun todellinen luontososi. Haikailematta mitättömien, maallisten asioiden perään ja aiheuttaen sen kautta mielen vaihtelua, ole lujana kuin kallio. He, joilla ei ole (alempaa) mieltä, hätistävät jälleensyntymän etäälle. Tällä tilavalla maapallolla mikään kärsimys ei vaivaa heitä. Mieli joutuu pelon saaliiksi vaihtelunsa vuoksi. Sekoitettuasi yhteen liikkeen ja ei-liikkeen, ole yhtä Jnānan kanssa.'

Silloin kuningas sanoi: 'Kuinka tämä samaistuminen syntyy? Kuinka liike ja ei-liike sekoitetaan yhteen? Ja kuinka minä saavutan sen tilan?' Kumbha-muni jatkoi: 'Niinkuin valtameren vedet kaikki maailmankaikkeudet ovat pelkkää ei-kaksinaista Cinmātraa (absoluuttista Tietoisuutta). Kun tämä Cintamātra vetää älyn itseensä, silloin syntyy vaihtelua niinkuin aavat selät liikkuvat suurten aaltojen voimasta. Mutta tietämätön vailla todellista Nisthāa (mietiskelyä) pitää maailmankaikkeutena Korkeinta Alkuperustetta, josta käytetään Sivan (siunauksellisen), Cinmātran, Satyan (totuuden) ja Brahmanin monia nimiä. Vähäinen liike tässä Citissä (tietoisuudessa) tuottaa tämän maailmankaikkeuden. Jos tämä objektien näkyvä maailmankaikkeus oivalletaan todella Jnāna-autuudeksi, silloin se katoaa. Mutta kun sen todellista luonnetta ei ole älytty, silloin näkyviä asioita pidetään todellisina samalla lailla kuin köyttä pidetään virheellisesti käärmeenä. Puhtaan mielen keskittyessä jonkin aikaa itseensä (vakaana ja puhtaana kuin kuu) Jnāna-sāstrojen opiskelun, viisaiden kanssa seurustelun ja jatkuvan mietiskelyn harjoituksen avulla, silloin sellaisissa, Jnānaa kehittävässä henkilöissä syntyy jumalainen näky, joka sisältää (ainoan Todellisuuden) suoran havainnon. Olen kuvannut sinulle maailmankaikkeuden alkuperää ja hävitystä koskevan totuuden. Harjoitettuasi ja mietiskeltyäsi niitä, saata kaikki päivittäiset toimesi varmasti ja vapaan tahtosi mukaan sopusointuun Brahmisen tilan saavuttamisen kanssa. Menen nyt Svargalokaan kaikkien Lokien (maailmojen) jalokiveen. Tämä on siihen kaikkein otollisin aika. Jos en ilmesty isäni Nāradan eteen, kun hän laskeutuu Satyalokasta Devalokaan, hän suuttuu minuun. Rakastavan oppilaan ei koskaan tule saattaa itseään Ācāryansa suuttumuksen kohteeksi. Oi kuningas, toimitettuasi pois päiviltä kaikki harhasta syntyvät erilaisuudet, sinulla on (Nirvikalpa Samādhin) jumalainen näky.' Ja sanoen sanat 'menen pois' Muni katosi samalla hetkellä. Sen jälkeen kuningas ajatteli itsekseen: 'Uskomattoman outoa on se, että tämä vertaansa vailla oleva tila oli minussa ilman, että havaitsin sitä—tila kuin kristallin kirkas lähde, viileä, puhdas ja hiljainen. Se on tehnyt minut kykeneväksi saavuttamaan hiljaisuuden absoluuttisessa Satissa.' Sitten kuningas vaipui Samādhin tilaan ilman kärsimystä tai vaihtelua, vailla liikettä, todellisen *maunan* (hiljaisuuden) ja Nirvikalpan kera—liikkumatta kuin kivi, vailla ainuttakaan halua.

Silliaikaa Kumbha-muni otti takaisin Cúdālān hempeän muodon ja Ākāsan läpi matkaten palasi kammioonsa palatsissaan. Siellä hän hallitsi alamaisiaan ja suojeli heitä kuten hänellä oli tapana tehdä. Näin kului kolme vuotta. Jonka jälkeen hän palasi Kumbha-munin hahmossa metsään, jossa hänen miehensä oli ja tapasi tämän liikkumattomana kuin pilari Nirvikalpa Samādhissa. Silloin, ilmoittaakseen tulostaan hän karjui leijonan lailla, muttei edes se herättänyt häntä transsistaan. Vaikka hän ravisteli kuningasta ylös ja alas se ei tehnyt häneen mitään vaikutusta hänen kehonsa kaatumisesta huolimatta. Silloin nainen ajatteli: 'On varmaa, että kuningas on imeytynyt Brahmanin tilaan. Oi, tämä on todella ihmeellistä. Jos keskittymällä hänen eteriseen kehoonsa löytäisin Sattvan jäänteet, jotka olisivat merkkinä älyn siemenestä hänen sydämessään, voisin liittyä mieheni seuraan ja elää onnellisena hänen kanssaan. Muuten minun olisi luovuttava tästä nykyisestä naisen muodostani ja saavutettava Brahmanin korkein tila niin, ettei minun tarvitsisi syntyä

138Maunin—sananim. Hän, joka on hiljaa. Tulkittessaan tätä kirjaimellisesti, jotkin Joogit Intiassa varjelevat puheen hiljaisuutta. Toisessa kohdassa tätä kirjaa kirjoittaja selittää tämän sanan merkitsevän häntä, joka on vapaa maailman kaipuusta vaikka liikkeukin siinä; siksi hiljaisuutta maailman haluja kohtaan eikä puheessa. Suuren Mauninin sanotaan olevan Siva.

uudelleen.' Tultuaan tähän johtopäätökseen, hän keskitti mielensä ja havaitsi hengellisen kosketuksensa ja näkynsä avulla puhtaan Sattvan jäänteet kuninkaan sydämessä merkinä älystä, joka yhä elävöittää sitä kehoa.

Näiden Vasisthan sanojen vuoksi Ráma kysyi häneltä näin: Kuinka Sattvan jäänteet voi säilyä niissä, joiden mielet ovat tuhoutut ja jotka ovat imeytyneet sisäiseen näkyynsä? Johon korkean älykkyyden omaava Muni Vasistha vastasi: Niinkuin kukat ja hedelmä ovat piilevinä siemenessä, samoin Sattvan jäänteet, älykkyyden syy, on aina sydämessä. Jopa Jívan-muktiin tapauksessa, jonka mieli on tuhoutunut, keho ei tuhoudu; mutta ilman, että mielihyvät ja kärsimys vaikuttavat häneen vaikka hän liikkuukin niissä, hänen mielensä tottuu niihin. Siksi, Oi Ráma, tämä mitä jumalaisin Cúdálá luopui Kumbha-munin muodosta ja menen (eteerisessä muodossa) sisään kuninkaan tahrattomaan tietoisuuteen (eli mieleen) vailla alkua, keskikohtaa ja loppua ja sai siitä sen osan värähtelemään, jonka hän havaitsi puhtaan Sattvan jäänteeksi. Sitten hän palasi omaan kehoonsa niinkuin lintu palaa pesäänsä. Myöhemmin, Kumbha-munina istuen tiettyssä asennossa maan päällä, hän lauloi *Sámaveda*-lauluja ikään kuin Vínáa soittaen. Sen jälkeen Sattvinen äly, joka alkoi nyt ilmentää itseään kuninkaan pölkyn kaltaisessa kehossa, kuuli *Sámaveda*-laulut ja alkoi kehittyä pikku hiljaa niinkuin lootuksen kukka kukkii auringon säteiden läheisyydessä. Sitten kuninkaan mielestä tuli vakaa ulkoisten objektien suhteen ja hän näki edessään Kumbha-munin. Hullaantunein sydämin ja ajatellen, että hänen Gurunsa, joka oli aiemmin tullut siunaamaan häntä onnellalla, oli tullut jälleen omasta halustaan, hän sirotteli tämän päälle parhaita kukkia ja ylisti häntä. Jonka jälkeen Kumbha-muni osoitti hänelle kunnioitustaan maan kuninkaana ja sanoi: 'Siitä päivästä lähtien, kun teistä erosin, tähän päivään asti mieleni on ollut eroamattomasti sekoittuneena teidän mieleenne. Edes Devaloka ei ole minulle niin miellyttävä kuin teidän seuranne.' Siihen kuningas huudahti sanoen: 'Oi yliluonnollinen ja pyhä jumala, olen saavuttanut autuuden teidän suosionne avulla, olen vapauttanut itseni kaikesta kärsimyksestä todellisen autuuden Samádhin avulla. Edes hyveellisiä toimia täynnä olevassa Svargassa ei ole Nirvikalpa Samádhin autuutta. Saavutettuani sen vertaansa vailla olevan autuuden, saatan vaellella vapaasti Devalokassa ja Bhúlokassa (maan päällä).' Silloin Kumbha-muni kysyi: 'Nautitko parasta aikaa harvinaisesta, kärsimyksettömästä, Brahmisesta autuudesta? Oletko hylännyt kärsimyksen, joka on heterogeenisyyden luonteena (tai syntyy heterogeenisyyden ajatuksesta)? Kykenetkö pitämään yllä tasa-arvon näkemystä kaikkea kohtaan, tuhottuasi täysin kaikki Samkalpasta ulos virtaavat mielihyvät? Kykenetkö suorittamaan kaikki elämän nykyiset velvollisuudet, olematta hiukkaakaan objektien vaivaama, ollen vapautunut niitä kohtaan tunnetusta kiintymyksestä tai vihasta?'

Näihin Munin kysymyksiin kuningas antoi seuraavat vastaukset: ' Olen täysin perehtynyt kaikkeen hengellisyyteen, josta voin mahdollisesti saada hyötyä. Mitään muuta en ole kaivannut nähdä tai kuulla.' Tällaista viisautta lausui Kuningas Sikhidhvaja jonka mieli oli ylittänyt kaikki harhat.

Näin nämä, joiden rakkaus toisiaan kohtaan ei tuntenut rajoja, tunsivat korkeamman Itsensä Átmanan kauniin tutkinnan ja mitä opettavaisimpien keskustelujen avulla; pysyen onnellisina toistensa seurassa ilman pienintäkään mielen eroavaisuutta, vaellellen läpi metsien ja yli mäkien. Kukaan ei vetänyt heille vertoja todellisessa Jnánassa ja todellisissa rakkauden teoissa. Tuhottuaan täysin kiintymyksen ja vihan harhan, he olivat vakaat kuin suuri Meru, jota ei vähääkään pysty leikkisä tuulihenkeäys liikuttamaan. Joskus he sivelivät kehonsa Vibhútilla (pyhällä tuhalla); joskus taas tuoksuvalla santelilla. Kun he näin olivat yhdessä, sulokielinen Cúdálá keskitti mielensä kuninkaan mieleen ja havaitsi sen olevan nyt vapaa kaikista tahroista ja vakaa nykyisten kokemustensa vuoksi. Hän ajatteli mielessään, että palatsi valtavine omaisuuksineen ja ylellisyyksineen voisi heikentyä niistä nauttivien ihmisten puutteessa. Jos Jnánan täyttämät ihmiset luopuisivat asioista, jotka ovat tulleet heille niitä tavoittelematta, kuinka heidän sitten voidaan sanoa tuntevan Tattvan (totuuden)? Sitten ajatellen luoda itselleen tahtonsa avulla hyveellisen kuninkaan kanssa avioliitossa elämiseen sopivan naisen kehon, Kumbha-muni (Cúdálá) puhutteli häntä näin: 'Tänään vietetään Devalokan aikakirjoissa merkittävää juhlapäivää. Minun tulisi olla siellä ehdottomasti Náradan seurassa. Kuka voi ylittää korkeimman lain voimat? Illan hämärtyessä, kun aurinko painuu mailleen iltakukkuloiden yli, tulen takaisin luoksesi. Niin sanottuaan hän erosi kuninkaasta, lahjoitettuaan hänelle sulotuoksuinen kukkakimpun. Poistuttuaan kuninkaan näkyvistä Kumbha-muni luopui Munin kehosta ja omaksui Cúdálán muodon, jonka jälkeen hän meni kenenkään huomaamatta kammioihin palatsissaan, joka loisti kuin Indran johtama Devaloka ja sitten hän suoritti sen päiväiset kuninkaalliset velvollisuutensa.

Sitten Cúdálá omaksui uudelleen Kumbha-munin muodon ja laskeutuen siinä muodossa miehensä eteen hän näytti alakuloiselta. Niin pian kuin tämä Muni, jonka mieli oli todella vapaa kaikesta kärsimyksestä, ilmestyi kuninkaan eteen apein katsannoin niinkuin lumen peittämä lootus, jälkimmäinen säikähti nähdessään Munin ja heti ylös nouden sanoi: 'Oi isäni, te näytätte kärsimyksen vaivaamalta. Mikä

sen aiheuttaa? Voitteko tuhota sen? Todellisen Jnánan omaavat henkilöt eivät koskaan sorru masennukseen tai iloon? Voiko lootuksen lehdellä virtaava vesi vaikuttaa siihen?' Näiden kuninkaan sanojen johdosta Kumbha-muni kertoi seuraavan huvittavan jutun itsestään Vínaa muistuttavalla äänellä.

'Henkilöitä, joilla on luja ja tasa-arvoinen näkemys kaikista asioista, ei koskaan voi pitää Jnáneina (viisaina) elleivät he kietoudu Indriyoiden toimiin niin kauan kuin he omaavat kehon. Muutoin sellaiset henkilöt ovat pelkkiä petkuttajia. He, jotka ovat niin tietämättömiä, etteivät suorita olemassa olevia Karmoja ja ajattelevat hallitsevansa ne karttamalla niitä, tulevat vain luomaan uusia ja kärsimään sen vuoksi; niinkuin öljy on seesamin siemenestä erottamaton, kärsimyksen erilaiset Avasthát (tilat) ovat olemassa niin kauan kuin kehokin on olemassa. He, jotka yrittävät pitää itsensä erillään näistä tiloista siksi, että pääsisivät eroon mieltymyksistä yms., ovat, Oi kuningas, kuin, hän joka yrittää päästä eroon mittaamattomasta Ákásasta miekalla. Jos tämän epäpuhtaan kehon väistämättömästi kärsimystä yritetään torjua hillitsemällä toiminnan elimet (Karmendriyat), voiko siitä syntyvää autuutta millään tavoin verrata Jnánan polun avulla tapahtuvaan ruumiillisesta kärsimyksestä luopumiseen? Jopa Brahmán ja muiden tapauksessa, joilla on Karmendriyat toisella puolen kehoa ja Jnánendriyat (aistielimet) toisella, katoamattoman Lain tietyt määräykset vaativat, etteivät he nouse heidän kehoilleen kuuluvien Avasthoiden yläpuolelle vaikka ovatkin mieleltään valaistuneita. Koska sekä Ajnáninit että Jnánit on saatettu maailman näkyvien objektien alaisiksi, he vain liikkuvat sopusoinnussa universaalin Lain kanssa kuin vedet valtameressä. Älynsä varmuuden avulla, pitäen kaikkia tasavertaisina, Jnánit suorittavat tyyninä päivittäiset velvollisuutensa niin kauan kuin eivät ole vapautuneet kehoistaan. Mutta Ajnáneja vaivaa aina kärsimys ja mielihyvä ja he kylpevät niissä. He syntyvät eri kehoihin ja seuraavat niitä sääteleviä lakeja.

'Aion nyt kuvailla sinulle kärsimystä, jonka olen läpikäynyt polullani. Eikö kärsimys, joka leikkaa kuin saha, lievity, kun ilmaisemme sen heille, joita rakastamme? Sen jälkeen, kun annoin sinulle kukkakimpun ja nousin Ákásaan, menin kaikkea totuutta rakastavan isäni luo Devalokaan ja olin mukana Indran, Devan herran hovissa. Sitten, haluten palata siitä maailmasta tähän paikkaan, menin alas läpi Ákásan ja juuri samalla hetkellä, kun tulin tähän maahan avaruus-Vayún polun kautta (nimittäin luoteisen Súrya-mandalan, t.s. Auringon sfäärin), näin edessäni Rsi Durvásasin matkaavan pilvien alueella. Heittäytyttyäni hänen kunnioitettavien jalkojensa juureen, puhuttelin häntä näin: "Te pukeudutte tummiin vaatteisiin¹³⁹ ja toimitte kuin huonomaineinen nainen rakastajaansa kaivaten." Kaikkitietävä Rsi raivostui näsäviisaista sanoistani ja kirosi vimmoissaan minut muuttumaan joka yö kauniita koristeita kantavaksi naiseksi. Kuullessani nämä sanat itkin ääneen ja ajateltuani Rsiin lootusjalkoja aion rukoilla häneltä anteeksiantoa, kun hän yhtäkkiä katosi. Tämän ajatuksen vaivatessa minua olen nyt tullut tänne luoksesi. Tämän jälkeen minun on joka yö alistuttava naiseksi muuttumiseen¹⁴⁰. Kuinka minä voin häpeämättä olla nainen joka yö ja liikkua, kuten minä teen, Gurujen, Devojen, Munien ja muiden joukossa?" Mutta kuningas lohdutti häntä näin: 'Älä, Oi jumala, pelkää. Mitä hyötyä on antaa surulle tilaa? Anna sen tulla, jonka vastustamattoman Lain hirmuinen voima tuo. Tämä sinun naisenpukusi, minusta tuntuu, ei liity egoon sisällä vaan vain kehoon ulkona. Se ei saa sinua antamaan surulle näin tilaa, sinua, joka olet täynnä Jnánaa. Vain tietämättömyys on se, joka vaivaa mielessä.' Sitten aurinko alkoi laskea kiirehtien viisasta Kumbha-munia omaksumaan naisen muodon. Hämärän laskeutuessa he suorittivat kaikki päivittäiset uskonnolliset Karmansa. Sitten Muni katsoi kuninkaan kasvoihin, joka istui hänen edessään ja huomautti haikeaan sävyyn: 'Suureksi häpeäkseni, kuten sanottu Oi kuningas, naisen muoto verhoaa minut ja nykyinen muotoni murentuu. Naiselle tunnusomaiset merkit kehittyvät minussa. Katso kuinka vyötäröni muotoutuu itsestään, naisen puku peittää asteittain vartaloni ja loppuosa naisen muodosta ilmestyy kokonaisuudessaan.' Näin levollinen Kumbha-muni kertoi itsestään ikään kuin surun muodossa. Epätoivoista Guruaan katsellen kuningas sanoi: 'Jnánina tunnette hyvin Lain todellisen polun. Niinpä alkää antako tapahtumien, jotka ovat väistämättömästi kohdanneet teitä, vaivata itseänne.' Johon Kumbha-muni sanoi: 'Mitään ei ole nyt tehtävissä. Kuka voi tehdä tyhjäksi ylittämättömän Lain? Jokainen yö tuo minulle mukanaan naisen muodon.'

Niin sanottuaan, molemmat nukkuivat rauhallisesti. Aikaisin aamulla hän otti uudestaan Kumbha-munin muodon. Näin Cúdálá vietti muutamia päiviä, päivät Kumbha-munin muodossa ja yöt naisena; säilyttäen silti siveytensä. Eräänä iltana Cúdálá, Kumbha-munin hahmossa, puhutteli kuningasta näin: 'Oi kuningas, kuinka kauan minun on pysyttävä siveyden tilassa maistamatta naissukupuolelle kuuluvia nautintoja? Siksi toivon saavani itselleni puolison. En kykene löytämään kaikista kolmesta maailmasta hellempää miestä kuin te. Teidän tulee hyväksyä minut aviopuolisoksenne öisin. Jos sen teette, teidän ei tarvitse pelätä taivasta eikä helvettiä.' Johon kuningas nyökkäsi suostuvansa.

139Durvásas on sananm. huonosti puettu.

140Tässä on tarkoitus koetella kuningasta---ensimmäinen koetus.

Jonka jälkeen Muni huomautti: 'Tänään on vihkimiseen sopiva päivä, sillä on Simba-kuu (elossyyskuu). Kuun noustessa suoritamme vihkimisriitin.' Sitten kaunisilmäinen kuningas nouti Mahámerulta harvinaiset jalokivet ja sandaalit, kylpi pyhässä vedessä ja osoitti kunnioitustaan Devoille, Muneille ja Pit'reille Vedan ohjeiden mukaisesti. Sitten molemmat pukeutuivat Kalpapuun tuottamiin valkoisiin, silkkisiin kylpyviittoihin. Auringon laskettua loistava kuu alkoi vuodattaa hopeisia säteitään, kun kuningas, suoritettuaan Samdhyá-riitin, juhli vihkimistä Mandala-vuorilla. Sitten he kuljeksivat yli mäkien ja laaksojen nauttien toisistaan takertumatta vähimmäskään määrin sellaisiin nautintoihin.

Kaikkina kolmena päivänä, kun kuningas nukkui, Cúdálá meni miehensä valtakuntaan ja huolehti oikeudesta, palaten tämän viereen ikään kuin ei olisi siitä poistunutkaan. Sitten tämä Cúdálá, josta käytettiin vihkimisen jälkeen nimeä Madaniká, eli miehensä kanssa jonkin aikaa ja ajatteli mielessään: 'Kuningas ei koskaan tämän jälkeen keskitä halujaan maallisiin nautintoihin. Siksi tutkin hänen mielensä suhtautumista Devalokan nautintoihin. Minä luon sen Joogaharjoituksen voimalla, jonka avulla olen kehittänyt Animanin ja muut psyykkiset voimat, Máyáisen (illusorisen) panoraaman tässä metsässä, johon Devat ilmestyvät herra Devendra otsillaan.' Sen mukaisesti, kun Indra ilmestyi kuninkaan eteen, jälkimmäinen tervehti häntä ja osoitettuaan kaikkea tarpeellista kunnioitusta sanoi: 'Oi Devojen Päällikkö, en tiedä mitä hyviä Karmoja olen suorittanut ansaitakseni teidän vierailunne.' Johon Indra vastasi liikuttuneena: 'Teidän hyvien ominaisuuksienne voima on vetänyt minut ja Devaseurueeni tänne. Devaloka on ainut teille sopiva asunto. Devaneitsyet odottavat siellä teidän saapumistanne. Tehkää niin hyvin ja ilmestykää sinne kuin aurinko ja saakaa Rambhán ja muiden Devaneitsyiden lootuksen kaltaiset kasvot kukoistamaan. Oi kuningas ja Jívanmukta, voitte pysyä siellä Kalpan ajan ja heittäytyä monin tavoin Devalokiseen nautintoon. Älkää vitkastelko täällä enää kauempaa vaan tulkaa heti sinne. Tätä varten tulin tänne viedäkseni teidät.'

Kuullessaan nämä Indran oudot sanat, jalo kuningas sanoi: 'Oi isäni Deva, tunnen kaikki Svargalokan nautinnot. Minulle ei ole edes käsitystä eri paikkojen eroista kuten tämän ja sen paikan. Missä hyvänsä olen siellä on minun taivaani ja siellä koen autuutta. Siksi en kaipaa Svargiseen autuuteen. Olkaa niin hyvä ja palatkaa asemapaikkaanne. Minulla ei ole sinne pienintäkään halua.' Kun viisas kuningas oli lausunut nämä sanat, Devat palasivat asunnolleen. Näin Cúdálá havaitsi, että kuninkaan (alempi) mieli oli tuhoutunut, minkä todistivat ne eri koetukset, joihin hän oli Máyán voiman avulla miehensä alistanut. Silti hän halusi tutkia häntä lisää ja niin keksi toisen keinon. Eräänä päivänä, kun kuningas oli suorittamassa Japaa Gangan rannalla kuun noustessa, Cúdálá meni sisään lähellä olleeseen pimeään majaan ja luotuaan sen sisään Máyáisen voimansa avulla rakastajan istumassa miellyttävällä kukkaistuimella, hän teeskenteli syleilevänsä tätä. Suoritettuaan päivittäiset riittinsä ja etsittyään turhaan vaimoiaan Madanikáa kaikkialta, kuningas näki palatessaan vaimonsa ja mieshahmon kahdenkeskisessä syleilyssä, muttei hämmentynyt vähääkään. Lähes neljäkymmentäkahdeksan minuuttia sen jälkeen, kun kuningas jätti hänet tyynenä vailla vihan häivääkään, Madaniká, tarkkaillakseen hänen käytöstään, ilmestyi tämän Rájajoogin eteen täynnä merkkejä tästä sovitusta rakkauskohtauksesta kuten tukka epäjärjestyksessä ja seisten kuin katuva suuren häpeän alistuvassa asennossa.

Kun Cúdálá, toiselta nimeltään, näin seiso i ikään kuin suurten surujen ja tunnontuskien vallassa, kuningas palasi Samádhistaan ja näki hänet edessään. Vailla pienintäkään vihaa hän sanoi pehmeästi seuraavat sanat tyynellä harkitsevuudella: 'Miksi olet kiirehtinyt ja tullut pois niin pian? Sinä voit, Oi tyttö, jos tahdot, tuottaa itsellesi vielä mielihyvää palaamalla rakastajasi luo.' Näiden kuninkaan sanojen johdosta sanoi: 'Nuhteettoman korkein velvollisuus on sietää ja antaa anteeksi tietämättömän virheet. Siksi, olkaa niin hyvä ja antakaa minulle anteeksi katala rikokseni.'

Tämän jälkeen mahtavan Jnánan omaava Sikhidhvaja lausui vaimolleen seuraavat sanat: 'Puu saattaa kasvaa taivaassa, mutta vihaa ei minussa synny koskaan Oi nainen.' Näin hän pysyi täydessä mielentyyneyden hallinnassa. Silloin Cúdálá sanoi itsekseen: 'Kuningas on tuhonnut juurta myöten intohimon ja suuttumuksen. Hän ei joudu monien nautintojen eikä ylluonnollisten Siddhien rakkauden alaiseksi. Tämä vahvakätinen kuningas on lopultakin saavuttanut Jnánan päämäärän. Minun ei enää tarvitse esiintyä väärellä nimellä. Minä voin heittää pois tämän kehon ja Cúdálán kehon omaten ilmestyä hänen eteensä.' Näin mielessään ajatellen hän muutti itsensä Cúdáläksi ja näyttäytyi todellisessa hahmossaan miehensä edessä, jolloin hiljainen kuningas katsahti häneen ja huomautti ihmetellen: 'Onko totta, että näen Cúdálán edessäni omassa hahmossaan, puheessaan, katseensa häveliäisyydessä ja muissa arvaamattoman hyvissä ominaisuuksissa? Oi nainen, kuka te olette?' Johon tämä vastasi, että hän oli hänen laillisesti vihitty puolisonsa ja jatkoi: 'Oi rakkain, minä olin se, joka vihki sinut Átma-jnánan mysteereihin, omaten Kumbhamunin ja Cúdálán muodot. Sillä tavoin luotasin Jnánasi syvyyttä Máyán voimalla. Jos menet nyt Nirvikalpa-Samádhiin, ymmärrät täysin kaikki asiat.'

Sen mukaisesti kuningas päätti imeytyä universaaliin Tietoisuuteen ja tarkasteli siinä Samádhissa kaikkia tapahtumia mitä oli sattunut siitä päivästä alkaen, jolloin hän jätti upean maansa tähän hetkeen asti, jolloin Cúdálá ilmestyi hänen eteensä omassa muodossaan. Samádhin jälkeen oikeamielinen kuningas hullaantui ilosta ja syleiltyään Cúdáláa, joka seisoi säteillen hänen edessään kuin tosi rakkauden ja armon ruumiillistuma, hän mykistyi pitkäksi aikaa ja sukelsi kokonaan autuuteen. Toinnuttuaan, hän otti hänet syliinsä istumaan ja sanoi: 'Sinä olet suuremmoisen älykkyytesi avulla nostanut minut pois pimeyden luolasta, jonne olin juuttunut. Kuka koko avarassa maailmassa on sinun vertaisesi? Kuinka minä voin, Oi hentoinen nainen, palkita sinulle ystävällisyytesi? Oi sinä, joka olet saavuttanut Samsáran (maallisen olemassaolon) meren toisen rannan ja joka esiinnyt oikeutena vailla haluja, kuinka voin auttaa sinua?'

Johon nainen vastasi: 'Pannessani merkille sen kuinka kärsit Tapaksen (katumusharjoituksen) monista teoista metsässä, tulin suurin ponnistuksin etsimään sinua nostaakseni sinut Samsáran yläpuolelle. Siksi sinun ei tarvitse ylistää minua näin, sillä tein vain velvollisuuteni. Etkö olekin, Oi aviopuolisoni, irrottanut itsesi vähäpätöisistä maallisista teoista, Samkalpoista (ajatuksista) ja Vikalpoista (kuvitelmistä)?'

Silloin kuningas sanoi: 'Kaikki epäilyt ovat hävinneet mielestäni. Olen vailla halua ja moninaisuuden ajatusta. Minusta on tullut tahraton kuin Ákása. En koskaan enää lankea tulella objektien muodoksi (tai ajatteleamalla objekteja). Olen saavuttanut vertaansa vailla olevan Samádhin, korkeimman saavuttamisen arvoisen tilan. Olen vapaa mentaalista ilosta ja kärsimyksestä. En koskaan enää loista tänä tai tuona objektina. Olen kuin puhdas valo tai säteilevä aurinko, joka yhdistymättä koskaan mihinkään välikappaleeseen kuten seinään yms., ei altistu lisääntymiselle tai vähenemiselle. Olen kuin Ákása, joka läpäisee kaikki objektit ja ollen kuitenkin tahraton. Olen luonnoltani absoluuttinen Tietoisuus. Tiedän nyt, ettei Todellisuuteni ole mitään muuta kuin Sitä. Siksi te olette Guruni. Palvon teidän lootusjalkojanne.'

Jonka johdosta Cúdálá kysyi häneltä hänen tulevaisuuden suunnitelmistaan toiminnan suhteen. Johon kuningas vastasi: 'Olen vapaa kaikesta kiintymyksestä ja vihasta. Tästä päivästä eteenpäin minä voin niinkuin kristalli, jossa vivahtavat viisi väriä, suorittaa päivittäiset velvollisuuteni tarkkaan määräysten mukaisesti.'

Silloin Cúdálá sanoi: 'Jos tahdot toimia niinkuin sanon, sinun kuuluu silloin ottaa takaisin kuninkaalliset velvollisuudet, jotka kerran hylkäsit. Kantakaamme kuningaskunnan valtikkaa jonkin aikaa Jívan-muktina ja saavuttakaamme sitten Videha-mukti, kun keho on kuollut.' Kuningas alistui tähän. Sitten Cúdálá nousi ylös ja keskittyneen Samkalpansa avulla toimi seuraavasti: Ensinnäkin hän voiteli miehensä pesemällä hänet jalokiviseen astiaan kerätyllä seitsemän valtameren vedellä ja sitten, asetettuaan hänet istumaan jalokivin, yms. koristetulle valtaistuimelle, siunasi häntä pitkällä iällä. Sitten kuningas ja hänen vaimonsa Cúdálá, jotka olivat mieleltään yksi, varustivat koristellun elefantin ratsukseen ja palasivat kuningaskuntaansa nelinkertaisen armeijansa keskellä suuresti iloiten. Heti, kun he saapuivat laita-kaupungille, nelinkertainen armeija siellä tuli edeltä heitä tapaamaan. Näin molemmat armeijat liittyivät yhteen ja jatkoivat matkaa. Siellä kuningas hallitsi tosi rakkaudella yhdessä vaimonsa kanssa 10'000 vuotta ja he saavuttivat sitten vapautumisen vapaana kehosta.

Näin, Oi Ráma, jos liittämällä itsesi maailman Karmoihin, levossa oleva Jnánasi kehittyy objekteja kaipaamatta, sinä pystyt iloitsemaan todellisesta autuudesta ja vapautumisesta. Niin sanoi mieleltään valaistunut ja mahtavan Tapaksen omaava Muni Vasistha Srí Rámalle.

—

10. KACAN TARINA

Yhteen veto—Jälleen kerran valaistaan sitä tosiseikkaa, että Citta-tyága yksin muodostaa täydellisen luopumisen.

Olen aiemmin kertonut sinulle Sikhidhvajan, ihmisistä kaikkein valaistuneimman tarinan. Jos olet niinkuin hän, kärsimys ei koskaan vaivaa sinua. Oppinut Kaca, Brhaspatin, Devagurun¹⁴¹ poika seurasi samaa polkua. Sinun tulisi tutustua myös tähän tarinaan.

Ráma pyysi: Olkaa niin hyvä ja valaiskaa minulle polkua, jonka avulla Kaca tuli suoraan tietoiseksi Korkeimmasta.

Vasistha vastasi: Muni Kaca, Brhaspatin poika, jolla oli tieto kaikkien asioiden perustasta korkeamman tilan tiedon kautta, kääntyi Devagurun, isänsä puoleen saadakseen valaistusta parhaasta

141Brhaspati, Jupiter on Devojen Guru tai pappi.

keinosta vapauttaa hiemuksen Prana-*elefantti* maallisen olemassaolon huolista.

Devaguru sanoi: 'Tämän valtavan jälleensyntyvän valtameren, jossa elää suuret laumat krokotiilejä, kaloja, jne., voi ylittää vain täydellisen luopumisen vertaansa vailla olevalla voimalla, joka vaatii suurta voimainponnistusta ja vastuullisuutta.' Näiden isänsä sanojen johdosta Kaca, hyläten kaiken ja vetäytyen metsään, eli siellä kahdeksan vuotta, jonka jälkeen hänen isänsä tuli tapaamaan häntä. Tervehdittyään isäänsä suurella kunnioituksella, hän kysyi tältä syytä miksi, huolimatta siitä että hän oli elänyt luopumisen elämää kahdeksan vuotta, hänen mielensä oli yhä murheellinen. Johon hänen isänsä vastasi pelkästään, että hänen tulisi luopua kaikesta. Isänsä lähdön jälkeen hän kielsi itseltään jopa puunkuoret, joihin oli pukeutunut. Näin hän oli täysin alasti niinkuin paljas syksyinen taivas, jolloin aurinko, kuu, tähdet, jne. näkyvät. Kun hänen isänsä jälleen vieraili Kacan luona, tämä heittäytyi rakastavasti isänsä jalkoihin ja puhui surumieliseen sävyyn kyvyttömyydestään saavuttaa mielen hiljaisuutta, kaikkien asioiden täydellisestä hylkäämisestä huolimatta. Hänen isänsä antoi hänelle seuraavan neuvon: 'Suurten käsitys on se, että mieli on kaikki ja että sen täydellinen hallinta johtaa kaiken hylkäämiseen. Sellaisen mentaalisen hylkäämisen avulla sinä kykenet vapauttamaan itsesi kaikesta kärsimyksestä.' Niin sanottuaan Brhaspati katosi.

Sen jälkeen säteilevä Muni Kaca sanoi itselleen: 'Olen tutkinut sitä mitä mieli on enkä ole oppinut ymmärtämään sitä. Jos keho raajoineen on mielestä erillään, kaikki ponnistukset niiden toisistaan erottamiseksi ovat turhaa, sillä kuinka mielen ja kehon erottaminen voi tapahtua, kun ne ovat toisistaan erillään?' Koska hänen mielen epäilynsä ei selvinnyt, hän jälleen kysyi isältään apua ratkaistakseen epäilynsä.

Brhaspati sanoi: 'Viisaat, jotka ovat ymmärtäneet mitä mieli on, sanovat, ettei se ole mitään muuta kuin Ahamkāra ("minä"-ajatus). Kaikkien luotujen sisässä oleva "minän" ajatus on synnillinen mieli.'

Kaca kysyi: 'On todella vaikeaa kumota tätä "minä"-ajatusta. Kuinka tämä kova kallio pirstotaan kappaleiksi?'

Brhaspati vastasi: 'Kärsimystä ei varsinaisesti ole olemassa. On todella helppoa poistaa tämä Ahamkāra. Samassa ajassa, kun rutistaa kukan tai räpäyttää silmää, Ahamkāran voi hävittää perinpohjin. Sen pidempää tutkimustyötä ei tarvita tähän aiheeseen. On yksi ainut Alkulähde, joka on ei-kaksinainen, loputon, korkein Jnāna, tahraton, Täyteys puhtaampi kuin Ākāśa. Mietiskele sitä vailla mielen epävakaisuutta ja vapauta itsesi surusta. Ollessaan epätodellinen, Ahamkāra voitetaan ponnistuksen avulla. Kuinka Ahamkāra voi kasvaa, kun mietiskelet Ikuista? Voiko vedestä syntyä pölyä tai vettä tulesta? Ajatellen Ikuista ole vapaa "minän", "hänen", jne. erilaistuneista käsityksistä. Tattva-jnāna on ei-kaksinainen, se ei ole tilan, ajan, yms. luomien muotojen alainen eikä kärsimisen, yms. pimittäjä tai likaama. Ole tämän Ātmisen Todellisuuden varmuudessa.'

Niin Brhaspati ilmaisi mysteereistä suurimman. Ole sinä, Oi Rāma, siinä samaisessa haluamattomuuden tilassa, jossa Muni Kaca oli, joka hylättyään 'minän', 'sinän', yms. ajatuksen ja tuhottuaan kaikki sisäiset vetovoimat, harjoitti Ātmista mietiskelyä, oli Jīvan-mukta ilman ainuttakaan Vikalpaa mielessään. Kaivalyassa (eli lopullisessa vapautumisessa) Ahamkāran tiedetään olevan epätodellinen. Sen tähden älä yllytä sydäntäsi luopumaan siitä tai ottamaan sitä esille. Kuka tahtoo uneksia jäniksen sarviin, jotka ovat epätodellisia, tarttumisesta tai niistä irti päästämisestä?

Tässä kohdin Rāma kysyi: Kuinka Brahma-jnānan Täyteydessä syntyi sille vieras elementti? Vasistha vastasi: Moninaisuuden käsityksen esiinsukeltaminen, joka, moninaisuus, on epätodellista, tuottaa jälleensyntyvän; ainoan Todellisuuden oivallus ilman pienintäkään epäilyä on vapaus jälleensyntymästä.

—

11. MITHYÄ-PURUSAN, KUVITTEELLISEN HENKILÖN TARINA

Yhteenveto—Ahamkāraa käsitellään ja valaistetaan Mithyā-purusan hahmossa.

Saavuta Ātma-jnāna ja nauti korkeinta autuutta luovuttuasi koko moninaisuuden käsitteestä. Älä kiusaa itseäsi, Oi Rāma, niinkuin Mithyā-purusa. Niin sanoi Vasistha, jolloin Rāghava kysyi häneltä: Kuinka Mithyā-purusa kulki kiusatuin sydämin ja ilman vähintäkään hyötyä itselleen? Olkaa niin hyvä ja selittäkää se minulle selkeästi.

Vasistha jatkoi: Tämä tarina tulee aiheuttamaan suurta naurua ja on täynnä ihmeellisiä tapahtumia. Cidākāsan sopessa, jossa ei ole maailmankaikkeutta, ilmestyi eräs mieshenkilö. Hän oli pukeutunut Māyāan ja oli täynnä Ajnānaa. Hän perustui ominaisuuksiinsa, lapsellisuuteensa ja tylsään, vähä-älyiseen päähänsä. Hän ilmestyi kuin Ākāśassa ilmenevä harhainen näky tai kuin vesi kangastuksessa. Hän oli pelkkä

tyhyydestä tullut tyhjiys. Hänestä käytettiin nimeä Mithyá-purusa. Tarkkailematta omaa kasvuaan ja Citiä (tietoisuutta), joka ilmestyy ikään kuin maailmankaikkeudesta erillään, hän sai Samkalpan (ajatuksen) luoda korkein Ákása ilman mitään esteitä ja niin loi sen. Sitten, asettaakseen sille rajan, hän kyhäsi suljetun asunnon. Johtuen ajatuksesta, että Ákása oli suljettu siihen asuinpaikkaan, hänen halunsa sitoutuivat ja samaistuivat tähän rajattuun Ákasaan. Ajan myötä se ränsistyi ja häipyi niinkuin mäki kuluu pois Manvantarisen puhurin voimasta tai niinkuin sade loppuu sadekauden päättyessä.

Silloin tämä Mithyá-purusa itki Ákásan katoamista seuraavasti: 'Oi Ákása, hetkessä olet hävinnyt yhdessä taloni katoamisen kanssa. Minne olet mennyt?' Lopetettuaan Ákása-taloon koskevan valituksen, hän loi kaivon ja mennen sen sisään ilman ulkopuolista häiriötä kiintyi typerästi sen sisällä olleeseen Ákasaan. Petyttyään kuten aiemminkin tähän toiseen ponnistukseensa, kun kaivosta tuli aikaa myöten hyödytön ja se hiljakseen täyttyi, hän oli murheellisella mielellä ja itki ääneen. Säilyttääkseen jälleen Ákásan, hän loi uuden ruukun ja ihastuttuaan sen kauniiseen rakenteeseen, meni iloisena siihen sisään ja kytkeytyi siihen mieltymyksen kahleella. Aika, Oi Ráma, asetti jälleen kätensä tämän astian päälle ja menetteli sen suhteen mielensä mukaan. Huomatessaan, että kaikista asioista, jotka hän loi niiden pysyvyyteen uskoen, tuli ajan uhreja, hän kaivoi maahan kuopan ja kiinnittyään suuresti siinä olevaan Ákasaan eli siinä ikään kuin se olisi pysyvä. Ajan elefantti toimitti myös tämän pois päiviltä niinkuin valo häätistää pimeyden. Itkien kuten tavallisesti sen katoamista, hän rakensi jälleen pyöreän asunnon ja asusteli siellä suuresti iloiten. Kun tuhon aika saapui, tämä talo ja kaikki muut maalliset munat tuhoutuivat ja hän nuokkui kuin kuiva lehti myrskytuulella. Normaalin valituksen loputtua, hän loi Ákasaan maatilan, joka palveltuaan häntä tietyn jakson, antoi periksi ajalle. Näin hän murehti pitkän ajan näiden monien luomuksiensa, nim. Ákása-talon, kaivo-Ákásan jne. katoamista. Nyt tämä henkilö oli tietämätön, sillä hän sulki Ákásan maallisten rakennusten sisään ja samastettuaan itsensä kuviteltuun taloon jne., työskenteli ja eli ja kuoli sen kanssa.

Ráma kysyi: Mitä te kuvaatte tällä tarinalla? Mitä tarkoittatte Ákásan sulkemisella?

Vasistha sanoi: Mithyá-purusa on 'minä'-ajatus (Ahamkára), joka ilmestyy tyhjiydessä, joka on kuin tumma pilvi. Tämä Ákása, jossa kaikki maailmankaikkeudet ovat, on itse-olemassaoleva ennen luomista, täpötäysi ja loputon. Siinä syntyy 'minä'-ajatus kuin kosketuksen tuntu Váyussa (ilmassa); ja sitten tämä tyhjiys, joka on Ahamkára, uskoo itse olevansa suojaava Cidákása Átman. Sitten sulkeutuen moniin kehoihin, joita symbolisoivat kaivo, jne., jotka hän itse loi, hän altistui toistuvasti kärsimykseen. Tämän kehon kera hän sitoutui Bhútákásasta syntyvään ajatukseen, jonka avulla hän vangitsi Cidákása Átmanin. Sen avulla hän teki itsestään avoimen kaikelle kärsimykselle. Siksi, Oi lootussilmäinen Ráma, älä altista itseäsi kärsimykselle kuten Mithyá-purusa, joka ollessaan vangittuna talo-Ákásan, jne. eri kehoihin, samaisti itsensä Bhútákáasaan. Katoamatonta Sivaa, joka on kaikkialle levittäytyvämpi kuin Ákása, tahraton ja moitteeton, ei voi mieli mitata ja Se on luonnollinen Átma-tattva. Voiko tämä Átma-tattva olla helposti kaikkien saavutettavissa? Tietämättömät ovat epätoivoisia ajatellen 'Minän', sydän-Ákásan, häviävän, kun keho häviää. Voiko hävittämätön Ákása kadota, kun ruukut, yms., jotka näyttävät rajaavan sen, tuhoutuvat? Ákása ei koskaan katoa yhdessä ruukun katoamisen kanssa. Niinpä Átman ei koskaan katoa yhdessä kehon katoamisen kanssa. Vain suoran hengellisen näyn avulla tapahtuu se, että Brahminen Todellisuus, joka on yliluonnollinen Cinmátra ja Sat, paljon eteerisempi kuin Ákása ja atomien atomi, loistaa kaikkialla; mutta Ahamkára, joka on 'minä'-ajatus, tuhoutuu kuin ruukku. Ei ole olemassa sellaista asiaa kuin syntymä tai kuolema missään tai koskaan. Vain Brahman ilmentää itseään maailmankaikkeutena muotojen avulla. Siksi, ajateltuasi kaikkia maailmankaikkeuksia korkeimpana Alkuperusteena ilman alkua, keskikohtaa tai loppua, ilman eroja tai ei-eroja, ilman olemassaoloa tai ei-olemassaoloa, ole ilman kärsimystä. Tuhottuasi haluamattoman Átma-jnánan avulla tämän 'minä'-ajatuksen, joka on kaikkien onnettomuuksien lähde, eikuinen, riippuvainen, arvostelukyvyyttömyys, turmio ja kaikkien syntien, Ajnánan ja syntymän siemen, silloin tämä samainen hävitys on Jívan-mukti-tila.

—

12. BHRNGÍSAN TARINA

Yhteenveto—Tämä tarina valaisee sitä tosiseikkaa, että tekemisen, tekijän, yms. ajatus syntyy 'minä'-ajatuksen vuoksi.

Tällainen on tämän maailmankaikkeuden todellinen luonne: Se ilmestyy Átma-jnánasta niinkuin käärmeen harha syntyy köydestä. Niille, jotka eivät ajattele auringon säteiden olevan mitään muuta kuin itse

aurinkoa, aurinko yksin on olemassa. Tämä on paljon kaivattu Nirvikalpa-tila. Mutta jos aurinko ja sen säteet kuvitellaan erillisiksi, silloin moninaisuus ilmestyy. Luovuttuasi kaikista moninaisuuden ajatuksista, olkoon sinulla, Oi Ráma, se suora hengellinen kokemus, jossa maailmankaikkeutta ei ole.

Niinkuin tuuli liikuttaa vettä, Brahman tuottaa Samkalpan levottoman liikkeen. Heti, kun Samkalpa pantiin liikkeelle, se laajeni ja erilaisti itsensä täksi muoto-maailmaksi, jolloin siitä tuli Manas ja se alkoi nähdä itsensä itsensä avulla. Siksi tiedä, ettei tämä maailmankaikkeus ole mitään muuta kuin Samkalpa. Tämä maailmankaikkeus ei ole sen paremmin todellinen kuin epätodellinenkaan; se ilmestyy kuin unilomukset. Tiedä, että näkijä, kuulija, puhuja, kokija, haistaja, kävelijä ja tekijä eivät ole uusia luomuksia vaan ainutta Totuutta. Kaikki sinun tekosi ovat pelkkää tahratonta Jnánaa. Koska Mahatin todellinen luonto on Brahminen Todellisuus, ei ole olemassa sellaista asiaa kuin maailmankaikkeus. Koska kaikki asiat ovat Citin aspekteja, maailmankaikkeuksien pilvet eivät ole muuta kuin Cinnátraa. Koska yksi Cit läpäisee kaikki objektit ilman mitään harha-aistimusta, objekteja ei todellakaan ole olemassa. Missä silloin ovat Bandha (orjuus) tai Moksa (vapautuminen)? Luovuttuasi siksi kaikista orjuuden ja vapautumisen erilaisista käsitteistä, ja noudatettuasi Maunaa (hiljaisuutta) ilman pienintäkään Ahamkáran vivahdetta, harjoita, Oi Ráma, tekojen suorittamista ilman Ahamkáraa, ylpeyttä, jne. Puhdistettuasi mielesi kaikista harhasta syntyvistä epäilyistä ja vakiinnuttuasi varmuuteen, elä suurena tekijänä ja nauttijana, mutta kuitenkin suurena kaikesta luopujana. Näiden Vasisthan sanojen johdosta Ráma tiedusteli: Mitä ovat nämä kolme: tekijyys, nautinto, luopuminen? Selittääkseen tämän, Vasistha alkoi: Ymmärtääkseen näiden kolmen todellisen merkityksen ja saavuttaakseen näin korkeimman tilan ilman mitään harhaa, Herra Bhrngísa meni Mahámerun pohjoiselle huipulle ja palvottuaan ja ylistettyään Paramesvaraa, joka oli kuin Cidákása itse, hän esitti seuraavan kysymyksen: 'Maallisessa harhassa liikkuen ja löytämättä hiljaisuutta Jnánassa olen vaeltanut tietämättömyydessä. Kuinka voin elää hiljaisin mielin tässä mädäntyvässä kehossa? Olkaa niin hyvä ja valaiskaa minulle varmuuden polkua, jota voin vaeltaa ilman pelkoa?'

Paramesvara soi seuraavan vastauksen: 'Jos takerrut Totuuteen tuhottuasi kaikki epäilysi, sinusta tulee suuri tekijä, suuri nauttija, ja suuri luopuja.'

Bhrngísa kysyi: 'Mitä te tarkoittatte suurella (tosi) tekijällä, suurella nauttijalla ja suurella luopujalla?' Paramesvara vastasi: 'Hän on suuri tekijä, joka on erillään toiminnan hedelmistä, vapaa nautinnosta ja kärsimyksestä, Dharmasta ja Adharmasta ja suorittaa tekoja ilman mitään halua. Hän on suuri tekijä, joka hiljaa ollen, on vapaa "minän" ajatuksista tai itsensä samaistamisesta objekteihin, joka suorittaa teot ilman masennusta tai pelkoa ja on vailla objektien halua, ollen näin pelkkä kaiken todistaja, pitäen kaikkia tasarvoisina. Tiedä myös, että tämä mieli on häiriintymätön syntymässä tai kuolemassa, (objektien) ilmestymisessä tai katoamisessa.'

'Hän on suuri nauttija, joka ei vihan vuoksi kaipaa tai hylkää mitään vaan nauttii täysin niistä asioista, jotka hänelle tulevat. Hän ei menetä mielensä tasapainoa edes harhaisten ilojen nautinnossa ja pelkoa ja ei-autuutta tuottavassa kärsimyksessä; hän tuntee samojen mitättömien asioiden johtavan vanhuudenhöperyyteen tai kuolemaan, kuninkuuteen tai onnettomuuteen; hän maistaa vailla iloa tai surua makupaloja tai muita ruokia, olivatpa ne kitkeriä, happamia, pistäviä tai suolaisia. Hän seurustelee sekä hyveellisten että paheellisten kanssa. Sellainen on tosi nauttija.'

'Kuuntele nyt suuren (tosi) luopujan kuvausta. Sinun tulisi tietää, että sellainen älykäs henkilö luopuu täysin Dharmasta ja Adharmasta, nautinnosta ja kärsimyksestä, syntymästä ja kuolemasta. Hänellä ei ole häivääkään halua tai epäilyä. Oi Bhrngísa, Srutit sanovat, että hänen sydämensä on vapaa Dharmasta ja Adharmasta, mentaalisisistä ajatuksista ja teoista. Hän on repinyt mielestään juurineen kaikki näkyvien asioiden ajatukset.'

Niin sanoi Paramesvara Bhrngísalle muinaisina aikoina. Kehitettyäsi harjoituksen avulla tämän kaltaisen näyn, suojele, Oi lootussilmäinen Ráma, alamaisiasi. Brahminen todellisuus yksin on se, joka loistaa ikuisesti, jolla ei ole alkua eikä loppua ja joka on tahraton ja ei-kaksinainen. Mitään muuta ei ole. Näin ajatellen ja ollen täynnä autuutta, suorita kaikki toimet niin, että mielen järkkymätön hiljaisuus saattaa olla sinussa ja sen kautta kaikilla. Tuhoa Ahamkára tyystin sillä lujalla vakaumuksella, ettei mitään ole 'Sen' ulkopuolella ja että Sat ja Asat eivät koskaan vaikuta Siihen. Vapautat sen jälkeen itsesi Ahamkárasta kehittämällä sisäisen näyn saattamalla sisäisen tasapainoon ulkoisen kanssa menneiden tekojen tuskan vaikuttamatta.

13. IKSVÁKUN TARINA

Yhteenveto—Tässä tarinassa annetaan muita mietiskelemisen tapoja niiden kolmen edellisessä tarinassa mainittujen lisäksi sen tietämiseksi, että kaikki on Brahmania.

Ráma kysyi: Kun Ahamkárinen mieli riisutaan kuvitteellisesta muodostaan ja se jää todelliseen tilaansa, mikä on sen erityinen tunnusmerkki?

Vasistha vastasi: Kuuntele nyt tarkkaavaisena sellaisen tuhoutuneen mielen ominaisuuksia, jonka hengellinen puoli säilyy. Ei halu, harhat eivätkä muut tahrat sekoita henkilöä, joka on lujasti Átmaninsa vaikutuksen alaisena niinkuin vesi ei vaikuta lootuksen lehteen. Hyväntahtoisuuden yms. hyvät ominaisuudet valaisevat aina ihanasti hänen kasvonsa. Hän tuhoaa kaikki synnit; Vásanoiden orjuudet menettävät asteittain otteensa hänestä. Viha surmataa; mielen taipumus haluun katoaa; kaikki Káman (intohimon) huonot mielijohteet häipyvät. Kaikki harhat poistuvat. Viisi elintä eivät ole aktiivisia tehtäviensä täyttämässä. Kärsimys ei vaivaa häntä eikä nautinto lisääny. Sisäisen tyytyväisyyden ja kärsimyksestä vapaana olon vuoksi hänessä syntyy mielen tasapaino kaikissa paikoissa. Jopa kun kipu yms. kohtaavat hänen kehoaan ilmaisten itsensä hänen kasvoillaan, hänen mielensä ei kärsi tuskaa niiden johdosta. Kun mieli häviää, silloin jopa Devat tavoittelevat hänen ystävyttään rakkaudella ja hän nauttii suurta onnea. Silloin hän pitää kaikkia tasa-arvoisina. Hänessä vallitsee täydellinen tasapaino ja kauneus ja häntä ylistetään kaikkialla. Samsáriset harhat, Oi suurisilmäinen, armollinen Ráma, eivät koskaan vaivaa noita kärsimyksettämiä, viisaita ihmisiä vaikka sellaiset harhat tuottavat suuria yllätyksiä ja kehittävät nautinnon ja kärsimyksen lukemattomia muotoja. Hyi olkoon noita maailman alhaismielisiä ihmisiä, jotka eivät kaipaa ja saavuta sitä Korkeinta Alkuperustetta, joka voidaan tietää vain Jnána-näyn avulla ja jossa onnettomuudet ovat tuntemattomia.

Kuuntele nyt keinoja, joiden avulla ihmiset ylittävät tämän olemassaolon valtameren, joka on orjuutta, täynnä kärsimystä ja syntyy ajanjaksojen yhteyden kautta. Tutkimuksella 'Kuka minä olen?' on voima saada aikaan mielen hiljaisuus, joka tekee mahdolliseksi sen (mielen) ylittää tämä aineellisen olemassaolon valtameri. Mikä on tämän maailmankaikkeuden luonne? Kuka on Ainut korkein tavoiteltava? Mitä hyötyä on materiaalisista nautinnoista? Sellainen älykäs tutkimus on Vedojen mukaan paras keino. Sen vuoksi sinun tulee kuunnella kuinka Iksváku¹⁴², sukusi paras ja ensimmäinen kuningas, pystyi saavuttamaan Jnánan ja Moksen. Samalla, kun tämä armollinen kuningas hallitsi maata muinaisten polun mukaisesti, hän kävi itsensä kanssa seuraavaa keskustelua: 'Mikä on tämän määrättömästi vanhuudenhöperyyttä ja kuolemaa, onnea ja kärsimystä, mielihaluja ja harhakäsityksiä vilisevän maailman tahraton syy?' Huolimatta siitä, että syvästi mietiskeli tätä, hän ei kyennyt ratkaisemaan ongelmaa.

Siksi, vierailtuaan Herran, ensimmäisen Manun¹⁴³ luona ja osoitettuaan hänelle kunnioitustaan tämän tultuaan alas Satyalokasta, hän puhutteli tätä näin: 'Oi armon kaivos, joka katsoitte hyväksi laskeutua Satyalokasta, suvaitkaa valaista minulle todellista itseäni, ikuisen saavuttamista ja kärsimyksestä vapautusta. Mistä on tämä maailmankaikkeus lähtöisin? Mikä on sen muoto? Kuinka kauan se kestää? Kenelle se on velkaa alkuperänsä? Minä ajanjaksona ja minkä syyn vuoksi se ilmestyi? Niinkuin lintu lentää pois paulasta, voinko vapauttaa itseni tästä eri vivahteiden maailmankaikkeudesta?'

Näiden sanojen johdosta Manu vastasi: 'Todella ihmeellistä. Kysymyksesi, joka ilmestyy pitkäaikaisen, suuremmoisen arvostelukykysi vuoksi, (kun siihen vastataan) tuhoaa kaiken Máyan. Mikään näistä mitättömistä maailmankaikkeuksista ei ole olemassa. Ne ilmenevät kuin Gandharvan kaupunki tai kangastus erämaassa. Vain Átminen Todellisuus yksin aina on, aistielinten saavuttamattomissa, paljon eteerisempänä kuin Ákása, avaruuden rajoittamatta ja mahdottomana hävittää. Kaikki viidestä elementistä kootut näkyvät objektit ovat vain heijastuksia tässä suuremmoisessa Átmanin peilissä. Jotkut sädehtivät Saktit (voimat), jotka ilmestyivät Brahmanista, sekoittuivat yhteen ja ottivat maallisen munan muodon. Jotkin olivat muodoltaan Sivan sotajoukkoja. Tämä on totuus ilmenevistä Sakteista. Ei ole olemassa sellaisia asioita kuin orjuus ja Moksa. Brahman yksin on. Ikuinen Jnána on se, joka loistaa moninaisten objektien maailmana niinkuin vesi erotettuna monenlaisiksi aalloiksi, vaahdoksi, jne. Mitään muuta ei ole kuin yksi Brahman.

'Häivytettyäsi mielestäsi orjuuden ja Moksen ajatukset, jotka syntyvät sinussa ja hallittuasi ne, ole vapaana pelosta ja lujana kuin kallio. Jos samaistat itsesi Samkalpan ajatuksiin, silloin Cinmátra-jnána saavuttaa Jívan tilan (sinussa) niinkuin vesi muuttuu aalloiksi, yms. Silloin Jíva heittelee jälleensyntymien pyörässä ollen olemassa vähäisen ajanjakson. Kaikki kärsimyksen ja ilon harhat ovat mielen eivätkä

142Hän oli ensimmäinen aurinkokuningas ja nykyisen Manun Vaivasvatan poika.

143Sváyambhuva Manu.

Átmanin ominaisuuksia. Niinkuin Ráhu¹⁴⁴, joka vaikei ole näkyvä muina aikoina, ilmestyy kuun konjunktiossa, samoin Átman, kun se tulee suoraksi kokemukseksi, tulee silminnähtäväksi. Tämä Brahman, jota ei voida tietää Jnána-sástrojen ja Ácáryan avulla, voidaan havaita suoraan omassa tilassaan oman itsen ja oman älyn avulla. Katsele elimiä, vihollisiasi samalla välinpitämättömyydellä kuin matkamies katselee kohteita tiellään. Ei ole sinun puoleltasi sopivaa haluta tai vihata elimiä, sillä keho ja muut elimet ovat Karman tulosta ja tulevat väistämättä olemaan. Siksi, luovuttuasi niistä mentaalisesti ja tehtyäsi mielestäsi tyynen (ilman kuumeista janoa), ole itse Brahman.

"Minän" samaistaminen kehoon tuottaa olemassaolon orjuuden. Sellainen ajatus on vieras tavoittelijalle vapautumisen jälkeen, jolloin hän on vapaa kaikesta kärsimyksestä ja tulee luonnoltaan Cinmátraksi. Sellaisen henkilön puolueeton äly, joka on eteerisempi kuin kaikkialle levittäytyvä Ákása, tuhoaa olemassaolon. Silloin Átman, joka loistaa kaikissa objekteissa, on kuin auringon säteet, jotka loistavat sekä kirkkaassa vedessä että sen ulkopuolella. Se menee kaikkien muotojen sydämeen ja loistaa kaikkialla niinkuin kulta näkyy kaikissa kultaisissa ornamenteissa. Se on vain sen kypsytynyt ja osaton muoto (tai aspekti), joka ilmentää itseään tänä Átmisen Sattán (Olevuuden) täyttämänä maailmana. Tiedä myös, että Átman on kuin Kumbha-muni Agastya, joka siemaisi kerralla kaikki tuhoavan Vádava Agrin täyttämät valtameren vedet, jotka olivat täynnä Siihen virtaavien maailmankaikkeuksien monien jokien virtaa.

'Ole vapaatahtoinen ja älykäs hävitettyäsi ensin älysi avulla objektien, sellaisten kuin keho jne. määrättömän sotajoukon, jotka ovat ei-Átmania ja kuuluvat maailmaan ja ole täysin nöyrä, Jnánan kehittäminen vuoksi. Niinkuin äiti, joka muistamatta lasta, joka lepää hänen sylissään, tulee sydämessään levottomaksi ja etsii sitä kaikkialta, samoin ihmiset, tietämättä sisällään olevasta Átmanista, joka on vailla ikää ja kuolemaa, kärsivät kaikenlaisista suruista kuvitellessaan olevansa ilman suojelijaa tai että he tuhoutuvat yhdessä ruuan elättämän kehon kanssa. Niinkuin vesi liikutettaessa kehittää aaltoja yms., niin myös Samkalpojen ylenmääräisyys lisää suuresti Citin harhoja; mutta poistettuasi Samkalpojen tahrat ja keskitettyäsi Cittan lujasti Átmaniin, sinä kykenet, Oi kuningas, hallitsemaan valtakuntaasi kauan aikaa ilman mitään rauhattomuutta jopa Samsarisen meren heittelehtivien aaltojen keskellä ollen vakaana omassa Átmanissasi, joka on ikuinen ja autuaallinen. Silloin Átman, joka jää kaiken tämän jälkeen jäljelle, luo Samkalpisten (eli tahdonalaisten) voimiensa avulla monenlaisia leikkejä kuten lapset tässä maailmassa. Sen tuhoavan voiman avulla kaikki asiat tuhoutuvat ja lepäävät siinä. Myös orjuuden voima syntyy sen omasta tahdosta tässä Átmanissa ja sulautuu siihen, josta se syntyi. Tuhoava voima syntyy myös vapaaehtoisesti tässä Átmanissa.

'Niinkuin rubiinit kimaltelevat yhdessä auringon tai kuun säteiden kanssa tai puun hedelmät, lehdet, yms. tai vesipisarat vuorelta syöksyvässä koskessa, tämä Buddhin, yms. kuvitteellinen liikettä yms. tuottava maailma syntyy Brahmanista. Niille, jotka eivät ole oivaltaneet Átmania, tämä maailmankaikkeus on kärsimystä tuottava ja heistä näyttää aivan kuin se olisi todellinen. Sellaista on Máyan ihmeellinen toiminta. Vaikka Átman yleensä onkin jakaantumaton ja läpäisee kehon kaikki osat, kuitenkin (Máyan vuoksi) se johtaa ihmiset harhaan pois oman Átmaninsa oivaltamisesta. Ajateltuasi maailmoja Paramákásana ja vapautettuasi itsesi kaikesta halusta, sinä olet suuren autuuden omaava Jívan-mukta. Tuhottuasi "minä"-ajatuksen, ajattele kaikkia objekteja Abhávan (ei-olemassaolevan) ajatuksella, muodottomina, vailla vetovoimaa ja Citinä ja levossa olevina. Pelkkä käsite, että tämä on hyvää tai tuo on pahaa, on kärsimyksen peräkkäisyyden siemen. Kun tämä siemen poltetaan tasa-arvon näyn tulella, missä silloin on tilaa kärsimyksen kehittymiselle? Kanna kevyesti mukana Abhávan (ei-olemassaolon) miekkaa.

'Oi Kuningas Iksváku, joka toimit tässä Karmojen pelottavassa metsässä mielesi avulla, irroita kaikki (erottelevat ajatukset) Abhávan avulla, saavuta korkein tila ja täyttyen arvostelukyvyyllä hylkäämällä Karmat, vakiinnu tähän tilaan. Vain hän, joka on sulauttanut sisimpäänsä maailmankaikkeuden erot ja ylittänyt ajatusten moninaisuuden, joka on vapaa halusta naiseen ja hyvinvointiin, vapaa Ajnánan "minä"-ajatuksen tuottavasta synkkyudesta ja on näin kehittänyt todellisen arvostelukyvyn, kokee Brahmisen autuuden itsessään. Hän yksin on vapaa kärsimyksestä. Mietiskele alati sitä Jnána-Todellisuutta, joka on hiljaisuus, yhtäläinen kaikilla ja tahraton.'

Manu jatkoi vielä: 'Ensinnäkin Jnánaa tulisi kehittää syvällisen Jnána-Sástra-kirjojen opiskelun avulla ja seurustelemalla viisaiden kanssa. Tämä Subhecchá (eli hyveellinen kaipaus) muodostaa Jnánan ensimmäisen Bhúmikán (eli tason). Se soveltuu Karma-joogeille (jotka eivät antaudu pelkästään rituaalien suorittamiseen). Loputon Átma-vicára (Átminen tutkimus) muodostaa toisen tason. Asanga-bhávaná on kolmas. Neljännellä tasolla Sattvápati tuhoaa kaikki Vásanát juurta myöten. Ánanda-svarúpa (onnellinen

144Eräs kuun risteyskohta, joka tuottaa pimennyksen.

todellisuus), täynnä ei-harhaa ja tahratonta Jnánaa, on (Asamsaktin) viides taso. Tämä taso, jossa ei ole valveillaolon tai nukkumisen Upádhia (välinettä), on Jívan-mukti-taso. Kuudesta taso on kuin täydellisen autuuden Sushupti-tila, jossa ei ole mitään muuta kuin ei-havaitsemisen olemus. Korkea seitsemäs taso on Moksan yksinäisyyttä, joka, Moksa, on jakaantumaton, yhtäläinen kaikissa, tahraton, hyvää tekevä, hiljaisuus ja virheetön Turya. Jotkut sanovat tämän seitsemännen tason, joka on vapaa kaikista objekteista ja täynnä autuutta, olevan Moksan, joka on Cit itse, Turyátíta-tila.

'Näistä seitsemästä tasosta kolme ensimmäistä voidaan sisällyttää Jágrad-avastháan (valvetilaan). Neljäs taso, jossa kaikki maailmankaikkeudet näyttävät kuin unelta, kuuluu Svapnaan (unitilaan). Viides taso, joka on pelkästään täynnä autuutta, kuuluu Sushuptin kategoriaan. Se, joka on luonteeltaan älyn autuutta, on kuudes taso kuuluen Turyan elämään. Sitten tulee Turyátíta, seitsemäs taso, joka on mielen ja puheen saavuttamattomissa, itse-loistava ja luonteeltaan Sat. Jos kaikkien näkyvien asioiden menneet henkiinheräämiset tuhotaan hallitsemalla Citta (mieli) sydämen sisällä, silloin ei ole epäilystäkään, etteikö ihmisestä tule Jívan-mukta suuremman Olevuuden avulla. Jos ihminen saavuttaa korkean älykkyyden ja sulautuu Átmaniin ja nauttii autuaallisuudesta suuremman onnea tai kärsimystä, silloin sellainen olento tuntee Moksan. Sellainen henkilö on Jívan-mukta siitä huolimatta joutuuko hän osalliseksi toimintaan vai ei, onko hän kodinhoitaja vai askeetikko, onko hän tietoinen kehostaan vai ei. Sellainen henkilö ei koskaan ole masentunut, sillä hän on vakuuttunut, ettei kuole eikä eläkään, eikä ole olemassa tai lakkaa olemasta. Sellainen henkilö ei koskaan ole mieleltään kiusaantunut, ollen ilman haluja tai Vásanoita tai egoismia, koska ei tartu koskaan kiinni mihinkään. Sellainen henkilö, koska on vailla kolmea Gunaa, syntymää ja kuolemaa ja ollen puhdas ja Jnánin, jolla on ikuinen hiljaisuus ja tasapainoinen näkemys, ei koskaan ole vähimmäissäkään määrin murheellinen. Sellainen henkilö, tietäen, että hän on se, joka täyttää kaikki asiat kuten lasin, Ákásan, Auringon, Devat, Nágat ja ihmiset, ei koskaan anna tilaa sydämen masennukselle. He, jotka ovat oivaltaneet tutkimuksen avulla sen Citin (tietoisuuden), joka levittäytyy kaikkialle maailmassa loimena ja kankaana, ylhäällä ja alhaalla, ovat häviämättömiä.

'Ihmisen Vásanoiden avulla nauttima objekti tuo välittömästi mukanaan nautinnon; mutta kun se katoaa, se tuottaa väistämättä kärsimystä. On todella tunnettu tosiasia, että pääosa ihmisistä ei etsi itselleen vapautumista nautinnosta ja kärsimyksestä. Jos Vásanat joko tuhotaan täysin tai vaimennetaan pikku hiljaa, aistiobjekteista ei koeta mitään iloa. Nautinto ja kärsimys ovat niin erottamatta keskenään sekoittuneet, että ne ilmestyvät yhdessä, kun he alkavat ja katoavat yhdessä, kun ne häviävät. Kun mielen Vásanat vaimenevat, silloin sen suorittamat Karmat eivät koskaan tuota nautintoa tai kärsimystä. Monenlaiset Karmat ovat ilmestyneet kehon ja sen elinten erillisten ilmestymisten kautta. Hänellä, jota suuremman älyn vuoksi eivät vaivaa luodut objektit, on sydän viileä kuin kuu ja auringon säteiden loiste. Silloin viisauden pyörremyrkyn toimesta Karmojen, Samcitan ja Ágáminin¹⁴⁵ puuvillakodat särkyvät ja lentävät pois tämän kehon puuvillafarmilta. Niinkuin vedet täydessä joessa tai valtameressä, Átman, joka on ei-kaksinainen, loistaa kaikkine voimineen. Tunne itsesi sinä ytimenä, joka sulauttaa kaikki maailmat ei-kaksinaiseen Satiin ilman lukemattomien ajatusten laumaa.'

Muni jatkoi vielä: 'Niin kauan kuin Átmanilla on aistinautintojen halu, niin kauan sitä kutsutaan Jívaksi. Nämä materiaaliset halut ilmestyvät Avivekan (ei-arvostelukyvyn) vuoksi. Halut kuolevat sukupuuttoon arvostelukyvyn saapumisen myötä. Kun halut lakkaavat, Jívan tila päättyy ja Átman saavuttaa virheettömän Brahmanin tilan. Tätä (Jívaa) Átmania on kuljetettu taivaasta helvettiin ja *vice versa*. Oi kuningas, älä tule ajatuksen nyörissä heiluvaksi vesiruukuksi, joka on sidottu olemassaolon pitsiliinaan. Kuinka järkävä ihminen voisi tunnustaa harhat, jotka vahvistavat käsitystä, että se ja se objekti on hänen tai että hän on tekijä? Sellaiset harhaan johdetut henkilöt ansaitsevat mennä yhä syvempään moraaliseen rappioon. Mutta he, jotka ovat eliminoineet itsestään korkean älynä avulla tekijän ja objektien omistajuuden moninaiset harhat tai minään ja muihin erottelamisen, kykenevät matkaamaan Moksaan, korkeista korkeimpaan.

'Omaten lujan Todellisuuden tiedon, itse-loistavan Átmanin, katsele tätä maailmankaikkeutta omana muotonasi. Vain silloin, kun Jnána näin herää sydämessäsi ei-kaksinaisena vailla mitään moninaisuutta, vain silloin voit vapauttaa itsesi jälleensyntymästä ja tulla Paramesvaraksi (korkeimmaksi herraksi). Tiedä myös, että myös minä olen matkalla tullakseni yhdeksi tämän Jnánan kanssa, joka on Brahmá, Visnu, voitokas Rudra ja muut viisine, Tattvaan sulautumisen jälkeen saavutettuine Krtyoineen¹⁴⁶ (toimineen). Mitä hyvänsä tapahtuu mainittuina aikoina ja mitä hyvänsä totuuksia sanotaan esiintyvän siellä—kaikki nämä ovat pelkkää Jnánan suloista leikkiä. Heitä, jotka ovat mieleltään puhtaita ja jotka ovat valloittaneet ajan (kuoleman)

145Ágámin on nyt tehtyjen Karmojen tulokset.

146Viisi Krtyaa ovat luominen, ylläpitäminen, tuhoaminen, katoaminen ja armo.

omaten Citmátran ominaisuuden, ei voi verrata kehenkään siinä autuuden täyteydessä, jota he nauttivat.

'Tiedä, että tätä maailmankaikkeutta ei ole olemassa eikä se ole ei-olemassaoleva; eikä se ole luonteeltaan Átman eikä ei-Átman. Kun Todellisuus saavutetaan, Máya, joka on ollut olemassa loputtomista ajoista lähtien, häviää. Moksalla ei ole itsessään tilaa (tilavuutta) eikä aikaa; eikä siinä ole mitään tilaa (olotilaa), ulkoista tai sisäistä. Jos "minän" tai Ahamkaran harhainen ajatus häviää, silloin Bhávanán (ajatusten), joka on Máya, loppu on Moksa. Hän yksin ansaitsee vapahduksen, joka ei ole Sástrojen opiskelusta syntyneen kiihtymyksen alainen eikä ole halukas opiskelemaan kaikenlaista kirjallisuutta. Sellainen henkilö pysyy aina häviämättömässä ja tyynessä Átmanissaan ja nauttii autuudesta. Hän yksin loistaa kuin koko maailman hallitsija, joka on välinpitämätön sen suhteen mitä pukee ylleen tai syö tai missä nukkuu. Niinkuin leijona paeten teräksisestä häkistään, vapautta itsesi kasteista, elämäntavan määräyksistä ja maailman Dharmoista ja kevennettyäsi itseltäsi maailman huolien kuormaa, saavuta se tila, jota on mahdoton hävittää ja joka on vapaa jälleensyntymästä mielen, joka on kuin selkeä taivas, vertaansa vailla olevalla hiljaisuudella. Silloin olet kuin vuoristorajärven syvä ja kristallinkirkas vesi. Silloin nautit itsessäsi Brahmisen autuuden ytimeistä vakain mielin.

'Sellainen henkilö on erillään toiminnan hedelmistä. Hän on vailla rappeutumista. Hän on suojassa tekojen Vikalpojen hyökkäyksiltä, yhtä hyvin hyveellisten kuin synnillisten. Hänen mielensä ei takerru mihinkään. Niinkuin kristalli, joka vaikka heijastaakin viittä väriä, ei kuitenkaan ole niiden värjäämä, samoin vaikka hänen mielessään heijastuvat tekojen hedelmät, hän ei kuitenkaan ole niiden tahraama. Kuten muut ihmiset, hän palvoo todellisella antaumuksella; ja vaikka hänen kehonsa leikataan kappaleiksi kaunan vuoksi, häneen ei vaikuta mielihyvä tai kärsimys, niiden ollessa pelkkiä heijastuksia hänen mielessään. Vaikka hän harjoittaa maallisia toimia kuten Jumalan ylistystä ja seremoniallisia uhrauksia, hän mukautuu Vedojen totuuteen ja on mielessään täysin välinpitämätön maallisista huolista. Hän ei ole pelon aihe kenellekään, joiden kanssa tulee kosketuksiin eikä mikään kauhistuta häntä maailmassa.

'Heidän, jotka tahtovat päättää jälleensyntymänsä, velvollisuus on kunnioittaa sellaisia jaloja persoonia. Eivät edes Yajnat tai peseytymiset, Tapas tai lahjat tuota ihmiselle samaa vaikutusta kuin todellisessa rakkaudessa tehty palvelus niille, jotka ovat kirkastaneet itsensä muuttumattoman Jnánan tilassa vapaana Samsarisesta olemassaolosta.'

Opetettuaan häntä näin todellisella rakkaudella, Brahmá, josta nyt käytetään nimeä Manu, palasi sähköyvänsä kartanoonsa Satyalokassa. Oi Ráma, täten kuuluisa Kuningas Iksváku lepäsi Átmanin varmuudessa. Niin sanoi Vasistha.

—

14. MUNIN JA METSÄSTÄJÄN TARINA

Yhteenveto—Tämän tarinan tarkoituksena on valaista Turyan autuutta.

Kun Ráma tiedusteli niiden Jívan-muktien ihmeellisistä ominaisuuksista, jotka olivat palvoneet ikuista Brahmania suuremmoisen viisautensa avulla (mutta ilman Animanin, ym. psyykkisiä voimia), Vasistha sanoi: Jnánin vertaansa vailla oleva äly löytää alati ihmeitä ja riemua ei-kaksinaisesta Átmanista. Tahrattomana, täytenä ja hiljaa Jívan-mukti lepää vain Átmanissa. Mitä ihmeellistä on taivaissa kulkemisen psyykkisessä voimassa, joka kehittyy Mantroilla, Tapaksella ja muilla keinoilla? Animan ja muut sellaiset voimat koituvat vain niiden osaksi, jotka tässä maailmassa laajentavat mieltänsä asteittain voimaperäisin ponnistuksin. Mutta Átma-jnánit eivät kaipaa näitä Siddhejä. Heidän mieltensä ominaisuuksina ovat ylevämielisyys ja puhtaus ollen vapaina halusta. Vailla kastiominaisuuksia ja elämäntavan määräyksiä ja oman vapauden syntymää ja kuolemaa koskevasta harhasta he ovat jakaantumattoman autuuden nauttijoita. Halu, viha, kärsimys, ahneus, onnettomuudet, jne. vähenevät päivittäinen olemattomiin heidän kohdallaan.

Vasistha jatkoi: Niinkuin jalo henkilö, joka alentaa itsensä alhaiseksi, Ísa (Herra) alentaa (t.s. saattaa) itsensä Jívaksi (Jívan tilaan). Lukematon määrä Jívoja loistaa jokaisessa luomakunnassa. Tämän kausaalisen ajatuksen liikehännän vuoksi Jívaiset Ísvarat kehittyvät jokaisessa evoluution vaiheessa. Mutta syy ei ole täällä (tässä maailmassa). Jívat, jotka ilmestyvät Ísvarasta ja menestyvät sen vuoksi, alistavat itsensä toistuvaan jälleensyntymään suorittamiensa Karmojojen vuoksi. Tämä, Oi Ráma, on synn ja seurauksen suhde. Jívojen ilmestymiselle ei ole syytä; mutta olemassaolo ja Karmat ovat vastavuoroisesti toinen toisensa syy. Kaikki Jívat ilmestyvät ilman syytä Brahmisesta tilasta; kuitenkin, niiden ilmestyttyä, niiden Karmat ovat niiden nautinnon ja kärsimyksen syy. Ja Átmanin tietämättömyydestä syntyvä harha on kaikkien Karmojojen syy.

Koska orjuuden syynä on Samkalpa, sinun tulisi juuria se pois itsestäsi niin täydellisesti kuin mahdollista. Tämän alkuperäisen syyn, Samkalpan tuhoutuminen on itsessään Moksa. Tätä Samkalpan tuhoamista tulisi harrastaa älyllisesti. Missä objektien mielikuva ja objektien nauttija on olemassa, sinun tulisi, poikani, asteittain ja jatkuvasti tuhota tämä Samkalpa. Älä samaista itseäsi objekteihin tai tietäjään. Tuhottuasi kaikki Samkalpat sinusta tulee Se, joka jää jäljelle. Kun viisi aisti-elintä ovat objektien orjuuttamat (yhdessä mielen kanssa), syntyneet halut muodostavat orjuuden; ei-vetovoima kohti objekteja on Moksa. Jos sinussa on pieninkään objektien halun vivahte, silloin se sotkee sinut olemassaolon verkkoihin. Älä lahjoita ainuttakaan halua objektien joukoille, liikkuville tai kiinteille ruohonkorresta kultaharkkoon.

Siellä missä ei ole halua, mitä siellä lihotetaan tai suoritetaan tai mistä luovutaan? Sinä et ole tekijä etkä nauttija. Viisaat eivät koskaan sure menneitä tai tulevia; he suorittavat nykyiset Karmansa hyvin ja ovat niiden herroja. Ylpeys, harha ja halu ovat mieltä sitovia köysiä. Arvostelukyvyn mielen avulla viisaat hallitsevat alemman mielen. Kehitettyäsi syvän arvostelukyvyn, sinä tuhoat alemman mielen harhat yksipisteisellä Manaksella (puhtaalla mielellä) niinkuin teräs lohkaistaan toisella teräksellä. Älykäs puhdistaa lian vaatteesta vain lialla (maa-aineksella). Murhaava Agnyastra (heittoase) tehdään tehottomaksi Varunástralla. Käärmeenmyrky poistetaan vastamyrkyllä, syötävällä myrkyllä.

Tällä Jivalla on kolme muotoa eli aspektia. Kaksi ensimmäistä ovat perusaspekteja, nimittäin karkea ja eterinen. Kolmas on korkein Brahman. Saavutettuasi tämän Brahmanin, vapauta itsesti kahdesta ensimmäisestä. Karkea keho suunniteltiin nauttimista varten käsineen ja jalkoineen, silmineen ja muineen. Mieli, joka on muodoltaan Samkalpa ja tuottaa Samsáran käsityksen, on eterinen mentaalinen keho. Kolmas aspekti on, kaikille Jivoille, Jnána-Todellisuus, joka on ilman alkua tai loppua tai moninaisuutta. Oi lootuskätinen Ráma, tahraton Turya-tila on tämän takana. Imeydyttyäsi tähän Turya-tilaan älä samaista itseäsi kahteen ensimmäiseen vaan tuhoa ne molemmat yhdessä.

Näiden Vasisthan sanojen johdosta Rághava kysyi Munilta: Olkaa niin hyvä ja kuvaile minulle yksityiskohtaisesti tätä Turyaa eli Brahmanin tilaa, joka on korkeampi kuin kolme Avastháa (Jágrat, Svapna ja Sushupti). Johon Vasistha autuutta tihkuvin sanoin vastasi: Pysyminen Átmanin varmuudessa ilman halua ja tasapainoisin näyin, kun on revitty täydellisesti pois kaikki erojen käsitteet, sellaiset kuin 'minä' tai 'hän', olemassaolo tai ei-olemassaolo, on Turya. Se Jívan-muktin tila, vapaana harhoista, jossa on Átmanin korkein varmuus, on Turya-tila. Ollen vailla Samkalpaa, se ei ole valvetila eikä unitila. Eikä se ole tavallinen Sushupti-tila, koska Turyassa on nautinnon tiedon poissaolo. Kaikki maailmat tulevat silloin imeytymään hyvää tekevään Átmaniin. Jnánille tämä maailma on itsessään Turya (eli he voivat nauttia Turya-tilasta tässä); mutta tietämättömälle maailmankaikkeus on heidän pysyvä oleskelupaikkansa (eli he sitovat mielensä näkyviin asioihin). Jos sen jälkeen, kun 'minä'-ajatus katoaa, mieli näkee kaikki asiat tasa-arvoisina ja suorittaa kaikki toimet samalla sitoutumattomalla tavalla niin, ettei voida sanoa hänen suorittavan niitä, silloin se on Turya-tila.

Vaikka sinä olet ihmisten ruhtinas, täynnä Jnánaa, ole hyvä ja kuuntele, Oi älykäs Ráma, tarinaa, joka sattui muinaisina aikoina. Laajassa metsässä oli Tapasvin Mauninin¹⁴⁷ tilan kaltaisessa tilassa. Sotaisa metsästäjä, joka oli kokenut jousiampuja, ilmestyi tämän Munin eteen ja kysyi häneltä: 'Paetessaan nuoleni hengittämää tulta, uroshirvi juoksi kohti tätä paikkaa. Olisitko niin ystävällinen ja kertoisitte minulle minne se pakeni?' Johon Tapasvini vastasi: 'Oi hyvillä ominaisuuksilla varustettu, me olemme tässä metsässä asuva Tapasvinien joukko. Me emme koskaan sotke itseämme synnilliseen Ahamkáraan, joka yllyttää ihmiset maallisiin toimiin. Eikö mieli ole se, joka samaistaa itsensä elinten toimintoihin? On jo pitkä aika siitä, kun vapautin mielen Ahamkáran muodosta. Nyt en tiedä mitään valveen, unennäön enkä unettoman syväunen tiloista. Olen nyt Turya-tilassa. Mitkään moninaiset näkyvät asiat eivät ole olemassa puhtaassa Turya-tilassa.' Metsästäjä poistui paikalta ymmärtämättä Munin selitystä.

Sen vuoksi kuuntele minua tarkkaavaisesti. Ei ole muuta tilaa kuin Turya; Jnána riisuttuna kaikista moninaisuuksistaan on Turya. Tässä maailmassa ei ole mitään muuta kuin se. Jágrat-tila liittyy hirveisiin tekoihin; unennäön tila tyyniin toimiin; ja unettoman syväunen tila Ajnána- (tietämättömiin) toimiin. Nämä ovat tietoisuuden kolme tilaa erittelevälle mielelle. Jos alempi mieli tuhoutuu, siitä tulee Sat ja ei-kaksinainen ja täysin tasa-arvoinen tila. Jnánit kehittävät ja saavuttavat semmoisen mielen varmuuden. Elä sinä poikani ikuisesti lujana ilman Samkalpoja ja Vikalpoja vapaana kaikesta kärsimyksestä siinä Turya-tilassa, jossa Jívan-muktat, suuret, yliluonnolliset ja orjuudettomat Rsiit oleskelevat.

147Henkilö, joka noudattaa hiljaisuuden juhlallista lupaus.

15. NIRVÁNA PRAKARANAN LOPPUPÄÄTELMÄ

Yhteenvedo—Tässä luvussa annetaan yhteenvedo kaikista neljästätoista edellisestä Brahmaniin, Turyátíta-tilaan johtavasta tarinasta.

Eikö ole kaikkien Átma-jnána-sástrojen varma johtopäätös, että koko maailma tulisi nähdä pelkkänä unena? Ei Avidyáa eikä hirmuista Máyáa, joka tuottaa tekojen kärsimystä, ole olemassa. Brahman yksin on, joka on hiljaisuus itse. Monet uskonnolliset ihmiset, asettaen ominaisuuksia tämän Brahmanin päälle, joka on hiljainen Cidákása oleskellen kaikissa, tahraton ja loputtomia voimia omaava Átman, lisäävät siihen erilaisia nimiä. Jotkut kutsuvat sitä tyhjiydeksi; jotkut Paramesvaraksi; ja vielä toiset Mahá-vijnánaksi. Siksi kartettuasi kaikkia sellaisia, lepää suuremmoisessa hiljaisuudessa. Lepää ikuisesti tahrattoman Átmanin täydessä Jnánassa todellisen sisäisen näyn avulla, joka on Moksa vailla kivuliasta Manasta, Cittaa, Buddhia, ja Ahamkáraa ja ole kuin kuuro, mykkä ja sokea ihminen. Saavutettuasi Járgat-susupti-tilan ja nähtyäsi kaikki asiat sisäisinä (eli saatuasi mielesi mietiskelemään sisäisesti), suorita ulkoiset toimet vapaan tahtosi mukaan. Mielen kasvaessa kärsimys lisääntyy; sen sammumisessa on suuremmin autuus. Voitettuasi mielesi, vapauta itsesi tästä aistimusten maailmasta, jotta voit olla luonnoltasi Jnána. Vaikka sinua ympäröisivät iloiset tai kivuliaat objektit, ole liikkumaton kuin kallio suhtautuen kaikkiin asioihin tasapuolisesti. Jos tahdot vapautua loppumattomista syntymistä, älä pyri, Oi Ráma, saavuttamaan iloa tai kärsimystä, autuutta tai ei-autuutta omin ponnistuksin. Hän, jonka äly on täytetty kuun kaltaisella viileällä ambrosialla, iloitsee autuudesta. Ymmärrettyään ensin kaikkien maailmojen Olevuuden Alkuperusteen, hän on Moksassa suorittaen tekoja vaikei todellisuudessa suorita niitä.

Tässä kohdin Ráma kysyi Vasisthalta: Mitkä ovat ne keinot, joilla seitsemän Jnána-tilaa voidaan oivaltaa? Ja mitkä ovat niiden Jnánien ominaisuudet, jotka ovat ne oivaltaneet? Johon Vasistha vastasi: Jívoja (egoja) on kahta luokkaa, niitä, jotka putoavat maallisten nautintojen ikeeseen ja niitä, jotka eivät tee niin. Kuuntele nyt näiden kahden ominaisuuksista. Moksasta välittämättä ensimmäinen luokka arvostaa suuresti maallista polkua ja suorittaa siinä tekoja suurella mielen varmuudella. Heidän taipumuksensa kohdistuvat maailman tyhjiin nautintoihin. Sellaiset ihmiset jälleensyntyvät toistuvasti ja alkavat sitten kehittyvän arvostelukyvyn avulla ajatella näin: 'Nämä jälleensyntymät ovat olleet kertakaikkisen hedelmättömiä. Nyt riittää maallinen harha. Mitä hyötyä on näistä Karmoista? Kaikki päiväni ovat menneet niissä hukkaan. Jos on olemassa näiden Karmojen vähenemistä, silloin kärsimys lakkaa.' Hän, jolla on masentumaton tahto löytää, luopuu maailmasta ja hänestä tulee Nivrta (vapaa ihminen). Harjoittaen loputonta tutkimusta ylittäen kaikki harhat ja keksien keinot ylittää tämä Samsára, sellainen henkilö tulee elämänsä jokaisena hetkenä harjoittamaan kaikkien halujensa hylkäämistä.

Vaikka suuntautuukin korkeaan hengelliseen tavoitteluun, sellainen henkilö nauttii suuresti oman Itsensä autuudesta. Hän on haluton osallistumaan kevytmielisiin ja likaisiin Karmoihin. Hän suorittaa hyveellisiä tekoja eikä koskaan tuo sitä julki toisille. Hän harjoittaa vain niitä Karmoja, jotka eivät aiheuta pelkoa maailmallisten sydämissä. Hän kavahtaa synnillisiä tekoja. Hän ei koskaan kaipaa nautintoja. Hän lausuu vain soveliaita sanoja oikeaan aikaan ja oikeassa paikassa syvällä rakkaudella, kunnioituksella, suurella hellyydellä ja valtavalla älyllä. Sellainen henkilö on saavuttanut Jnánan ensimmäisen tason, t.s. Subhecchán. Lisäksi, kolmella elimellään (miehellä, puheella ja keholla) hän tahtoo seurustella transkendenttisesti viisaiden kanssa. Ollen tiedon palvasieluinen etsijä, hän opiskelee hengellisiä kirjoja. Tällainen henkilö, joka antautuu tälle tutkimuksen linjalle ratkaistuaan itsessään Samsáran hävityksen, on todellakin ensimmäisen tason tuntija (eli on saavuttanut ensimmäisen tason korkeimmat askelmat).

Toinen taso on nimeltään Vicáraná ja on vapaa tietämättömydestä. Tunteakseen Dharmat (hyveelliset teot), soveliaan polun, Dháranán, Dhyánan ja hyvät työt, hän, joka on tällä tasolla, seurustelee vain viisaimpien kanssa, joilla on syvä rakkaus ja jotka voivat valaista Vedan pyhien lauseiden todellista merkitystä. Hän tulee, erotettuaan toisistaan todellisen ja epätodellisen, tuntemaan ne teot, jotka pitäisi tehdä ja jotka ei niinkuin talon isäntä tutustuu kodin toimiin. Hän heittää pois helposti ylpeyden, kateuden, Ahamkáran, halut, harhan, jne., jotka syntyvät Avidyásta (tietämättömydestä) niinkuin käärme riisuun nahkansa. Sellainen älykäs henkilö voi oivaltaa totuudenmukaisesti Jnána-sástrojen ja Ácáryan tai viisaiden ihmisten sanojen esoteeriset ja mystiset merkitykset.

Sitten kolmas taso, täysin vapaana vetovoimista, on hänen saavutettavissaan, jossa hän lepää kuin pehmeistä, tuoreista kukista tehdyllä päänalusella. Painettuaan mieleensä kaikki Sástrojen riitit, hän viettää aikaansa kuuntelemalla Tattva-Jnána-tarinoita jalojen Tapasvinien ja muiden asuinpaikoissa. Laakea kivilaatta on hänen asuntonsa ja lepopaikkansa. Omaten mielen hallinnan ja vapaana objekteja kohtaan tunnetuista vetovoimista, hän elää paimentolaiselämää metsässä pitäen kaikkia tasa-arvoisina. Jnána-

sástrojen opiskelun ja hyvien Karmojen suorittamisen avulla syntyy Todellisuuden oikea käsitys.

Heidät, jotka ovat saavuttaneet kolmannen tason, voidaan jakaa kahteen luokkaan, nimittäin tavallisiin ja erikoisiin. Vielä, Oi Ráma, syntynyt Manun sukuun, kummallakin näistä on kaksi alajaosta. Tavallinen välinpitämättömyys on samaistumattomuutta objekteihin sellaisissa muodoissa kuin 'Minä en ole toimija enkä nauttija, en oppilas enkä Ácárya. Kaikki ilo ja kärsimys ilmestyy vain Ísvaran lain kautta, joka on ystävällisesti ne meille suonut. Kuinka toiminta voidaan liittää minuun? Ylenmääräiset nautinnot ovat kohtalokkaita sairauksia. Omaisuutemme on äärettömän vaaran lähde. Kuolema on (jälleen-) syntymää varten. Terävän älyn uskomattomat tuskat ovat pelkkiä sairauksia ja esteitä kehitykselle. Yama (kuolema) pyrkii uudelleen ja uudelleen tuhoamaan suuret määrät maailmankaikkeuksia.' Siksi objektit eivät vaivaa heidän sydämiään halulla. He, jotka ovat näin imeytyneet yritykseen tietää pyhien lauseiden salaisen merkityksen, ovat tavallista luokkaa kolmannella tasolla.

Ei-halun avulla, seurustelemalla viisaiden kanssa, valaistumalla oman Itse-Caitanyan sisällä ja ihmisen korkeimmalla ponnistuksella ja loppumattomalla Jnána-sástrojen opiskelulla jälleensyntymän laajojen vesien takainen suuremmin ranta, Oi jalokiviseen kaulakoruun ja hunajaa tihkuviin kukkiin pukeutunut Ráma, voidaan nähdä suoraan niinkuin hedelmä kämmenellä. Oi sinä, joka olet kuin pilvistä satava armo, erikoinen (eli toinen) välinpitämättömyys syntyy, kun ihminen on hiljaisuuden varmuudessa, häivyttäen mielestään kaikki Samkalpat tietäen, ettei ole toimija toiminnan ollessa Ísvarasta johtuvaa tai hänen omaa kohtaloaan. Se syntyy myös silloin, kun ei ole olemassa erilaisuuden ajatusta maallisten ja muiden objektien, Citin ja ei-Citin, sisäisen ja ulkoisen, korkean ja alhaisen välillä ja kaikki sulautuu hiljaisuuden tilaan, vapaana ajatuksista, jälleensyntymästä, alusta ja lopusta. Tämä kolmas taso tuo mukanaan Jnánan valtavan lootusnupun, joka kukkii Vivekan (arvostelukyvyn) auringon avulla ilmestyen sydämessä ja joka on varren päässä, joka on puhdas mieli kasvaen Vásanoiden mudasta.

Subhecchán ensimmäinen taso ilmestyy mielessä niinkuin variksen ja palmyran hedelmän vertauksessa seurustelemalla viisaiden kanssa ja suorittamalla hyvellisiä tekoja ilman hedelmien halua. Tämä kastelee mielen arvostelukyvyn vedellä ja suojelee sitä. Tämä taso kehittyy yhdessä ei-vetovoiman (eli välinpitämättömyyden) kanssa. Yhdessä tämän jokapäiväisen ponnistuksen avulla tapahtuvan välinpitämättömyyden kehityksen kanssa huomataan, että ensimmäinen taso on muiden tasojen perusta niinkuin viljelijät viljelevät maita muiden elättämiseksi. Siitä saavutetaan kaksi muuta, Vicáranán ja Tanumánasin tasot. Kolmas taso saavutetaan viljelemällä erikoista välinpitämättömyyttä. Henkilö, joka on saavuttanut tämän tason, vapautuu kaikista Samkalpoista.

Tähän Ráma huomautti: Kuinka he voivat saavuttaa vapauden, jotka ovat alempiarvoista sukua, vailla älykkyyttä suorittaen orjuutta tuottavia Karmoja, paheellisin taipumuksin ja ilman Jnánaa? Vielä lisäksi, jos ihminen kuolee saavutettuaan ensimmäisen, toisen tai kolmannen tason, mikä on hänen tuleva kohtalonsa? Olkaa niin hyvä ja valaiskaa minulle näitä kohtia, Oi Herra.

Johon Vasistha vastasi: Tietämätön, jolla on useita heikkouksia, joutuu monenlaisten jälleensyntymien alaiseksi. Nämä jälleensyntymät eivät lakkaa ennenkuin ensimmäinen Jnána-taso on saavutettu. Jos kuljetaan hyveellistä polkua, syntyy välinpitämättömyys; tämä välinpitämättömyys saa alkunsa myös viisaiden kanssa seurustelusta; ja silloin, kun välinpitämättömyys on olemassa, Jnána-taso saavutetaan varmasti. Sen avulla jälleensyntyminen lakkaa. Kaikki Sástrat tähtäävät vain tähän päämäärään. Vielä, kuuntele niiden kohtalosta, jotka ollen jollakin näistä Jnána-tasoista, vetävät viimeisen henkäisynsä. Tyytyen Jnánan kolmen tason häneltä vaatimiin ominaisuuksiin, kaikki hänen entinen Karmansa lakkaa silloin olemasta. Silloin Devat kuljettavat hänet jumalaisilla vaunuillaan Devalokaan ja muihin paikkoihin, joissa hän katselee nautinnokseen Merun silmiä hivelevillä näkymillä, jumalaisia puutarhoja, luolia ja kauniita neitsyitä. Tämän nautinnon jälkeen vanha kaksinkertainen Karma tuhoutuu täydellisesti ja sitten sellaiset henkilöt syntyvät uudestaan maan päälle Jnéina. He inkarnoituvat viisaiden perheeseen omistaen valtavan omaisuuden, hyvät ominaisuudet ja mielen ja kehon puhtauden ja he seuraavat virheettömästi Jnánan polkua, sillä he ovat jo alistaneet itsensä ankaraan kurinalaisuuteen.

Koska tämä maailmankaikkeus näyttää näistä kolmella tasolla olevista Jnéista valvetilalta, niitä voidaan hyvin nimittää valvetilaksi. Näissä kolmella tasolla olevia henkilöitä pidetään jokapäiväisessä elämässä Ácáryoina. Tietämättömistä he näyttävät niiltä, jotka ovat saavuttaneet Moksan ja heitä ylistetään. Vähitellen he juurruttavat viisauden tietämättömiin. He tekevät vain sopivia asioita ja pidättyvät tekemästä asioita, joita ei tulisi tehdä. He toimivat luonnon toiminnan mukaisesti. Vain sellaiset henkilöt ovat suuria ihmisiä.

Verrattoman Jnánan ensimmäisellä tasolla Ácáryan luonne tai ominaisuudet itävät; toisella tasolla ne puhkeavat kukkaan; ja kolmannella tasolla ne kantavat hedelmää. Jnánin kuollessa tällä viimeisellä tasolla,

hän pysyy Svargassa pitkän aikaa ja jälleensyntyä sitten uudelleen maan päälle Jnánina. Kun Ajnána (totuuden tietämättömyys) päättyy näiden kolmen tason jälkeen, Jnána herää täysin hänen mielessään ja asettuu sinne lujasti kaikkialle levittäytyen ja ilman alkua ja loppua. Joogit säteilevät tätä mielen yhdistymistä Jnánaan.

He, jotka ovat saavuttaneet neljännen tilan, katselevat vakaasti ja tyynesti kaikkia asioita maailmankaikkeudessa tasa-arvon silmällä ikään kuin se olisi unta. Oi Ráma, kaikki yllä mainitut kolme tasoa voidaan luokitella Jágrat-tilaan kuuluviksi, kun taas neljäs voidaan sisällyttää Svapna-tilaan. Tässä viimeisessä tilassa mieli katoaa niinkuin pilvet syksyllä. Silloin se pysyy yliluonnollisessa Sat-bhávassa, joka jää jäljelle kaikista. Mielen tuhoutuessa Vikalpoja ei synny.

Sitten siirtyessään viidenteen tasoon, joka kuuluu Sushuptiin, hän pysyy ei-kaksinaisuuden täydellisessä varmuudessa, jolloin kaikki Gunien erityispiirteet katoavat. Sellaisella henkilöllä on täysi Jnána ja hän on vapaa kaksinaisuuden synkkyudesta. Hän pysyy Sushupti-tilassa, ja iloitsee omatessaan verrattoman sisäisen näyn. Vaikka suorittaakin ulkoisia toimia, hän on ikuisesti tyyni. Kun kuudes taso on saavutettu, seuraa Turya-tila, jolloin hän suorittaa tälle tilalle kuuluvia harjoituksia, ollen täydellisesti riisuttuna kaikista Vásanoista. Sitten hän viettää aikaansa Kevalinina, vapaana kaikista erottelemisen tai ei-erottelemisen, 'minän' tai 'ei-minän', olemisen tai ei-olemisen ajatuksista. Jíva tässä tilassa, Ahamkáran vaikuttamatta, omaamatta Nirvában saavuttamisen tai sitä ilman olemisen ajatusta, on kuin vakaa ja lepattamaton lampun liekki. Maalliset luomukset, olematta silloin ulkoisia tai sisäisiä, loistavat täpötäysinä sekä ulkoisesti että sisäisesti Brahmissen näyn avulla, niinkuin reunojaan myöten vedellä täytetty ruukku keskellä valtamerta. Vaikka tällä henkilöllä näyttääkin olevan kaikkea, hänellä ei todellisuudessa ole mitään. Läpäistyään yksinään tämän kuudennen tason, Jívan-mukta saavuttaa lopulta seitsemännen tason. Tällä seitsemännellä tasolla saavutetaan ruumiiton vapautuminen. Näin saavutetaan korkeimpien Jnána-tasojen lopullinen tila, joka on kaiken kuvauksen tuolla puolen.

Tälle Videha-muktin seitsemännelle tasolle on annettu eri nimiä. Jotkut sanovat sen olevan Paramasiva; jotkut katsovat sen olevan Tyhjiys; jotkut pitävät sitä Vijnánana; jotkut sanovat, että se on Kála (aika); ja jotkut Prakrti. On toisia, jotka pitävät mahdollisena tietää ja kuvailla tätä ruumiitonta (tai muodotonta) tilaa, joka ollen homogeeninen, on puheen tavoittamattomissa. Jos nämä seitsemän tasoa ylitetään, kärsimys ei kosketa ihmistä.

On olemassa hullu, kiimainen, valtavilla syöksyhampailla varustettu elefantti, suihkuttaen vettä kulkiessaan, joka hallitsee maailmaa kiemurtelevalla, valkotäpläisellä kärsällään. Jos tämä eläin, joka tuottaa loppumatonta tuskaa, tapetaan silloin ihmiskunta ylittää kanssasi edellä mainitut Jnánan erilaiset tasot. Niin kauan kuin tätä mahtavaa vettä ruiskuttavaa elefanttia ei ole tapettu ihmisen omalla voimalla, kenestä voi tulla suuri soturi taistelulentä, joka on tämä maailmankaikkeus täynnä kärsimystä?

Näiden Vasisthan sanojen johdosta Ráma sanoi: Mikä on tämä voimallinen elefantti, josta te puhutte? Missä on taistelulentä? Kuinka eläin tuhoetaan? Mikä on sen asuinpaikka?

Johon Vasistha vastasi: Tämä vettä suihkuttava villi elefantti ei ole mikään muu kuin tuskaa tuottava halu, joka alati yrittää anastaa 'minälle' kaikki maailmankaikkeuden asiat (ja esineet) ja nauttii suurella ilolla ja hilpeydellä kehon tilavassa metsässä. Sillä on poikasensa, Indriyat täynnä vihaa ja ahneutta. Sen tekojen ollessa sulautuneena mielen viidakkoon. Hirmuiset Karma-kaksoset (hyvät ja pahat) ovat sen kaksi syöksyhammasta. Vásanat ovat sen suihkuttamaa vettä. Se vaeltelee kaikkialla ja kaiken aikaa. Kaikki Samsáran näkyvät objektit ovat taistelulentä, jossa verinen taistelu tapahtuu. Tämä elefantti, halu, josta uudestaan ja uudestaan tulee ihmisten voittaja, tappaa lukemattomia Jíva-poloisia. Kaikki Vásanat muunnoksineen, olemassaolo, Manas, Buddhi, Samkalpa ja muut kuuluvat vain Antahkaranaan, alempaan mieleen. Jnánan kehitykselle on mitä edistyksellisintä voittoa pelotta kaikin mokomin ja ikään kuin pilanpäiten tämä halun elefantti voimalla ja urheuden nuolilla. Jos mielesi kaipaa vähämielisyyden vuoksi maailman asioita, ole hyvä ja kuuntele minua keinoista pidättää sitä. Niin kauan kuin halut ovat olemassa sinussa Samsáran myrkyllinen sairaus ryömii kimppeusi. Mieltä, joka laajenee kaikkialle kietoen näin itsensä orjuuteen, voidaan itseään kutsua halveksittavaksi Samsáraksi. Sen tuhoaminen yksin on Moksa. Sellainen on totuus.

Jos oppilaan mielestä on perattu pois kaikki sen harhat ja hänet perehdytetään pyhiin mysteereihin Gurun toimesta, silloin hän saavuttaa hiljaisuuden niinkuin kaadettaessa öljytippa veden pinnalle. Jnánan valaistuksen avulla tämä mieli, joka alunperin oli muodoltaan halun siemen, on vapaa jälleensyntymästä; ja siinä ei ilmene maallisia haluja Asamvedanasta (ei-vastaanottavaisuudesta) johtuen. Jos halut, jotka tuovat tullessaan moninaista vahinkoa, syntyvät minään hetkenä sinussa, sinun tulisi tuhota ne heti Asamvedanan avulla. Vaikka halujen joukot ilmestyvät sinussa monin eri tavoin, Asamvedana onnistuu kuitenkin aina

poistamaan Vásanát, jotka liittyvät erottamattomasti kehoon. Älä rakastu haluihisi vaan pidä niitä raadon veroisia iljettävyyksinä. Kun mieli ei voimallisen Pratyáharan¹⁴⁸ avulla haikaile halun perään, jota ei tulisi ajatella minään muuna kuin Vásanána, se pysyy hiljaa. Tätä ponnistusta kutsutaan Asamvedanaksi.

Viisaat sanovat että 'minun' ja 'sinun'-ajatus on vain mielen virheellinen luomus. Jos kaikki objektit katoavat Jnánan avulla viisaat sanovat, Oi tahraton Prinssi, että kaikki harhat katoavat. Manaksen olemassaolo on Samkalpa; mutta sen ei-olemassaolo on Siva (suotuisuus eli autuus). Tunteen ja ei-tunteen mietiskeleminen kaikkien objektien ylittämisen jälkeen on todellista mietiskelemistä. Pysy sinä, hylättyäsi kaikki älykkyyden ja ei-älykkyyden ajatukset ja unohdettuasi kaikki asiat, vakaana ja lujana suuremman Jnánan kanssa muuttumattomassa tilassa.

Puhutellen nyt seuruetta Vasistha sanoi: Jotta kaikki ihmiset tässä hallissa poikkeuksetta voisivat ymmärtää mitä me sanomme, julistamme nyt kaikille: Vain Samkalpan tuhoaminen ilma että se elpyy, muodostaa tahrattoman Brahmisen tilan. Miksi ihmiset sitten eivät mietiskele ääneti ja vaivihkaa sydämissään tämän Samkalpan tuhoamista? Silloin tulee tapahtumaan niin, että jopa kuningas, joka hallitsee koko maailmaan, pitää valtaistuintaan vaivaisena helynä. Vain he saavuttavat tämän Brahmisen tilan, jotka tarkkailevat Maunaa (hiljaisuutta suhteessa maallisiin nautintoihin). Niinkuin henkilö, joka matkustaa suureen kaupunkiin unelmiinsa vaipuneena tuntematta kipua, jonka hänen jalkansa kokevat kävelemisen rasituksessa, Átma-jnánin suorittaa kaikki Karmat olematta tietoinen niiden suorittamisesta. Tämän aiheen laajentamisesta ei ole enää mitään hyötyä. Kuulkaa nyt minulta lyhyesti kaiken aikaisemmin sanomani ydin. Samkalpa on Samsára; sen tuhoaminen on Moksa. Kääntyen sitten Ráman puoleen hän sanoi: Ole autuuden tilassa, havaiten kaikkien maailmojen olevan Jnánan luontoa, joka on hiljaisuutta ilman osia tai loppua tai tuhoutumista tai vaihtelua. Se, jota on kuvattu hiljaisen Jnánan vertaansa vailla olevana tilana, on Asamvedana. Suorita kaikki sinulle uskotut tehtävät ollen saman aikaisesti Jnána-tilassa ja vailla halun vetoa. Se Jnána, jolla on taipumus mielen tuhoamiseen—todella suureen tehtävään—, on Asamvedana. Ole sinä tätä polkua seuraten siinä kauniissa tilassa, joka on levollinen Jnána. Asioiden samaistaminen omaan itseen ei vapauta ihmistä kärsimyksestä. Asamvedana yksin tuottaa Moksan. Mikä hyvänsä on sinulle rakasta (tai soveliasta sinun silmissäsi), sitä sinun tulisi suorittaa. Sivan (hyväenteisen) itse-valo on kaikkialle levittäytyvä Sat. Se yksin on hiljaisuus, hyväenteisyys ja täydellinen autuus, kaikista objekteista riisuttu. Se yksin on Jnána ja Sat. Se on tämä ei-kaksinaisuuden varma, suora tieto, joka muodostaa, Oi Ráma, Karma-tyágan eli kaikista toiminnoista luopumisen.

Näin Vasistha perehdytti Srí Ráman Átmaniin, jonka taas Muni Válmiki toisti Bharadvájan hyödyksi.

OM TAT SAT

—

148Kahdeksanosaisen Joogan yksi, elinten hallinnan osa.

Sanasto:

- Ácárya ja Hengellinen Polku, 128-143
 Adeptit, ei Máyan vaikuttamia, 68
 Ahamkára, mielen siemen, 135-136
 Ahamkára, syy, 19, 121, 136
 Ahamkára, harha, 62, 142, 143-144
 Ahamkára, luonto, vertaiset, 62-63
 Ahamkáriset Vásanát, tuhoaminen, 78
 Aika, katso myös Kála
 Aika, mielen muoto, 47-49
 Ajnána, seitsemän tilaa, 54-55
 Ákása, vertaiset, 33, 63
 Alkuperuste, kaikkialle levittäytyvä, 103
 Anáhata Sabda, 84
 Antahkarana, 32, 84, 118
 Arjuna, kuka on, 120
 Asamvedana, 153
 Átma-jnána, saavuttaminen, 27, 50, 52-53, 58, 64-65, 75, 76, 97, 121, 131, 142
 Átma-vicárana, 26, 27, 74, 84, 94-97
 Átma-vicárana, ihmiset ilman, 47
 Átman, luonto, 31
 Átman, kaikkialla läsnäolevuus, 23, 29
 Átman, mikä on, 51
 Átminen Samkalpa, 63-70
 Avatára, katso Visnu, inkarnaatio,
 Avidyá, sammuminen, 51, 118
 Autuus, saavuttaminen, 118
 Autuus, kokeminen, 100
 Autuus, korkein, 13, 26
 Autuus, mitä on, 118

 Bhútat, tuhoaminen, 89-90
 Brahman, eri nimitykset, 151
 Brahman, luonto, 31, 42, 47, 101, 109, 119, 124-125, 136-137, 146
 Brahman, monet muodot, 66
 Brahman, oivallus, 43

Brahmarandhra, 85
Brahminen tila, 25, 66, 96, 109, 118, 153

Caitanya ja Máya, 39
Caitanya, mitä on, 29, 117
Caitanyasakti, 85
Cidákása, 25, 30, 33-4, 36, 39
Cidátman, 113
Cintámani, 38
Ciramjívít, 109, katso myös Kuolema, ylittäminen
Cit, luonto, 70-71
Cit sydämessä, 119
Citta, Ahamkáran aspekti, 32

Deva-pújá, katso Palvonta
Dhyána, mitä on, 94
Dhyeya-tyága, 76, 79

Ei-Ahamkára, menestys, 61-63
Ei-Átman, ajattelevinen, 58-61
Elämä (Prána), harhaa, 16-17

Garuna-mantra, 26
Gunat, kolme, 108
Guru, tarve, 127, 131, 133, 137

Halu, vaikutus, 17-18
Halusta vapaa mieli, 27
Harha, 15-22, 75
Hengellinen kokemus, 75-79
Hengelliset tasot, seitsemän, 147, 150-152
Hiljaisuus, katso Mauna
Himo, 18-19
Hyvinvointi, harha, 16

Ísvaran Armo, 82

Jágrat, 52-53, 147

- Jágrat-susupti, 99, 148
- Jágrat-svapna, 52
- Jíva ja Citta, 40
- Jíva, kaksi luokkaa, 150
- Jíva, kokemukset, 40, 65, 149
- Jíva, kolme aspektia, 149
- Jíva, mitä on, 29, 65, 119, 146
- Jívákása, 35, 68
- Jívan-mukta, muuttuminen, 71
- Jívan-mukta, ominaisuudet, 23, 27-28, 32, 41, 53, 71, 76, 86, 99, 104, 106, 147, 148
- Jívan-mukti, oivalluksen tila, 35-6, 77, 85, 99, 102
- Jnána, absoluuttinen, 99
- Jnána ja Ajnána, 52
- Jnána ja Jooga, 100, 101, 109
- Jnána, kehitys, 28-29, 71, 81, 89, 137
- Jnána, määritelty, 125
- Jnána, seitsemän tilaa, 52-53, 150-152
- Jnána, siemen, 105-106
- Jnána, valaistuminen, 58-60
- Jnánákása, 23, 32
- Jnána-sakti, 65
- Jnánátman, luova voima, 30
- Jnánátman, tila, 55
- Jneya-tyága, 76
- Jooga, Hatha, tuottaa kipua, 92
- Jooga, harjoitus, 128
- Jooga, kaksi keinoa, 109
- Jooga, uni, 32
- Jooga ja Jnána, 100, 101, 109
- Joogi, kuka on, 100
- Jumala, mitä on, 115
-
- Kaivalya, 104
- Kála (Aika), 19-20, 30, 58, 103, 152
- Karma, Ágámin, 147 alaviite
- Karma, Niskáma, 79
- Karma, Prárabdha, 13
- Karma, Samcita, 24, 30

Karma, todellinen, 124
 Karmat, 30, 128, 132, 147, 149
 Karmat, ilman hedelmää, 121-122
 Kasvit, älykkyys, 109
 Keho, kahdeksankertainen, 65-66
 Krsna, kuka on, 121
 Kundaliní Sakti, 128, 129
 Kuolema, 19-20, 37, 38, katso myös Yama
 Kuolema, ylittäminen, 112
 Kútastha, 29
 Kärsimys, syy ja päättymisen, 21-2, 45, 70, 97-98

Laya-tila, 56
 Lokat, 44, 83
 Luopuminen, täydellinen, 142-145
 Luopuminen, väärä käsitys, 134-135

Maailmankaikkeus, alkuperä, 29-31
 Maailmankaikkeus, harhainen luonne, 37, 73-107, 144
 Maailmankaikkeus, hiljaisuus, 103-107
 Maailmankaikkeus, katoaminen, 29
 Maailmankaikkeus, luominen, 29, 66
 Maailmankaikkeus, mieli luo, 31
 Maailmankaikkeus on mieli, 43-44, 49, 56
 Mahátmat, kokemus, 98
 Manas, vaihtelu, 17, 50, 61, 90, 118
 Manas ja Samkalpa, 29-30, 31, 33-39, 44, 45-46
 Manas ja Vrttijnána, 29
 Mantra, Om Namo Náráyanáya, 82
 Mantra, Visúciká (kolera), 40
 Masentuneisuus, Suuri, 15
 Mauna, mitä on, ja vertaiset, 122
 Mauna-tila, 71
 Maunin, todellinen, 137 alaviite, 153
 Máyá, harha, 23, 33-9, 50, 51, 54-55, 74, 87-90
 Máyá, kahleet, 66
 Máyá, kasvualusta, 90
 Máyá, puhdas ja epäpuhdas, 117

- Máyá ja Moksa, 148
- Mieli, alempi, aspektit, 127 alaviite
- Mieli, epäpuhdas, 20
- Mieli, hallinta, 17-18, 45-47, 50-51, 59, 98, 98-103, 106-107, 112, 118, 141
- Mieli, haluista riisuttu, 27, 59, 66, 79, 145,
- Mieli, hengellinen, 145
- Mieli, levossa oleminen tila, 22-25
- Mieli, luonto, 135-137
- Mieli, masennus, 21
- Mieli, Máyan siemen, 104
- Mieli, mielihyvän ja kärsimyksen luoja, 52
- Mieli, tuhoaminen, 31
- Mieli ja keho, 45
- Mieli ja Tattva-jnána, 106
- Mieli on Samkalpa, 74
- Mieli tietoisuutena ja maailmankaikkeutena, 45-47
- Mietiskely, 90-94, 117, 145-148, katso myös Dhyána
- 'Minä', ajatus, irrottaminen, 76, 125, 148
- 'Minä', alkuperä, 57, 96, 136, katso myös Prakarana III
- 'Minä', juurtunut mieleen, 61, 92, 144-145
- 'Minä', kuka olen, 83-84, 96-97
- 'Minä', samaistaminen kehoon, 70, 73, 126
- 'Minä', todellinen merkitys, 62
- Moha, katso Harha
- Moksa, neljä keinoa, 25-28
- Moksa, mitä on, 79, 80, 100-101, 109
- Moksa, saavuttaminen, 13, 71, 79-80, 100-101, 113, 123
- Mumuksutva (vapautumisen kaipuu), 25-28
- Munit, kahdenlaisia, 122
- Naiset, halu, 18-19
- Nirvána, saavuttaminen, 13
- Nirvikalpa Samádhi, 81, 84, 93-94
- Nirvinen Autuus, mitä on, 26, 29
- Nuoruus, nautinnot, 18
- Orjuus, mitä on, 75, 100

Palvonta, järjellinen perusta, 113
Palvonta, sisäinen, 116-117
Palvonta, ulkoinen, 115-116
Parabrahman, 61, 103, 135
Paramákása, 37-38
Paramártha-tila, 100
Pelastus, neljä keinoa, 13
Polku, vaatimukset—Luopuminen, 125-142
Polku, vaatimukset—Mumuksutva, 25, 26-27
Prakrti, mitä on, 108
Pralaya-tila (Tuhoutuminen), 21
Prána, hallinta, 92, 98-103, 104, 107, 109, 127-142
Prána, harha, 16-17, 104
Prána, ominaisuudet, 112-113
Pranava (Om), 91, 94, 114 alaviite
Pránáyáma, katso Prána, hallinta
Pránaváyu, pidätetty, 94
Psyykkiset voimat, 128, 129, 148
Pújá, katso Palvonta
Purusa, 103
Puryastaka, keho, 117, 119, 128, 129
Pyhäinjännökset, pyhiinvaellus, 14

Ráksasat, tuhoutuminen, 15
Rudrat, mitä ovat, 122 alaviite

Sádhu-sanga, 27
Sairaudet, alkuperä ja parannus, 129
Sakti, tuhoava, 20
Saktit, 64-65, 110, 115
Samádhi, 36, 90-94, 97, 102, 138
Samkalpat, 47, 65, 66, 114, 122, 146, 154
Samnyása, 120, katso myös Luopuminen
Samsárinen elämä, 74, 105
Samtosa, 27
Sanga, mitä on, ja luopuminen, 107, 120, 124-125
Sánti, 26-27
Sattá-mátra, 105-106

Sattá-sámánya, 94, 106, 109
 Sattát, kolme, 94
 Siddhat, ilmestyminen, 22
 Siva, 103
 Subecchá, 150
 Suru, katso Kärsimys
 Susumná, 129
 Susupti, 53, 56, 109
 Susupti-mauna, 123
 Svapna, 53
 Svapna-jágrat, 53
 Syntymä ja kuolema, harhaiset ominaisuudet, 68-69
 Syntymät, aiemmat, 36, 102, 111, 121
 Syntymät ja kuolemat, kierto, 25, 65, 78

 Taivaiden kulkija, 127, 129
 Tanmátrat, viisi, 66
 Tattva-jnána, 29, 53, 101, 106
 Tietoisuus, ei-kaksinainen absoluuttinen, 51, 94, 117
 Toiminta, katso Karma
 Tyytyväisyys, katso Samtosa
 Turya-tila, 28, 53, 100, 148, 150
 Turyátita-tila, 54, 95, 101, 109-110, 148, 151
 Tyhjyys, 103, 150, 151

 Universaali Olevuus, katso Sattásámánya

 Vandhya- ja Avandhya-vetovoimat, 99
 Vanhuudenhöperyys, 19
 Vapautuminen, katso Moksa
 Vapautumisen kaipuu, katso Mumuksutva
 Varhaislapsuus, heikkoudet, 18
 Varmuus, neljänlaista, 76
 Vásanát, Ahamkáriset, tuhoaminen, 76
 Vásanát, puhtaat ja epäpuhtaat, 13, 25, 29, 104, 106
 Vásanoita ja haluja ilman, 60, 75-76, 92, 106, 132
 Vasistha, elämä ja opetus, 25-26
 Váyut, 112

Vetovoima, mitä on, vertaiset, 99

Vicáraná, 150

Videha-mukta, 32, 76, 100, 104

Viisas, seurustelu, 20

Vijnána, 103

Visnu, inkarnaatio, 120

Viveka, 16

Vrtti- (eli mentaalinen) Jnána, 29

Yajna, 17, 52

Yama, 119-120, katso myös Kuolema

Yama, ei lähesty, 113

Yama, hoitaa Ísvaran Lakeja, 57, 58

Yama ja Niyama, 91

Yugat, neljä, 56

Yugat, tuhoutuvat, 120